

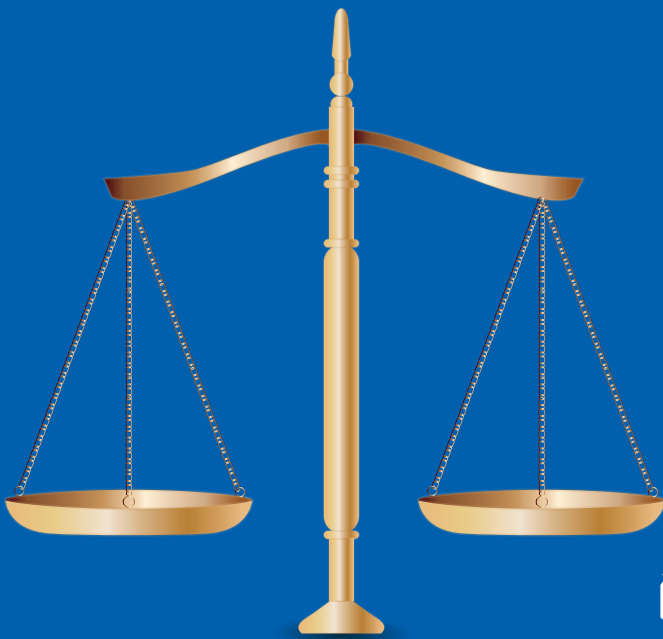
ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន
និងយុវនីតិសម្បទា

ក្រសួងយុត្តិធម៌

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ
និងផែនការប្រតិបត្តិ
ដើម្បីអនុវត្តច្បាប់
ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន

២០១៨ - ២០២០

បោះពុម្ពលើកទី១ ចំនួន ១ ០០០ ក្បាល
នៅខែ សីហា ឆ្នាំ២០១៨

សហការរៀបចំដោយ៖

ក្រសួងយុត្តិធម៌ និង ក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា

អារម្ភកថា

កុមារ គឺជាធនធានដ៏សំខាន់សម្រាប់បន្តវេនអភិវឌ្ឍប្រទេសជាតិថ្ងៃអនាគត ហើយកុមារក៏ជាជនដែល អាចនឹងងាយរងគ្រោះផងដែរ ហេតុនេះហើយ ការគិតគូរអំពី ការធានា ការការពារសិទ្ធិ និងឧត្តមប្រយោជន៍ របស់កុមារ គឺជាកាតព្វកិច្ចចម្បងមួយ ក្នុងចំណោមកាតព្វកិច្ចចម្បងនានាជាច្រើនរបស់រដ្ឋ ។

ទន្ទឹមនឹងនេះ នៅពេលដែលយើងនិយាយអំពីកិច្ចការពាររបស់រដ្ឋចំពោះកុមារ រដ្ឋនីមួយៗត្រូវគិតគូរ ផងដែរ ចំពោះកុមារដែលជាជនងាយរងគ្រោះ និងកុមារដែលទំនាស់នឹងច្បាប់ ។

បើយើងពិនិត្យមើលទៅលើជ្រុងមួយនៃកិច្ចការពារកុមារដែលទំនាស់នឹងច្បាប់ យើងពិតជាដឹងហើយថារដ្ឋ បានរៀបចំនូវបទប្បញ្ញត្តិគតិយុត្ត និងបង្កើតនូវយន្តការនានាជាច្រើន ដើម្បីធានាការពារសិទ្ធិរបស់កុមារដែល ទំនាស់នឹងច្បាប់ ហេតុនេះហើយ ទើបក្រោយពីច្បាប់ស្តីពី « យុត្តិធម៌អនីតិជន » ត្រូវបានរដ្ឋសភាអនុម័តកាលពី ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០១៦ និងចូលជាធរមាន នៅដើមឆ្នាំ២០១៧ ដើម្បីធានាការអនុវត្តច្បាប់នេះឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព តម្រូវឲ្យមានផែនការយុទ្ធសាស្ត្រណែនាំច្បាប់សម្រាប់ក្រសួង និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធអនុវត្តទៅតាម ភារកិច្ច និងដំណាក់កាល នៃការងារអាទិភាពនីមួយៗរបស់ខ្លួន ដែលជាកត្តាធ្វើឲ្យយើងអាចឈានទៅសម្រេច គោលដៅចុងក្រោយទាក់ទងទៅនឹងកិច្ចការពារកុមារ ។

យើងទទួលស្គាល់ថា ច្បាប់ស្តីពី « យុត្តិធម៌អនីតិជន » គឺជាសមិទ្ធផលដែលកើតចេញពីការខិតខំប្រឹងប្រែង របស់រាជរដ្ឋាភិបាល ហើយកម្មវិធីទាំងឡាយដែលបានដាក់នៅក្នុងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនេះ ត្រូវបានរៀបចំឡើង ដើម្បីកសាងគ្រឹះដ៏រឹងមាំនិងប្រកបដោយចីរភាពសម្រាប់ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ទំនើបមួយដែលផ្តោតសំខាន់លើ ការបង្វែរ ជាជាងការដាក់ទណ្ឌកម្មជាប់ឃុំ ដើម្បីផ្តល់ឱកាសដល់អនីតិជនក្នុងការកែប្រែខ្លួន កសាងអនាគត និងក្លាយជាពលរដ្ឋល្អទៅថ្ងៃអនាគត ហើយក៏មានការទទួលស្គាល់ជាអន្តរជាតិថា ការបង្វែរកុមារចេញពីប្រព័ន្ធ ព្រហ្មទណ្ឌ ចេញពីកន្លែងឃុំឃាំង គឺជាយន្តការមួយដែលអាចបញ្ចៀសកុមារ មិនឲ្យប្រព្រឹត្តិបទល្មើសសារជាថ្មី។ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនេះ បានកើតចេញពីការខិតខំប្រឹងប្រែងរួមគ្នារវាង ក្រសួងយុត្តិធម៌ និង ក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា ដោយមានកិច្ចសហការពីអង្គការ សិទ្ធិកុមារអន្តរជាតិ (CRI) និងអង្គការ UNICEF ប្រចាំនៅកម្ពុជា ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ សិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់ធំៗចំនួនពីរលើក ក៏ត្រូវបានប្រព្រឹត្ត ទៅនៅទីក្រុងភ្នំពេញ ដើម្បីផ្តល់ឱកាសឲ្យស្ថាប័នទាំងអស់បានចូលរួមផ្តល់នូវមតិយោបល់ផងដែរ ។

បន្ទាប់ពីផែនការនេះ ត្រូវបានអនុម័ត និងដាក់ឲ្យអនុវត្ត ជំហានបន្ទាប់ ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធដែលមានសមត្ថកិច្ច អនុវត្តដែលបានកំណត់នៅក្នុងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនេះ អាចអនុវត្តភារកិច្ចរបស់ខ្លួនដោយភាពជាម្ចាស់ ឬ អាចសហការជាមួយដៃគូអភិវឌ្ឍ នៅក្នុងដំណើរការងាររបស់ខ្លួន ។

ក្រសួងសង្ឃឹមថា ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនេះ គឺជាជំនួយ និងជាគ្រឹះដ៏សំខាន់ដែលបានកំណត់សកម្មភាព និងពេលវេលាជាក់លាក់ សម្រាប់បង្កលក្ខណៈងាយស្រួលឲ្យស្ថាប័ននីមួយៗអនុវត្ត និងតាមដាននូវសកម្មភាព របស់ខ្លួនទាក់ទងទៅនឹងកិច្ចការពារកុមារ។

ជាមួយគ្នានេះ ក្រសួងសូមសម្តែងនូវអំណរគុណ និងកោតសរសើរខ្ពស់ ចំពោះស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ និងដៃគូ អភិវឌ្ឍ នានាដែលបានរួមសហការគ្នា ក្នុងកិច្ចការពារ និងលើកស្ទួយសិទ្ធិកុមារ ស្របតាមគោលនយោបាយ របស់រាជរដ្ឋាភិបាល នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។

ថ្ងៃទី ១០ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១១
រាជធានីភ្នំពេញ, ថ្ងៃ ១៦ ខែ ២០១៨

ថ្ងៃទី ១០ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១១
រាជធានីភ្នំពេញ, ថ្ងៃ ២១ ខែ ២០១៨

រដ្ឋមន្ត្រី
ក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន
និងយុវជនសិស្សទារ

វិច សុត

រដ្ឋមន្ត្រី
ក្រសួងយុត្តិធម៌

អង្គ ច្បាប់ឌីណា

មាតិកា

អក្សរនិងពាក្យកាត់	7
១. សេចក្តីសង្ខេប	8
២. សាវតា	12
៣. វិធីសាស្ត្រ	16
៣.១. ទិដ្ឋភាពទូទៅ	16
៣.២. ការអនុវត្តបទដ្ឋានអន្តរជាតិ	18
៣.៣. ការពិចារណាលើការអនុវត្តល្អពីអន្តរជាតិ	22
៣.៤. ការពិគ្រោះយោបល់	26
៣.៥. ការវិភាគច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន	27
៣.៦. តារាងបែងចែកតាមដំណាក់កាល	33
៤. ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ	34
៤.១. ហេតុផល និងគោលបំណង	34
៤.២. វិសាលភាពនៃផែនការ	36
៤.៣. បញ្ហាប្រឈម	37
៤.៤. ទិដ្ឋភាពទូទៅជាយុទ្ធសាស្ត្រ	38
៥. ផែនការប្រតិបត្តិ	40
៥.១. សេចក្តីផ្តើម	40
៥.២. គោលការណ៍នៃវិធីសាស្ត្រ	40
៥.៣. កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រតាមផ្នែកនីមួយៗ	40
៦. ក្របខណ្ឌពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃ	46
៧. ការប៉ាន់ប្រមាណថវិកា	48

អក្សរនិងពាក្យកាត់

ក.ជ.ក	ក្រុមប្រឹក្សាជាតិកម្ពុជាដើម្បីកុមារ
ក.យ	ក្រសួងយុត្តិធម៌
ស.អ.យ ឬ ក្រសួងសង្គមកិច្ច	ក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា
ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួងទទួលបន្ទុកយុត្តិធម៌អនីតិជន
គ.ក.ន.ក	គណៈកម្មាធិការទទួលបន្ទុកកិច្ចការ នារី និងកុមារឃុំ-សង្កាត់
ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិ	ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងផែនការប្រតិបត្តិ ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ២០១៨-២០២០
ម.ជ	ក្រសួងមហាផ្ទៃ
អនុសញ្ញា	អនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិកុមារ
អ.ស.ស	អង្គការសង្គមស៊ីវិល
CRI	អង្គការសិទ្ធិកុមារអន្តរជាតិ
LAC	អង្គការជំនួយសង្គមច្បាប់នៃកម្ពុជា (Legal Aid of Cambodia)
NGOCRC	សម្ព័ន្ធអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលដើម្បីសិទ្ធិកុមារ
UNICEF	មូលនិធិអង្គការសហប្រជាជាតិដើម្បីកុមារ (យូនីសេហ្វ)

១. សេចក្តីសង្ខេប

ការផ្តួចផ្តើមរបស់រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជានៅក្នុងការអនុម័តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជននៅក្នុងឆ្នាំ ២០១៦ ដើម្បីអនុវត្តអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិកុមារ និងច្បាប់អន្តរជាតិផ្សេងទៀត គឺមានសារៈសំខាន់ណាស់សម្រាប់កុមារកម្ពុជា។ ច្បាប់ដែលបានអនុម័តរួចហើយនេះ បង្ហាញអំពីការតាំងចិត្តអនុវត្តតាមអនុសញ្ញា និងមានលក្ខណៈល្អគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីគាំទ្រការបង្កើតប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌បរិយាប័នសម្រាប់កុមារនៅកម្ពុជា។

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន២០១៨-២០២០ (ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិ) មានគោលបំណងផ្តល់នូវផែនការជាក់លាក់សម្រាប់ដំណើរការអនុវត្ត ដើម្បីឲ្យជីវិតអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់មានភាពប្រសើរឡើង។ ក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា (ក្រសួងសង្គមកិច្ច) ត្រូវបានជ្រើសរើសជាស្ថាប័ននាំមុខគេ ដើម្បីរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនេះ ដោយមានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងក្រសួងពាក់ព័ន្ធដទៃទៀត រួមមាន៖ ក្រសួងមហាផ្ទៃ(ម.ជ) និង ក្រសួងយុត្តិធម៌(ក.យ) ។ ការរៀបចំផែនការនេះ ទទួលបានការគាំទ្រពីអង្គការUNICEF អង្គការ Plan International អង្គការសិទ្ធិកុមារអន្តរជាតិ (CRI) និងអង្គការជំនួយផ្នែកច្បាប់នៃកម្ពុជា (Legal Aid of Cambodia) ដែលបានចូលរួមក្នុងការរៀបចំផែនការនេះ ។

នេះគឺជាផែនការរយៈពេល៣ឆ្នាំ ដោយមានគោលបំណងធំចំនួនពីរ ៖

ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន

កសាងមូលដ្ឋានរឹងមាំប្រកបដោយចីរភាពសម្រាប់ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនមួយ ដែលអាចអភិវឌ្ឍ និងកែលម្អជាបន្តបន្ទាប់នៅពេលអនាគត។

ការពារសិទ្ធិរបស់អនីតិជន

ដើម្បីទទួលបានលទ្ធផលជាវិជ្ជមានប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព សម្រាប់អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់បច្ចុប្បន្ន និងទៅអនាគត និងដើម្បីកាត់បន្ថយចំនួនអនីតិជននៅក្នុងពន្ធនាគារ ។

ចំណុចអាទិភាព ៖ ចំណុចអាទិភាពជាយុទ្ធសាស្ត្រសម្រាប់អនុវត្តរួមមាន៖

- **អភិក្រមសិទ្ធិកុមារ៖** ដើម្បីអនុវត្តអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ និងកសាងប្រព័ន្ធមួយដែលកុមារជាអ្នកប្រើប្រាស់ និងអាចចូលរួមយ៉ាងសកម្ម។
- **ការអភិវឌ្ឍដោយចីរភាពនិងប្រសិទ្ធភាព៖** ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមសំខាន់ៗក្នុងការអនុវត្ត និងរក្សាភាពជឿនលឿនទៅមុខ។ ដើម្បីបង្កើនការប្រើប្រាស់ធនធានឲ្យបានជាអតិបរិមាក្នុងគោលបំណងកសាងសមត្ថភាព ភាពស៊ីសង្វាក់ និងជំនាញក្នុងការងារ។

- **អភិក្រមប្រព័ន្ធតែមួយ៖** ដើម្បីឲ្យអភិក្រមប្រព័ន្ធមជ្ឈការមានតុល្យភាព ដែលជួយឲ្យមានដំណោះស្រាយនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន និងឲ្យមានការសម្របសម្រួលប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ជាមួយនឹងការទទួលខុសត្រូវ តម្លាភាព និងជំនាញរបស់ស្ថាប័ននីមួយៗ។
- **ការធ្វើសមាហរណកម្ម និងការស្តារនីតិសម្បទា៖** ដើម្បីដោះស្រាយមូលហេតុចម្បងៗនៃការប្រព្រឹត្តបទល្មើស ហើយភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងរបស់អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ទៅនឹងសង្គម និងភ្ជាប់កុមារជាមួយនឹងផ្នែកសុខុមាលភាពគ្រួសារ។
- **គណនេយ្យភាព និងការកែលម្អនៅតែបន្តមាន៖** ដើម្បីពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃការអនុវត្ត ក្នុងគោលបំណងធានាឲ្យមានវឌ្ឍនភាពឈានទៅដល់ការសម្រេចគោលដៅ និងគណនេយ្យភាពក្នុងការបំពេញកាតព្វកិច្ចដែលមានចែងក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន។

សកម្មភាព ៖ កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រសម្រាប់ការអនុវត្តរួមមាន៖

១. ការសម្របសម្រួល ការគ្រប់គ្រង និងការទំនាក់ទំនង
២. ការអប់រំ និងបណ្តុះបណ្តាល
៣. ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច
៤. ការបង្វែរ
៥. ការធ្វើសមាហរណកម្ម
៦. ការឃុំខ្លួន
៧. ការទប់ស្កាត់បទល្មើស
៨. ក្របខណ្ឌគោលនយោបាយ និង ប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិ
៩. ការពិនិត្យតាមដាន និង វាយតម្លៃ

វិធីសាស្ត្រសម្រាប់ការរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនេះ រួមមាន៖

- ក្រុមការងារគម្រោង
- ការវិភាគទៅលើច្បាប់ដោយផ្អែកលើកាតព្វកិច្ចរបស់ស្ថាប័ន និងការវាយតម្លៃមួយដែលតម្រូវឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរ
- ការពិគ្រោះយោបល់ដោយមានលក្ខណៈទូលំទូលាយ
- ការអនុវត្តបទដ្ឋានអន្តរជាតិ
- ការពិចារណាលើការអនុវត្តល្អៗរបស់ប្រទេសដទៃ។

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនេះត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយផ្អែកលើការពិគ្រោះយោបល់ជាមួយនឹងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ តាមរយៈសិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់រយៈពេល២ថ្ងៃចំនួនពីរលើក ដែលក្នុងមួយលើកៗមានអ្នកចូលរួម ប្រមាណ៨០នាក់ ហើយអ្នកចូលរួមបានពិនិត្យចំណុចគោលនៃសេចក្តីព្រាងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និង ប្រតិបត្តិវិធី។ ការពិគ្រោះយោបល់ទាំងនេះបានបង្ហាញឲ្យឃើញថា មន្ត្រីពាក់ព័ន្ធ បានយល់អំពីភាពស្មុគស្មាញ និងទំហំនៃការផ្លាស់ប្តូរដែលតម្រូវដោយច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន។ មន្ត្រីពាក់ព័ន្ធដែលបានចូលរួម ទាំងអស់ក៏បានបង្ហាញផងដែរនូវសុឆន្ទៈ និងការប្តេជ្ញាចិត្ត បើទោះជាមានការព្រួយបារម្ភអំពីបញ្ហាប្រឈម មួយចំនួនក៏ដោយ។ មានការលើកឡើងជាច្រើនដែលបង្ហាញថាមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ក្នុងការរៀបចំ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិវិធី ។

ការពិគ្រោះយោបល់បានកំណត់ចំណុចប្រឈមមួយចំនួនដែលអាចជួបប្រទះនៅពេលអនុវត្ត៖

- ប្រភពធនធាន និងការចំណាយក្នុងការអនុវត្ត
- ការសម្របសម្រួលរវាងក្រសួងនានា
- ការយល់ និងការទទួលយកយន្តការបង្វែរ របស់សង្គមស៊ីវិល និងប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ
- កង្វះខាតសេវាកម្ម និងទីកន្លែងអប់រំសម្រាប់អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ ព្រមទាំងកុមារស្ថិតក្នុងការ បង្វែរ និងបន្ទាប់ពីការឃុំខ្លួន
- កង្វះមេធាវី និងថវិកាឧបត្ថម្ភមេធាវី
- កង្វះអ្នកជំនាញ និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច
- កង្វះមណ្ឌលស្តារនីតិសម្បទា ដើម្បីឲ្យកុមារជាប់ឃុំស្នាក់នៅ
- ត្រូវការបណ្តុះបណ្តាល និងការផ្លាស់ប្តូរកម្រិតខ្ពស់
- ខ្វះខាតទៅនឹងចំណុចអាទិភាពផ្សេងទៀត៖ ការទប់ស្កាត់បទល្មើស កុមារងាយរងគ្រោះ និង ហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធ។

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិវិធីនេះនឹងដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមទាំងនេះ តាមរយៈការបង្កើតមូលដ្ឋាន គ្រឹះរយៈពេល៣ឆ្នាំ សម្រាប់ការអនុវត្តច្បាប់អោយជោគជ័យនាពេលអនាគត និងការប្រើប្រាស់ធនធាន ក្នុងមូលដ្ឋានឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព ដើម្បីពង្រឹងសមត្ថភាព។ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនេះបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់នូវ តម្រូវការចាំបាច់សម្រាប់កិច្ចសហប្រតិបត្តិការ និងការសម្របសម្រួលរវាងស្ថាប័ននីមួយៗ និងអ្នកជាប់ពាក់ ព័ន្ធផ្សេងទៀតឲ្យមានសមត្ថភាពខ្ពស់ជាងមុន។ នេះជាផែនការថ្នាក់ជាតិ ដែលមានការចូលរួមពីរដ្ឋាភិបាល អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល និង សង្គមស៊ីវិល។ ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធដែលមានការទទួលខុសត្រូវសំខាន់ជាងគេ រួមមានដូចជា ក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា ក្រសួងយុត្តិធម៌ ក្រសួងមហាផ្ទៃ ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ក្រសួងសុខាភិបាល និងក្រសួងកិច្ចការនារី។ ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធសំខាន់ផ្សេងទៀត គឺរដ្ឋបាលថ្នាក់ជាតិ និងថ្នាក់ក្រោមជាតិ អង្គការសាសនា ស្ថាប័នអប់រំនិងបណ្តុះបណ្តាលនានា គណៈមេធាវីនៃ ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា អង្គការផ្តល់សេវាក្រៅរដ្ឋាភិបាល និងដៃគូអភិវឌ្ឍផ្សេងៗទៀត ។

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការនេះអនុវត្តចំពោះអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ទាំងអស់ រាប់បញ្ចូលទាំង កុមារកំពុងជាប់ឃុំ កុមារងាយទំនាស់នឹងច្បាប់ កុមារដែលកំពុងប្រឈមទំនាស់នឹងច្បាប់ និងកុមារដែលបាន ក្លាយជាមនុស្សពេញវ័យក្នុងអំឡុងពេលឃុំខ្លួន។ ក្រុមកុមារទាំងនោះចាំបាច់ត្រូវមានផែនការដោះស្រាយ។

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការមាន៖

- ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ
- ការវិភាគច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងតារាងកាតព្វកិច្ច (ឧបសម្ព័ន្ធ ១)
- ផែនការប្រតិបត្តិ (ឧបសម្ព័ន្ធ ២)
- ក្របខណ្ឌពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃ (ឧបសម្ព័ន្ធ ៣)
- របាយការណ៍សិក្សាស្រាវជ្រាវស្តីអំពីយុត្តិធម៌អនីតិជន (ឧបសម្ព័ន្ធ ៤)
- សេចក្តីស្នើឲ្យមានការប៉ាន់ប្រមាណលើថវិកា (ឧបសម្ព័ន្ធ ៥)។

ឧបសម្ព័ន្ធនីមួយៗគឺជាឯកសារគោលមួយ ដែលត្រូវប្រើប្រាស់ជាឧបករណ៍សម្រាប់គាំទ្រដល់ការ អនុវត្ត ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន។ ឧទាហរណ៍ របាយការណ៍សិក្សាស្រាវជ្រាវ (ឧបសម្ព័ន្ធ ៤) មានការបកស្រាយ លម្អិតអំពីអត្ថន័យនៃផ្នែកផ្សេងៗគ្នារបស់ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងចរិតនៃច្បាប់ដែលស្របទៅនឹង បទដ្ឋានច្បាប់អន្តរជាតិ។ ឧបសម្ព័ន្ធនោះ ក៏មាននិយាយលម្អិតអំពីការស្រាវជ្រាវដំណាក់កាលនៃការអភិវឌ្ឍ ខួរក្បាល និងការលូតលាស់របស់កុមារ ថាតើកុមារមានភាពខុសគ្នានឹងមនុស្សពេញវ័យយ៉ាងដូចម្តេច ព្រមទាំងបញ្ហាទាក់ទងនឹងភស្តុតាងនៃការកំណត់អាយុ និងតួនាទីដ៏សំខាន់របស់នគរបាលដែលនៅជួរមុខ ស្របតាមច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន។ ឯកសារនេះ ក៏បានបកស្រាយអំពីការបង្វែរ សារៈសំខាន់នៃការបង្វែរ និងប្រធានបទពាក់ព័ន្ធជាច្រើនទៀត។ ឯកសារនេះមានប្រយោជន៍ខ្លាំងណាស់ ចំពោះអ្នកដែលចង់ស្វែង យល់ពីច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងផលប៉ះពាល់ដែលអាចកើតមានឡើង ។

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនេះចង្អុលបង្ហាញ និងណែនាំឲ្យបង្កើតប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនតែមួយសម្រាប់កម្ពុជា ដែលអាចការពារ និងលើកកម្ពស់សិទ្ធិកុមារ។ វាជាប្រព័ន្ធមួយដែលប្រើការឃុំខ្លួនគឺជាវិធានការចុងក្រោយ និង សម្រាប់រយៈពេលខ្លីបំផុតដែលអាចធ្វើទៅបាន។

២. សាវតា

បើយោងតាមអនុសញ្ញារបស់អង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិកុមារ ដែលប្រទេសកម្ពុជាបានផ្តល់សច្ចាប័ននៅក្នុងឆ្នាំ១៩៩២ កុមារទំនាស់នឹងច្បាប់គួរត្រូវបានអនុវត្តទៅតាមអាយុរបស់គេ ហើយត្រូវពិចារណាក្នុងការធ្វើសមាហរណកម្មពួកគេទៅក្នុងសង្គមវិញ។ អនុសញ្ញានេះបានចែងច្បាស់ថា ការឃុំខ្លួនកុមារគួរតែជាជម្រើសចុងក្រោយនិងសម្រាប់រយៈពេលដ៏ខ្លីតែប៉ុណ្ណោះ (មាត្រា ៣៧) ។

វិធានអន្តរជាតិ ដែលកម្ពុជា ជាប្រទេសហត្ថលេខី ក៏មានលើកមកបកស្រាយនៅក្នុងឯកសារនេះផងដែរ។

ស្ថានភាពនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ទាក់ទងទៅនឹងយុត្តិធម៌អនីតិជន មុនការអនុម័តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន គឺមិនមានភាពល្អទេ បើទោះជាប្រទេសកម្ពុជាបានទទួលយកអនុសញ្ញានេះយូរហើយក៏ដោយ។ ហេតុផលនៃស្ថានភាពមិនល្អនេះគឺបណ្តាលមកពីការកសាងឡើងវិញទាំងលំបាករបស់ប្រទេសកម្ពុជា បន្ទាប់ពីប្រព័ន្ធរបស់រដ្ឋនៃប្រទេសនេះត្រូវបានបំផ្លិចបំផ្លាញដោយពួកខ្មែរក្រហម ហើយក្នុងពេលកសាងប្រទេសឡើងវិញកម្ពុជាក៏នៅមានកង្វះធនធាននៅក្នុងការកែទម្រង់ផងដែរ ។

បើទោះជាក្រមព្រហ្មទណ្ឌឆ្នាំ២០០៩ កំណត់អំពីអាយុនៃការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌនៅអាយុ ១៨ឆ្នាំក៏ដោយ (មាត្រា ៣៨) តុលាការនៅតែពិចារណាឲ្យកុមារចាប់ពីអាយុ ១៤ឆ្នាំឡើងទៅទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌ (មាត្រា ៣៩ នៃក្រមព្រហ្មទណ្ឌ) ដោយផ្អែកលើកាលៈទេសៈនៃបទល្មើស និងស្ថានភាពរបស់កុមារ។

ជាគោលការណ៍ កុមារមិនទាន់ចាត់ទុកថាមានភាពចាស់ទុំ ឬមានការទទួលខុសត្រូវគ្រប់គ្រាន់ និងវិនិច្ឆ័យលើអំពើរបស់ខ្លួនដូចជាមនុស្សពេញវ័យនោះទេ។ ទោះបីជាបែបនេះក៏ដោយ ដោយសារតែមិនមានប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនរឹងមាំ និងការមិនទាន់មានច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនជាក់លាក់រយៈពេលយូរ ធ្វើឲ្យកុមារជាជនល្មើសដែលមិនទាន់គ្រប់អាយុទទួលខុសត្រូវផ្នែកព្រហ្មទណ្ឌ រួមទាំងកុមារដែលបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសតូចតាច ដូចជាលួច ការប្រើប្រាស់គ្រឿងញៀន ត្រូវបានកាត់ទោស និងផ្តន្ទាទោសដូចមនុស្សពេញវ័យដែរ។ បើទោះបី អប្បបរមានៃទោសត្រូវបានបន្ថយពាក់កណ្តាលសម្រាប់កុមារក៏ដោយ ក៏វិធានការបន្ថយទោសនេះ មិនទាន់ឆ្លើយតបទៅនឹងតម្រូវការករណីរបស់កុមារនៅឡើយ។ គោលការណ៍នេះក៏បានទទួលស្គាល់នៅក្នុងមាត្រា៥ នៃច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជននេះផងដែរ។

បញ្ហានៅកម្ពុជាគឺនៅត្រង់ថា ប្រព័ន្ធចុះសំបុត្រកំណើតមិនល្អគ្រប់គ្រាន់ ដែលចាំបាច់ត្រូវតែកែលម្អ។ គេមិនត្រូវមើលរំលងនូវបញ្ហាដ៏សំខាន់នេះទេ ដើម្បីអនុវត្តគោលការណ៍ចំពោះកុមារឲ្យខុសពីមនុស្សពេញវ័យ វាពិតជាសំខាន់ណាស់ដើម្បីកំណត់អាយុរបស់គេ ថាតើកុមារពិតជាមានអាយុ១៤ឆ្នាំ ដែលត្រូវទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌ ឬក៏ពួកគេមានអាយុក្រោម១៤ ឬក៏លើស១៤ឆ្នាំ នៅពេលគេបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស។

បញ្ជាក់ណែនាំអាយុកុមារនេះ ត្រូវបានឆ្លើយតបតាមមាត្រា ៩ នៃច្បាប់ថ្មីនេះ ដែលចែងថា អាយុនៃការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌរបស់កុមារ ត្រូវកំណត់យកអាយុនៅពេលដែល កុមារនោះប្រព្រឹត្តបទល្មើស ហើយភស្តុតាងនៃអាយុរបស់កុមារត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយសំបុត្រកំណើត ឬឯកសារបញ្ជាក់ពីអាយុ ឬបើពុំមានទេ ត្រូវជំនួសដោយឯកសារផ្សេងទៀតដែលតុលាការទទួលស្គាល់។ មាត្រានេះតម្រូវឱ្យអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ស្វែងរកភស្តុតាងអាយុរបស់កុមារឱ្យបានឆាប់តាមតែអាចធ្វើទៅបាន ហើយប្រសិនបើស្ថិតក្នុងភាពសង្ស័យចំពោះអាយុរបស់កុមារ ត្រូវដោះស្រាយដោយគិតពីផលប្រយោជន៍របស់កុមារ។

ការលំបាកនៅត្រង់ថា មិនទាន់មានវិធីសាស្ត្របញ្ជាក់ពីអាយុតាមលក្ខណៈវិទ្យាសាស្ត្រ ឬវេជ្ជសាស្ត្រឱ្យបានត្រឹមត្រូវនៅឡើយ។ ជាដំណោះស្រាយដ៏ល្អ និងយូរអង្វែង គួរកំណត់លក្ខខណ្ឌផ្លូវច្បាប់ដល់ឪពុកម្តាយឱ្យចុះសំបុត្រកំណើតដល់កូន បើពុំនោះទេត្រូវផ្អាកពិន័យក្នុងករណីបរាជ័យលើការចុះសំបុត្រកំណើតដល់កូន ហើយអាជ្ញាធរត្រូវផ្តល់សេវា ចុះសំបុត្រកំណើតនៅគ្រប់ទីកន្លែង។ ការកំណត់អាយុនៅក្នុងដំណើរការរឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌ គឺជាប្រយោជន៍ក្នុងចំណោមប្រយោជន៍ជាច្រើនដែលចាំបាច់ត្រូវតែមាន។

ការវិវឌ្ឍន៍ថ្មីៗគួរឱ្យកត់សម្គាល់ បានបង្ហាញថាមានការកើនឡើងនូវចំនួនកុមារជាប់នៅក្នុងពន្ធនាគារនៅកម្ពុជា។ ចំនួនកុមារក្នុងពន្ធនាគារបានកើនឡើងពី៣៣៦នាក់នៅក្នុងឆ្នាំ ២០១៤ រហូតដល់ ៩០៧នាក់នៅក្នុងខែមករាឆ្នាំ ២០១៧ ហើយបន្តកើនឡើងរហូតដល់ ១,៥០៥ នាក់ក្នុងខែមេសាឆ្នាំ ២០១៨។ ពីមុនមានការធ្លាក់ចុះពី ៧៧២នាក់ នៅឆ្នាំ២០១០ មកត្រឹម៣៣៦នាក់ នៅឆ្នាំ ២០១៤។

ការធ្លាក់ចុះតួលេខកុមារនៅក្នុងពន្ធនាគារពីឆ្នាំ២០១០ មកដល់ឆ្នាំ២០១៤ គឺមួយផ្នែកជាលទ្ធផលការងាររបស់ក្រសួងយុត្តិធម៌ ដែលបានធ្វើការរួមគ្នាជាមួយនឹងអង្គការសិទ្ធិកុមារអន្តរជាតិ (CRI) និងអង្គការយូនីសេហ្វ ក្នុងការលើកកម្ពស់ទស្សនៈប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌បែបកុមារមេត្រី និងដោយសារមានការបណ្តុះបណ្តាលដល់មន្ត្រីពាក់ព័ន្ធជាបន្តបន្ទាប់អំពីទស្សនៈនេះ។ នៅក្នុងឆ្នាំ២០១២ មានទស្សនៈកិច្ចសិក្សារបស់មន្ត្រីជាន់ខ្ពស់មួយក្រុមទៅកាន់ប្រទេសអូស្ត្រាលី ដើម្បីស្វែងយល់អំពីប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន។ ទស្សនៈកិច្ចសិក្សានេះរៀបចំដោយអង្គការសិទ្ធិកុមារអន្តរជាតិ និងគាំទ្រថវិកាដោយទីភ្នាក់ងារជំនួយរបស់រដ្ឋាភិបាលអូស្ត្រាលី ហៅកាត់ថា AusAID។

បន្ទាប់ពីដំណើរទស្សនៈកិច្ច ក្រសួងយុត្តិធម៌ សហការជាមួយនឹងអង្គការសិទ្ធិកុមារអន្តរជាតិ (CRI) និងអង្គការជំនួយផ្នែកច្បាប់នៃកម្ពុជា (LAC) បានរៀបចំសន្និសីទថ្នាក់ជាតិដែលមានអ្នកចូលរួមចំនួន ៣០០នាក់ មកពីស្ថាប័នយុត្តិធម៌ ដែលមានរយៈពេល២ថ្ងៃនៅខេត្តសៀមរាប ដើម្បីបង្ហាញអំពីទស្សនៈទានតុលាការបែបកុមារមេត្រី។ បន្ទាប់មកមានរៀបចំ សិក្ខាសាលាតូចមួយនៅខេត្តបាត់ដំបង ដើម្បីពិនិត្យលម្អិតទៅលើទស្សនៈនេះ។ ថវិកាសម្រាប់ការរៀបចំសិក្ខាសាលាទាំងពីរនេះមានការគាំទ្រដោយអង្គការយូនីសេហ្វ និងជំនួយរបស់រដ្ឋាភិបាលអូស្ត្រាលី ។

សិក្ខាសាលាទាំងពីរនេះទទួលបាននូវការគាំទ្រ និងការចូលរួមរបស់សិក្ខាកាមយ៉ាងក្លៀវក្លា និងមានប្រសិទ្ធភាព។ ប៉ុន្តែគួរឱ្យសោកស្តាយ ភាពរីកចម្រើននេះបានថយចុះទៅវិញនៅក្នុងឆ្នាំ ២០១៣-២០១៤ ដោយហេតុផលមួយចំនួនទាក់ទងនឹងថវិកា បើទោះបីជាមានសិក្ខាសាលាខ្លះបានកើតឡើងនៅចុងឆ្នាំ ២០១៥

ក៏ដោយ។ តែទោះជាយ៉ាងណា សិក្ខាសាលាទាំងនេះ និងដំណើរទស្សនៈកិច្ចសិក្សាទៅកាន់ប្រទេសអូស្ត្រាលី កាលពីខែមីនាឆ្នាំ ២០១៦ ក្រោមជំនួយឧបត្ថម្ភរបស់ UNICEF បានជំរុញឲ្យមានភាពជឿនលឿននៃដំណើរការ ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន។

ការកើនឡើងចំនួនកុមារនៅក្នុងពន្ធនាគារនៅក្នុងឆ្នាំ២០១៥ និង៣ឆ្នាំបន្ទាប់មកនេះ គឺបណ្តាលមក ពីកត្តា ជាក់លាក់មួយចំនួន។ អគ្គស្នងការងារនៃអគ្គស្នងការដ្ឋាននគរបាលជាតិ និងអគ្គនាយកនៃអគ្គនាយកដ្ឋាន រដ្ឋបាលក្រសួងមហាផ្ទៃ បានឲ្យដឹងថា ចាប់តាំងពីមានយុទ្ធនាការប្រយុទ្ធនឹងជនរងគ្រោះរបស់រដ្ឋាភិបាលមកមានការ កើនឡើងនូវចំនួនអ្នកជាប់ឃុំរួមទាំងកុមារផងដែរ។ ជាការពិត គឺមានកត្តាផ្សេងទៀត ដែលត្រូវការយកចិត្តទុកដាក់ ព្រោះថាកត្តាទាំងនោះអាចជាឧបសគ្គចំពោះប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន។

ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌កម្ពុជានាពេលកន្លងមក ផ្តោតលើការផ្តន្ទាទោសជាចម្បង ដែលនាំឲ្យមិនសូវមានភាព ជោគជ័យក្នុងការស្តារនីតិសម្បទានៅក្នុងសង្គម និងសហគមន៍។ មានការទទួលស្គាល់ជាទូទៅថា ការផ្តន្ទាទោស កុមារតាមរយៈដំណើរការរឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌ ពិតជាបណ្តាលឲ្យកុមារធ្លាក់ចូលទៅនឹងរឿងព្រហ្មទណ្ឌ និងបង្កឲ្យ មានការប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី ហើយពេលខ្លះបទល្មើសកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរទៀតផង។ ហេតុដូច្នេះ ចាំបាច់ត្រូវតែមាន អន្តរាគមន៍ឲ្យបានឆាប់ដែលអាចធ្វើទៅបាន ដើម្បីទប់ស្កាត់ ស្តារនីតិសម្បទា និងធ្វើសមាហរណកម្មកុមារទាំង នោះទៅក្នុងសង្គមវិញប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។

ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនដែលបានរង់ចាំជាយូរមកនោះ ត្រូវបានអនុម័តដោយរដ្ឋសភាជាតិនៅ ថ្ងៃទី៣០ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០១៦ និងប្រកាសឲ្យប្រើដោយព្រះរាជក្រមនៅថ្ងៃទី១៤ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០១៦ ដែលត្រូវ ចូលជាធរមាននៅថ្ងៃទី២០ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ២០១៧។ វាជាជំហានដ៏សំខាន់មួយទៀតឆ្ពោះទៅរកកិច្ចការពារកុមារ ទំនាស់នឹងច្បាប់ និងជាប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនដែលធានាការពារនិងគោរពសិទ្ធិអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់។ ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជននេះ មានសារៈសំខាន់ក្នុងការធានាថា ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនកម្ពុជាស្របទៅនឹង គោលការណ៍អនុសញ្ញា និងវិធានរបស់អន្តរជាតិ ។

នៅក្នុងខែមេសា ឆ្នាំ២០១៦ តំណាងអង្គការ UNICEF លោកស្រី Debora Comini បានសរសេរ ទៅកាន់ឯកឧត្តម រង សុត រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា ដោយបញ្ជាក់ថា អង្គការ UNICEF និងអង្គការ Plan International ផ្តល់ការគាំទ្រក្នុងការរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិ ដើម្បីអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន។ លិខិតបានទទួលស្គាល់ការចូលរួមចំណែកក្នុង ដំណើរការរៀបចំច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនកន្លងមក ពីបណ្តាអង្គការជាតិ និងអន្តរជាតិផ្សេងទៀតដូចជា អង្គការជំនួយផ្នែកច្បាប់នៃកម្ពុជា (LAC) អង្គការ Every Child Cambodia អង្គការសង្គ្រោះកុមារ (Save the Children) អង្គការទស្សនៈពិភពលោក សម្ព័ន្ធអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលដើម្បីសិទ្ធិកុមារ (NGOCRC) អង្គការសិទ្ធិកុមារអន្តរជាតិ (CRI) ការិយាល័យរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិទប់ស្កាត់ បទល្មើស និងគ្រឿងញៀន ការិយាល័យឧត្តមស្នងការសិទ្ធិមនុស្ស និងអង្គការពាក់ព័ន្ធដទៃទៀត។ ហើយក្នុងលិខិតនោះក៏បានស្នើឲ្យមានការអញ្ជើញអង្គការទាំងនេះចូលរួមក្នុងដំណើរការរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិផងដែរ។

ច្បាប់ថ្មីតម្រូវឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរជាវិជ្ជមាន ថាតើកិច្ចការពារ និងផ្នែកយុត្តិធម៌ ត្រូវឆ្លើយតបនឹងកុមារជាជនល្មើសយ៉ាងដូចម្តេច។ ច្បាប់នេះតម្រូវឲ្យក្រសួងសំខាន់ៗរបស់រដ្ឋរៀបចំប្រកាស និងនីតិវិធីប្រតិបត្តិជាស្តង់ដារដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាសុគតស្នាញទាំងអស់ រួមមានការកំណត់អាយុរបស់កុមារ ការចាប់ខ្លួន ការផ្ដន្ទាទោស សវនាការ ការបង្វែរ និងការឃុំខ្លួន។ ក្រសួងទាំងនោះ រួមមាន ក្រសួងមហាផ្ទៃ(ម.ជ) ក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា(ស.អ.យ) ក្រសួងយុត្តិធម៌(ក.យ) និងតុលាការ ។

ដោយមានការគាំទ្រពី ក្រសួង ស.អ.យ ក្រសួង ក.យ និងក្រសួងសំខាន់ៗដទៃទៀតរបស់រដ្ឋាភិបាល អង្គការ UNICEF បានផ្តួចផ្តើមគំនិតរៀបចំ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ រយៈពេល ៣ឆ្នាំ ដើម្បីណែនាំការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន។ សាមីក្រសួងសំខាន់ៗគឺ ក្រសួង ស.អ.យ ក្រសួង ម.ជ និងក្រសួង ក.យ។ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិនេះត្រូវបានរៀបចំ ដោយអង្គការ CRI។ CRI គឺជាអង្គការអន្តរជាតិដែលមានឯកទេសខាងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលបានចូលរួមជាមួយនឹងក្រសួង ក.យ អង្គការ UNICEF អង្គការ LAC នៅក្នុងការលើកកម្ពស់ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌បែបកុមារមេត្រីនៅកម្ពុជាចាប់តាំងពីឆ្នាំ២០០៦។ គម្រោងរៀបចំផែនការនេះត្រូវបានយកមកពិគ្រោះយោបល់ជាមួយនឹង ក្រសួង ស.អ.យ និងក្រសួង ក.យ តាំងពីខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០១៦ ដោយមានការចូលរួមពីអង្គការ UNICEF ដើម្បីទទួលយកមតិយោបល់មុននឹងចាប់ផ្តើមរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិនេះឡើង។ បន្ទាប់មក ក៏មានការពិភាក្សា និងពិគ្រោះយោបល់បន្ថែមទៀតដែលបានរៀបចំឡើងកាលពីខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ២០១៧ រវាងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ ដើម្បីគាំទ្រដល់ការរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិនេះឡើង។ សេចក្តីព្រាងលើកទី១នៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ ត្រូវបានបង្ហាញនៅថ្ងៃទី៩ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០១៧ ហើយបានបញ្ចប់ទៅបន្ទាប់ពីមានការពិគ្រោះយោបល់បន្ថែមទៀត ។

បើទោះជាផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិនេះមានរយៈពេល៣ឆ្នាំក៏ដោយ ក៏មិនមានន័យថាការអនុវត្តពេញលេញនឹងអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន ក្នុងកំឡុងពេលបីឆ្នាំនោះដែរ។ នេះជាផែនការមួយមានលក្ខណៈសុគតស្នាញដែលណែនាំអំពីទស្សនទានដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមកនៅក្នុងច្បាប់កម្ពុជា ហើយថ្មីចំពោះប្រជាពលរដ្ឋ។ ផែនការបន្ថែមទៀតត្រូវធ្វើឡើងដោយមានការពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃឲ្យបានត្រឹមត្រូវ។ ទស្សនទានស្តីពីការដាក់ទោសមិនធ្ងន់ធ្ងរដល់ជនល្មើសជាកុមារ ការបង្វែរ ការស្តារនីតិសម្បទា និងការទទួលយកកុមារត្រឡប់ទៅក្នុងសហគមន៍វិញ មិនអាចធ្វើបានក្នុងពេលខ្លីបានឡើយ គឺចាំបាច់ត្រូវមានការពន្យល់យ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់គាំទ្រខ្ពស់ទាំងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ បច្ចេកទេស និងការចូលរួមពីមន្ត្រីអនុវត្តច្បាប់គ្រប់ជាន់ថ្នាក់ និងពីមហាជន។

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិនេះ នឹងផ្តល់នូវមូលដ្ឋានដើម្បីធានាឲ្យមានការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនយ៉ាងពេញលេញ និងជាប្រព័ន្ធ ល្អិតណាតែកម្រិតនៃការគាំទ្រដែលបានបញ្ជាក់ខាងលើនៅតែបន្តមានជាច្រើនឆ្នាំទៅមុខទៀត។ ផែនការនេះក៏បានផ្តល់ការណែនាំដល់ម្ចាស់ជំនួយ និងដៃគូអភិវឌ្ឍផ្សេងទៀតថា តើត្រូវចូលរួមជួយជាថវិកានៅត្រង់ចំណុចណាខ្លះនៅក្នុងផែនការនេះ។ វាពិតជាពិបាកក្នុងការប្រមូលមូលដ្ឋានជំនួយផងដែរ ។

ការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជននេះ ផ្តល់ឱកាសសម្រាប់កម្ពុជាដើម្បីបង្ហាញពីការប្តេជ្ញាចិត្តក្នុងការគោរពតាមអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ និងបទដ្ឋានអន្តរជាតិ ។

៣. វិធីសាស្ត្រ

៣.១. ទិដ្ឋភាពទូទៅ

វិធីសាស្ត្រសម្រាប់ការរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការនេះ រួមមាន៥ចំណុច ដោយផ្អែកតាមការរៀបចំគោលការណ៍ដែលបានឯកភាពគ្នា។

សិទ្ធិអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ ត្រូវបានការពារដោយអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិកុមារ ហើយក៏មានចែងនៅក្នុងវិធាននិងគោលការណ៍អន្តរជាតិផ្សេងទៀតដែរ។ ឥឡូវនេះ សិទ្ធិទាំងនោះក៏បានចែងនៅក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនកម្ពុជាផងដែរ។ ដើម្បីឲ្យស្របនឹងលិខិតតុលាការទាំងនេះ វិធីសាស្ត្រត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយរួមបញ្ចូលទាំងការអនុវត្តគោលការណ៍ណែនាំ បទដ្ឋានអន្តរជាតិ ការពិចារណាទៅលើការអនុវត្តល្អៗ ការពិគ្រោះយោបល់យ៉ាងទូលំទូលាយ និងការប្រើប្រាស់ក្រុមអ្នកឯកទេសរបស់គម្រោង ។

ជាសង្ខេបមក វិធីសាស្ត្រសម្រាប់ការរៀបចំផែនការនេះ រួមមាន៖

- ក្រុមការងារគម្រោង
- ការវិភាគទៅលើច្បាប់ដោយផ្អែកលើកាតព្វកិច្ចរបស់ស្ថាប័ននីមួយៗ និងការវាយតម្លៃមួយដែលតម្រូវឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរ
- ការពិគ្រោះយោបល់មានលក្ខណៈទូលាយ
- ការអនុវត្តបទដ្ឋានអន្តរជាតិ
- ការពិចារណាលើការអនុវត្តល្អរបស់ប្រទេសដទៃ។

គោលការណ៍សំខាន់ក្នុងការរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិការនេះមានគោលបំណងចម្បងធានាឲ្យមានការប្រើប្រាស់ធនធានប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពក្នុងពេលអនុវត្តជាក់ស្តែង និងមានភាពច្បាស់លាស់។ ការបង្កើតប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនមួយ មានលក្ខណៈស្មុគស្មាញ ដែលតម្រូវឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរក្នុងការអនុវត្ត និងគោលនយោបាយ។ អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ បង្កើតឲ្យមានសិទ្ធិកុមារ ដែលជាគោលការណ៍ក្រុមសីលធម៌ដែលត្រូវអនុវត្តចំពោះកុមារ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការនេះ ត្រូវបានតាក់តែងឡើងដោយផ្អែកលើអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ។

ការផ្លាស់ប្តូរផ្នត់គំនិតជាមូលដ្ឋានមួយពាក់ព័ន្ធនឹងកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់តម្រូវឲ្យមានទាំងក្នុងស្រទាប់នយោបាយ និងសង្គម ក៏ដូចជាការផ្លាស់ប្តូរនិយាមសង្គមដែលទទួលយកការដាក់ទោសទណ្ឌនិងការឃុំខ្លួនជាដំណោះស្រាយសម្រាប់បទល្មើសកុមារផងដែរ។ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការនេះទទួលស្គាល់ថាការបង្កើតឲ្យមានប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលឆ្លើយតបទៅនឹងបទដ្ឋានអន្តរជាតិ

នឹងមិនអាចសម្រេចបានក្នុងរយៈពេល៣ឆ្នាំនោះទេ ពីព្រោះវាជាដំណើរការដែលត្រូវការចំណាយថវិកា ច្រើន និងបច្ចេកទេសខ្ពស់ហើយតម្រូវឲ្យមានការកែទម្រង់ស្ថាប័នយ៉ាងម៉ត់ចត់ បន្ថែមទៅលើការ ផ្លាស់ប្តូរផ្នត់គំនិត។ រាល់ចំណុចប្រឈមសំខាន់ៗក្នុងការអនុវត្តច្បាប់នេះ ត្រូវបានកំណត់ក្នុងពេល ពិគ្រោះយោបល់។ ផែនការនេះត្រូវបានតាក់តែងឡើង ដើម្បីដោះស្រាយចំណុចប្រឈមទាំងនោះ និង រក្សាជំហរក្នុងការផ្លាស់ប្តូរនេះដរាបណានៅតែមានផលប៉ះពាល់ដល់ចំនួនកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ ទាំងពេលបច្ចុប្បន្ននិងអនាគត។ ផែនការនេះកំណត់សកម្មភាពអាទិភាពដែលអាចនាំឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរ ក្នុងការអនុវត្ត ពីព្រោះវាជាចំណុចសំខាន់ក្នុងការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន។

គោលបំណងជាយុទ្ធសាស្ត្រនៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការនេះ គឺការបង្កើតឲ្យមានប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ អនីតិជនមួយ។ ប្រព័ន្ធនេះនឹងតម្រូវឲ្យមានការអនុវត្តរួមគ្នានូវគោលនយោបាយការផ្លាស់ប្តូរព័ត៌មាន កិច្ចសហប្រតិបត្តិការរវាងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ និងបុគ្គលដែលមានតួនាទី ឬមានការពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងប្រព័ន្ធ យុត្តិធម៌អនីតិជន។ ផែនការនេះ ទទួលស្គាល់ពីសារៈសំខាន់នៃដំណោះស្រាយនៅនឹងកន្លែង។ ដំណោះស្រាយ ទាំងនេះត្រូវតែអនុវត្តឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពនៅតាមសហគមន៍នីមួយៗ។ ដំណោះស្រាយទាំងនេះអាចនឹងមាន លក្ខណៈខុសគ្នានៅក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែងនៅតាមសហគមន៍។ ផែនការនេះ ក៏នឹងបង្កើតឲ្យមានការ ទទួលខុសត្រូវ និងជំនាញរបស់ស្ថាប័ននីមួយៗក្នុងការគ្រប់គ្រងទាំងការអនុវត្តនិងបុគ្គលិករបស់ខ្លួនឲ្យបាន ប្រសើរឡើង។

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការនេះ ទទួលស្គាល់ថាមានគោលនយោបាយ និងកម្មវិធីរបស់អង្គការ មិនមែនរដ្ឋាភិបាល កម្មវិធីរដ្ឋាភិបាល និងផែនការគាំទ្រដល់គ្រួសារ និងកុមារ ដែលត្រូវបានគេកេងប្រវ័ញ្ច ជួបការលំបាក និងងាយរងគ្រោះ។ ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ផ្តល់នូវដំណោះស្រាយក្រៅពីការឃុំខ្លួន ដែលអាចអនុវត្តនៅតាមសហគមន៍ ហើយដែលដំណោះស្រាយនេះគាំទ្រដល់ការបង្វែរកុមារចេញពី ប្រព័ន្ធតុលាការ ហើយធ្វើសមាហរណកម្មកុមារដែលត្រូវបានដោះលែងទៅក្នុងសហគមន៍វិញ។ ការទប់ស្កាត់បទល្មើស ការបង្វែរកុមារ និងការធ្វើសមាហរណកម្មតម្រូវឲ្យមានកម្មវិធី និងអ្នកមានវិជ្ជាជីវៈ ធ្វើការជាមួយនឹងផ្នែកសុខុមាលភាពកុមារនិងគ្រួសារ ជាមួយនឹងកុមារងាយរងគ្រោះ ឬអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់។ ការបង្វែរ និងការធ្វើសមាហរណកម្ម ក៏ត្រូវផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងអង្គការសង្គមស៊ីវិល និងវិស័យឯកជនផងដែរ ដើម្បីសម្រេចបាននូវអនាគតប្រកបដោយវិជ្ជមានសម្រាប់កុមារ។

ជាសង្ខេប គោលការណ៍តាក់តែងសំខាន់ៗនៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិការនេះ រួមមាន៖

- អភិក្រមសិទ្ធិកុមារ
- ដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមដើម្បីឲ្យមានការកែប្រែជានិរន្តរភាព និងការអនុវត្តដ៏ម៉ោមុត រហូតទទួលបាន លទ្ធផលល្អសម្រាប់អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់
- ធ្វើឲ្យអភិក្រមប្រព័ន្ធផ្សេងៗមានតល្យភាព ដោយមានដំណោះស្រាយនៅតាមមូលដ្ឋាន មានការទទួលខុសត្រូវរបស់ស្ថាប័ននីមួយៗ និងជំនាញ
- ផ្សារភ្ជាប់អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ជាមួយនឹងសង្គមស៊ីវិល កុមារដទៃទៀត និងផ្នែកសុខុមាលភាពគ្រួសារ
- ផ្តល់ព័ត៌មានងាយយល់ ច្បាស់លាស់ និងណែនាំសម្រាប់ការអនុវត្ត។

ផែនការនេះ មានចំណុចអាទិភាពជាយុទ្ធសាស្ត្រសំខាន់ៗចំនួន៥ កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រចំនួន៩ សកម្មភាពរួម និងក្របខណ្ឌការងារពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃមួយ។ ក្រៅពីនេះ ក៏មានឧបករណ៍មួយចំនួនដើម្បីជួយដល់ការធ្វើផែនការ ដែលរួមមាន តារាងវិភាគកាតព្វកិច្ចអ្នកពាក់ព័ន្ធដែលមានចែងនៅក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន របាយការណ៍សិក្សាស្រាវជ្រាវស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងការដកស្រង់ឯកសារពាក់ព័ន្ធមួយចំនួនទៀត។

៣.២. ការអនុវត្តបទដ្ឋានអន្តរជាតិ

យោងតាមអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ ដែលកម្ពុជាបានផ្តល់សច្ចាប័នក្នុងឆ្នាំ១៩៩២ អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ គួរត្រូវបានអនុវត្តទៅតាមអាយុរបស់គេ។ ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនបានចែងយ៉ាងទូលំទូលាយអំពីគោលដៅរបស់ច្បាប់ គោលការណ៍ និងសិទ្ធិនៅក្នុងនីតិវិធីសំដៅការពារសិទ្ធិអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់។

របាយការណ៍សិក្សាស្តីពីអំពើហិង្សាលើកុមាររបស់អគ្គលេខាធិការអង្គការសហប្រជាជាតិបានផ្តល់អនុសាសន៍ថា៖ “ការឃុំខ្លួនកុមារ គួរតែប្រើសម្រាប់កុមារជាជនល្មើសដែលត្រូវបានវាយតម្លៃថាអាចបង្កការគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នកដទៃហើយគួរតែមានធនធាននៅក្នុងការរៀបចំឲ្យមានជម្រើសផ្សេងទៀត រួមទាំងកម្មវិធីធ្វើសមាហរណកម្ម និងការស្តារនីតិសម្បទានៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន...” (មាត្រា ៦១ ២៩៩ កថាខណ្ឌ ១១២(ខ))។

មាត្រា ៣៧ នៃអនុសញ្ញាបានចែងយ៉ាងច្បាស់ថា ការឃុំខ្លួនកុមារគួរតែត្រូវបានប្រើសម្រាប់ជម្រើសចុងក្រោយ និងសម្រាប់រយៈពេលដ៏ខ្លីបំផុត ។ ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនបានបញ្ជាក់ពីការបង្វែរដែលត្រូវយកមកពិចារណាជាបឋមនៅគ្រប់ដំណាក់កាលនៃនីតិវិធីតុលាការ។ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិនេះ បានផ្តល់អាទិភាពទៅលើសកម្មភាពការផ្សព្វផ្សាយឲ្យមានការយល់ដឹង ដើម្បីទទួលយកនិងគាំទ្រទៅលើគោលការណ៍នៃការឃុំខ្លួនជាជម្រើសចុងក្រោយ សម្រាប់កុមារ ពីព្រោះថាទស្សនៈនេះកំពុងតែប្រឈមនឹងនិយាមសង្គមកម្ពុជានិងនៅទីកន្លែងដទៃទៀត ដែលនៅតែគិតថាការឃុំខ្លួនកុមារគឺជាការដាក់ទោសទានដ៏ត្រឹមត្រូវសម្រាប់ការប្រព្រឹត្តខុស។ ការផ្លាស់ប្តូរផ្នត់គំនិត គឺជារឿងដ៏សំខាន់សម្រាប់ការអនុវត្តកម្មវិធីបង្វែរ និងការធ្វើសមាហរណកម្ម។

ខាងក្រោមនេះ ជាលិខិតតុបករណ៍អន្តរជាតិដែលមានចែងពាក់ព័ន្ធនឹងសិទ្ធិរបស់អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់។ វិធានទាំងអស់នេះផ្តល់នូវសេចក្តីណែនាំក្នុងការអនុវត្ត ដល់រដ្ឋាភិបាល អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល អ្នកអនុវត្តច្បាប់ អ្នកធ្វើសេចក្តីសម្រេចចិត្ត ព្រះរាជអាជ្ញា និងចៅក្រម។ លិខិតតុបករណ៍អន្តរជាតិទាំងនេះត្រូវបានប្រើប្រាស់ជាមូលដ្ឋានក្នុងការបង្កើតផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិនេះ។

លិខិតតុបករណ៍អន្តរជាតិ៖

- អនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិកុមារ (១៩៨៩)
- គណៈកម្មាធិការសិទ្ធិកុមារ-សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ១០ (២០០៧)-សិទ្ធិកុមារនៅក្នុងយុត្តិធម៌អនីតិជន សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ១២ (២០០៩)-សិទ្ធិបញ្ចេញយោបល់ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ៩ (២០០៦)-សិទ្ធិរបស់កុមារពិការ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ១១ (២០០៩)-កុមារជនជាតិដើមភាគតិច និងសិទ្ធិរបស់គេ ដែលមានចែងក្នុងអនុសញ្ញា។

- វិធានអប្បបរមារបស់អង្គការសហប្រជាជាតិសម្រាប់គ្រប់គ្រងវិស័យយុត្តិធម៌អនីតិជន (វិធានប៉េកាំង ១៩៨៥)
- វិធានរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិសម្រាប់កិច្ចការពារកុមារ ដែលត្រូវបានដកហូតសេរីភាព (វិធាន Havana ១៩៩០)។
- គោលការណ៍ណែនាំរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិសម្រាប់ទប់ស្កាត់បទល្មើសកុមារ (គោលការណ៍ណែនាំទីក្រុង Riyadh ១៩៩០)។
- គោលការណ៍ណែនាំស្តីពីចំណាត់ការលើកុមារស្ថិតនៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ (ឧបសម្ព័ន្ធនៃសេចក្តីសម្រេចរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិលេខ ១៩៩៧/៣០ ស្តីពីការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌អនីតិជន (គោលការណ៍ ណែនាំទីក្រុង Vienna ១៩៩៧)
- អភិក្រមរួមរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន (២០០៨)

បទដ្ឋានគតិយុត្តអន្តរជាតិដែលពាក់ព័ន្ធបំផុត ដែលណែនាំពីការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនមាន៖

- អនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិកុមារ
- វិធានក្រុងប៉េកាំង
- វិធាន Havana (១៩៩០)

អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ ៖

មាត្រា ៣៧

- ហាមការធ្វើទារុណកម្ម ឬអំពើឃោរឃៅ អមនុស្សធម៌ ការប្រព្រឹត្ត ឬការដាក់ទណ្ឌកម្ម ដែលនាំឲ្យបាត់បង់តម្លៃជាមនុស្ស
- ហាមមានទោសប្រហារជីវិត ឬដាក់ទោសអស់មួយជីវិត ដោយមិនមានឱកាសដោះលែង
- ការចាប់ខ្លួន ការឃុំខ្លួន ឬការដាក់ពន្ធនាគារកុមារត្រូវតែស្របទៅនឹងច្បាប់ ហើយត្រូវប្រើសម្រាប់តែជាវិធានការចុងក្រោយ និងមានរយៈពេលខ្លីបំផុត
- កុមារដែលត្រូវបានដកហូតសេរីភាពត្រូវដាក់ឲ្យនៅដោយឡែកពីមនុស្សពេញវ័យ លើកលែងតែផ្ទុយនឹងឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ
- សិទ្ធិទទួលបានការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយក្រុមគ្រួសារតាមរយៈលិខិតឆ្លើយឆ្លង និងការជួបសួរសុខទុក្ខ
- សិទ្ធិទទួលបានជំនួយផ្នែកច្បាប់ភ្លាមៗ និងជំនួយផ្សេងទៀតដែលសមស្រប
- សិទ្ធិជំទាស់នឹងភាពស្របច្បាប់នៃការដកហូតសេរីភាពរបស់ខ្លួននៅចំពោះមុខតុលាការ ឬអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច និងទទួលបានសេចក្តីសម្រេចយ៉ាងឆាប់រហ័ស។

មាត្រា ៤០៖

- សិទ្ធិទទួលបានការប្រព្រឹត្តមកលើខ្លួនប្រកបដោយភាពថ្លៃថ្នូរ
- លើកកម្ពស់ការធ្វើសមាហរណកម្មកុមារក្នុងសង្គមវិញ និងឲ្យកុមារបំពេញតួនាទីស្ថាបនានៅក្នុងសង្គម
- ចាត់ទុកថាគ្មានទោសរហូតដល់ពេលណាដែលពិរុទ្ធភាពរបស់កុមារត្រូវបានវិនិច្ឆ័យស្របតាមច្បាប់
- សិទ្ធិទទួលបានការជូនដំណឹងភ្លាមៗ និងដោយផ្ទាល់អំពីបទចោទប្រកាន់មកលើខ្លួន
- សិទ្ធិរួចផុតពីការបង្ខំឲ្យផ្តល់សក្ខីកម្ម ឬការសារភាពកំហុស
- សិទ្ធិទទួលបានជំនួយអ្នកបកប្រែសិនបើចាំបាច់
- កំណត់អាយុអប្បបរមានៃការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌ ហើយកុមារដែលស្ថិតនៅក្រោមអាយុនោះ នឹងត្រូវសន្មត់ថាពុំមានសមត្ថភាពរំលោភច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌឡើយ។

វិធានប៉ែកាំង៖

- ក្នុងករណីសមស្រប ការបង្វែរត្រូវយកមកពិចារណា ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើស ដោយមិនចាំបាច់មានការជំនុំជម្រះជាផ្លូវការនោះឡើយ។ (វិធាន ១១)
- ដើម្បីអាចបំពេញការងាររបស់ខ្លួនបានល្អ មន្ត្រីនគរបាលដែលធ្វើការងារទប់ស្កាត់បទល្មើសកុមារ ត្រូវទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាល និងការណែនាំច្បាស់លាស់ ។ នៅក្នុងទីក្រុងធំៗមួយចំនួន គេបង្កើត ឲ្យមានអង្គការនគរបាលពិសេសទទួលបន្ទុករឿងកុមារ។ (វិធាន ១២)
- **គោលការណ៍សមាមាត្រ៖** ការដោះស្រាយបទល្មើសកុមារ មិនគួរធ្វើឡើងដោយផ្អែកតែទៅលើទម្ងន់នៃ បទល្មើសប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏ត្រូវថ្លឹងថ្លែងផងដែរពីស្ថានភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អនីតិជន និងគ្រួសាររបស់ អនីតិជន។ (វិធាន ៥ កំណត់ពន្យល់ក្នុងកថាខណ្ឌ២)
- **វិធានការផ្សេងៗក្រៅពីការទុកដាក់អនីតិជននៅក្នុងមណ្ឌល៖** វិធានការផ្សេងៗក្រៅពីការដាក់អនីតិជន ក្នុងមណ្ឌលត្រូវរៀបចំឲ្យមានសម្រាប់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ដើម្បីផ្តល់នូវភាពបត់បែនក្នុងគោលបំណង បញ្ចៀសការទុកដាក់កុមារក្នុងមណ្ឌលឲ្យខាងតែបាន។ (វិធាន ១៨)
- **តម្រូវការវិជ្ជាជីវៈ និងការបណ្តុះបណ្តាល៖** ត្រូវមានការអប់រំវិជ្ជាជីវៈការបណ្តុះបណ្តាលក្នុងពេលបំពេញ ការងារ វគ្គបណ្តុះបណ្តាលឡើងវិញ និងការណែនាំផ្សេងទៀត ដើម្បីឲ្យបុគ្គលិកមានសមត្ថភាពវិជ្ជាជីវៈ ច្បាស់លាស់ ក្នុងការធ្វើការលើករណីកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើស។ (វិធាន ២២.១)
- **ការធ្វើផែនការ៖** ត្រូវមានផែនការផ្តល់សេវាកម្មក្នុងផ្នែកយុត្តិធម៌អនីតិជន ហើយត្រូវយកផែនការ នេះមកអនុវត្ត ជាផ្នែកមួយនៃកម្មវិធីអភិវឌ្ឍរបស់ជាតិ។ (វិធាន ៣០.៤)

វិធានរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិសម្រាប់កិច្ចការពារកុមារដែលត្រូវបានដកហូតសេរីភាព (វិធាន Havana) (១៩៩០)៖

- ការដាក់ពន្ធនាគារ គឺជាជម្រើសចុងក្រោយ។ (វិធាន ១)
- វិធានទាំងនេះមានគោលបំណងបង្កើតបទដ្ឋានអប្បបរមាស្តីពីការការពារកុមារដែលត្រូវបានដកហូតសេរីភាពគ្រប់ប្រភេទទាំងអស់ ហើយដែលត្រូវបានទទួលយកដោយអង្គការសហប្រជាជាតិ ។ (វិធាន ៣)
- វិធាននេះគួរត្រូវបានដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងច្បាប់ជាតិ។ (វិធាន ៦)
- ត្រូវមានវិធានការធ្វើយ៉ាងណាឲ្យសាធារណៈជនយល់ដឹងថាការថែទាំអនីតិជនជាប់ឃុំ និងការត្រៀមរៀបចំពួកគេឲ្យវិលត្រឡប់មកសហគមន៍វិញ គឺជាសេវាសង្គមមួយដ៏មានសារៈសំខាន់ ។ (វិធាន ៨)
- គួរធានាឲ្យកុមារនៅក្នុងទីកន្លែងឃុំឃាំងទទួលបាននូវផលប្រយោជន៍ពីសកម្មភាពនិងកម្មវិធីផ្សេងៗដែលជួយលើកកម្ពស់ដល់សុខភាព និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ពួកគេប្រកបដោយនិរន្តរភាព ដើម្បីឲ្យពួកគេមានឥរិយាបថល្អនិងជំនាញ ដែលនឹងអាចជួយពួកគេក្នុងការអភិវឌ្ឍសក្តានុពលដើម្បីក្លាយជាសមាជិកល្អនៅក្នុងសង្គម។ (វិធាន ១២)
- កុមារដែលជាប់ឃុំក្នុងដំណាក់កាលរង់ចាំការជំនុំជម្រះ ត្រូវចាត់ទុកថាគ្មានទោស ហើយត្រូវប្រព្រឹត្តមកលើពួកគេដូចជាអ្នកគ្មានទោសដូច្នោះដែរ។ ការឃុំខ្លួនក្នុងដំណាក់កាលរង់ចាំការជំនុំជម្រះនេះ គួរតែជៀសវាងឲ្យបានច្រើនតាមតែអាចធ្វើទៅបាន លើកលែងតែក្នុងកាលៈទេសៈចាំបាច់តែប៉ុណ្ណោះ។ នៅពេលដែលការឃុំខ្លួនក្នុងដំណាក់កាលនេះ មិនអាចជៀសបាន តុលាការ និងស្ថាប័នស៊ើបអង្កេតត្រូវតែផ្តល់អាទិភាពខ្ពស់បំផុតដល់រឿងក្តីកុមារ ដើម្បីធានាឲ្យការឃុំខ្លួននេះមានរយៈពេលខ្លីបំផុត ។ កុមារជាប់ឃុំដែលពុំទាន់បានជំនុំជម្រះ គួរត្រូវដាក់ដោយឡែកពីកុមារដែលទទួលបានការជំនុំជម្រះហើយ។ (វិធាន ១៧)
- កុមារមានសិទ្ធិទទួលបានការពិគ្រោះយោបល់ផ្នែកច្បាប់ និងអាចស្នើសុំឲ្យមានជំនួយផ្នែកច្បាប់ដោយមិនគិតថ្លៃ ពីការិយាល័យដែលផ្តល់សេវាផ្នែកច្បាប់ ហើយមានសិទ្ធិទំនាក់ទំនងដោយទៀងទាត់ជាមួយនឹងទីប្រឹក្សាច្បាប់របស់ខ្លួន។ ប្រសិនបើអាចធ្វើទៅបាន កុមារគួរត្រូវបានផ្តល់ឱកាសដើម្បីបន្តការងារដោយមានប្រាក់កម្រៃ និងបន្តការសិក្សា ឬបណ្តុះបណ្តាល។ ការធ្វើការងារ ការសិក្សា ឬបណ្តុះបណ្តាលមិនគួរមានការបន្តការឃុំខ្លួនឡើយ។ ពួកគេគួរបន្តទទួលបានសកម្មភាពលេងកំសាន្តដែលស្របទៅនឹងការគ្រប់គ្រងនៃយុត្តិធម៌អនីតិជន ។ (វិធាន ១៨)
- នៅគ្រប់ទីកន្លែងឃុំខ្លួនទាំងអស់ កុមារត្រូវតែដាក់ឲ្យនៅដោយឡែកពីមនុស្សពេញវ័យ លើកលែងតែពួកគេជាសមាជិកគ្រួសារនឹងគ្នា ។ (វិធាន ២៩)
- ទីកន្លែងឃុំឃាំងចំហសម្រាប់កុមារគួរត្រូវបានបង្កើតឡើង។ ទីកន្លែងឃុំឃាំងចំហជាទីកន្លែងដែលមិនមាន ឬមានវិធានការសន្តិសុខទាប។ ចំនួនកុមារក្នុងកន្លែងប្រភេទនេះ ត្រូវមានចំនួនតិចបំផុតដែលអាចធ្វើទៅបាន។ ចំនួនកុមារនៅក្នុងកន្លែងឃុំឃាំងបិទ គួរមានចំនួនតិចល្មម ដើម្បីឲ្យគេចាត់ចែងរក្សាកុមារម្នាក់ៗបានល្អ។ គួរធ្វើវិមជ្ឈការទីកន្លែងឃុំឃាំងសម្រាប់កុមារ ហើយគួរមានទំហំមួយដែលអាចសម្រួលឲ្យមានការចូលជួប និងការទាក់ទងរវាងកុមារនិងគ្រួសាររបស់ខ្លួន។ ទីកន្លែងឃុំឃាំងខ្នាតតូច គួរត្រូវបានបង្កើតឡើង និងដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងបរិស្ថានសង្គមសេដ្ឋកិច្ច និងវប្បធម៌របស់សហគមន៍។ (វិធាន ៣០)

- ការរៀបចំទឹកនៃឃុំឃាំងសម្រាប់កុមារ និងបរិស្ថានត្រូវសមស្របទៅនឹងគោលដៅស្តារនីតិសម្បទា ដោយយកចិត្តទុកដាក់ខ្ពស់ដល់សេចក្តីត្រូវការរបស់កុមារ ភាពជាឯកជន ការលើកទឹកចិត្ត និង ឱកាសទំនាក់ទំនងជាមួយគ្នានឹងគ្នា ការលេងកីឡា ការហាត់ប្រាណ និង សកម្មភាពកំសាន្តផ្សេងៗ។ (វិធាន ៣២)
- កន្លែងគេងគួរមានបន្ទប់ជាក្រុមតូចៗ ឬមានបន្ទប់សម្រាប់ម្នាក់ៗ ឲ្យស្របតាមកម្រិតបទដ្ឋានក្នុងស្រុក។ (វិធាន ៣៣)
- បន្ទប់ទឹកនិងបង្គន់ត្រូវមានអនាម័យនិងស្អាតជានិច្ច ដើម្បីឲ្យកុមារប្រើប្រាស់តាមសេចក្តីត្រូវការប្រកប ដោយសុវត្ថិភាព និងអនាម័យ។ (វិធាន ៣៤)
- កុមារដែលមានអាយុត្រូវចូលរៀន មានសិទ្ធិទទួលបានការអប់រំដែលសមស្របតាមសេចក្តីត្រូវការ និង សមត្ថភាពរបស់ខ្លួន ដើម្បីត្រៀមរៀបចំពួកគេឲ្យត្រឡប់ទៅកាន់សង្គមវិញ។ ការអប់រំនោះគួរត្រូវបានផ្តល់ ឲ្យនៅសាលារៀនក្នុងសហគមន៍ តាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ហើយត្រូវបង្រៀនដោយគ្រូបង្រៀនដែលមាន គុណភាពស្របតាមកម្មវិធីសាលារដ្ឋ ដើម្បីឲ្យកុមារអាចបន្តការសិក្សារបស់ខ្លួន ដោយគ្មានការពិបាក បន្ទាប់ពី ការដោះលែង។ (វិធាន ៣៨)
- កុមារគ្រប់រូបត្រូវមានសិទ្ធិទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈក្នុងមុខជំនាញទាំងឡាយណា ដែលអាច ត្រៀមរៀបចំពួកគេឲ្យទទួលបានការងារក្នុងពេលអនាគត។ (វិធាន ៤២)

៣.៣. ការពិចារណាលើការអនុវត្តល្អពីអន្តរជាតិ

ខ្លឹមសារខាងក្រោមចង្អុលបង្ហាញពីដំណើរការ និងគោលនយោបាយអន្តរជាតិដែលគាំទ្រដល់ច្បាប់ស្តីពី យុត្តិធម៌អនីតិជនកម្ពុជា ហើយដែលបានដកស្រង់ចេញពីការសិក្សាស្រាវជ្រាវ។ នៅក្រោមចំណងជើងនីមួយៗ មាន ចំណុចពាក់ព័ន្ធសំខាន់ៗរវាងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងលិខិតតុបករណ៍អន្តរជាតិមួយចំនួនដូចជា វិធាន បទដ្ឋានអប្បបរមាស្តីពីការគ្រប់គ្រងវិស័យយុត្តិធម៌ (វិធានក្រុងប៉េកាំង) និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ។ សកម្មភាព លម្អិតស្តីពីការអនុវត្តមាននៅក្នុងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ។ របាយការណ៍សិក្សាស្រាវជ្រាវស្តីអំពី យុត្តិធម៌អនីតិជន ជាឯកសារដាច់ដោយឡែកមួយ ដែលមាននៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធ ៤។

ភាពខុសគ្នារវាងកុមារ និងមនុស្សពេញវ័យ

យោងតាមច្បាប់អន្តរជាតិ គេចាត់ទុកកុមារមានលក្ខណៈខុសពីមនុស្សពេញវ័យ ហើយការប្រព្រឹត្តករណ៍ កុមារក៏ត្រូវខុសពីមនុស្សពេញវ័យដែរ។ បញ្ហានេះត្រូវបានលើកឡើងនៅក្នុងវិធានបទដ្ឋានអប្បបរមាស្តីពីការ គ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌អនីតិជន (វិធានក្រុងប៉េកាំង) និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ។ ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនកម្ពុជា ក៏បានលើកឡើងផងដែរអំពីបញ្ហានេះ ជាពិសេសមាត្រា៥ និង៦ និងជំពូក៥ ៦និងជំពូក៧។

វិធានក្រុងប៉េកាំងបញ្ជាក់ពីសារៈសំខាន់របស់ប្រទេសជាតិនីមួយៗដែលត្រូវបង្កើតឲ្យមានច្បាប់ជាក់លាក់ វិធាន និងបញ្ញត្តិធានាសម្រាប់អនុវត្តចំពោះកុមារជាជនល្មើស ហើយត្រូវមានស្ថាប័ន និងអង្គការដែលមានតួនាទី

គ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌អនីតិជន ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងតម្រូវការផ្សេងៗរបស់កុមារជាជនល្មើស ដោយមានការការពារសិទ្ធិជាមូលដ្ឋានរបស់ពួកគេផង ។

ការអប់រំ និងការផ្លាស់ប្តូរឥរិយាបថរបស់សហគមន៍

ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ដោយឡែកមួយសម្រាប់កុមារ (យុត្តិធម៌អនីតិជន) បានរៀបចំដើម្បីធានាថា កុមារទាំងអស់មិនមែនជាកម្មវត្ថុនៃការទទួលយកការឈឺចាប់និងមាក់ងាយឡើយ (Cunneen និង White ២០១១) ។ យុត្តិធម៌អនីតិជន ឆ្លុះបញ្ចាំងពីភាពជឿនលឿនខាងមនុស្សធម៌ និងអាចឈានទៅដល់ការលុបបំបាត់ចោលនូវការដាក់ទណ្ឌកម្ម ដោយបំពាន ឬការមាក់ងាយ។ អង្គការស្រាវជ្រាវអន្តរជាតិមួយបានបញ្ជាក់ថា វិធានការដាក់ទណ្ឌកម្មដើម្បីកាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើសរបស់កុមារ ដែលរួមមានការដាក់ពន្ធនាគារ និងការសម្រេចឲ្យជាប់ទោសនោះ មិនបានធ្វើឲ្យអត្រាបទល្មើសថយចុះទេ ថែមទាំងហាជ័យក្នុងការផ្លាស់ប្តូរអាកប្បកិរិយារបស់កុមារ ហើយមានការចំណាយច្រើន និងប្រើរយៈពេលយូរ ដែលបង្កើននូវលទ្ធភាពឲ្យកុមារក្នុងការប្រព្រឹត្តបទល្មើសនៅពេលធំពេញវ័យទៀតផង ។

ការចេញសេចក្តីព្រមាន និងការបង្វែរ

នៅក្នុងយុត្តិធម៌អនីតិជន ការចេញសេចក្តីព្រមាន ត្រូវបានប្រើប្រាស់ដើម្បីដាក់ពិន័យកុមារ ដោយមិនចាប់បញ្ជូនទៅឃុំឃាំងទេ។ ជាការពិតណាស់ថាការចេញសេចក្តីព្រមាននេះ អាចធ្វើឲ្យសង្គមមិនពេញចិត្ត ប៉ុន្តែដោយសារតែការមិនពេញចិត្តនេះហើយដែលនាំឲ្យមានផលប៉ះពាល់ដល់ជនល្មើសជាកុមារដែរ។ ការចេញសេចក្តីព្រមាននេះ ត្រូវបានអនុវត្តចំពោះកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាលើកដំបូង។ ការសិក្សាបានបង្ហាញថា ភាគច្រើននៃកុមារជាជនល្មើសដែលទទួលបានការព្រមានចំពោះការប្រព្រឹត្តជាលើកដំបូង គឺកម្រនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាលើកទី២ណាស់ (Dennison, Steward and Hurren ២០០៦ Poteas et al ១៩៩០ O'Connor ១៩៩២) ។

កម្មវិធីបង្វែរមានគោលបំណងស្រដៀងគ្នានេះដែរ។ ការបង្វែរកុមារចេញពីប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌនៅពេលដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសតូចតាចដូចជាបទល្មើសលួច ត្រូវផ្តល់សេវាអប់រំកែប្រែដ៏សមស្របដោយមានគោលការណ៍ចំនួន៣គឺ ទី១: ផ្តល់សេវាចំពោះករណីដែលមានហានិភ័យខ្ពស់ ទី២: កំណត់ឲ្យដឹងពីឫសគល់នៃបញ្ហាដែលបណ្តាលឲ្យកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើស និងទី៣: ប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រដែលឆ្លើយតបទៅនឹងសេចក្តីត្រូវការរបស់កុមារ (Andrews et al ១៩៩០) ។ កម្មវិធីបង្វែរផ្តោតទៅលើការបណ្តុះគំនិតឲ្យចេះជួយសង្គម និងត្រៀមលក្ខណៈកុមារដើម្បីធ្វើសមាហរណកម្មប្រកបដោយជោគជ័យទៅក្នុងសហគមន៍វិញ ។

សកម្មភាពនគរបាលនៅក្នុងសហគមន៍

“សកម្មភាពនគរបាលនៅក្នុងសហគមន៍” សំដៅដល់វិធីសាស្ត្រផ្សេងៗរបស់នគរបាលក្នុងការធ្វើការងារយ៉ាងសកម្មនិងប្រកបដោយផ្លែផ្កាជាមួយនឹងកុមារ ដើម្បីបង្កើតនូវវប្បធម៌ទុកចិត្តគ្នាមួយ និងបណ្តុះគំនិតឲ្យចេះជួយគ្នាក្នុងសង្គម។ ការផ្សព្វផ្សាយអំពីច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌ ច្បាប់ចរាចរ ការណែនាំស្តីពីការប្រើប្រាស់យានយន្ត ជាសកម្មភាព

ការងាររបស់នគរបាលនៅក្នុងសហគមន៍ និងអង្គការពាក់ព័ន្ធផ្សេងៗទៀត ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់កុមារ ក៏ដូចជា បង្កើតឲ្យមានការចូលរួមសហការគ្នារវាងនគរបាល និងពលរដ្ឋ (Cunneen and White ២០១១) ។

កម្មវិធីទប់ស្កាត់បទល្មើស

ដើម្បីអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនកម្ពុជា ផែនការនេះនឹងផ្តល់នូវអនុសាសន៍មួយចំនួនសម្រាប់ កម្មវិធីទប់ស្កាត់បទល្មើស។ កម្មវិធីទប់ស្កាត់បទល្មើសនេះ ផ្តោតលើវិធីសាស្ត្រសម្រុះសម្រួល និងអភិវឌ្ឍន៍ ដែលស្របទៅនឹងច្បាប់កម្ពុជា និងលិខិតុបករណ៍អន្តរជាតិ។ វិធីសាស្ត្រអភិវឌ្ឍន៍ បង្កើតឲ្យមានឱកាសសម្រាប់កុមារ និងលើកទឹកចិត្តកុមារឲ្យចេះចូលរួមជួយសង្គម (Polk ១៩៩៧) ។ វិធីសាស្ត្រសម្រុះសម្រួល គឺជាការប្រើប្រាស់ វិធីសាស្ត្រចូលរួម ក្នុងការកាត់បន្ថយបទល្មើសកុមារ និងកែប្រែឥរិយាបថដែលប្រឆាំងនឹងសង្គម ជាពិសេសការ បង្កឲ្យមានភាពភ័យខ្លាចនៅតាមទីសាធារណៈ (White Kosky and Kosky ២០០១) ។

យុត្តិធម៌សហគមន៍

គោលការណ៍យុត្តិធម៌សហគមន៍ មានបំណងធានាថា សហគមន៍ និងតំណាងរបស់សហគមន៍ ត្រូវបាន បញ្ចូលទៅក្នុងបរិបទយុត្តិធម៌អនីតិជន (Clear and Karp ២០០០) ។ គោលការណ៍យុត្តិធម៌សហគមន៍ អាចត្រូវបាន ដាក់បញ្ចូលក្នុងស្ថាប័ននគរបាល អយ្យការ និងស្ថាប័នតុលាការ។ យុត្តិធម៌សហគមន៍គឺ ផ្តោតលើការដោះស្រាយ រយៈពេលខ្លី និងវែង ជួសជុលការខូចខាតរបស់ជនរងគ្រោះ ស្ថាប័នសហគមន៍ និងធ្វើសមាហរណកម្មកុមារប្រព្រឹត្ត បទល្មើសទៅក្នុងសហគមន៍ឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព ។

កុមារនៅក្នុងការឃុំខ្លួន

ការឃុំខ្លួនមុន ឬក្រោយពេលផ្តន្ទាទោស គួរតែជាជម្រើសចុងក្រោយសម្រាប់កុមារ។ បញ្ហានេះក៏បាន ចែងនៅក្នុងច្បាប់កម្ពុជា ហើយក៏ស្របទៅនឹងការអនុវត្តល្អរបស់អន្តរជាតិ និងច្បាប់អន្តរជាតិផងដែរ។ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ នឹងរៀបចំលម្អិតអំពីគោលនយោបាយ នីតិវិធី និងដំណើរការសម្រាប់ការអនុវត្ត នូវបញ្ញត្តិរបស់ច្បាប់ឲ្យបានត្រឹមត្រូវ និងស្របទៅនឹងគោលបំណងនេះ ។

ភស្តុតាងកំណត់អាយុ

អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារចែងថា អាយុនៃការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌគឺ១៨ឆ្នាំ។ ភស្តុតាងក្នុងការកំណត់ អាយុគឺជារឿងសំខាន់ ដើម្បីធានាឲ្យមានដំណើរការប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព និងធានាថា កុមារមិនត្រូវបានគេជំនុំជម្រះ និង ប្រព្រឹត្តមកលើខ្លួនដូចជាមនុស្សពេញវ័យនោះទេ ហើយក៏ត្រូវធានាផងដែរថា មនុស្សពេញវ័យមិនត្រូវរក្សាចំណេញយកលក្ខខណ្ឌពិសេសរបស់កុមារមកអនុវត្តចំពោះខ្លួននោះដែរ (Smith and Brownless ២០១១) ។

ការដំណើរការរឿងក្តីកុមារដូចមនុស្សពេញវ័យ បានធ្វើឲ្យកុមារកាន់តែមានហានិភ័យខ្ពស់នៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ ដោយសារតែមិនបានគិតគូរអំពីស្ថានភាពរបស់កុមារ អាយុ ឬភាពចាស់ទុំរបស់កុមារ។ ចំពោះកុមារដែលស្ថិតនៅក្រោមអាយុនៃការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌ តែត្រូវបានគេកំណត់អាយុជាមនុស្សពេញវ័យដោយមានការកាន់ច្រឡំ ធ្វើឲ្យកុមារនោះបាត់បង់សិទ្ធិក្នុងការទទួលបានការការពារ និងថែទាំពិសេស។ ដូច្នេះការកំណត់អាយុឲ្យបានត្រឹមត្រូវគឺ សំខាន់ណាស់ ដើម្បីឲ្យកុមារទទួលបានការប្រព្រឹត្តតាមកលើខ្លួនដោយសមរម្យ (UNICEF ១៩៩៥ ទំព័រ ២០) ។

សមត្ថភាពជំនាញ និងការបណ្តុះបណ្តាលដល់នគរបាល ចៅក្រម ព្រះរាជអាជ្ញា បុគ្គលិកសង្គមកិច្ច តុលាការ និងការត្រួតពិនិត្យរបស់តុលាការ

ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនកម្ពុជា សំដៅដល់ « នីតិវិធីបែបកុមារមេត្រី » ដើម្បីលើកកម្ពស់ឲ្យមានការចូលរួមយ៉ាងពេញលេញរបស់កុមារ។ ហេតុដូច្នេះ ការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញគឺជារឿងចាំបាច់ ដើម្បីជួយដល់បុគ្គលិកសំខាន់ៗ ឲ្យចេះកែប្រែរបៀបនៃការប្រើភាសា នីតិវិធី និងបរិយាកាសតុលាការ ។ បើតាមការអង្កេតរបស់ស្នងការកំណែទម្រង់ច្បាប់ប្រទេសអូស្ត្រាលី (១៩៩៧) បានកត់សម្គាល់ដូចតទៅ៖ គណៈកម្មាធិការអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិកុមារបានបញ្ជាក់ពីតម្រូវការនៃការរៀបចំឲ្យមានកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលជាប្រព័ន្ធសម្រាប់មន្ត្រីដែលធ្វើការងារពាក់ព័ន្ធជាមួយកុមារក្នុងវិស័យយុត្តិធម៌កុមារ។ មន្ត្រីទាំងនេះរួមមាន៖ ចៅក្រម មេធាវី បុគ្គលិកសង្គមកិច្ច មន្ត្រីអនុវត្តច្បាប់ និងមន្ត្រីអន្តោប្រវេសន៍។ ព្រះរាជអាជ្ញាគួរទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញផ្នែកកិច្ចការកុមារ ជាពិសេសទាក់ទងនឹងការប្រើប្រាស់ឆន្ទានុសិទ្ធិ ដើម្បីលើកលែងបទចោទក្នុងរឿងក្តីកុមារ។

វិធានក្រុងប៉េកាំងចែងថា ដំណើរការរឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌគួរតែត្រូវបានគិតទៅដល់ឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ និងប្រព្រឹត្តទៅក្នុង បរិយាកាសមួយដែលអនុញ្ញាតឲ្យកុមារអាចចូលរួមសម្តែងមតិផ្ទាល់ខ្លួនដោយសេរី។ ចៅក្រម និងអ្នកអនុវត្តច្បាប់ខ្លះលើកទឹកចិត្តមិនឲ្យមានការរៀបចំជាផ្លូវការពេកនៅក្នុងតុលាការកុមារ។ នៅក្នុងដំណើរការនីតិវិធីតុលាការ ការប្រើប្រាស់ភាសាច្បាប់ និងភាសាដែលប្លែក ធ្វើឲ្យកុមារពិបាកយល់ ហើយថែមទាំងធ្វើឲ្យកុមារមានភាពភ័យខ្លាចទៀតផង ។

វិធីមួយដែលជួយឲ្យកុមារយល់ដឹងពីដំណើររឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌ និងជួយឲ្យកុមារចូលរួមដោយពេញលេញ បានគឺត្រូវមានមេធាវីពីដំណាក់កាលដំបូង។ វិធីមួយទៀត គឺអាចផ្តល់សិទ្ធិឲ្យកុមារទទួលបានអ្នកគាំទ្រនៅក្នុងតុលាការ។

ការសារភាពកំហុសដោយកុមារ

ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនកម្ពុជាបានចែងថា តុលាការគួរតែពិនិត្យវាយតម្លៃ និងបញ្ជាក់ថាការសារភាពកំហុសរបស់កុមារត្រូវតែស្ម័គ្រចិត្ត និងប្រព្រឹត្តទៅដោយគ្មានការគំរាមកំហែង ឬបង្ខិតបង្ខំ។ ក្នុងការវាយតម្លៃការសារភាព សំខាន់ត្រូវធ្វើការកត់សម្គាល់អំពីការសិក្សាស្រាវជ្រាវផ្នែកចិត្តសាស្ត្រដែលបញ្ជាក់ថាកុមារងាយនឹងធ្វើការសារភាពខុសដោយសារតែការលូតលាស់ និងបុគ្គលិកលក្ខណៈនៅក្មេងខ្ចីរបស់កុមារ។ ពួកគេងាយនឹងធ្វើតាម និងថាតាមអាជ្ញាធរណាស់ (Kassin ២០១០)។

តុលាការនិងការគ្រប់គ្រងរឿងក្តីកុមារ និងការធ្វើសមាហរណកម្មកុមារទៅក្នុងសហគមន៍

កុមារត្រូវការគាំទ្រពីសហគមន៍ប្រកបដោយសុវត្ថិភាព ស្ថេរភាព ចីរភាព និងជម្រើសផ្សេងៗដែលមានការគាំទ្រវិភាគជាក់លាក់ មានបុគ្គលិកឯករាជ្យ មានអ្នកគ្រប់គ្រងករណីដែលមានការយល់ដឹងពីកុមារ ដោយមានវិធីសាស្ត្រគ្រប់គ្រងហានិភ័យ ដោយប្រើប្រាស់ការមិនដាក់ទោសទណ្ឌ ផ្តល់ការព្យាបាល ក្របខណ្ឌអនុវត្តមិនតឹងរឹងពេក ដែលជំរុញឲ្យមានការគាំទ្រពីគ្រួសារ និងសេវាកម្មសង្គមពាក់ព័ន្ធផ្សេងៗទៀត (Keyzer and O'Donovan ២០១៤)។ (នៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធ ៤ មាននិយាយលម្អិតអំពីចំណុចនេះ)

៣.៤. ការពិគ្រោះយោបល់

ចំណុចសំខាន់បំផុតនៃដំណើរការរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការនេះ គឺការពិគ្រោះយោបល់។ មានឯកសារជាច្រើនដែលអាចផ្តល់ការណែនាំក្នុងការបង្កើតឡើង និងការកែលម្អប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន។

ការពិគ្រោះយោបល់រួមមានការសម្ភាសជាមួយនឹងមន្ត្រីនៃស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ការរៀបចំសិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់មានលក្ខណៈទ្រង់ទ្រាយធំ និងការពិនិត្យមើលសេចក្តីព្រាងផែនការរបស់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ។ ចំណុចគោលសំខាន់ៗដែលបានយកមកពិភាក្សាពីដំបូង បានបង្កើតចេញជាគោលការណ៍សម្រាប់ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន(ចំណុច ៣.១)។ មានការឯកភាពរួមគ្នាមួយទៅលើចំណុចប្រឈមក្នុងការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ហើយចំណុចទាំងនោះក៏បានដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការដែរ។ ចំណុចប្រឈមទាំងនោះរួមមាន៖ ប្រភពធនធាន ការទទួលយករបស់សហគមន៍ចំពោះការបង្វែរ ការផ្លាស់ប្តូររបៀបរបបអនុវត្តនៅថ្នាក់ជាតិ កិច្ចសហប្រតិបត្តិការល្អដែលចាំបាច់ត្រូវតែមានដើម្បីឈានទៅបង្កើតប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនមួយ ។

ជាការពិត ចំណុចប្រឈមសំខាន់ៗទាំងអស់នេះ គឺមិនមែនមានតែនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាទេ ប្រទេសផ្សេងទៀតក៏ជួបបញ្ហាប្រឈមទាំងនេះដែរ៖

- ប្រភពធនធាន
- ការទទួលស្គាល់របស់សហគមន៍ និងការគាំទ្រការបង្វែរ និងអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ
- រៀបចំឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរថ្នាក់ជាតិ
- ភាពស្មុគស្មាញ និងតម្រូវការសហប្រតិបត្តិការទូលំទូលាយ។

បញ្ហាចម្បងផ្សេងទៀតដែលបានលើកឡើងនៅក្នុងសិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់នោះ គឺពាក់ព័ន្ធនឹងប្រព័ន្ធមជ្ឈការជំនាញ ការទទួលខុសត្រូវ ឬតួនាទីរបស់ក្រសួង និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធដទៃទៀតដែលត្រូវចូលរួមអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន។ ការធ្វើសមាហរណកម្ម និងការបង្វែរកុមារប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព តម្រូវឲ្យមានដំណោះស្រាយនៅក្នុងសហគមន៍។ ដូច្នេះ ទាមទារឲ្យមានតុល្យភាពរវាងអភិក្រមប្រព័ន្ធមជ្ឈការ និងដំណោះស្រាយនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន ការទទួលខុសត្រូវរបស់ស្ថាប័ននីមួយៗ ជំនាញគ្រប់គ្រងបុគ្គលិក និងការដំណើរការ។

សិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់ចំនួន ២លើកត្រូវបានប្រព្រឹត្តទៅនៅទីក្រុងភ្នំពេញក្នុងខែមីនា និងមេសា ២០១៧ ដើម្បីរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការនេះ។ ការផ្តោតសំខាន់របស់សិក្ខាសាលាលើកទី១ គឺផ្ទៀងផ្ទាត់ថា តើអ្វីខ្លះដែលត្រូវការដើម្បីអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងពិភាក្សាអំពីបញ្ហាប្រឈម ការផ្លាស់ប្តូរផ្នត់គំនិត និង ពិភាក្សាយោបល់របស់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធដែលបានចូលរួម។ ការវិភាគនិងតារាងបែងចែកកាតព្វកិច្ចរបស់ស្ថាប័ន ពាក់ព័ន្ធ គឺជាឯកសារមួយដែលបានចែកជូនដល់សិក្ខាកាមទាំងអស់ ដើម្បីពិនិត្យនិងស្វែងយល់។ ការពិភាក្សា ក្រុមតូចៗក្នុងអង្គសិក្ខាសាលានៅថ្ងៃទី១គឺបែងចែកទៅតាមស្ថាប័ននីមួយៗ បន្ទាប់មកមានការបែងចែកជាក្រុម ចម្រុះគ្រប់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ។ ការពិភាក្សាលើមតិយោបល់ដែលទទួលបាន រួមជាមួយការសម្ភាស និងកិច្ចប្រជុំជាមួយ ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ បានផ្តល់ជាគំនិតក្នុងការរៀបចំកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រចំនួន១០ចំណុចសម្រាប់ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិ។ អង្គសិក្ខាសាលានៅថ្ងៃទី២ បានបង្ហាញអំពីកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទាំង១០ សកម្មភាពសំខាន់ៗ និង លទ្ធផលអនុវត្តជាក់ស្តែង ដោយផ្អែកតាមការរកឃើញពីការពិគ្រោះយោបល់លើកដំបូង បទដ្ឋានអន្តរជាតិ និងការ អនុវត្ត។ កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រនីមួយៗត្រូវបានយកមកពិភាក្សាជាក្រុមតូចៗ និងត្រូវបានកត់ត្រា ហើយយោបល់ ត្រូវបានប្រើប្រាស់ត្រូវបានផ្តល់ជូនដល់ក្រុមការងារតាក់តែងផែនការ។ មានការផ្តល់យោបល់ជាច្រើនដែលអាចយកមក ពិចារណា។ ៨០%នៃយោបល់ត្រូវបានប្រើប្រាស់ គឺមានភាពវិជ្ជមាន និងឯកភាពគ្នាទៅលើសេចក្តីព្រាងផែនការ ប្រតិបត្តិ។ យោបល់អវិជ្ជមានជាច្រើនដែលបានលើកឡើង គឺពាក់ព័ន្ធនឹងមន្ទិលសង្ស័យទៅលើសមត្ថភាពក្នុង ការអនុវត្ត ដែលនេះក៏ជាបញ្ហាប្រឈមមួយដែលបានលើកឡើងនៅក្នុងសិក្ខាសាលាលើកទី១ដែរ។ នៅក្នុង សិក្ខាសាលាដាក់បង្ហាញសេចក្តីព្រាងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ កាលពីខែឧសភាឆ្នាំ២០១៧ ក៏មានការ ផ្តល់យោបល់ដ៏ល្អៗជាច្រើនពីអ្នកចូលរួម ហើយដែលយោបល់ទាំងនោះត្រូវបានយកមកពិចារណាក្នុងការ រៀបចំផែនការនេះដែរ។ សរុបសេចក្តីទៅ យោលបល់ត្រូវបានប្រើប្រាស់ទាំងអស់ ត្រូវបានយកមកពិចារណាក្នុងការរៀបចំ ផែនការចុងក្រោយ។

៣.៥. ការវិភាគច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន

៣.៥.១. ទិដ្ឋភាពទូទៅ

ការវិភាគច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយប្រើប្រាស់វិធីកំណត់កាតព្វកិច្ច។ វិធីនេះវិភាគ ទៅលើមាត្រានីមួយៗនៃច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងបែងចែកកាតព្វកិច្ចដែលច្បាប់បានចែងនៅក្នុងមាត្រា នីមួយៗ ដើម្បីឲ្យដឹងថាតើស្ថាប័នណាមានកាតព្វកិច្ចធ្វើអ្វី ហើយអ្នកណានឹងទទួលបានផលពីកាតព្វកិច្ចនោះ។ ភាគច្រើននៃអ្នកជាប់កាតព្វកិច្ចនៅក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន គឺជាមន្ត្រីដែលធ្វើការនៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ អនីតិជនដែលមានដូចជា៖ នគរបាល មេធាវី ព្រះរាជអាជ្ញា ចៅក្រម ក្រឡាបញ្ជី និងបុគ្គលិកសង្គមកិច្ច។ តួនាទីថ្មី ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ក្នុងនោះមានភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អ្នកគ្រប់គ្រងការងារបង្វែរ និងមន្ត្រីទទួលបន្ទុកយុវនីតិសម្បទា។ ក្រសួងយុត្តិធម៌ និងក្រសួងមហាផ្ទៃ អាចមានបញ្ហាប្រឈមក្នុងការផ្លាស់ ប្តូរការអនុវត្តរបស់ខ្លួននាពេលបច្ចុប្បន្ន ដែលចាំបាច់ត្រូវបង្កើត និងតែងតាំងអ្នកជំនាញខាងយុត្តិធម៌អនីតិជន។

ឯកសារស្តីពីការវិភាគច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជននិងតារាងកាតព្វកិច្ចអនុវត្ត និងបទដ្ឋាននានា ជាឧបករណ៍ ដ៏មានប្រសិទ្ធភាពមួយក្នុងការបកស្រាយរកអ្នកជាប់កាតព្វកិច្ចនានា។ ឯកសារនេះមាននៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធ ១។

ការវិភាគទៅលើច្បាប់ និងការពិគ្រោះយោបល់ជាបន្តបន្ទាប់ជាមួយនឹងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ បានរកឃើញ គម្លាតនិងភាពមិនច្បាស់លាស់មួយចំនួនរបស់ច្បាប់នេះ ដែលទាមទារឲ្យមានឯកសារពន្យល់បន្ថែមទៅ លើចំណុចទាំងនោះ។

ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន្មមានតម្រូវការដូចខាងក្រោម៖

- មាត្រា ១០៖ នីតិវិធីនៃការតែងតាំង និងការទទួលស្គាល់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់ រដ្ឋមន្ត្រីទទួលបន្ទុកវិស័យសង្គមកិច្ច។
- មាត្រា ៧៦៖ ការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តទៅរបស់មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ។
- មាត្រា ៧៧ ៧៨ ៨២ ៨៣ និង៨៤៖ មាត្រាទាំងនេះចែងពីបែបបទនិងនីតិវិធីនៃមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ដែលត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសអន្តរក្រសួង រវាងក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា ក្រសួងមហាផ្ទៃ និងក្រសួងយុត្តិធម៌។

ក្រសួងមហាផ្ទៃ និងក្រសួងយុត្តិធម៌ នឹងត្រូវរៀបចំសេចក្តីព្រាងនីតិវិធី និងដំណើរការការងារទៅតាមផ្នែក នៃការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួន។

ជាទូទៅ រាល់ច្បាប់ថ្មីទាំងអស់តម្រូវឲ្យមានការបកស្រាយ និងបើចាំបាច់ត្រូវធ្វើវិសោធនកម្មនៅពេលខាងមុខ។ ក្រសួងទាំងនេះអាចផ្តល់ការបកស្រាយលើចំណុចដែលមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុងពេលអនុវត្ត។ កម្មវិធី និង គោលនយោបាយទាំងឡាយ ត្រូវតែគិតអំពីផលប៉ះពាល់ដល់កុមារដែលកំពុងជាប់យុ និងដល់ការអនុវត្តច្បាប់នេះ។

សិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់បានកំណត់នូវចំណុចដែលត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ដូចខាងក្រោម៖

- មាត្រា ៨៨ និយាយពីមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា
- កង្វះគោលការណ៍ណែនាំអំពីការផ្ដន្ទាទោស និងការទទួលទោស
- ការកំណត់ពេលវេលាសម្រាប់ដំណើរការរៀងក្តី
- ការបារម្ភអំពីការមិនគោរពគោលការណ៍រក្សាការសម្ងាត់
- ភស្តុតាងនៃការកំណត់អាយុ
- បទប្បញ្ញត្តិស្តីពីតម្រូវការនៃកិច្ចការពារនិងថែទាំ
- សិទ្ធិរបស់នគរបាលដើម្បីចេញសេចក្តីព្រមាន និងបង្វែរ

៣.៥.២. ផលប៉ះពាល់នៃមាត្រា៨៨

មាត្រា ៨៨៖ ក្នុងករណីមិនទាន់មានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា វិធានការទាំងឡាយដែលកំពុងអនុវត្តទៅលើ អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ ត្រូវបន្តអនុវត្តរហូតដល់មានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា។

អនុក្រឹត្យស្តីពីការរៀបចំនិងការប្រព្រឹត្តទៅរបស់មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ត្រូវបានចុះហត្ថលេខាដោយនាយក រដ្ឋមន្ត្រីចហើយកាលពីថ្ងៃទី២៩ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០១៧។ ប៉ុន្តែ មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាដែលស្របតាមលក្ខខណ្ឌ របស់ច្បាប់នេះ មិនទាន់មាននៅឡើយ។

ផលវិបាកនៃការអនុវត្តមាត្រា ៨៨ គឺថា មាត្រា ៧២ និង ៧៣ នៃច្បាប់នេះដែលចែងទាក់ទិនទៅនឹងការ ដោះលែងដោយមានលក្ខខណ្ឌ មិនអាចអនុវត្តបានទេរហូតដល់មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាច្បាប់រាល់។ នេះមានន័យថា រាល់ការដោះលែងដោយមានលក្ខខណ្ឌ នេះនឹងត្រូវអនុវត្តតាមលក្ខខណ្ឌនៃក្រមព្រហ្មទណ្ឌ។

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិកម្មត្រូវឲ្យមានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាបណ្តោះអាសន្ន ដែលជាសកម្មភាព អាទិភាព ដើម្បីដោះស្រាយនូវផលវិបាកដែលបណ្តាលមកពីមាត្រា ៨៨ នៃច្បាប់នេះ។ តម្រូវការនេះកំពុងត្រូវបាន ត្រួតពិនិត្យដោយក្រសួងសង្គមកិច្ច ដែលពិចារណាក្នុងការយកមណ្ឌលកុមារកំព្រាមួយចំនួនដែលទុកចោល មកប្រើប្រាស់។ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិនេះ ផ្តល់នូវសកម្មភាពជាច្រើន ក្នុងការវាយតម្លៃ កែលម្អពន្ធនាគារ បច្ចុប្បន្នឲ្យមានភាពប្រសើរឡើង និងដំណើរការរៀបចំឲ្យមានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាបណ្តោះអាសន្ន។

បច្ចុប្បន្ននេះកំពុងមានវិបត្តិដោយសារមានអ្នកទោសច្រើនលើសចំណុះ រួមទាំងកំណើនកុមារដែលបាន ប្រព្រឹត្តបទល្មើសផងដែរ ហើយប្រសិនបើច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនចូលជាធរមាន វាជារឿងដ៏សំខាន់ដែល បទប្បញ្ញត្តិស្តីពីការបង្វែរ ត្រូវយកមកអនុវត្តឲ្យបានឆាប់តាមតែអាចធ្វើទៅបាន។

កត្តាស្មុគស្មាញមួយទៀតដែលទាក់ទងនឹងគម្រោងសាងសង់មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាតែមួយ ដើម្បី ផ្តល់សេវាឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពដោយគ្របដណ្តប់ខេត្តចំនួន៥ នោះ គឺហាក់ដូចជាផ្ទុយនឹងវិធាន៣០ នៃវិធាន Havana ដែលតម្រូវឲ្យទីកន្លែងឃុំខ្លួនកុមារគួរត្រូវបានធ្វើវិមជ្ឈការហើយស្ថិតក្នុងទំហំមួយ ដែលអាច សម្រួលឲ្យមានការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នារវាងកុមារនិងក្រុមគ្រួសារ។ ទីកន្លែងឃុំឃាំងទ្រង់ទ្រាយតូចគួរត្រូវ បានបង្កើតឡើង ដោយផ្សារភ្ជាប់ទៅនឹងបរិយាកាសសង្គម សេដ្ឋកិច្ច និងវប្បធម៌របស់សហគមន៍។

គម្រោងប្រើប្រាស់បណ្តោះអាសន្ននូវមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាមួយចំនួនដែលបានលើកឡើងខាងលើ អាចជាមូលដ្ឋានដើម្បីឲ្យស្របទៅនឹងវិធាននេះ។ មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាទាំងនោះក៏អាចផ្តល់សេវាដើម្បីធ្វើ វិមជ្ឈការមណ្ឌល គឺបង្រួមមណ្ឌលឲ្យតូច និងជួយដល់ការធ្វើសហការទៅក្នុងសហគមន៍វិញ ដែលជា គោលបំណង មួយនៃគោលការណ៍របស់ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជននេះផង។

ការអនុវត្តមាត្រា ៨៨ មិនមានន័យថា ពន្ធនាគារបច្ចុប្បន្នមិនគួររៀបចំឲ្យបានប្រសើរសម្រាប់កុមារនោះទេ។ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិមានសកម្មភាពសម្រាប់ជួយដល់ពន្ធនាគារបច្ចុប្បន្ន ឲ្យបន្តអនុវត្តបទដ្ឋានអន្តរជាតិ ដើម្បីធានាថា លក្ខខណ្ឌដែលកំពុងអនុវត្តចំពោះកុមារក្នុងទីកន្លែងឃុំឃាំងមានលក្ខណៈប្រសើរឡើង។

ផលប៉ះពាល់នៃមាត្រា ៨៨ អាចត្រូវបានកាត់បន្ថយដោយការបង្កើតអនុក្រឹត្យដែលអនុញ្ញាតឲ្យមាត្រា ៧២ និង ៧៣ ប្រតិបត្តិទៅបាន ប្រសិនបើកុមារនោះកំពុងស្ថិតនៅក្នុងពន្ធនាគារសព្វថ្ងៃ។

៣.៥.៣. កង្វះគោលការណ៍ណែនាំអំពីការផ្ដន្ទាទោស និងការទទួលទោស

គោលការណ៍ណែនាំស្តីពីការដាក់ទោសនិងការទទួលទោស បន្តអនុវត្តតាមក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ និងក្រមព្រហ្មទណ្ឌ និងច្បាប់ពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត លើកលែងតែមានចែងនៅក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន (មាត្រា២) ។

ការកែប្រែមួយចំនួនដែលមានចែងក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន រួមមាន៖

- ការដាក់ទោសត្រូវតែអនុវត្តនៅក្នុងមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា។ បើទោះជាមិនមានការចែងច្បាស់យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គោលបំណងទាំងមូលនៃច្បាប់នេះស្នើឲ្យមានការអនុវត្តបែបនេះដែរ (សូមពិនិត្យមើលមាត្រា ៤ ត្រង់ចំណុចនិយមន័យ ១០) ។
- ត្រូវអនុវត្តការចាប់ខ្លួន ការឃាត់ខ្លួន ការឃុំខ្លួន និងការសម្រេចផ្ដន្ទាទោសអនីតិជន ជាវិធានការចុងក្រោយ និងមានរយៈពេលខ្លីបំផុតដែលអាចធ្វើទៅបាន (មាត្រា ៥) ។ មាត្រានេះ ចង់មានន័យថា នៅពេលមិនទាន់មានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា កុមារនឹងត្រូវអនុវត្តទោសនៅក្នុងពន្ធនាគារ ប៉ុន្តែក៏អាចបកស្រាយថា ឲ្យមានការដាក់ទោសក្នុងរយៈពេលខ្លីជាងអ្វីដែលមានចែងនៅក្នុងក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌដែរ ។
- នៅក្នុងមាត្រា៥ដដែលក៏មានចែងដែរថា៖ «គ្រប់បុគ្គលដែលបំពេញមុខងារណាមួយពាក់ព័ន្ធនឹងអនីតិជន ត្រូវធានាឲ្យមានការគោរពគោលការណ៍មួយចំនួនដូចជា៖ ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ និងពិចារណារាល់សកម្មភាពពាក់ព័ន្ធនឹងឧត្តមប្រយោជន៍របស់អនីតិជន ជាពិសេសធានានូវសិទ្ធិរស់រានមានជីវិត និងការរីកចម្រើនលូតលាស់ជាអតិបរមា»។ នៅក្នុងអំឡុងពេលសិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់ មានការខ្វែងគំនិតគ្នាថា តើមាត្រា៥នៃច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន បើទោះបីជាមិនបានសំដៅជាក់លាក់ទៅលើគោលការណ៍ណែនាំស្តីពីការផ្ដន្ទាទោស និងទទួលទោសក៏ដោយ ក៏វាសំដៅដល់លក្ខខណ្ឌដែលត្រូវអនុវត្តសម្រាប់គោលបំណងនៃមាត្រា២ ហេតុដូច្នេះហើយគួរផ្តល់ឆន្ទានុសិទ្ធិទៅឲ្យចៅក្រមដើម្បីកំណត់ទោសផ្សេងគ្នាសម្រាប់កុមារ។

៣.៥.៤. ការកំណត់ពេលវេលាចំពោះដំណើរការរឿងក្តី

ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន មិនទាន់បានកំណត់ពេលវេលាជាក់លាក់នៅឡើយទេ សម្រាប់ដំណើរការនីតិវិធី ដោយប្រើប្រាស់នូវពាក្យពេចន៍មួយចំនួនដូចជា «ឆាប់តាមតែអាចធ្វើទៅបាន» «ឲ្យបានមុនតាមតែអាចធ្វើទៅបាន» និង «ភ្លាមៗ»។ ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនកម្ពុជាក៏ដូចជាប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនភាគច្រើនដែរ គឺបានផ្តល់ទំនុកចិត្តដល់មន្ត្រីអនុវត្តច្បាប់ ដូចជា នគរបាល ព្រះរាជអាជ្ញា ចៅក្រម និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ឲ្យធ្វើការវិនិច្ឆ័យតាមលក្ខណៈវិជ្ជាជីវៈ ដោយមានការកំណត់ពេលវេលាដូចបានបញ្ជាក់ខាងលើ។ ប៉ុន្តែវាអាចមានហានិភ័យផងដែរដែលថាកង្វះខាតនៃការកំណត់ពេលវេលាជាក់លាក់នេះ អាចបង្កឲ្យមានការយឺតយ៉ាវនៅក្នុងដំណើរការរឿងក្តី។ សកម្មភាពមួយចំនួននៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការនេះ នឹងជួយកាត់បន្ថយហានិភ័យនេះ តាមរយៈការបង្កើតនិងចងក្រងប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលមានបញ្ចូលការកំណត់ពេលវេលា និងប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងជាមួយនិងកាលវិភាគពិនិត្យមើលសំណុំរឿង។

៣.៥.៥. ទណ្ឌកម្មចំពោះការមិនគោរពគោលការណ៍រក្សាការសម្ងាត់

វាមិនមានការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះអ្នកដែលមិនគោរពគោលការណ៍រក្សាការសម្ងាត់ទេ លើកលែងតែទណ្ឌកម្មដែលមានចែងនៅក្នុងច្បាប់សារព័ត៌មាន (មាត្រា១៥) ដែលហាមបង្ហាញអត្តសញ្ញាណ ឬព័ត៌មានលម្អិតដែលអាចនាំឲ្យដឹងពីអត្តសញ្ញាណអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់។ ការដាក់ទណ្ឌកម្មតាមផ្លូវច្បាប់អាចត្រូវបានពិចារណា នៅពេលមានវិសោធនកម្មច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជននាពេលអនាគត។ ជាដំណោះស្រាយក្នុងរយៈពេលដែលពុំទាន់មានការដាក់ទណ្ឌកម្មតាមផ្លូវច្បាប់ គួរមានការដាក់ពិន័យចំពោះបុគ្គលិកដែលធ្វើការងារនៅផ្នែកផ្សេងៗ ដូចជា អប់រំ សុខាភិបាល យុត្តិធម៌ អាជ្ញាធរ និងសង្គមកិច្ច។ អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលដែលផ្តល់សេវាកម្មជាច្រើនក៏គួរមានក្រមសីលធម៌រក្សាការសម្ងាត់ដែលត្រូវអនុវត្តដែរ។ នៅក្នុងសិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់ ក៏មានការស្នើឲ្យមានយន្តការដែលត្រូវអនុវត្តដោយបុគ្គលិកក្រសួងពាក់ព័ន្ធ ទាក់ទងនឹងការរក្សាការសម្ងាត់នេះដែរ។

៣.៥.៦. ភស្តុតាងកំណត់អាយុ និងសំបុត្រកំណើត

ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ផ្តល់ដំណោះស្រាយក្នុងការកំណត់អាយុអនីតិជននៅគ្រប់ដំណាក់កាលនៃនីតិវិធី តុលាការ។ មាត្រា ៩ បានចែងថា “ភស្តុតាងនៃអាយុរបស់អនីតិជន ត្រូវបញ្ជាក់ដោយសំបុត្រកំណើត ឬឯកសារផ្សេងទៀតដែលអាចបញ្ជាក់បានអំពីកំណើត។ ក្នុងករណីពុំមានឯកសារ ឬមានការសង្ស័យ ឬមិនមានភាពច្បាស់លាស់ទាក់ទងនឹងយថាភូតនៃឯកសារនោះ ភស្តុតាងនៃអាយុរបស់អនីតិជនអាចផ្តល់តាមគ្រប់មធ្យោបាយផ្សេងទៀតដែលអាជ្ញាធរតុលាការអាចជឿទុកចិត្តបាន។ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រូវស្វែងរកភស្តុតាង ដើម្បីកំណត់អាយុរបស់អនីតិជនឲ្យបានឆាប់រហ័សបំផុតដែលអាចធ្វើទៅបាន។ ក្នុងករណីមានការសង្ស័យអំពីអាយុរបស់អនីតិជន រឹមតិសង្ស័យត្រូវបានជាប្រយោជន៍ដល់អនីតិជននោះ។”

តើអ្វីទៅដែលថា “មធ្យោបាយដែលអាចជឿទុកចិត្តបាន” និងថាតើនរណាខ្លះ “ជាអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច”។ ប្រសិនបើមានការសង្ស័យពាក់ព័ន្ធនឹងអាយុកើតឡើង នៅពេលដែលកុមារស្ថិតនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់នគរបាលយុត្តិធម៌ បញ្ហានេះត្រូវបញ្ជូនទៅព្រះរាជអាជ្ញា (មាត្រា ១៤) ។ ប្រសិនបើបញ្ហាអាយុនៅតែមានមន្ទិលសង្ស័យបន្ទាប់ពីការអង្កេតបឋមដោយព្រះរាជអាជ្ញា បញ្ហានេះនឹងត្រូវបញ្ជូនបន្តទៅចៅក្រមស៊ើបសួរ (មាត្រា២៥) ។ មានមាត្រាជាច្រើន បង្កប់ន័យថាចៅក្រមស៊ើបសួរនឹងធ្វើការកំណត់អាយុ (មាត្រា ៣៣ ៣៩) ។ មាត្រា ៤៩ មានន័យថា ចៅក្រមជំនុំជម្រះអាចស្វែងរកអាយុពិត។ នៅក្នុងសិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់ អ្នកចូលរួមមួយចំនួនក៏បានពិភាក្សាដេញដោលគ្នាដែរ ថាតើអាចនឹងមានផលប៉ះពាល់ដល់អនីតិជនយ៉ាងណា ប្រសិនបើការកំណត់អាយុនេះត្រូវរងចាំរហូតដល់មានសេចក្តីសម្រេចពីតុលាការ ។

នៅក្នុងឆ្នាំ២០១៥ មហាសន្និបាតអង្គការសហប្រជាជាតិបានអនុម័តគោលដៅអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយចីរភាពដែលជាក្របខណ្ឌអភិវឌ្ឍន៍សកលដ៏សំខាន់មួយ និងបានកំណត់គោលដៅមួយចំនួន ដែលរដ្ឋជាសមាជិកទាំងអស់របស់អង្គការសហប្រជាជាតិ អាចប្រើប្រាស់ដើម្បីកំណត់ការងារអាទិភាពរបស់ខ្លួនសម្រាប់ឆ្នាំ ២០១៦-២០៣០។ គោលដៅមួយក្នុងចំណោមគោលដៅទាំងនោះគឺថា មនុស្សគ្រប់រូបមានអត្តសញ្ញាណ

ស្របច្បាប់មួយ ដែលរួមមានសំបុត្រកំណើត (SDG16.9)។ បញ្ហាភស្តុតាងនៃការកំណត់អាយុនៅក្នុងប្រព័ន្ធ យុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌចាំបាច់ត្រូវពិចារណាថាជារឿងសំខាន់ ព្រោះវាជួយឲ្យសម្រេចបាននូវការចុះសំបុត្រកំណើត ឲ្យប្រជាពលរដ្ឋកម្ពុជាគ្រប់រូប។

៣.៥.៧. បទប្បញ្ញត្តិដែលចែងអំពីតម្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ

នៅក្នុងមាត្រាមួយចំនួននៃច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន បានចែងថា ប្រសិនបើកុមារចាំបាច់ត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ កុមារទាំងនោះត្រូវបញ្ជូនទៅមន្ទីរទទួលបន្ទុកវិស័យសង្គមកិច្ចការជនរងគ្រោះ ខេត្តក្រុង ស្រុក ខណ្ឌ ដើម្បីចាត់វិធាន ការសម្របទៅតាមសុខុមាលភាពនិងស្ថានភាពសង្គមរបស់អនីតិជន (មាត្រា ១៣ ១៤ ២៧ ៣៩ ៤១ និង ៤២)។ ចំណុចនេះទទួលស្គាល់ថា ជារឿយៗដោយសារតែស្ថានភាពដ៏លំបាករបស់កុមារ ទើបបណ្តាលឲ្យកុមារប្រព្រឹត្ត បទល្មើស ឬទំនាស់នឹងច្បាប់។

អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារបញ្ជាក់ថា គ្មានកុមារណាម្នាក់ត្រូវបានដកហូតសេរីភាពដោយខុសច្បាប់ ឬតាម អំពើចិត្តបានឡើយ។ ការចាប់ខ្លួន ការឃាត់ឬឃុំខ្លួន ឬការដាក់ពន្ធនាគារកុមារ គឺត្រូវធ្វើស្របតាមច្បាប់ និងត្រូវ អនុវត្តសម្រាប់តែវិធានការចុងក្រោយ និងមានរយៈពេលខ្លីតែប៉ុណ្ណោះ (មាត្រា៣៧) ។ ការឃុំខ្លួនដែលជាជម្រើស ចុងក្រោយនេះត្រូវយកមកពិចារណាចំពោះកុមារដែលត្រូវបានគេដកហូតសិទ្ធិសេរីភាព ដោយហេតុថាពួកគេត្រូវការ កិច្ចការពារនិងការថែទាំជាចាំបាច់។ មន្ត្រីធ្វើការខាងយុត្តិធម៌អនីតិជនចាំបាច់ ត្រូវទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលឲ្យ យល់ដឹងថាការបញ្ជូនកុមារត្រូវធ្វើឡើងដោយយកចិត្តទុកដាក់ ហើយមិនត្រូវអនុវត្តផ្សេងក្រៅពីការបង្វែរនោះទេ។

ក្រសួងសង្គមកិច្ចជាមួយនឹងផ្នែកសុខុមាលភាពភាពកុមារ និងគ្រួសារ មាននីតិវិធីគោលនយោបាយ និងកម្មវិធី សម្រាប់កុមារដែលត្រូវការកិច្ចការពារនិងថែទាំ ហើយក៏មានគម្រោងសំខាន់ៗមួយចំនួនដូចជា «ការថែទាំកុមារក្នុង គ្រួសារជាអាទិភាព» (Family Care First) ដែលធ្វើការដើម្បីកែលម្អប្រព័ន្ធថែទាំសព្វថ្ងៃ។

៣.៥.៨. សិទ្ធិរបស់នគរបាលដើម្បីចេញសេចក្តីព្រមាន និងបង្វែរ

មាត្រា ១៣ ផ្តល់សិទ្ធិដល់នគរបាលក្នុងការបង្វែរកុមារដែលបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស។ មាត្រានេះក៏តម្រូវឲ្យ នគរបាលសរសេររបាយការណ៍ និងបញ្ជូនសំណុំរឿងទៅកាន់ព្រះរាជអាជ្ញាដើម្បីចាត់ការតាមច្បាប់។ ក្នុងអំឡុងពេល សិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់ មានការស្នើឲ្យមានការផ្តល់ សិទ្ធិទៅមន្ត្រីនគរបាលដើម្បីដោះស្រាយបទល្មើស ដោយមិនចាំបាច់បញ្ជូនទៅតុលាការឡើយ។ ពាក់ព័ន្ធចំណុចនេះ ត្រូវរៀបចំប្រព័ន្ធមួយស្តីពីការចេញសេចក្តីព្រមាន សម្រាប់ឲ្យនគរបាលអនុវត្ត។ ការបញ្ជូនរបាយការណ៍ទៅកាន់ព្រះរាជអាជ្ញា អាចផ្តល់ឱកាសឲ្យព្រះរាជអាជ្ញា ពិនិត្យមើលឡើងវិញអំពីការសម្រេចរបស់នគរបាល ដើម្បីធានាអំពីភាពស្របច្បាប់។ ផ្នែកលើការអនុវត្តដ៏ ល្អបំផុត មាត្រា១៣នេះ គួរតែជាដំណាក់កាលនីតិវិធីសម្រាប់ការពិនិត្យឡើងវិញ មិនមែនជាការផ្តល់ឱកាសឲ្យ ព្រះរាជអាជ្ញាក្នុងការបដិសេធលើសេចក្តីសម្រេចចិត្តរបស់នគរបាលនោះទេ លើកលែងតែនគរបាលស្នើសុំទៅ ព្រះរាជអាជ្ញាឲ្យជួយពិចារណាលើសំណុំរឿងនោះ។

បញ្ហាទាក់ទងមួយទៀតគឺលិខិតថ្កោលទោស។ របាយការណ៍ដែលបញ្ជូនទៅព្រះរាជអាជ្ញា និងការចុះក្នុងបញ្ជីព្រមានរបស់នគរបាល មិនគួរបង្កើតឲ្យទៅជាផ្នែកមួយនៃលិខិតថ្កោលទោសនោះទេ។ បញ្ជីព្រមានត្រូវរក្សាទុកដាច់ដោយឡែកពីសំណុំរឿងផ្សេងទៀត។

៣.៦. តារាងបែងចែកតាមដំណាក់កាល

ឧបសម្ព័ន្ធទាំង៦គឺជាឯកសារវិភាគពេញលេញទៅលើកាតព្វកិច្ចដែលមានចែងក្នុងច្បាប់។ ឯកសារនេះត្រូវបានរៀបចំឡើង ដើម្បីបញ្ជាក់ពីកាតព្វកិច្ចរបស់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធនីមួយៗដែលមានចែងក្នុងច្បាប់។ ចំណែកឯតារាងខាងក្រោមនេះ គឺជាការបែងចែកមាត្រាទៅតាមដំណាក់កាលនីមួយៗ។

ការប្រតិបត្តិយុទ្ធសាស្ត្រអន្តរក្រសួងយុត្តិធម៌អន្តរក្រសួង ទីសំរាប់អន្តរក្រសួងព្រឹត្តិប្រតិបត្តិរបស់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ					
កុមារទំនាស់និងច្បាប់	កុមារដែលត្រូវជាប់ខ្លួន	ការការពារ	យុទ្ធសាស្ត្រអន្តរក្រសួង	សវនាការនិងឧទ្ធរណ៍	ការដាក់ពន្ធនាគារ
<ul style="list-style-type: none"> អាយុកុមារ (ម.៨) បុគ្គលិកជំនាញ (ម.១២ ៨៧) ព្រមាន និងសម្របសម្រួល (ម.១៣) កុមារអាយុក្រោម ១៥ឆ្នាំ (ម.១៤) តួនាទីរបស់ការិយាល័យសង្គមកិច្ច (ម.១១ ១៣ ១៤) ការប្រព្រឹត្តចំពោះកុមារ (ម.២៣) 	<ul style="list-style-type: none"> អាយុកុមារ (ម.៨) បុគ្គលិកជំនាញ (១២) ពេលចាប់ខ្លួន(ម.១៥) ពេលរំលែកធន(ម.១៦) ពេលបំប្លែង(ម.១៧) ជូនដំណឹងពីការចាប់ខ្លួន (ម.១៨) ការពិនិត្យលទ្ធភាព (ម.១៩) លិខិតទទួលបានរបាយការណ៍(ម.២០) ការស្តាប់ចម្លើយ(ម.២១ ២២) ការប្រព្រឹត្តចំពោះអនីតិជន(ម.២៣) តួនាទីភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច(ម.១១) 	<ul style="list-style-type: none"> អាយុរបស់កុមារ(ម.៨ ១៧ ២៥) បុគ្គលិកជំនាញ(ម.២៤ ៨៦) តួនាទីរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច(ម.១១ ១) ការប្រព្រឹត្តចំពោះអនីតិជន(ម.២៣) កុមារអាយុក្រោម ១៥ឆ្នាំ (ម.២៧) ការស្តាប់ចម្លើយ(ម.២១ ២២) interview of minor (A26) ការវាយតម្លៃស្ទីប៉ង្វែរ(ម.២៨ ៤១) នីតិវិធីប្រែ(ម.២៧ ២៨ ២៩ ៣០) មុនប្តឹងឧទ្ធរណ៍ត្រូវគិតឧត្តមប្រយោជន៍កុមារ(៤៣) ការប្រែ(៤១០) 	<ul style="list-style-type: none"> អាយុរបស់កុមារ (ម.៨) បុគ្គលិកជំនាញ(ម.៣១ ១ ៨៦) នីតិវិធី(ម.៣២ ៣៣ ៣៤ ៤២) ភ្នាក់ងារកុមារ(ម.៣៣ ៣៦) ស្តាប់ចម្លើយអនីតិជន(ម.៣៥) ការបំប្លែង(ម.៣៧ ៣៨ ៣៩ ៤១) តួនាទីការិយាល័យនិងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច(ម.១១ ៣៩ ៤១ ៤២ ៦៦ ៦៨ ៦៩) ការប្រែ(ម.៣៨ ៤០ ៤១និង ៤១០) 	<ul style="list-style-type: none"> អាយុរបស់កុមារ (ម.៨ ៤៥) ការទទួលខុសត្រូវរបស់អនីតិជន(ម.៧ ៨) បុគ្គលិកជំនាញ(ម.៤ ៤៥) អនិកាព(ម.៤៥ ៥៥ ៨៦) តួនាទីរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច(ម.១១ ៤៦ ៤៨ ៦៦ ៦៧ ៦៨ ៧០ ៧១) ការវាយតម្លៃស្ថានភាពកុមារ(ម.៥ ៤៦ ៤៨ ៥០ ៥៤ ៥៥) ការប្រែ(ម.៥២ ៥១០) មេបាវី(ម.៥០) នីតិវិធីផ្តល់សេវា(ម.៤៧ ៤៨ ៥០ ៥១ ៥២ ៥៣ ៥៤ ៦០) ការវាយតម្លៃសេវាមានលក្ខណៈ(៤១១) ប្តឹងឧទ្ធរណ៍(ម.៥៥ ៥៦ ៥៧ ៥៨ ៧៤ ៧៥) 	<ul style="list-style-type: none"> ការបង្កើតមណ្ឌលស្ថានីតិសម្បទា (៤១៣) ដំណើរការមណ្ឌល (៤១៤) នៅពេលមិនទាន់មានមណ្ឌល (ម.៤៨)

ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធទាំងអស់គ្រុយល គឺជាអន្តរក្រសួងគោលដៅ គោលបំណង និងគោលការណ៍ដែលត្រូវបញ្ជូន (មាត្រា ១ ២ ៤ និង ៥) ច្បាប់នេះអន្តរក្រសួងព្រឹត្តិប្រតិបត្តិរបស់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ (មាត្រា ៣) ការការពារ និងថែរក្សាសិទ្ធិនៅក្នុងនីតិវិធីកុលាការរបស់ពួកគេ (មាត្រា ៦) អាយុនៃការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌចាប់ពី ១៨ ឆ្នាំ ឡើងទៅ លើកលែងតែកុលាការកម្រិតខ្ពស់ កុមារមានអាយុចាប់ពី ១៤មានការទទួលខុសត្រូវ (មាត្រា ៧) ការទទួលខុសត្រូវរដ្ឋប្បវេណី ចែងក្នុងមាត្រា ៨ ក្រសួងសង្គមកិច្ចកែលម្អ និងផ្តល់នីតិសម្បទាដល់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច(មាត្រា ១០) ។

៤. ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ

៤.១. ហេតុផល និងគោលបំណង

គោលដៅនៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ គឺបង្កើតប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនមួយដែលដំណើរការទៅដោយមានការការពារសិទ្ធិកុមារ និងរៀបចំផែនការសម្រាប់អនាគតកុមារ។

គោលបំណង៖ នេះគឺជាផែនការរយៈពេល ៣ឆ្នាំ និងមានគោលបំណងធំចំនួនពីរ៖

ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន
កសាងមូលដ្ឋានរឹងមាំប្រកបដោយចីរភាពសម្រាប់ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនមួយ ដែលអាចអភិវឌ្ឍ និងកែលម្អជាបន្តបន្ទាប់នៅពេលអនាគត។

ការការពារសិទ្ធិរបស់អនីតិជន
ដើម្បីទទួលបានលទ្ធផលជាវិជ្ជមានប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព សម្រាប់អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់បច្ចុប្បន្ន និងទៅអនាគត និងដើម្បីកាត់បន្ថយចំនួនអនីតិជននៅក្នុងពន្ធនាគារ ។

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ មានចំណុចអាទិភាពជាយុទ្ធសាស្ត្រចំនួន៥ ដើម្បីជួយដល់ការសម្រេចចិត្តក្នុងការអនុវត្ត និងមានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រចំនួន០៩ផ្នែកដែលក្នុងផ្នែកនីមួយៗមានសកម្មភាពជាច្រើន។ សកម្មភាពទាំងអស់ត្រូវបានរៀបចំដើម្បីគាំទ្រដល់ចំណុចអាទិភាពជាយុទ្ធសាស្ត្រទាំងនោះ និងដើម្បីសម្រេចគោលបំណងទាំងឡាយរបស់ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិនេះ ។

ចំណុចអាទិភាព៖

- ១. អភិក្រមសិទ្ធិកុមារ៖ ដើម្បីអនុវត្តអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ និងកសាងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនមួយដែលផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់កុមារ។
- ២. ការអភិវឌ្ឍប្រកបដោយចីរភាពនិងប្រសិទ្ធភាព៖ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមដែលរាំងស្ទះដល់ការអនុវត្ត និងរក្សាបាននូវភាពជឿនលឿនទៅមុខ។ ប្រើប្រាស់ធនធានឲ្យបានច្រើនជាអតិបរិមា ដើម្បីកសាងសមត្ថភាព ជំនាញ និងស្ថិរភាព។

៣. អភិក្រមប្រព័ន្ធតែមួយ៖

ដើម្បីឲ្យមានតុល្យភាពរវាងប្រព័ន្ធមជ្ឈការ និង ដំណោះស្រាយនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន ដោយមានការសម្របសម្រួលប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ការទទួលខុសត្រូវ គណនេយ្យភាព និងជំនាញរបស់ស្ថាប័ននីមួយៗ។

៤. ការធ្វើសមាហរណកម្ម និងការស្តារនីតិសម្បទា៖

ដើម្បីដោះស្រាយប្រសគល់នៃបញ្ហាសំខាន់ៗ ដែលបណ្តាលឲ្យមានបទល្មើស និងភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងរបស់អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ទៅនឹងសង្គមស៊ីវិល កុមារដទៃទៀត និងផ្នែកសុខុមាលភាពគ្រួសារ។

៥. គណនេយ្យភាព និងការកែលម្អជាបន្តបន្ទាប់៖

ដើម្បីពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃការអនុវត្ត ក្នុងគោលបំណងធានាឲ្យមានវឌ្ឍនភាពឈានទៅរកការសម្រេចគោលដៅ និងគណនេយ្យភាពក្នុងការបំពេញកាតព្វកិច្ចដែលមានចែងក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រសម្រាប់អនុវត្តរួមមាន៖

- ១. ការសម្របសម្រួល ការគ្រប់គ្រង និងការទំនាក់ទំនង
- ២. ការអប់រំ និងបណ្តុះបណ្តាល
- ៣. ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច
- ៤. ការបង្វែរ
- ៥. ការធ្វើសមាហរណកម្ម
- ៦. ការឃុំខ្លួន
- ៧. ការទប់ស្កាត់បទល្មើស
- ៨. ក្របខណ្ឌគោលនយោបាយ និងប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិ
- ៩. ការពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃ

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រនីមួយៗ មានគោលបំណងមួយដែលភ្ជាប់ទៅនឹងលទ្ធផល និងសមិទ្ធផល។ តារាងសកម្មភាពផែនការប្រតិបត្តិ មានសកម្មភាពសម្រាប់លទ្ធផលនីមួយៗ និងការរៀបចំអភិបាលកិច្ច (ឧបសម្ព័ន្ធ២)។ សកម្មភាពត្រូវបានជ្រើសរើស និងរៀបចំដោយផ្អែកលើចំណុចអាទិភាពយុទ្ធសាស្ត្រចំនួន៥។ នៅក្នុងផែនការទាំងមូលមានសកម្មភាពរួមមួយចំនួន ដែលជួយឲ្យសម្រេចបាននូវចំណុចអាទិភាពយុទ្ធសាស្ត្រទាំងនោះ។ សកម្មភាពភាគច្រើនគ្រោងនឹងអនុវត្តនៅក្នុងឆ្នាំទី១ ដើម្បីឲ្យដំណើរការស្របគ្នាជាមួយនឹងសកម្មភាពផ្សេងៗទៀត។

តារាងស្តីពីសកម្មភាពរួមទាំងនោះ ត្រូវបានបង្ហាញនៅផ្នែកខាងដើមនៃតារាងផែនការសកម្មភាពប្រតិបត្តិ។ ខាងក្រោមនេះ ជាឧទាហរណ៍មួយនៃសកម្មភាពរួម។

ឧទាហរណ៍: សកម្មភាពរួមមួយ

ការរៀបចំឲ្យមានសៀវភៅស្តីពីសេវាសង្គមថ្នាក់មូលដ្ឋាន ដែលផ្តល់នូវបញ្ជីសេវា ធនធាន និងកម្មវិធីនានា ក្នុងការជួយគាំទ្រដល់កុមារងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើស កម្មវិធីបង្រៀន និងការធ្វើផែនការសមាហរណកម្ម។ បង្កើតទម្រង់បែបបទផ្សេងៗដើម្បីសម្រួលដល់ការងាររបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអ្នកពាក់ព័ន្ធដទៃទៀត។ សកម្មភាពនេះ គឺជាសកម្មភាពរួមនៅក្នុងកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រ ៤ ៥ និង៨ ។ វាជាសកម្មភាពដ៏សំខាន់មួយ ដើម្បីសម្រេចបាននូវសមិទ្ធផលនៅក្នុងកម្មវិធីនីមួយៗ ។

៤.២. វិសាលភាពនៃផែនការ

ផែនការនេះគឺជាផែនការជាតិ ដែលតម្រូវឲ្យមានការចូលរួមទាំងរដ្ឋាភិបាល អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល និងសង្គមស៊ីវិល។ ក្នុងពេលសិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់ អ្នកចូលរួមទាំងអស់បានទទួលស្គាល់ថា តម្រូវការឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរក្នុងការអនុវត្តកន្លងមកពាក់ព័ន្ធនឹងយុត្តិធម៌អនីតិជនជារឿងសំខាន់ តែមានការលំបាក។ ស្ថាប័ននាំមុខគេដែលមានការទទួលខុសត្រូវនៅក្នុងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ នេះមាន៖

- ស្ថាប័ន និងក្រសួងពាក់ព័ន្ធ
- អាជ្ញាធរថ្នាក់ជាតិ និងថ្នាក់ក្រោមជាតិ
- អង្គការសាសនានានា
- ស្ថាប័នបណ្តុះបណ្តាល និងអប់រំ
- គណៈមេធាវីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល
- ដៃគូអភិវឌ្ឍ

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនេះអនុវត្តចំពោះកុមារដែលងាយនឹងក្លាយជាអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់រួមទាំងអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ផងដែរ។ អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់មិនមែនស្ថិតនៅក្នុងក្រុមតែមួយទេ គឺមានបួនក្រុមផ្សេងៗគ្នា។ ក្រុមនីមួយៗ ខុសគ្នាតាមប្រភេទ អាយុ ភេទ សុខភាព ការអប់រំ ស្ថានភាពវប្បធម៌ សង្គម និងក្រុមគ្រួសាររបស់គេ។ ការអនុវត្តក្នុងរឿងបង្រៀន និងការធ្វើសមាហរណកម្ម បង្កើតបានជាដំណោះស្រាយនៅថ្នាក់មូលដ្ឋានសម្រាប់អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ម្នាក់ៗ ហើយថែមទាំងចូលរួមកាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មីទៀតផង។ ក្រុមកុមារខុសៗគ្នាទាំងនេះចាំបាច់ត្រូវមានផែនការដើម្បីឆ្លើយតប ។

៤.៣. បញ្ហាប្រឈម

នៅក្នុងពេលពិគ្រោះយោបល់ អ្នកចូលរួមបានរកឃើញនូវបញ្ហាប្រឈមមួយចំនួន។ ដោយពិចារណាទៅលើបញ្ហាប្រឈមទាំងនេះ ការងារអាទិភាពជាយុទ្ធសាស្ត្រមួយចំនួន ត្រូវបានរៀបចំឡើងនៅក្នុងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិ។

បញ្ហាប្រឈមរួមមាន៖

- ប្រភពធនធាន និងការចំណាយក្នុងការអនុវត្ត
- ការងារសម្របសម្រួលរវាងក្រសួងមួយទៅក្រសួងមួយ
- ការយល់ និងការទទួលយកយន្តការបង្វែររបស់សង្គមស៊ីវិល និងប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ
- កង្វះខាតសេវាកម្មនិងទីកន្លែងអប់រំសម្រាប់អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ អនីតិជនស្ថិតក្នុងការបង្វែរ និងអនីតិជនក្រោយពីការដោះលែង
- កង្វះមេធាវី និងថវិកាឧបត្ថម្ភមេធាវី
- កង្វះអ្នកជំនាញ និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច
- កង្វះមណ្ឌលស្តារនីតិសម្បទា ដើម្បីជាជម្រកសម្រាប់អនីតិជនដែលត្រូវជាប់ឃុំ
- ត្រូវការការបណ្តុះបណ្តាល និងការផ្លាស់ប្តូរ
- ជាន់គ្នានឹងការងារអាទិភាពផ្សេងទៀតដូចជាការងារទប់ស្កាត់បទល្មើស កុមារងាយរងគ្រោះ និងហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធ។

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រមានគោលដៅដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមទាំងនេះតាមរយៈការបង្កើតនូវមូលដ្ឋានគ្រឹះ ដ៏រឹងមាំនៃប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន សម្រាប់អនុវត្តប្រកបដោយចីរភាព និងប្រសិទ្ធភាព។ ខាងក្រោមនេះ ជាឧទាហរណ៍នៃសកម្មភាពសម្របសម្រួលដែលអាចសម្រេចគោលដៅបានច្រើន។

ឧទាហរណ៍ស្តីពីសកម្មភាពសម្របសម្រួលដែលអាចសម្រេចគោលដៅបានច្រើន៖

នៅពេលចាប់ផ្តើមបង្ហាញផែនការសកម្មភាពរួមនៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រសំខាន់ ដំបូងគឺការបង្កើត ទិន្នន័យដើមគ្រាមួយដើម្បីវាស់វែងវឌ្ឍនភាពនៃការអនុវត្ត។ ផ្នែកមួយនៃទិន្នន័យដើមគ្រានោះអាចជា ការប៉ាន់ប្រមាណគ្រប់ជ្រុងជ្រោយមួយទៅលើចំនួនកុមារដែលកំពុងជាប់ឃុំ។ សកម្មភាពសំខាន់ៗ នៅក្នុងឆ្នាំទីមួយរួមមានដូចជាការសិក្សាស្វែងយល់ពីការងាររួមមួយ ជាមួយនឹងការបណ្តុះបណ្តាល ការ វាយតម្លៃលើកុមារម្នាក់ៗដើម្បីរកឲ្យឃើញអ្នកដែលត្រូវបំប្លែង និងការបង្កើតផែនការសមាហរណកម្ម សម្រាប់កុមារម្នាក់ៗ ។

៤.៤. ទិដ្ឋភាពទូទៅជាយុទ្ធសាស្ត្រ

តារាងខាងក្រោមនេះជ្រើសរើសផ្នែកសំខាន់ៗ ដែលបង្ហាញពីទិដ្ឋភាពទូទៅជាយុទ្ធសាស្ត្រនៃផែនការ យុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការនេះ។

គោលដៅនៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិសម្រាប់ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន គឺដើម្បីបង្កើតប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនមួយដែលដំណើរការទៅដោយមានកិច្ចការពារសិទ្ធិកុមារ និងមានការធ្វើផែនការសម្រាប់កុមារនីមួយៗ។	
<p>គោលបំណង</p> <p>នេះគឺជាផែនការដែលមានរយៈពេល៣ឆ្នាំហើយ មានគោលបំណង ធំៗចំនួនពីរ៖</p> <ul style="list-style-type: none"> • ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន៖ កសាងមូលដ្ឋាន រឹងមាំប្រកបដោយចីរភាព សម្រាប់ប្រព័ន្ធ យុត្តិធម៌អនីតិជនមួយ ដែលអាចអភិវឌ្ឍ និងកែលម្អជាបន្តបន្ទាប់នៅពេលអនាគត។ 	<ol style="list-style-type: none"> ១. អភិក្រមសិទ្ធិកុមារ៖ ដើម្បីអនុវត្តអភិក្រមសិទ្ធិ កុមារ និងកសាងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនមួយដែល ផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់កុមារ។ ២. ការអភិវឌ្ឍប្រកបដោយចីរភាព និងប្រសិទ្ធភាព៖ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមដែលរាំងស្ទះដល់ ការអនុវត្ត និងរក្សាបាននូវភាពជឿនលឿនទៅ មុខ។ ប្រើប្រាស់ធនធានឲ្យបានច្រើនជាអតិបរិមា ដើម្បីកសាងសមត្ថភាព ជំនាញ និងស្ថេរភាព។

- **ការពារសិទ្ធិអនីតិជន៖** ដើម្បីទទួលបានលទ្ធផលជាវិជ្ជមានប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់បច្ចុប្បន្ននិងទៅអនាគត និងដើម្បីកាត់បន្ថយចំនួនអនីតិជននៅក្នុងពន្ធនាគារ ។

៣. អភិក្រមប្រព័ន្ធតែមួយ៖ ដើម្បីឲ្យមានតុល្យភាពរវាងប្រព័ន្ធមជ្ឈការ និងដំណោះស្រាយនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន ដោយមានការសម្របសម្រួលប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ការទទួលខុសត្រូវ គណនេយ្យភាព និងជំនាញរបស់ស្ថាប័ននីមួយៗ។

៤. ការធ្វើសមាហរណកម្ម និងការស្តារនីតិសម្បទា៖ ដើម្បីដោះស្រាយប្រសគល់នៃបញ្ហាសំខាន់ៗ ដែលបណ្តាលឲ្យមានបទល្មើស និងភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងរបស់អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ទៅនឹងសង្គមស៊ីវិល កុមារដទៃទៀត និងផ្នែកសុខុមាលភាពគ្រួសារ។

៥. គណនេយ្យភាព និងការកែលម្អជាបន្តបន្ទាប់៖ ដើម្បីពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃការអនុវត្ត ក្នុងគោលបំណងធានាឲ្យមានវឌ្ឍនភាពឈានទៅរកការសម្រេចគោលដៅ និងគណនេយ្យភាពក្នុងការបំពេញកាតព្វកិច្ចដែលមានចែងក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រ៖

១. ការសម្របសម្រួលការគ្រប់គ្រងនិងការទំនាក់ទំនង	២. ការអប់រំ និងការបណ្តុះបណ្តាល	៣. ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	៤. ការបង្វែរ	៥. ការធ្វើសមាហរណកម្ម
៦. ការឃុំខ្លួន	៧. ការទប់ស្កាត់បទល្មើស	៨. ប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិ និងក្របខណ្ឌគោលនយោបាយ		៩. ការពិនិត្យតាមដាននិងការវាយតម្លៃ

៥. ផែនការប្រតិបត្តិ

៥.១. សេចក្តីផ្តើម

នៅក្នុងផែនការប្រតិបត្តិ មានសកម្មភាពជាច្រើនតាមផ្នែកកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រនីមួយៗ។ ផែនការប្រតិបត្តិ កំណត់ស្ថាប័នដឹកនាំអនុវត្តនិងពេលវេលាសម្រាប់អនុវត្តសកម្មភាពនីមួយៗ។ ផែនការនេះមានទាំងសកម្មភាព ដែលជាការទទួលខុសត្រូវរបស់ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង និងសកម្មភាពដែលជាការទទួលខុសត្រូវរបស់ស្ថាប័ន ឬក្រសួងពាក់ព័ន្ធទាំងនៅថ្នាក់ជាតិនិងថ្នាក់ក្រោមជាតិ។

៥.២. គោលការណ៍នៃវិធីសាស្ត្រ

សកម្មភាពរួមមួយចំនួន អាចត្រូវបានដាក់បញ្ចូលជាថ្មីនៅក្នុងកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រមួយចំនួន។ សកម្មភាពរួមទាំងនោះ ទាក់ទងនឹងការបង្កើតធនធាន ការគ្រប់គ្រងថ្នាក់ជាតិ និងគោលនយោបាយ និងធានាឲ្យមានប្រព័ន្ធមួយដ៏ ត្រឹមត្រូវ បញ្ឈប់ការធ្វើការងារជាន់គ្នា និងការចំណាយធនធានទ្វេដង។ សកម្មភាពទាំងនោះផ្តោតទៅលើការងារ សម្របសម្រួលថ្នាក់ជាតិឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមនានា។ សកម្មភាពរួមភាគច្រើនត្រូវ អនុវត្តនៅក្នុងរយៈពេល១២ខែដំបូងនៃផែនការ។ ក្រសួងនិងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធអាចចាប់ផ្តើមអនុវត្តសកម្មភាពតាម ផ្នែករបស់ខ្លួន ទៅតាមសមត្ថភាពរបស់ស្ថាប័នខ្លួន ។

៥.៣. កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រតាមផ្នែកនីមួយៗ

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រតាមផ្នែកនីមួយៗសម្រាប់ការអនុវត្តក្នុងរយៈពេល៣ឆ្នាំរួមមាន៖

1. ការសម្របសម្រួល ការគ្រប់គ្រង និងការទំនាក់ទំនង
2. ការអប់រំ និងបណ្តុះបណ្តាល
3. ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច
4. ការបង្វែរ
5. ការធ្វើសមាហរណកម្ម
6. ការឃុំខ្លួន
7. ការទប់ស្កាត់បទល្មើស
8. ក្របខណ្ឌគោលនយោបាយ និងប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិ
9. ការពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃ។

ផ្នែកទី១ នៃកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រ៖ ការសម្របសម្រួល ការគ្រប់គ្រង និងការទំនាក់ទំនង

គោលបំណងទូទៅ:

ការទំនាក់ទំនងនិងការសម្របសម្រួលប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ការអនុវត្ត ប្រកបដោយ ចីរភាព ការប្រើប្រាស់ធនធានប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព និងការផ្លាស់ប្តូរដោយជោគជ័យ លើឥរិយាបថធ្វើការងារ បង្កើនការគាំទ្រ ដល់ផ្នែកផ្សេងៗក្នុង ការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពី យុត្តិធម៌ អនីតិជនដោយជោគជ័យ។ ប្រើប្រាស់ក្រុមការងារអន្តរក្រសួងថ្មី និងយន្តការដែលមានស្រាប់ ដើម្បីបង្កើនការទំនាក់ទំនងឲ្យមាន ប្រសិទ្ធភាពនៅគ្រប់កម្រិត ប្រើប្រាស់ធនធានដោយ ប្រសិទ្ធភាព បញ្ជៀសការបំពេញការងារជាន់គ្នា និងសម្របសម្រួលការអនុវត្ត ផែនការ យុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ ។

សមិទ្ធផលទី១៖ ក្រុមការងារអន្តរក្រសួងមួយត្រូវបានបង្កើតឡើង ដែលមានការចូលរួមជាពិសេសពីក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា ក្រសួងយុត្តិធម៌ ក្រសួងមហាផ្ទៃ អាជ្ញាធរជាតិប្រយុទ្ធប្រឆាំងគ្រឿងញៀន និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធចទៀត។ ក្រុមការងារនេះមានតួនាទី សម្របសម្រួលកិច្ចសហប្រតិបត្តិការ ប្រមូល និង ផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មាន ពិនិត្យតាមដាន វាយតម្លៃ និងរៀបចំកម្មវិធី ។

សមិទ្ធផលទី២៖ មានយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការទំនាក់ទំនង ដើម្បីគាំទ្រឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរទាំងផ្នត់គំនិតនិងការអនុវត្តរបស់ សហគមន៍និងប្រព័ន្ធព័ត៌មានចំពោះអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ ស្របតាមអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ ។

សមិទ្ធផលទី៣៖ បានពង្រឹងការផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មាន និងការទំនាក់ទំនងផ្តល់ព័ត៌មាន ដើម្បីគាំទ្រដល់ការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពី យុត្តិធម៌អនីតិជនឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព និងរក្សាឆន្ទៈក្នុងការផ្លាស់ប្តូរការអនុវត្ត ដោយបង្កើតឲ្យមានគេហទំព័រ និងបណ្តាញ ទំនាក់ទំនងសង្គម (Facebook) មួយសម្រាប់បញ្ហាកុមារ។

សមិទ្ធផលទី៤៖ សមត្ថភាពរបស់គណៈកម្មាធិការដែលមានស្រាប់ ត្រូវបានពង្រឹងក្នុងផ្នែកយុត្តិធម៌និងផ្នែកសុខុមាលភាព កុមារ និងគ្រួសារ ដើម្បីចាត់ចែងការទទួលខុសត្រូវលើការអនុវត្តនិងសហប្រតិបត្តិការ ក្នុងគោលបំណងគាំទ្រដល់ អភិក្រមប្រព័ន្ធបែបកុមារមជ្ឈមណ្ឌលឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់ការងារយុត្តិធម៌អនីតិជន ។

ផ្នែកទី២ នៃកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រ៖ ការអប់រំ និងការបណ្តុះបណ្តាល

គោលបំណងរួម៖

ដើម្បីរៀបចំនិងប្រើប្រាស់ ធនធាន កម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលនិងអប់រំច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ក្នុងគោលបំណងគាំទ្រដល់ការផ្លាស់ប្តូរគោលការណ៍និងការអនុវត្ត ការងារ និងពង្រឹងសមត្ថភាពការងាររបស់បុគ្គលិក ។

សមិទ្ធផលទី៥៖ បានបង្កើនសមត្ថភាពរបស់បុគ្គលិកក្នុងផ្នែកយុត្តិធម៌អនីតិជន តាមរយៈការផ្តល់ការពន្យល់ជាទូទៅ និងលម្អិត តាមរយៈកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាល និងមេរៀនសម្រាប់ការអនុវត្ត។

សមិទ្ធផលទី៦៖ ទទួលបានប្រព័ន្ធអប់រំនិងបណ្តុះបណ្តាលស្តីពីច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជននិងការអនុវត្ត ដែលប្រកបដោយចីរភាព។

ផ្នែកទី៣ នៃកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រ៖ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច

គោលបំណងទូទៅ៖

ដើម្បីបង្កើតភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលឆ្លើយតបទៅនឹងការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន។

សមិទ្ធផលទី៧៖ បានបង្កើតក្របខណ្ឌអនុវត្តការងារ និងការចែងអំពីភារកិច្ចរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច៣ប្រភេទ។

សមិទ្ធផលទី៨៖ អនុវត្តប្រព័ន្ធផ្តល់នីតិសម្បទា ការតែងតាំង និងការគ្រប់គ្រងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ។

សមិទ្ធផលទី៩៖ ត្រូវបានរៀបចំភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ចូលរួមចំណែកជាវិជ្ជមានដល់កុមារ ដែលឆ្លងកាត់ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ និង ជួយដល់ការអនុវត្តអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ។

ផ្នែកទី៤ នៃកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រ៖ ការបង្វែរ

គោលបំណងរួម៖

ដើម្បីអនុវត្តការបង្វែរ និងវិធានការផ្សេងទៀតក្រៅពីការប្រែប្រួលប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព និងធានាថាការប្រែប្រួលគឺជាជម្រើសចុងក្រោយ និងមានរយៈពេលខ្លីបំផុត។

សមិទ្ធផលទី១០៖ អនុវត្តយន្តការយុត្តិធម៌នៅថ្នាក់សហគមន៍ដោយផ្ដោតលើការបង្វែរ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ កាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើសសារជាថ្មី ដោយមិនចាំបាច់បញ្ជូនទៅឃុំខ្លួន ឬត្រូវឆ្លងកាត់នីតិវិធីរបស់តុលាការឡើយ ។

សមិទ្ធផលទី១១៖ ទទួលបានប្រព័ន្ធបង្វែរ ឬការចេញសេចក្ដីព្រមានរបស់នគរបាល ដែលភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ទៅនឹងសេវាកម្ម និងមានការគាំទ្រ។

សមិទ្ធផលទី១២៖ ប្រើប្រាស់កិច្ចប្រជុំដោះស្រាយបញ្ហាដើម្បីប្រមូលព័ត៌មានឲ្យបានត្រឹមត្រូវ និងសម្របសម្រួលផែនការបង្វែរ និងសមាហរណកម្មប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។

ផ្នែកទី៥ នៃកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រ៖ ការធ្វើសមាហរណកម្ម

គោលបំណងរួម៖

កម្មវិធីរៀបចំមុនពេលដោះលែង និងផែនការសមាហរណកម្ម ត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព ដើម្បីធ្វើសមាហរណកម្មកុមារដែលកំពុងជាប់ឃុំទៅក្នុងសង្គមដោយជោគជ័យ ហើយអក្រាបទល្មើសជាថ្មីនឹងធ្លាក់ចុះ ។

សមិទ្ធផលទី១៣៖ មានសេវាសង្គមកិច្ច ហើយភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចមានសមត្ថភាពរៀបចំផែនការ និងគ្រប់គ្រងការធ្វើសមាហរណកម្ម។

សមិទ្ធផលទី១៤៖ មានកម្មវិធីសម្រាប់កុមារកំពុងជាប់ឃុំ ដើម្បីត្រៀមធ្វើសមាហរណកម្មឲ្យបានជោគជ័យក្រោយពេលដោះលែង។

សមិទ្ធផលទី១៥៖ និយោជក ស្ថាប័នសាសនា និងអប់រំ គាំទ្រដល់ការបង្វែរកុមារទៅក្នុងសហគមន៍វិញ។

ផ្នែកទី៦ នៃកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រ៖ ការឃុំខ្លួនកុមារ

គោលបំណងរួម៖

ការផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងពេលឃុំខ្លួនអនីតិជន គឺសំដៅទៅលើការស្តារនីតិសម្បទា អនីតិជន និងផ្តល់ឲ្យអនីតិជននូវមុខជំនាញ ដើម្បីធ្វើសមាហរណកម្មពួកគេទៅក្នុងសហគមន៍ បន្ទាប់ពីមានការដោះលែង និងធ្វើយ៉ាងណាកុំឲ្យមានការប្រព្រឹត្តបទល្មើសសារជាថ្មី ។

សមិទ្ធផលទី១៦៖ ចំនួនកុមារក្នុងពន្ធនាគារនាពេលបច្ចុប្បន្នត្រូវបានវាយតម្លៃយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដោយសារវាជាបញ្ហាបន្ទាន់ ដែលត្រូវដោះស្រាយដើម្បីឲ្យកុមារអាចត្រូវបានបង្វែរចេញពីកន្លែងឃុំឃាំង។

សមិទ្ធផលទី១៧៖ កម្មវិធីការងារ និងទឹកនៃស្នាក់នៅ រួមទាំងសម្ភារៈប្រើប្រាស់ផង ត្រូវបានវាយតម្លៃ ហើយលក្ខខណ្ឌ មួយចំនួនត្រូវបានកែលម្អសម្រាប់កុមារនៅក្នុងពន្ធនាគារ។

សមិទ្ធផលទី១៨៖ យន្តការបណ្តោះអាសន្នត្រូវបានកំណត់ដើម្បីស្នើសុំអាគារ ឬផ្នែកមួយចំនួននៃពន្ធនាគារដែលមាន ស្រាប់ធ្វើជាមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ដើម្បីធ្វើឲ្យបញ្ញត្តិស្តីពីការស្តារនីតិសម្បទា និងការដោះលែងដោយមានលក្ខខណ្ឌ អាចអនុវត្តបាន និងសម្រាប់បញ្ជៀសកុមារដែលទើបតែមកថ្មី មិនឲ្យចូលក្នុងប្រព័ន្ធពន្ធនាគារដែលមានស្រាប់។

សមិទ្ធផលទី១៩៖ មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាត្រូវបានបង្កើតឡើង និងត្រូវបានអនុវត្តស្របតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ ដើម្បីស្តារនីតិសម្បទា និងត្រៀមធ្វើសមាហរណកម្មទៅក្នុងសហគមន៍។

ផ្នែកទី៧ នៃកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រ៖ ការទប់ស្កាត់បទល្មើស

គោលបំណងរួម៖

ដើម្បីកៀរគរ អប់រំ និងជួយសហគមន៍ឲ្យចេះកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងកសាងប្រព័ន្ធការពារ ដើម្បីគាំទ្របុគ្គលម្នាក់ៗ និងកាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើស ។

សមិទ្ធផលទី២០៖ បានបង្កើនសមត្ថភាពផ្នែកសុខុមាលភាពកុមារ និងផ្នែកសហគមន៍ ដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណ កុមារងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើស ហើយបញ្ជូនកុមារ និងគ្រួសារទៅទទួលសេវាសមរម្យ។

សមិទ្ធផលទី២១៖ បានពង្រឹងកម្មវិធីដែលមានស្រាប់សម្រាប់ជួយដល់គ្រួសារ និងកុមារងាយរងគ្រោះ ឲ្យយល់ដឹងពី អាកប្បកិរិយាវិជ្ជមាន និងទំនាក់ទំនងល្អ ដែលអាចជួយពួកគេមិនឲ្យប្រព្រឹត្តបទល្មើស ហើយពង្រីកកម្មវិធីជាក់លាក់ ឬក៏ បង្កើតកម្មវិធីថ្មីសម្រាប់កុមារប្រសិនបើចាំបាច់។

សមិទ្ធផលទី២២៖ បានពង្រឹងទំនាក់ទំនងរវាងសហគមន៍ និងនគរបាលតាមរយៈការបង្កើតឲ្យមានយន្តការដោះស្រាយ ជម្លោះនៅសហគមន៍ដោយនគរបាលនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន ដើម្បីកាត់បន្ថយបទល្មើសដែលប្រព្រឹត្តដោយកុមារ និងកាត់បន្ថយ អត្រាប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី។

ផ្នែកទី៨ នៃកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រ៖ ក្របខណ្ឌគោលនយោបាយ និងប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិ

គោលបំណងរួម៖

ដើម្បីបង្កើតអភិក្រមប្រព័ន្ធតែមួយសម្រាប់អនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលធានាការគ្រប់គ្រងកុមារនីមួយៗឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព ។

សមិទ្ធផលទី២៣៖ ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនមួយត្រូវបានបង្កើតឡើង ដែលបង្កើនការគ្រប់គ្រងកុមារម្នាក់ៗឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពដោយប្រើប្រាស់អភិក្រមសិទ្ធិកុមារជាមូលដ្ឋាន ។

សមិទ្ធផលទី២៤៖ មានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងឬករណីកុមារ ដែលមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការប្រមូលនិងផ្តល់ព័ត៌មាន ។

សមិទ្ធផលទី២៥៖ ធានារក្សាការសម្ងាត់នៃអត្តសញ្ញាណ និងកំណត់ហេតុរបស់កុមារ។

សមិទ្ធផលទី២៦៖ ការបង្វែររបស់សាលាដំបូង ត្រូវបានអនុវត្តតាមនីតិវិធីកុមារមេត្រី និងស្របតាមការអនុវត្តល្អរបស់ប្រទេសដទៃ ។

ផ្នែកទី៩ នៃកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រ៖ ការពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃ

គោលបំណងទូទៅ៖

ដើម្បីរៀបចំប្រព័ន្ធប្រមូលទិន្នន័យ ពិនិត្យតាមដាន វាយតម្លៃ និងវាយការណ៍ពីការអនុវត្តផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ និងពីបទពិសោធន៍របស់កុមារទំនាស់នឹងច្បាប់។

សមិទ្ធផលទី២៧៖ អនុវត្តក្របខណ្ឌពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃ និងប្រមូលទិន្នន័យដើម្បីគាំទ្រដល់ការអនុវត្តដោយជោគជ័យនូវផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ។

សមិទ្ធផលទី២៨៖ បានពង្រឹងសមត្ថភាពស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធផ្នែកប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ក្នុងការធ្វើផែនការគ្រប់គ្រងការផ្លាស់ប្តូរ ពិនិត្យតាមដានការអនុវត្ត និងប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រផ្អែកលើភស្តុតាងក្នុងការសម្រេចចិត្ត ។

៦. ក្របខណ្ឌពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃ

ការពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃគឺជាផ្នែកកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រដោយឡែកមួយ (ផ្នែកកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៩) នៅក្នុងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការនេះ។ វាក៏ជាសកម្មភាពដ៏សំខាន់មួយនៅក្នុងការអនុវត្តប្រព័ន្ធថ្មីមួយ ដែលមានលក្ខណៈស្មុគស្មាញ និងតម្រូវឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរកម្រិតខ្ពស់។ មានសកម្មភាពមួយចំនួនដែលត្រូវបាន គ្រោងធ្វើក្នុងគោលបំណងកសាងសមត្ថភាពពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព ដោយធានាថាការ វិភាគទិន្នន័យអាចផ្តល់ព័ត៌មានដល់អ្នកសម្រេចចិត្ត និងប៉ាន់ប្រមាណវឌ្ឍនភាពឆ្ពោះទៅរកការសម្រេចបាន នូវគោលបំណងរបស់ផែនការ។ ប្រព័ន្ធពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃនេះក៏ត្រូវការប៉ាន់ប្រមាណទៅលើ ការអនុវត្តនិងប្រសិទ្ធភាពរបស់វាផងដែរ។ ការបង្កើតនូវទិន្នន័យដើមគ្រាដើម្បីវាស់វែងទៅលើវឌ្ឍនភាពនៃការ អនុវត្តន៍គម្រោង គឺជាសកម្មភាពសំខាន់មុនគេនៅក្នុងតារាងសកម្មភាពផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការនេះ។ តារាងពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃការអនុវត្តផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិ មាននៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធ ៣ ។

ផ្នែកកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៩នេះ ធ្វើឲ្យយើងដឹងថា តាមរយៈការបង្កើតប្រព័ន្ធល្អមួយសម្រាប់ប្រមូលទិន្នន័យ ការពិនិត្យតាមដាន វាយតម្លៃ និងរាយការណ៍អំពីការអនុវត្តផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងអំពីបទពិសោធន៍របស់ កុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ទាំងចំណុចខ្វះខាតនិងជោគជ័យ នឹងអាចនាំឲ្យមានការសម្រេចចិត្តល្អនៅពេលខាងមុខ។ ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង ជាអ្នកទទួលខុសត្រូវរៀបចំសម្របសម្រួលអនុវត្តគម្រោង និងធ្វើរបាយការណ៍។

ប្រព័ន្ធវាយតម្លៃអំពីវឌ្ឍនភាព នឹងអាចជួយដល់ការធ្វើអន្តរាគមន៍ ក្នុងអំឡុងពេលអនុវត្តផែនការ នៅពេល មានការរាយការណ៍អំពីចំណុចខ្វះខាត។ ការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនតម្រូវឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរមួយដែល ត្រូវពឹងផ្អែកពីផ្នែកកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៩ និងមានលក្ខណៈស្មុគស្មាញ នោះទើបអាចដំណើរការទៅជាលក្ខណៈ ប្រព័ន្ធបាន។ ការពិនិត្យតាមដានប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពផ្តល់នូវយន្តការមួយដែលអាចកំណត់ឲ្យយើងដឹងពីផ្នែក នៃកម្មវិធីណាមួយដែលមិនដំណើរការ ដោយសារតែសកម្មភាពមួយចំនួនដែលមានទំនាក់ទំនងគ្នា មិនស៊ីសង្វាក់គ្នា ឬមិនសម្របសម្រួលបានល្អ។ ប្រព័ន្ធតាមដាន និងវាយតម្លៃនៃផែនការនេះ មានរបាយការ ណ៍ប្រចាំខែស្តីពីវឌ្ឍនភាពរយៈពេល៦ខែ និងមានការពិនិត្យវាយតម្លៃឡើងវិញ បន្ទាប់ពីបានអនុវត្តរយៈពេល ២ និង ៣ឆ្នាំមក។ យើងរំពឹងថាការពិនិត្យមើលគម្រោងឡើងវិញបន្ទាប់ពី២ឆ្នាំ នឹងបង្ហាញនៅក្នុងដំណាក់កាលទី២ នៃផែនការ ។ ការវាយតម្លៃប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព នឹងផ្តល់នូវអភិក្រមដោយផ្អែកលើភស្តុតាងសម្រាប់ជួយដល់ ការប្តេជ្ញាចិត្ត និងការបែងចែកធនធាន គោលនយោបាយ និងការសម្រេចចិត្តក្នុងការបង្កើតកម្មវិធីដោយរដ្ឋាភិបាល គ្រប់កម្រិត និងអង្គការសង្គមស៊ីវិល ។

ក្របខណ្ឌការងាររួម មាន៣កម្រិត៖

- ១. **កម្រិតទី១៖** កម្មវិធីដោយឡែកនិងសាកល្បង ដើម្បីវាយតម្លៃប្រសិទ្ធភាពនិងការអាក់អូលរបស់គម្រោង។ ការរកឃើញនឹងត្រូវបង្ហាញទុកជាមេរៀននិងបទពិសោធន៍ដ៏ល្អសម្រាប់ចែករំលែក និងសម្រាប់ធ្វើសេចក្តីសម្រេចចិត្តនាពេលអនាគត ។
- ២. **កម្រិតទី២៖** ជាផលដែលកើតមានដល់កុមារ ដោយប្រើប្រាស់កម្រងសូចនាករជាមួយនឹងការកំណត់គោលដៅច្បាស់លាស់សម្រាប់សូចនាករនីមួយៗ។ វឌ្ឍនភាពនៅថ្នាក់ខេត្តដែលធៀបទៅនឹងគោលដៅនីមួយៗ នឹងត្រូវបង្ហាញ ។
- ៣. **កម្រិតទី៣៖** ជាវឌ្ឍនភាពដែលធៀបទៅនឹងសូចនាករថ្នាក់ជាតិលើគ្រប់ផ្នែកនៃប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ដោយផ្អែកតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ។ វឌ្ឍនភាពធៀបទៅនឹងគោលដៅថ្នាក់ជាតិ និងថ្នាក់ខេត្តនឹងត្រូវដាក់បង្ហាញ ។

៧. ការប៉ាន់ប្រមាណថវិកា

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ តម្រូវឲ្យមានធនធានថវិកាពីបណ្តាស្ថាប័ន និងក្រសួងផ្សេងៗ។ ក្រសួង និងស្ថាប័ននីមួយៗ នឹងត្រូវប៉ាន់ប្រមាណការចំណាយលើសកម្មភាពនីមួយៗ ទៅតាមកម្រិតនៃការផ្លាស់ប្តូរក្នុងរង្វង់នៃការទទួលខុសត្រូវអនុវត្តរបស់ខ្លួន។ ដើម្បីធានាឲ្យមាននិរន្តរភាព ក្រសួងនិងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធនីមួយៗ ត្រូវដាក់បញ្ចូលសកម្មភាពពាក់ព័ន្ធរបស់ខ្លួននៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិនេះ ទៅក្នុងគម្រោងថវិកាប្រចាំឆ្នាំរបស់ខ្លួន។ បន្ថែមលើថវិកាជាតិដែលបានដាក់បញ្ចូលក្នុងគម្រោងថវិកាប្រចាំឆ្នាំរបស់ខ្លួននេះ ក្រសួងនិងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធអាចគៀរគរថវិកាពីដៃគូអភិវឌ្ឍ វិស័យឯកជន សង្គមស៊ីវិល និងម្ចាស់ជំនួយ។

ឧបសម្ព័ន្ធ១

ការវិភាគច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន
និង
តារាងកាតព្វកិច្ច

២០១៨ - ២០២០

មាតិកា

ឧបសម្ព័ន្ធ១

១. ការវិភាគច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន	52
១.១. ទិដ្ឋភាពទូទៅ	52
១.២. ផលប៉ះពាល់នៃមាត្រា៨៨	53
១.៣. កង្វះគោលការណ៍ណែនាំអំពីការផ្ដន្ទាទោស និងការទទួលទោស	54
១.៤. ការកំណត់ពេលវេលាចំពោះដំណើរការរឿងក្តី	55
១.៥. ទណ្ឌកម្មចំពោះការមិនគោរពគោលការណ៍រក្សាការសម្ងាត់	55
១.៦. ភស្តុតាងកំណត់អាយុ និងសំបុត្រកំណើត	56
១.៧. បទប្បញ្ញត្តិដែលចែងអំពីតម្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ	56
១.៨. សិទ្ធិរបស់នគរបាលដើម្បីចេញសេចក្តីព្រមាន និងបង្វែរ	57
១.៩. តារាងបែងចែកតាមដំណាក់កាល	58

១. ការវិភាគច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន

១.១. ទិដ្ឋភាពទូទៅ

ការវិភាគច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយប្រើប្រាស់វិធីកំណត់កាតព្វកិច្ច។ វិធីនេះវិភាគទៅលើមាត្រានីមួយៗនៃច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងបែងចែកកាតព្វកិច្ចដែលច្បាប់បានចែងនៅក្នុងមាត្រានីមួយៗ ដើម្បីឲ្យដឹងថាតើស្ថាប័នណាមានកាតព្វកិច្ចធ្វើអ្វី ហើយអ្នកណានឹងទទួលបានផលពីកាតព្វកិច្ចនោះ។ ភាគច្រើននៃអ្នកជាប់កាតព្វកិច្ចនៅក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន គឺជាមន្ត្រីដែលធ្វើការនៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនដែលមានដូចជា៖ នគរបាល មេធាវីព្រះរាជអាជ្ញា ចៅក្រម ក្រឡាបញ្ជី និងបុគ្គលិកសង្គមកិច្ច។ តួនាទីថ្មីត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ក្នុងនោះមានភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អ្នកគ្រប់គ្រងការងារបង្វែរ និងមន្ត្រីទទួលបន្ទុកយុវនីតិសម្បទា។ ក្រសួងយុត្តិធម៌ និងក្រសួងមហាផ្ទៃ អាចមានបញ្ហាប្រឈមក្នុងការផ្លាស់ប្តូរការអនុវត្តរបស់ខ្លួននាពេលបច្ចុប្បន្ន ដែលចាំបាច់ត្រូវបង្កើត និងតែងតាំងអ្នកជំនាញខាងយុត្តិធម៌អនីតិជន។

ឯកសារស្តីពីការវិភាគច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជននិងតារាងកាតព្វកិច្ចអនុវត្ត និងបទដ្ឋាននានា ជាឧបករណ៍ដ៏មានប្រសិទ្ធភាពមួយក្នុងការបកស្រាយរកអ្នកជាប់កាតព្វកិច្ចនានា។ ឯកសារនេះមាននៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធ ១។

ការវិភាគទៅលើច្បាប់ និងការពិគ្រោះយោបល់ជាបន្តបន្ទាប់ជាមួយនឹងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ បានរកឃើញគម្លាត និងភាពមិនច្បាស់លាស់មួយចំនួនរបស់ច្បាប់នេះ ដែលទាមទារឲ្យមានឯកសារពន្យល់បន្ថែមលើចំណុចទាំងនោះ។

ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនរួមមានតម្រូវការដូចខាងក្រោម៖

- មាត្រា ១០៖ នីតិវិធីនៃការតែងតាំង និងការទទួលស្គាល់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់រដ្ឋមន្ត្រីទទួលបន្ទុកវិស័យសង្គមកិច្ច។
- មាត្រា ៧៦៖ ការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តទៅរបស់មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ។
- មាត្រា ៧៧ ៧៨ ៨២ ៨៣ និង៨៤៖ មាត្រាទាំងនេះចែងពីបែបបទនិងនីតិវិធីនៃមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ដែលត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសអន្តរក្រសួង រវាងក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា ក្រសួងមហាផ្ទៃ និងក្រសួងយុត្តិធម៌។

ក្រសួងមហាផ្ទៃ និងក្រសួងយុត្តិធម៌ នឹងត្រូវរៀបចំសេចក្តីព្រាងនីតិវិធី និងដំណើរការការងារទៅតាមផ្នែកនៃការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួន ។

ជាទូទៅ រាល់ច្បាប់ថ្មីទាំងអស់តម្រូវឲ្យមានការបកស្រាយ និងបើចាំបាច់ត្រូវធ្វើវិសោធនកម្មនៅពេលខាងមុខ។ ក្រសួងទាំងនេះអាចផ្តល់ការបកស្រាយលើចំណុចដែលមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុងពេលអនុវត្ត។ កម្មវិធីនិងគោលនយោបាយទាំងឡាយ ត្រូវតែគិតអំពីផលប៉ះពាល់ដល់កុមារដែលកំពុងជាប់ឃុំ និងដល់ការអនុវត្តច្បាប់នេះ។

សិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់បានកំណត់នូវចំណុចដែលត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ដូចខាងក្រោម៖

- មាត្រា ៨៨ និយាយពីមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា
- កង្វះគោលការណ៍ណែនាំអំពីការផ្ដន្ទាទោស និងការទទួលទោស
- ការកំណត់ពេលវេលាសម្រាប់ដំណើរការរឿងក្តី
- ការបារម្ភអំពីការមិនគោរពគោលការណ៍រក្សាការសម្ងាត់
- ភស្តុតាងនៃការកំណត់អាយុ
- បទប្បញ្ញត្តិស្តីពីតម្រូវការនៃកិច្ចការពារនិងថែទាំ
- សិទ្ធិរបស់នគរបាលដើម្បីចេញសេចក្តីព្រមាន និងបង្វែរ

១.២. ផលប៉ះពាល់នៃមាត្រា៨៨

មាត្រា ៨៨៖ ក្នុងករណីមិនទាន់មានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា វិធានការទាំងឡាយដែលកំពុងអនុវត្តទៅលើអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ ត្រូវបន្តអនុវត្តរហូតដល់មានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ។

អនុក្រឹត្យស្តីពីការរៀបចំនិងការប្រព្រឹត្តទៅរបស់មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ត្រូវបានចុះហត្ថលេខាដោយនាយករដ្ឋមន្ត្រីចហើយកាលពីថ្ងៃទី២៩ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០១៧។ ប៉ុន្តែ មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាដែលស្របតាមលក្ខខណ្ឌរបស់ច្បាប់នេះ មិនទាន់មាននៅឡើយ។

ផលវិបាកនៃការអនុវត្តមាត្រា ៨៨ គឺថា មាត្រា ៧២ និង ៧៣ នៃច្បាប់នេះដែលចែងទាក់ទិនទៅនឹងការដោះលែងដោយមានលក្ខខណ្ឌ មិនអាចអនុវត្តបានទេរហូតដល់មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាចេញរាល់។ នេះមានន័យថារាល់ការដោះលែងដោយមានលក្ខខណ្ឌ នេះនឹងត្រូវអនុវត្តតាមលក្ខខណ្ឌនៃក្រមព្រហ្មទណ្ឌ។

ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិកម្មតម្រូវឲ្យមានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាបណ្តោះអាសន្ន ដែលជាសកម្មភាពអាទិភាព ដើម្បីដោះស្រាយនូវផលវិបាកដែលបណ្តាលមកពីមាត្រា ៨៨ នៃច្បាប់នេះ។ តម្រូវការនេះកំពុងត្រូវបានត្រួតពិនិត្យដោយក្រសួងសង្គមកិច្ច ដែលពិចារណាក្នុងការយកមណ្ឌលកុមារកំព្រាមួយចំនួនដែលទុកចោលមកប្រើប្រាស់។ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិនេះ ផ្តល់នូវសកម្មភាពជាច្រើន ក្នុងការវាយតម្លៃ កែលម្អពន្ធនាគារបច្ចុប្បន្នឲ្យមានភាពប្រសើរឡើង និងដំណើរការរៀបចំឲ្យមានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាបណ្តោះអាសន្ន ។

បច្ចុប្បន្ននេះកំពុងមានវិបត្តិដោយសារមានអ្នកទោសច្រើនលើសចំណុះ រួមទាំងកំណើនកុមារដែលបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសផងដែរ ហើយប្រសិនបើច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនចូលជាធរមាន វាជារឿងដ៏សំខាន់ដែលបទប្បញ្ញត្តិស្តីពីការបង្វែរ ត្រូវយកមកអនុវត្តឲ្យបានឆាប់តាមតែអាចធ្វើទៅបាន ។

កត្តាសុគតស្នាញមួយទៀតដែលទាក់ទងនឹងគម្រោងសាងសង់មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាតែមួយ ដើម្បីផ្តល់សេវាឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពដោយគ្របដណ្តប់ខេត្តចំនួន៥នោះ គឺហាក់ដូចជាជួយនឹងវិធាន៣០ នៃវិធាន Havana ដែលតម្រូវឲ្យទីកន្លែងឃុំខ្លួនកុមារត្រូវបានធ្វើវិមជ្ឈការហើយស្ថិតក្នុងទំហំមួយ ដែលអាចសម្រួលឲ្យមានការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នារវាងកុមារនិងក្រុមគ្រួសារ។ ទីកន្លែងឃុំឃាំងទ្រង់ទ្រាយតូចត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយផ្សារភ្ជាប់ទៅនឹងបរិយាកាសសង្គម សេដ្ឋកិច្ច និងវប្បធម៌របស់សហគមន៍។

គម្រោងប្រើប្រាស់បណ្តោះអាសន្ននូវមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាមួយចំនួនដែលបានលើកឡើងខាងលើអាចជាមូលដ្ឋាន ដើម្បីឲ្យស្របទៅនឹងវិធាននេះ។ មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាទាំងនោះក៏អាចផ្តល់សេវាដើម្បីធ្វើវិមជ្ឈការមណ្ឌលគឺបង្រួមមណ្ឌលឲ្យតូច និងជួយដល់ការធ្វើសមាហរណកម្មទៅក្នុងសហគមន៍វិញ ដែលជាគោលបំណងមួយនៃគោលការណ៍របស់ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជននេះផង ។

ការអនុវត្តមាត្រា៨៨ មិនមានន័យថា ពន្ធនាគារបច្ចុប្បន្នមិនគួររៀបចំឲ្យបានប្រសើរសម្រាប់កុមារនោះទេ។ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិមានសកម្មភាពសម្រាប់ជួយដល់ពន្ធនាគារបច្ចុប្បន្ន ឲ្យបន្តអនុវត្តបទដ្ឋានអន្តរជាតិ ដើម្បីធានាថា លក្ខខណ្ឌដែលកំពុងអនុវត្តចំពោះកុមារក្នុងទីកន្លែងឃុំឃាំងមានលក្ខណៈប្រសើរឡើង។

ផលប៉ះពាល់នៃមាត្រា ៨៨ អាចត្រូវបានកាត់បន្ថយដោយការបង្កើតអនុក្រឹត្យដែលអនុញ្ញាតឲ្យមាត្រា ៧២ និង ៧៣ ប្រតិបត្តិទៅបាន ប្រសិនបើកុមារនោះកំពុងស្ថិតនៅក្នុងពន្ធនាគារសព្វថ្ងៃ ។

១.៣. កង្វះគោលការណ៍ណែនាំអំពីការផ្តន្ទាទោស និងការទទួលទោស

គោលការណ៍ណែនាំស្តីពីការដាក់ទោសនិងការទទួលទោស បន្តអនុវត្តតាមក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌនិងក្រមព្រហ្មទណ្ឌ និងច្បាប់ពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត លើកលែងតែមានចែងនៅក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន (មាត្រា២) ។

ការកែប្រែមួយចំនួនដែលមានចែងក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន រួមមាន៖

- ការដាក់ទោសត្រូវតែអនុវត្តនៅក្នុងមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា។ បើទោះជាមិនមានការចែងច្បាស់យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គោលបំណងទាំងមូលនៃច្បាប់នេះស្នើឲ្យមានការអនុវត្តបែបនេះដែរ (សូមពិនិត្យមើល មាត្រា ៤ ត្រង់ចំណុចនិយមន័យ ១០) ។
- ត្រូវអនុវត្តការចាប់ខ្លួន ការឃាត់ខ្លួន ការឃុំខ្លួន និងការសម្រេចផ្តន្ទាទោសអនីតិជន ជាវិធានការចុងក្រោយនិងមានរយៈពេលខ្លីបំផុតដែលអាចធ្វើទៅបាន (មាត្រា ៥) ។ មាត្រានេះ ចង់មានន័យថា នៅពេលមិនទាន់

មានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា កុមារនឹងត្រូវអនុវត្តទោសនៅក្នុងពន្ធនាគារ ប៉ុន្តែក៏អាចបកស្រាយថា ឲ្យមានការដាក់ទោសក្នុងរយៈពេលខ្លីជាងអ្វីដែលមានចែងនៅក្នុងក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌដែរ ។

- នៅក្នុងមាត្រា ៥៨ដែលក៏មានចែងដែរថា៖ “គ្រប់បុគ្គលដែល បំពេញ មុខងារណាមួយពាក់ព័ន្ធនឹងអនីតិជន ត្រូវធានាឲ្យមានការគោរពគោលការណ៍មួយចំនួនដូចជា៖ ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ និងពិចារណារាល់សកម្មភាពពាក់ព័ន្ធនឹងឧត្តមប្រយោជន៍របស់អនីតិជន ជាពិសេសធានានូវសិទ្ធិរស់រានមានជីវិត និងការរីកចម្រើនលូតលាស់ជាអតិបរមា”។ នៅក្នុងអំឡុងពេលសិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់មានការខ្វែងគំនិតគ្នាថាតើមាត្រា៥ នៃច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន បើទោះបីជាមិនបានសំដៅជាក់លាក់ទៅលើគោលការណ៍ណែនាំស្តីពីការផ្ដន្ទាទោស និងទទួលទោសក៏ដោយ ក៏វាសំដៅដល់លក្ខខណ្ឌដែលត្រូវអនុវត្តសម្រាប់គោលបំណងនៃមាត្រា២ ហេតុដូច្នេះហើយគួរផ្តល់ឆន្ទានុសិទ្ធិទៅឲ្យចៅក្រមដើម្បីកំណត់ទោសផ្សេងគ្នាសម្រាប់កុមារ។

១.៤. ការកំណត់ពេលវេលាចំពោះដំណើរការរឿងក្តី

ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន មិនទាន់បានកំណត់ពេលវេលាជាក់លាក់នៅឡើយទេ សម្រាប់ដំណើរការនីតិវិធី ដោយប្រើប្រាស់នូវពាក្យពេចន៍មួយចំនួនដូចជា “ឆាប់តាមតែអាចធ្វើទៅបាន” “ឲ្យបានមុនតាមតែអាចធ្វើទៅបាន” និង “ភ្លាមៗ”។ ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនកម្ពុជាក៏ដូចជាប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនភាគច្រើនដែរ គឺបានផ្តល់ទំនុកចិត្តដល់មន្ត្រីអនុវត្តច្បាប់ ដូចជា នគរបាល ព្រះរាជអាជ្ញា ចៅក្រម និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ឲ្យធ្វើការវិនិច្ឆ័យតាមលក្ខណៈវិជ្ជាជីវៈ ដោយមានការកំណត់ពេលវេលាដូចបានបញ្ជាក់ខាងលើ។ ប៉ុន្តែវាអាចមានហានិភ័យផងដែរ ដែលថាកង្វះខាតនៃការកំណត់ពេលវេលាជាក់លាក់នេះ អាចបង្កឲ្យមានការយឺតយ៉ាវនៅក្នុងដំណើរការរឿងក្តី។ សកម្មភាពមួយចំនួននៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការនេះ នឹងជួយកាត់បន្ថយហានិភ័យនេះ តាមរយៈការបង្កើត និងចងក្រងប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលមានបញ្ចូលការកំណត់ពេលវេលា និងប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងជាមួយនិងកាលវិភាគពិនិត្យមើលសំណុំរឿង។

១.៥. ទណ្ឌកម្មចំពោះការមិនគោរពគោលការណ៍រក្សាការសម្ងាត់

វាមិនមានការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះអ្នកដែលមិនគោរពគោលការណ៍រក្សាការសម្ងាត់ទេ លើកលែងតែទណ្ឌកម្ម ដែលមានចែងនៅក្នុងច្បាប់សារព័ត៌មាន (មាត្រា១៥) ដែលហាមបង្ហាញអត្តសញ្ញាណ ឬព័ត៌មានលម្អិតដែលអាចនាំឲ្យដឹងពីអត្តសញ្ញាណអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់។ ការដាក់ទណ្ឌកម្មតាមផ្លូវច្បាប់អាចត្រូវបានពិចារណា នៅពេលមានវិសោធន៍កម្មច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជននាពេលអនាគត។ ជាដំណោះស្រាយក្នុងរយៈពេលដែលពុំទាន់មានការដាក់ទណ្ឌកម្មតាមផ្លូវច្បាប់ គួរមានការដាក់ពិន័យចំពោះបុគ្គលិកដែលធ្វើការងារនៅផ្នែកផ្សេងៗ ដូចជា អប់រំ សុខាភិបាល យុត្តិធម៌ អាជ្ញាធរ និងសង្គមកិច្ច ។ អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលដែលផ្តល់សេវាកម្មជាច្រើន ក៏គួរមានក្រមសីលធម៌រក្សាការសម្ងាត់ដែលត្រូវអនុវត្តដែរ។ នៅក្នុងសិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់ ក៏មានការស្នើឲ្យមានយន្តការដែលត្រូវអនុវត្តដោយបុគ្គលិកក្រសួងពាក់ព័ន្ធ ទាក់ទងនឹងការរក្សាការសម្ងាត់នេះដែរ។

១.៦. ភស្តុតាងកំណត់អាយុ និងសំបុត្រកំណើត

ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ផ្តល់ដំណោះស្រាយក្នុងការកំណត់អាយុអនីតិជននៅគ្រប់ដំណាក់កាលនៃនីតិវិធី តុលាការ។ មាត្រា ៩ បានចែងថា “ភស្តុតាងនៃអាយុរបស់អនីតិជន ត្រូវបញ្ជាក់ដោយសំបុត្រកំណើត ឬឯកសារផ្សេងទៀតដែលអាចបញ្ជាក់បានអំពីកំណើត។ ក្នុងករណីពុំមានឯកសារ ឬមានការសង្ស័យ ឬមិនមានភាពច្បាស់លាស់ទាក់ទងនឹងយថាភូតនៃឯកសារនោះ ភស្តុតាងនៃអាយុរបស់អនីតិជនអាចផ្តល់តាមគ្រប់មធ្យោបាយផ្សេងទៀតដែលអាជ្ញាធរតុលាការអាចជឿទុកចិត្តបាន។ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រូវស្វែងរកភស្តុតាង ដើម្បីកំណត់អាយុរបស់អនីតិជនឲ្យបានឆាប់រហ័សបំផុតដែលអាចធ្វើទៅបាន។ ក្នុងករណីមានការសង្ស័យអំពីអាយុរបស់អនីតិជន វិមតិសង្ស័យត្រូវបានជាប្រយោជន៍ដល់អនីតិជននោះ។”

តើអ្វីទៅដែលថា “មធ្យោបាយដែលអាចជឿទុកចិត្តបាន” និងថាតើនរណាខ្លះ “ជាអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច”? ប្រសិនបើមានការសង្ស័យពាក់ព័ន្ធនឹងអាយុកើតឡើង នៅពេលដែលកុមារស្ថិតនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់នគរបាលយុត្តិធម៌ បញ្ហានេះត្រូវបញ្ជូនទៅព្រះរាជអាជ្ញា (មាត្រា ១៤)។ ប្រសិនបើបញ្ហាអាយុនៅតែមានមន្ទិលសង្ស័យបន្ទាប់ពីការអង្កេតបឋមដោយព្រះរាជអាជ្ញា បញ្ហានេះនឹងត្រូវបញ្ជូនបន្តទៅចៅក្រមស៊ើបសួរ (មាត្រា ២៥)។ មានមាត្រាជាច្រើន បង្កប់ន័យថាចៅក្រមស៊ើបសួរនឹងធ្វើការកំណត់អាយុ (មាត្រា ៣៣ ៣៩)។ មាត្រា ៤៩ មានន័យថា ចៅក្រមជំនុំជម្រះអាចស្វែងរកអាយុពិត។ នៅក្នុងសិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់ អ្នកចូលរួមមួយចំនួនក៏បានពិភាក្សាដេញដោលគ្នាដែរ ថាតើអាចនឹងមានផលប៉ះពាល់ដល់អនីតិជនយ៉ាងណា ប្រសិនបើការកំណត់អាយុនេះត្រូវរងចាំរហូតដល់មានសេចក្តីសម្រេចពីតុលាការ ។

នៅក្នុងឆ្នាំ២០១៥ មហាសន្និបាតអង្គការសហប្រជាជាតិបានអនុម័តគោលដៅអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយចីរភាពដែលជាក្របខណ្ឌអភិវឌ្ឍន៍សកលដ៏សំខាន់មួយ និងបានកំណត់គោលដៅមួយចំនួន ដែលរដ្ឋជាសមាជិកទាំងអស់របស់អង្គការសហប្រជាជាតិ អាចប្រើប្រាស់ដើម្បីកំណត់ការងារអាទិភាពរបស់ខ្លួនសម្រាប់ឆ្នាំ២០១៦-២០៣០។ គោលដៅមួយក្នុងចំណោមគោលដៅទាំងនោះគឺថា មនុស្សគ្រប់រូបមានអត្តសញ្ញាណស្របច្បាប់មួយ ដែលរួមមានសំបុត្រកំណើត (SDG16.9)។ បញ្ហាភស្តុតាងនៃការកំណត់អាយុនៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌចាំបាច់ត្រូវពិចារណាថាជារឿងសំខាន់ ព្រោះវាជួយឲ្យសម្រេចបាននូវការចុះសំបុត្រកំណើតឲ្យប្រជាពលរដ្ឋកម្ពុជាគ្រប់រូប។

១.៧. បទប្បញ្ញត្តិដែលចែងអំពីតម្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ

នៅក្នុងមាត្រាមួយចំនួននៃច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន បានចែងថា ប្រសិនបើកុមារចាំបាច់ត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ កុមារទាំងនោះត្រូវបញ្ជូនទៅមន្ទីរទទួលបន្ទុកវិស័យសង្គមកិច្ចរាជធានី ខេត្ត ក្រុង ស្រុក ខណ្ឌ ដើម្បីចាត់វិធានការសមស្របទៅតាមសុខុមាលភាពនិងស្ថានភាពសង្គមរបស់អនីតិជន (មាត្រា ១៣ ១៤ ២៧ ៣៩ ៤១ និង ៤២)។ ចំណុចនេះទទួលស្គាល់ថា ជារឿយៗដោយសារតែស្ថានភាពដ៏លំបាករបស់កុមារ ទើបបណ្តាលឲ្យកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើស ឬទំនាស់នឹងច្បាប់។

អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារបញ្ជាក់ថា គ្មានកុមារណាម្នាក់ត្រូវបានដកហូតសេរីភាពដោយខុសច្បាប់ ឬតាមអំពើចិត្តបានឡើយ។ ការចាប់ខ្លួន ការឃាត់ឃុំខ្លួន ឬការដាក់ពន្ធនាគារកុមារ គឺត្រូវធ្វើស្របតាមច្បាប់ និងត្រូវអនុវត្តសម្រាប់តែវិធានការចុងក្រោយ និងមានរយៈពេលខ្លីតែប៉ុណ្ណោះ (មាត្រា៣៧)។ ការឃុំខ្លួនដែលជា ជម្រើសចុងក្រោយនេះត្រូវយកមកពិចារណាចំពោះកុមារដែលត្រូវបានដកហូតសិទ្ធិសេរីភាពដោយហេតុថា ពួកគេត្រូវការកិច្ចការពារនិងការថែទាំជាចាំបាច់។ មន្ត្រីធ្វើការផ្នែកយុត្តិធម៌អនីតិជនចាំបាច់ ត្រូវទទួលបានការ បណ្តុះបណ្តាលឲ្យយល់ដឹងថាការបញ្ជូនកុមារត្រូវធ្វើឡើងដោយយកចិត្តទុកដាក់ ហើយមិនត្រូវអនុវត្តផ្សេង ក្រៅពីការបង្វែរនោះទេ។

ក្រសួងសង្គមកិច្ចជាមួយនឹងផ្នែកសុខុមាលភាពភាពកុមារនិងគ្រួសារ មាននីតិវិធីគោលនយោបាយ និងកម្មវិធី សម្រាប់កុមារដែលត្រូវការកិច្ចការពារនិងថែទាំ ហើយក៏មានគម្រោងសំខាន់ៗមួយចំនួនដូចជា «ការថែទាំកុមារ ក្នុងគ្រួសារជាអាទិភាព» (Family Care First) ដែលធ្វើការដើម្បីកែលម្អប្រព័ន្ធថែទាំសព្វថ្ងៃ។

១.៨. សិទ្ធិរបស់នគរបាលដើម្បីចេញសេចក្តីព្រមាន និងបង្វែរ

មាត្រា ១៣ ផ្តល់សិទ្ធិដល់នគរបាលក្នុងការបង្វែរកុមារដែលបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស។ មាត្រានេះក៏តម្រូវឲ្យ នគរបាលសរសេររបាយការណ៍ និងបញ្ជូនសំណុំរឿងទៅកាន់ព្រះរាជអាជ្ញាដើម្បីចាត់ការតាមច្បាប់។ ក្នុងអំឡុងពេល សិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់ មានការស្នើឲ្យមានការផ្តល់សិទ្ធិទៅមន្ត្រីនគរបាលដើម្បីដោះស្រាយបទល្មើស ដោយ មិនចាំបាច់បញ្ជូនទៅតុលាការឡើយ។ ពាក់ព័ន្ធចំណុចនេះ ត្រូវរៀបចំប្រព័ន្ធមួយស្តីពីការចេញសេចក្តីព្រមាន សម្រាប់ឲ្យនគរបាលអនុវត្ត។ ការបញ្ជូនរបាយការណ៍ទៅកាន់ព្រះរាជអាជ្ញា អាចផ្តល់ឱកាសឲ្យព្រះរាជអាជ្ញា ត្រួតពិនិត្យឡើងវិញអំពីការសម្រេចរបស់នគរបាល ដើម្បីធានាអំពីភាពស្របច្បាប់។ ផ្អែកលើការអនុវត្តដ៏ល្អបំផុត មាត្រា១៣នេះ គួរតែជាដំណាក់កាលនីតិវិធីសម្រាប់ការពិនិត្យឡើងវិញ មិនមែនជាការផ្តល់ឱកាសឲ្យព្រះរាជអាជ្ញា ក្នុងការបដិសេធលើសេចក្តីសម្រេចចិត្តរបស់នគរបាលនោះទេ លើកលែងតែនគរបាលស្នើសុំទៅព្រះរាជអាជ្ញា ឲ្យជួយពិចារណាលើសំណុំរឿងនោះ។

បញ្ហាទាក់ទងមួយទៀតគឺលិខិតថ្កោលទោស។ របាយការណ៍ដែលបញ្ជូនទៅព្រះរាជអាជ្ញា និងការចុះក្នុង បញ្ជីព្រមានរបស់នគរបាល មិនគួរបង្កើតឲ្យទៅជាផ្នែកមួយនៃលិខិតថ្កោលទោសនោះទេ។ បញ្ជីព្រមានត្រូវ រក្សាទុកដាច់ដោយឡែកពីសំណុំរឿងផ្សេងទៀត។

១.៩. តារាងបែងចែកតាមដំណាក់កាល

បន្ទាប់ពីតារាងខាងក្រោមនេះ (ដែលជាការបែងចែកមាត្រាទៅតាមដំណាក់កាលនីមួយៗ) គឺជាឯកសារវិភាគពេញលេញទៅលើកាតព្វកិច្ចដែលមានចែងក្នុងច្បាប់។

ការប្រតិបត្តិយុទ្ធសាស្ត្រអនុវត្តច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិធន					
ទិសដៅអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ					
កុមារទំនាស់និងច្បាប់	កុមារដែលត្រូវចាប់ខ្លួន	ការការពារ	យុទ្ធសាស្ត្រអនុវត្ត	សវនាការនិងទទួលខុសត្រូវ	ការដាក់ពន្ធនាគារ
<ul style="list-style-type: none"> អាយុកុមារ (ម្រេង) បុគ្គលិកជំនាញ (ម្រេង ៨៧) ប្រធាន និងសមាជិកសម្របសម្រួល (ម្រេង ៣៣) កុមារអាយុក្រោម ១៥ឆ្នាំ (ម្រេង ១៤) តួនាទីរបស់ការិយាល័យសង្គមកិច្ច (ម្រេង ១៣ ១៤) ការប្រព្រឹត្តចំពោះកុមារ (ម្រេង ៣៣) 	<ul style="list-style-type: none"> អាយុកុមារ (ម្រេង) បុគ្គលិកជំនាញ (១២) ពេលវេលាបង្កប់ (ម្រេង ១៥) ពេលវេលាសម្រេច (ម្រេង ១៦) ពេលវេលាបង្កប់ (ម្រេង ១៧) ជួនសំណើដាក់ចាប់ខ្លួន (ម្រេង ១៨) ការពិនិត្យសុខភាព (ម្រេង ១៩) នីតិវិធីបញ្ជូនបណ្តោះអាសន្ន (ម្រេង ២០) ការស្តាប់ចម្លើយ (ម្រេង ២១) ការប្រព្រឹត្តចំពោះអនីតិធន (ម្រេង ២២) តួនាទីភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច (ម្រេង ១១) 	<ul style="list-style-type: none"> អាយុរបស់កុមារ (ម្រេង ១៧ ២១) បុគ្គលិកជំនាញ (ម្រេង ៨៦) តួនាទីរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច (ម្រេង ១១) ការប្រព្រឹត្តចំពោះអនីតិធន (ម្រេង ២២) កុមារអាយុក្រោម ១៥ឆ្នាំ (ម្រេង ១៤) ការស្តាប់ចម្លើយ (ម្រេង ២១) interview of minor (A26) ការវាយតម្លៃនីមួយៗ (ម្រេង ២៤ ២៥) នីតិវិធីបង្វែរ (ម្រេង ២៦ ២៧) មុនប្តឹងទទួលបានសេចក្តីសម្រេច (ម្រេង ២៨) ការបង្វែរ (ម្រេង ២៩) 	<ul style="list-style-type: none"> អាយុរបស់កុមារ (ម្រេង) បុគ្គលិកជំនាញ (ម្រេង ១៨ ២១) នីតិវិធី (ម្រេង ៣៣ ៣៤ ៣៥) អ្នកកំណត់កុមារ (ម្រេង ៣៦) ស្តាប់ចម្លើយអនីតិធន (ម្រេង ៣៧) ការបង្កប់ (ម្រេង ៣៨ ៣៩ ៤០) តួនាទីការិយាល័យនិងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច (ម្រេង ៣៩ ៤១ ៤២ ៤៣ ៤៤ ៤៥) ការបង្វែរ (ម្រេង ៤៦ ៤៧ ៤៨ ៤៩ ៥០) 	<ul style="list-style-type: none"> អាយុរបស់កុមារ (ម្រេង ៤៩) ការទទួលខុសត្រូវរបស់អនីតិធន (ម្រេង ៤៨) បុគ្គលិកជំនាញ (ម្រេង ៤៩ ៥០) អនិភាព (ម្រេង ៥១ ៥២) តួនាទីរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច (ម្រេង ៤១ ៤២ ៤៣ ៤៤ ៤៥ ៤៦ ៤៧ ៤៨ ៤៩ ៥០) ការវាយតម្លៃស្ថានភាពកុមារ (ម្រេង ៥១ ៥២ ៥៣ ៥៤ ៥៥ ៥៦ ៥៧ ៥៨ ៥៩ ៦០) ការបង្វែរ (ម្រេង ៦១) មេតា (ម្រេង ៦២) នីតិវិធីផ្តល់សេចក្តីសម្រេច (ម្រេង ៦៣ ៦៤ ៦៥ ៦៦ ៦៧ ៦៨ ៦៩ ៧០) ការដោះលែងដោយមានលក្ខណៈពិសេស (ម្រេង ៧១) ប្តឹងទទួលបានសេចក្តីសម្រេច (ម្រេង ៧២ ៧៣ ៧៤ ៧៥ ៧៦ ៧៧ ៧៨ ៧៩ ៨០) 	<ul style="list-style-type: none"> ការបង្កើតមណ្ឌលស្ថាប័នសម្រាប់ (ម្រេង ៧១) ដំណើរការមណ្ឌល (ម្រេង ៧២) នៅពេលជំនាញមានមណ្ឌល (ម្រេង ៧៣)

ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ត្រូវយល់ និងអនុវត្តនូវគោលដៅ គោលបំណង និងគោលការណ៍ដែលត្រូវបានចែងនៅក្នុង (មាត្រា ១ ២ ៤ និង ៥) ច្បាប់នេះអនុវត្តចំពោះកុមារទំនាស់និងច្បាប់ទាំងអស់ (មាត្រា ៣) ការការពារ និងថែរក្សានីតិវិធីនៅក្នុងនីតិវិធីសុំលក្ខណៈរបស់ពួកគេ (មាត្រា ៦) អាយុនៃការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌចាប់ពី ១៨ ឆ្នាំ ឡើងទៅ លើកលែងតែកុមារដែលបានបញ្ជាក់ថា កុមារមានអាយុចាប់ពី ១៥ មានការទទួលខុសត្រូវ (មាត្រា ៧) ការទទួលខុសត្រូវប្តឹងបណ្តឹង ចែងក្នុងមាត្រា ៨ ក្រសួងសង្គមកិច្ច តែងតាំង និងផ្តល់នីតិវិធីសម្រេចស្តីពីការសង្គមកិច្ច (មាត្រា ១០) ។

មាត្រា	ចំណងជើងមាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
1	គោលបំណងរបស់ច្បាប់	អ្នកទាំងឡាយណាដែលមានតួនាទី ឬការទទួលខុសត្រូវចំពោះ អនីតិជនប្រព្រឹត្តបទល្មើស ត្រូវគោរពសិទ្ធិនិងខុត្តមប្រយោជន៍របស់អនីតិជន។	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ	សហគមន៍ និងអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់				
2		សកម្មភាពរបស់អ្នកពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ត្រូវគាំទ្រដល់ការស្ដារនីតិសម្បទា និងការធ្វើសមាហរណកម្មអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ទៅក្នុងសហគមន៍វិញ។	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ	ដូចចំណុច១ ខាងលើ				
3		ច្បាប់នេះការពារផលប្រយោជន៍ដល់សង្គម។	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ	ដូចចំណុច១ ខាងលើ				
2	គោលដៅ	ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនត្រូវអនុវត្តឲ្យបានហ្មត់ចត់ នៅពេលអនីតិជនបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស។	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ	អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់	អនុវត្តដោយហ្មត់ចត់	ក្រមព្រហ្មទណ្ឌ ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ ក្រមរដ្ឋប្បវេណី		
2		ប្រសិនបើមិនមានចែងនៅក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន នោះក្រមព្រហ្មទណ្ឌ ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ ឬច្បាប់ផ្សេងទៀតនឹងត្រូវយកមកអនុវត្ត។	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ	ក្រមព្រហ្មទណ្ឌ និងក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌនិងត្រូវយកមកបំពេញបន្ថែម នៅពេលមានចំណុចខ្លះខាតក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន			

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
3	វិសាលភាព	1	ច្បាប់នេះមានវិសាលភាពអនុវត្តលើករណីអនីតិជនប្រព្រឹត្តបទល្មើស។	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ	អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់	
4	និយមន័យ	1	វាក្យសព្ទសំខាន់នៅក្នុងច្បាប់នេះត្រូវបានពន្យល់។	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ		
5	គោលការណ៍ជាមូលដ្ឋាន	1	គោលការណ៍ជាមូលដ្ឋានដែលមានចែងនៅក្នុងច្បាប់នេះ អនុវត្តបានគ្រប់កាលៈទេសៈ។	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ		
6	សិទ្ធិជាមូលដ្ឋាននៅក្នុងនីតិវិធី	1	សិទ្ធិជាមូលដ្ឋានដែលមានចែងនៅក្នុងមាត្រានេះ ត្រូវយកមកអនុវត្តគ្រប់កាលៈទេសៈ។	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ		
7	ការទទួលខុសត្រូវប្រឡូទណ្ឌរបស់អនីតិជន	1	នីតិភាពនៃការទទួលខុសត្រូវប្រឡូទណ្ឌ ត្រូវកំណត់ចាប់ពីអាយុ ១៨ឆ្នាំឡើងទៅ។ ប៉ុន្តែតុលាការអាចប្រកាសទណ្ឌកម្មប្រឡូទណ្ឌទៅលើអនីតិជនអាយុ ១៤ ឆ្នាំឡើងទៅប្រសិនបើកាលៈទេសៈនៃបទល្មើស ឬបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់អនីតិជននោះតម្រូវលើកលែងតែករណីមានចែងពីសេសនៅក្នុងច្បាប់ផ្សេងទៀត។	តុលាការ និងនគរបាលយុត្តិធម៌	អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់	ប្រសិនបើកាលៈទេសៈនៃបទល្មើសឬបុគ្គលិកលក្ខណៈតម្រូវ	ក្រុមប្រឡូទណ្ឌនិងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ តើកាលៈទេសៈនៃបទល្មើស និងបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់អនីតិជនដែលតុលាការនឹងត្រូវប្រើនោះមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច?

មាត្រា ចំណងជើងមាត្រា ចំណុច កាតព្វកិច្ច អ្នកចូលរួមអនុវត្ត វិធានការអនុវត្ត បញ្ហា ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ

8 ការទទួលខុសត្រូវសំណងរដ្ឋប្បវេណីរបស់អនីតិជន

1 ច្បាប់នេះផ្តល់សំណងដើម្បីត្រួតដល់ជនរងគ្រោះក្នុងកាលៈទេសៈជាក់លាក់មួយ។

គុណការ

អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់

ក្នុងករណីគ្មានអ្នកតំណាងតើអ្នកណាជាអ្នកទទួលខុសត្រូវសំណង? ហើយប្រសិនបើអ្នកតំណាងមានជីវភាពក្រីក្រតើត្រូវដោះស្រាយសំណងយ៉ាងដូចម្តេច?

<p>9 ការកំណត់អាយុ</p> <p>1 ការកំណត់អាយុកុមារដើម្បីទទួលខុសត្រូវរឿងព្រហ្មទណ្ឌ រាប់គិតចាប់ពីពេលដែលបទល្មើសបានកើតឡើង។</p>	<p>មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌និងតុលាការ</p>	<p>អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់</p>	<p>ក្នុងករណីគ្មានអ្នកតំណាងតើអ្នកណាជាអ្នកទទួលខុសត្រូវសំណង? ហើយប្រសិនបើអ្នកតំណាងមានជីវភាពក្រីក្រតើត្រូវដោះស្រាយសំណងយ៉ាងដូចម្តេច?</p>
<p>2 សំបុត្រកំណើត គឺជាឯកសារផ្លូវការក្នុងការកំណត់អាយុអនីតិជន។</p>	<p>គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ</p>	<p>អ្នកតំណាងដែលច្បាប់កំណត់ និងអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់</p>	<p>សំបុត្រកំណើតដែលមានសុពលភាព</p>
<p>3 ប្រសិនបើគ្មានសំបុត្រកំណើត ឬលិខិតបញ្ជាក់សំបុត្រកំណើត អាចប្រើប្រាស់ឯកសារដែលអាចជឿជាក់បានក្នុងការកំណត់អាយុអនីតិជន។</p>	<p>គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ</p>	<p>គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ</p>	<p>តើមានឯកសារអ្វីខ្លះដែលតុលាការទទួលយកជាបានការ?</p>

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
4	អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រូវខិតខំរកសុពលភាពបញ្ជាក់ពីអាយុរបស់អនិតិជនឲ្យបានឆាប់បំផុតដែលអាចធ្វើទៅបាន។	អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច	អនិតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចមន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ព្រះរាជអាជ្ញា តុលាការ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់	អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រូវរកភស្តុតាងអោយបានឆាប់តាមតែអាចធ្វើទៅបាន។	តើអ្នកណាជាអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច? តើពាក្យថាឆាប់តាមតែអាចធ្វើទៅបាន មានរយៈពេលប៉ុន្មានថ្ងៃ?	មាត្រា ៣៤ នៃច្បាប់រដ្ឋធម្មនុញ្ញ និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ	
5	ក្នុងករណីមានការសង្ស័យលើអាយុរបស់អនិតិជន រឹមតិសង្ស័យត្រូវបានជាប្រយោជន៍ដល់អនិតិជន។	មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ និងតុលាការ	អនិតិជនទំនាស់ និងច្បាប់	ក្នុងករណីមានការសង្ស័យលើអាយុរបស់អនិតិជន រឹមតិសង្ស័យត្រូវបានជាប្រយោជន៍ដល់អនិតិជន	តើអ្នកណាជាអ្នកកំណត់រឹមតិសង្ស័យនៅគ្រប់ដំណាក់កាលនៃនីតិវិធីតុលាការ?		
10	ការតែងតាំង និងការទទួលស្គាល់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	តួនាទីរបស់ក្រសួងសង្គមកិច្ចជាអ្នកតែងតាំង និងទទួលស្គាល់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច។	ក្រសួងសង្គមកិច្ច	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	ការតែងតាំងត្រូវមានភាពច្បាស់លាស់ ការទទួលស្គាល់ និងការតាមដាន វាយតម្លៃ	តើត្រូវកំណត់លក្ខណៈសង្គមកិច្ចអ្វីខ្លះ? តើមានការពង្រីកការតាមដាននិងវាយតម្លៃយ៉ាងដូចម្តេច?	

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
11	1	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច នៅគ្រប់ដំណាក់កាលនីតិវិធី ចាប់ពីការ យាត់ខ្លួន រហូតដល់បញ្ជូនទៅពន្ធនាគារ និង ផ្តល់សេវាដល់អនីតិជន។	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	គ្រប់គោលការណ៍ពាក់ព័ន្ធ	តើមានសម្ភារៈ គ្រប់ៗគ្នាទេ? ដែរឬទេ?	ផែនការយុទ្ធ សាស្ត្រ របស់ ក្រសួងសង្គមកិច្ច និងបទដ្ឋាន អប្បបរមារបស់ ក្រសួងនេះ
2	2	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចនិងប្រមូលព័ត៌មានស្តីពី ស្ថានភាពគ្រួសារ អាកប្បកិរិយាប្រវត្តិអប់រំ ការសិក្សា លក្ខខណ្ឌដែលទាក់ទងនឹងការ រស់នៅ ការរីកលូតលាស់ និងព័ត៌មាន ពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត ដើម្បីរៀបចំរបាយការណ៍ ស្តីពីការប៉ាន់ប្រមាណសុខុមាលភាព និង ស្ថានភាពសង្គមរបស់អនីតិជនជូនចៅក្រម ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា និងតុលាការ។	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	គ្រប់គោលការណ៍ពាក់ព័ន្ធ	រៀបចំ របាយការណ៍ ស្តីពីការប៉ាន់ ប្រមាណសុខុ មាលភាព និង ស្ថានភាពសង្គម របស់អនីតិជនជូន ចៅក្រម ព្រះរាជ អាជ្ញានិងតុលាការ	ផែនការយុទ្ធ សាស្ត្ររបស់ ក្រសួងសង្គមកិច្ច និងបទដ្ឋាន អប្បបរមារបស់ ក្រសួងនេះ
3	3	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចនិងផ្តល់ការគាំទ្រខាង ផ្លូវចិត្តដល់កុមារនៅគ្រប់ដំណាក់កាលនៃនីតិ វិធីតុលាការ។	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	គ្រប់គោលការណ៍ពាក់ព័ន្ធ	ផ្តល់ការគាំទ្រខាង ផ្លូវចិត្តដល់កុមារ នៅគ្រប់ដំណាក់ កាលនៃនីតិវិធី តុលាការ	ផែនការយុទ្ធ សាស្ត្រ របស់ ក្រសួងសង្គម កិច្ច និងបទដ្ឋាន អប្បបរមារបស់ ក្រសួងនេះ

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
4		ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចនឹងរៀបចំនិងផ្តល់ផែនការបង្វែរជូនអាជ្ញាធរទទួលបន្ទុកបង្វែរដើម្បីពិនិត្យនិងសម្រេច។	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចនិងរៀបចំផែនការបង្វែរ	ការរៀបចំផែនការបង្វែរដែលអាចទទួលបានជោគជ័យបាន តម្រូវឲ្យមានជំនាញ ច្បាប់លាស់	ផែនការយុទ្ធសាស្ត្ររបស់ក្រសួងសង្គមកិច្ចនិងបណ្តុះបណ្តាលអប្សរមារបស់ក្រសួងនេះ
5		ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចនឹងផ្តល់សេវាស្តារនីតិសម្បទា និងធ្វើសមាហរណកម្មអនីតិជន។	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ		ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ត្រូវមានជំនាញ ច្បាប់លាស់	
12	1	សមត្ថកិច្ចរបស់មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ក្នុងភាពិនិត្យបទឧក្រិដ្ឋនិងបទមជ្ឈិម	មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌	មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ ព្រះរាជអាជ្ញា អនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់	មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ដែលមាននីតិសម្បទា	តើសមត្ថកិច្ចខ្លះដែលមន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវមាន ដើម្បីក្លាយខ្លួនជាមន្ត្រីជំនាញខាងកុមារ?	ក្រមនីតិវិធី ព្រមទទួល និង អនុសញ្ញាស្តីពី សិទ្ធិកុមារ
2		នគរបាលដែលចាប់ និងឃាត់ខ្លួនអនីតិជន ត្រូវបញ្ជូនអនីតិជនបន្តទៅមន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ដែលមានជំនាញខាងអនីតិជន។	មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌	មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ ព្រះរាជអាជ្ញា អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់	មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ដែលមាននីតិសម្បទា		ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ និង អនុសញ្ញាស្តីពី សិទ្ធិកុមារ

3 នគរបាលដែលចាប់ និងយោគខ្លួនអនីតិជន ត្រូវដាក់របាយការណ៍ចាប់ខ្លួន និងចុះក្នុង កំណត់ហេតុ នៅពេលដែលអនីតិជនត្រូវ បញ្ជូនទៅមន្ទីរនគរបាលយុត្តិធម៌។

13 អំណាចរបស់ មន្ត្រី នគរបាលយុត្តិធម៌ ក្នុងការពិនិត្យ និងដោះស្រាយ បទល្មើសលហុ

1 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវផ្តល់ការណែនាំ និងចេញសេចក្តីព្រមានជាលាយលក្ខណ៍ អក្សរ ឬដោយផ្ទាល់មាត់ដល់អនីតិជនដែល បានប្រព្រឹត្តបទលហុ ហើយត្រូវបញ្ជូន អនីតិជននោះទៅឲ្យអ្នកតំណាងដែលច្បាប់ បានកំណត់។

2 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌អាចធ្វើការ សម្របសម្រួល វាងគុណភាពដើម្បីដោះស្រាយ បទល្មើសតូចតាច ប្រសិនបើអនីតិជនសារ ភាពថាបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស។

មន្ត្រីនគរបាល យុត្តិធម៌ ព្រះរាជ អាជ្ញា អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ និងភាគីជន រងគ្រោះ

មន្ត្រីនគរបាល យុត្តិធម៌

មន្ត្រីនគរបាល យុត្តិធម៌

ត្រូវផ្តល់ការ ព្រមាន និង ណែនាំ។ ត្រូវ បញ្ជូនអនីតិជន ឲ្យបានឆាប់ទៅ អ្នកតំណាងរបស់ ពួកគេ

តើស្ថិតក្នុង កាលៈទេសៈ ណា ដែលមន្ត្រី នគរបាល យុត្តិធម៌ធ្វើការ សម្របសម្រួល ?

តើគួរមានការ ណែនាំអ្វីខ្លះ ? តើគួរមានការ ព្រមានអ្វីខ្លះ ?

ក្រមទំនាស់ និងច្បាប់ មន្ត្រី នគរបាលយុត្តិធម៌ កម្រទំនាស់ នឹងច្បាប់ មន្ត្រី នគរបាលយុត្តិធម៌

ត្រូវសរសេររបាយ ការណ៍ស្តីពីការ ចាប់ខ្លួន ចាប់ខ្លួន តើតែមានអ្វីខ្លះ ដែលត្រូវដាក់ក្នុង របាយការណ៍ ?

អនុសញ្ញា ស្តីពីសិទ្ធិកុមារ

ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ និង អនុសញ្ញាស្តីពី សិទ្ធិកុមារ

<p>3</p> <p>មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវចាប់ផ្តើមពិនិត្យសំណុំរឿង ប្រសិនបើអនីតិជនបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស សរសេររបាយការណ៍ និងបញ្ជូនរបាយការណ៍ទៅព្រះរាជអាជ្ញា។</p>	<p>មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌</p>	<p>មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ ព្រះរាជអាជ្ញា អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់អ្នកតំណាងដែលច្បាប់ចាត់តាំងនិងអាជ្ញាធរដែលត្រូវប្តឹង</p>	<p>មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ ព្រះរាជអាជ្ញា អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់អ្នកតំណាងដែលច្បាប់ចាត់តាំង</p>	<p>ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ</p>
<p>4</p> <p>ព្រះរាជអាជ្ញានឹងពិចារណា ប្រសិនបើរឿងក្តីនឹងបន្ត។</p>	<p>មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌</p>	<p>អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់អ្នកតំណាងដែលច្បាប់ចាត់តាំង</p>	<p>អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់អ្នកតំណាងដែលច្បាប់ចាត់តាំង</p>	<p>ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌនិងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ</p>
<p>5</p> <p>មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវបញ្ជូនអនីតិជនទៅការិយាល័យសង្គមកិច្ច ប្រសិនបើអនីតិជននោះត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ។</p>	<p>មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌</p>	<p>ព្រះរាជអាជ្ញាកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ និងអ្នកតំណាងដែលច្បាប់ចាត់តាំង</p>	<p>ព្រះរាជអាជ្ញាកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ និងអ្នកតំណាងដែលច្បាប់ចាត់តាំង</p>	<p>ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌនិងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ</p>
<p>6</p> <p>មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ចត្រូវចាត់វិធានការនានា ប្រសិនបើកុមារត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ។</p>	<p>មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ច</p>	<p>អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់</p>	<p>អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់</p>	<p>កិច្ចការពារនិងថែទាំ?</p>

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
7		មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ចត្រូវវាយតម្លៃអនិតិជនដែលគេបញ្ជូនមក និងប្រាកដថាអនិតិជនត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ ហើយត្រូវដាក់របាយការណ៍ទៅព្រះរាជាណាចក្រ។	មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ច	អនិតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ និងមន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌	តើមានទម្រង់វាយតម្លៃ និងទម្រង់របាយការណ៍សម្រាប់ប្រើប្រាស់ហើយឬនៅ?		
8		ប្រសិនបើអនិតិជនត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ចត្រូវស្នើទៅតុលាការ ដើម្បីព្រូ ឬដកហូតអ្នកតំណាងដែលច្បាប់កំណត់ អំណាចចេញ ឬ អ្នកអាណាព្យាបាល។	មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ច និងតុលាការ	ព្រះរាជអាជ្ញា អនិតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់			
9		ប្រសិនបើអនិតិជនមិនមានអ្នកតំណាងដែលច្បាប់កំណត់ទេ មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ចត្រូវស្នើទៅតុលាការ ដើម្បីសម្រេចពីសិទ្ធិអាណាព្យាបាលលើអនិតិជននោះ។	មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ច តុលាការ	មន្ត្រីនគរបាល យុត្តិធម៌ ព្រះរាជអាជ្ញា និងអនិតិជនទំនាស់ និងច្បាប់			ក្រមព្រហ្មទណ្ឌ អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ
14	នីតិវិធីទាក់ទងនឹងអនិតិជនអាយុក្រោម ១៤ ឆ្នាំ	អនិតិជនអាយុក្រោម ១៤ ឆ្នាំ ដែលសង្ស័យថាបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសមិនត្រូវបានយុទ្ធនឿយ ហើយត្រូវបញ្ជូនទៅអ្នកតំណាងដែលច្បាប់កំណត់។	មន្ត្រីនគរបាល យុត្តិធម៌	អនិតិជនទំនាស់ និងច្បាប់អ្នកតំណាងដែលច្បាប់កំណត់	តើត្រូវធ្វើដូចម្តេចបើនៅទីនោះមិនមានអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់?	ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ	

2 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវចាប់ផ្តើមដោះស្រាយភ្លាម ប្រសិនបើអនីតិជនមានអាយុក្រោម១៤ឆ្នាំដែលបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសហើយធ្វើកំណត់ហេតុទៅព្រះរាជអាជ្ញា។

ព្រះរាជអាជ្ញា អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់អ្នកតំណាងដែលច្បាប់កំណត់

តើមានលក្ខណៈអ្វីខុសៗទៅនឹងអ្វីខុសៗដែលត្រូវដាក់ក្នុងកំណត់ហេតុហើយថាតើគេអាចចូលមើលកំណត់ហេតុនេះបានដែរឬទេ?

3 ក្នុងករណីអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារនិងថែទាំ មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវបញ្ជូនអនីតិជនទៅកាន់មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ច ដើម្បីចាត់វិធានការសមស្របទៅតាមសុខុមាលភាពនិងស្ថានភាពសង្គមរបស់អនីតិជន ហើយមន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ចត្រូវធ្វើរបាយការណ៍ទទួលបានអនីតិជនពីមន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ ជូនទៅព្រះរាជអាជ្ញា។

មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ច អនីតិជន ទំនាស់និងច្បាប់ ព្រះរាជអាជ្ញា

តើមានកត្តាអ្វីខុសៗដែលតម្រូវឱ្យធ្វើការដើម្បីដឹងថាអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារនិងថែទាំ?

ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌនិងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ

4 មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ចត្រូវធ្វើការប៉ាន់ប្រមាណលើអនីតិជនដែលគេបញ្ជូនមកដើម្បីកំណត់ឱ្យច្បាស់ថាអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារនិងថែទាំ ហើយត្រូវដាក់របាយការណ៍នៃការប៉ាន់ប្រមាណនេះទៅព្រះរាជអាជ្ញា។

មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ច អនីតិជន ទំនាស់និងច្បាប់ ព្រះរាជអាជ្ញា

តើមានទម្រង់វាយតម្លៃ និងទម្រង់របាយការណ៍សម្រាប់ប្រើប្រាស់ហើយឬនៅ?

ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌនិងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ

5 ប្រសិនបើអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ចត្រូវស្នើទៅតុលាការដើម្បីព្យួរ ឬដកហូតអំណាចមេបា ឬអ្នកតំណាងដែលច្បាប់កំណត់ ឬអ្នកអាណាព្យាបាល។

អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់កំណត់

នៅពេលអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ

ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌនិងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ

6	ប្រសិនបើអនីតិជនតំណាងដែលច្បាប់កំណត់ទេ មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ច ត្រូវស្នើទៅតុលាការដើម្បីសម្រេចអំពីសិទ្ធិអាណាព្យាបាលលើអនីតិជន។	មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ច	អនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់កំណត់	នៅពេលអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារនិងថែទាំ	ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌនិងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ
7	ប្រសិនបើអនីតិជនដែលប្រព្រឹត្តបទល្មើសមានអាយុក្រោម ១៤ឆ្នាំ មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវបញ្ជូនសំនុំរឿងទៅព្រះរាជអាជ្ញា។	មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌	អនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់នគរបាល	តើកំណត់ហេតុស្តីពីអនីតិជនអាយុក្រោម១៤ឆ្នាំប្រព្រឹត្តបទល្មើសនិងត្រូវប្រើប្រាស់យ៉ាងដូចម្តេចទៅថ្ងៃអនាគត?	ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ
8	ប្រសិនបើមានការសង្ស័យលើអាយុរបស់អនីតិជន មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវបញ្ជូនរឿងទៅព្រះរាជអាជ្ញា។	មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌	នគរបាល	បញ្ជូនសំណុំរឿងភ្លាមទៅព្រះរាជអាជ្ញា	ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ
15	1 កាចាប់ខ្លួន នគរបាលយុត្តិធម៌អាចចាប់ខ្លួនអនីតិជនដែលមានអាយុចាប់ពី១៤ឆ្នាំដល់ក្រោម១៨ឆ្នាំបាន ប្រសិនបើអនីតិជនប្រព្រឹត្តបទល្មើស ឬបទល្មើសដទៃទៀតដែលបានកំណត់។	នគរបាលយុត្តិធម៌	អនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់	នគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវតែរាយការណ៍ភ្លាមជូនព្រះរាជអាជ្ញា	ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ
2	នគរបាលយុត្តិធម៌អាចចាប់ខ្លួនអនីតិជនអាយុ១៤ឆ្នាំដល់ក្រោម១៦ឆ្នាំបាន ប្រសិនបើអនីតិជនប្រព្រឹត្តបទល្មើសដោយចេតនាតែប៉ុណ្ណោះ។	នគរបាលយុត្តិធម៌	អនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់	តើត្រូវកំណត់ចេតនារបស់អនីតិជនដោយជូនព្រះរាជអាជ្ញា	ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ ក្រមព្រហ្មទណ្ឌនិងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
3	នៅពេលចាប់ខ្លួនអនីតិជន នគរបាលយុត្តិធម៌ ត្រូវជៀសវាងការធ្វើឲ្យអាម៉ាស់មុខ និង បាត់បង់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់អនីតិជន។	នគរបាលយុត្តិធម៌	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់	ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ និងអនុសញ្ញា ស្តីពីសិទ្ធិកុមារ	
4	នៅពេលអនីតិជនត្រូវបានចាប់ខ្លួន ពួកគេ ត្រូវបានបញ្ជូនទៅផ្នែក ឬអង្គភាពនៅជិត បំផុត ដែលមាននគរបាលយុត្តិធម៌ជំនាញ ទទួលបន្ទុកការងារអនីតិជន។	នគរបាលយុត្តិធម៌	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់	តើមានអង្គភាព នគរបាលយុត្តិធម៌ ជំនាញទទួល បន្ទុកការងារ អនីតិជនហើយ ឬនៅ?	ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ និងអនុសញ្ញា ស្តីពីសិទ្ធិកុមារ	
16	ការឃែកឃើញ ខ្លួនបុគ្គល	មន្ត្រីនគរបាលអាចឃែកឃើញខ្លួនអនីតិជន បាន ដោយធ្វើឡើងដោយបុគ្គលដែល មានភារកិច្ច និងមិនជាប់ទាក់ទងនឹង បទល្មើសពុំមានទំនាស់ ឬមិនជាប់ សាច់ញាតិ ឬមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធ ជាមួយអនីតិជននោះលើកលែងតែក្នុង ករណីមិនអាចជៀសវាងបាន។	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ច ឪពុក ម្តាយ ឬ អាណាព្យាបាល	ការឃែកឃើញ ខ្លួនអនីតិជន ធ្វើឡើងដោយ បុគ្គលដែលមាន ភារកិច្ច និង មិនជាប់ទាក់ទង នឹងបទល្មើស ពុំមានទំនាស់ ឬមិនជាប់ សាច់ញាតិ ឬ មានទំនាក់ទំនង ជិតស្និទ្ធជាមួយ អនីតិជននោះ លើកលែងតែក្នុង ករណីមិនអាច ជៀសវាងបាន	តើមានលក្ខខណ្ឌ អ្វីខ្លះដែលអាច ចាត់ចូលក្នុង ករណីមិនអាច ជៀសវាងបាន?	ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ និង អនុសញ្ញាស្តីពី សិទ្ធិកុមារ

2 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវចុះនិទ្ទេសអំពីលក្ខខណ្ឌដែលចាត់ចូលក្នុងករណីមិនអាចជៀសវាងបាន។

មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចខិតខំម៉ាយ ឬ អាណាព្យាបាល

ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ

17 ការឃាត់ខ្លួនអនីតិជនប្រព្រឹត្តបទល្មើស

1 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌អាចឃាត់ខ្លួនអនីតិជនអាយុចាប់ពី ១៤ឆ្នាំដល់ក្រោម ១៨ឆ្នាំ ប្រសិនបើមន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ជឿជាក់ថា អនីតិជនអាចរត់គេចខ្លួន ឬបង្ហាញភស្តុតាង ឬបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់សុវត្ថិភាពសាក្សី ជនងង្រ្កោះ ឬសន្តិសុខសាធារណៈ ឬក្នុងគោលបំណងការការពារសុវត្ថិភាពអនីតិជននោះ។ ប៉ុន្តែការឃាត់ខ្លួននេះ សម្រាប់តែជាវិធានការចុងក្រោយប៉ុណ្ណោះ។

មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌

អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចខិតខំម៉ាយ ឬ អាណាព្យាបាល

ការឃាត់ខ្លួននេះ សម្រាប់តែជាវិធានការចុងក្រោយប៉ុណ្ណោះ តើមានកត្តាអ្វីខ្លះដែលកំណត់ដឹងថាការឃាត់ខ្លួននេះជាជម្រើសចុងក្រោយ?

ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ

2 នគរបាលយុត្តិធម៌អាចឃាត់ខ្លួនអនីតិជនអាយុចាប់ពី ១៤ឆ្នាំដល់ក្រោម ១៦ឆ្នាំ តែក្នុងករណីអនីតិជននោះប្រព្រឹត្តបទល្មើសដោយចេតនាប៉ុណ្ណោះ។

មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌

អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចខិតខំម៉ាយ ឬ អាណាព្យាបាលសាក្សី និងជនងង្រ្កោះ

អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចខិតខំម៉ាយ ឬ អាណាព្យាបាលសាក្សី និងជនងង្រ្កោះ

3 ការឃាត់ខ្លួនអនីតិជនត្រូវតែអោយការណ៍ជូនព្រះរាជអាជ្ញាភ្លាម។

មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌

ព្រះរាជអាជ្ញា

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
4		មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវបញ្ឈប់ដំណើរការស៊ើបអង្កេតឲ្យបានលឿនបំផុត ប្រសិនបើអនីតិជននៅក្នុងការយាត់ខ្លួន។	មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ឪពុកម្តាយ ឬ អាណាព្យាបាល	ពន្លឿនដំណើរការស៊ើបអង្កេតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន		ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ
18	1	នគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវផ្សព្វផ្សាយដំណឹងជាបន្ទាន់ទៅអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់របស់អនីតិជនអំពីមូលហេតុនៃការចាប់ខ្លួន ឬយាត់ខ្លួន និងប្រភេទនៃបទល្មើស ទីកន្លែងដែលអនីតិជនកំពុងស្ថិតនៅ និងសិទ្ធិចូលរួមរបស់អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់នៅអង្គភាពនគរបាល។	មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ឪពុកម្តាយ ឬ អាណាព្យាបាល	ត្រូវផ្សព្វផ្សាយដំណឹងជាបន្ទាន់ទៅអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់របស់អនីតិជន		ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ
2		ប្រសិនបើអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់មិនអាចទាក់ទងបាន មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវប្រឹងប្រែងទាក់ទងអ្នកទទួលបានប្រុងប្រយ័ត្នដែលជ្រើសរើសដោយអនីតិជន ឬដោយនគរបាលយុត្តិធម៌ ដែលមានការយល់ព្រមពីអនីតិជន។	មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់	ប្រឹងប្រែងទាក់ទងអ្នកទទួលបានប្រុងប្រយ័ត្ន	តើការខិតខំប្រឹងប្រែងក្នុងកម្រិតណាដើម្បីធ្វើការទាក់ទងទៅអ្នកទំនុកបម្រុងដែលជ្រើសរើសដោយអនីតិជន? តើត្រូវធ្វើយ៉ាងដូចម្តេចប្រសិនបើអនីតិជនមិនសហការ?	

3 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវជូនដំណឹងភ្លាម ផងដែរទៅភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច បន្ទាប់ពី អនីតិជនត្រូវបាននាំមកដល់អង្គការ នគរបាលយុត្តិធម៌ដើម្បីផ្តល់សេវា គាំទ្រផ្លូវចិត្ត និងសង្គម។

មន្ត្រីនគរបាល យុត្តិធម៌ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ជូនដំណឹងទៅ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ភ្លាម ដើម្បីទទួល បានការគាំទ្រ ផ្លូវចិត្ត និងសង្គម

តើសេវាគាំទ្រ ផ្លូវចិត្ត និងសង្គម របស់ភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ចអាច ឆ្លើយតបទាន់ ពេលវេលាដែរ ឬទេ?

ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ និង អនុសញ្ញាស្តីពី សិទ្ធិកុមារ

4 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវជូនដំណឹងភ្លាម ទៅមេធាវីរបស់អនីតិជនប្រសិនបើមាន។ ហើយប្រសិនបើគ្មាន មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ ត្រូវរកមេធាវីដោយមិនយកកម្រៃឲ្យ អនីតិជននោះឲ្យបានឆាប់បំផុតតាមដែល អាចធ្វើទៅបាន។

គណៈមេធាវីនៃ ព្រះរាជាណាច ក្រកម្ពុជា ជូនដំណឹងភ្លាម ទៅមេធាវីរបស់អ នីតិជន

លទ្ធភាពទទួល បានមេធាវីដោយ មិនយកកម្រៃ

លក្ខន្តិកៈគណៈ មេធាវីនៃព្រះរាជា ណាចក្រកម្ពុជា

5 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវផ្តល់បញ្ជីឈ្មោះ មេធាវីឲ្យអនីតិជន ដើម្បីធ្វើការជ្រើសរើស។

គណៈមេធាវីនៃ ព្រះរាជាណាច ក្រកម្ពុជា ត្រូវផ្តល់បញ្ជី ឈ្មោះមេធាវី ឲ្យអនីតិជន ដើម្បីធ្វើការ ជ្រើសរើស

តើមានបញ្ជីឈ្មោះ មេធាវីមិនយក កម្រៃហើយឬនៅ ហើយតើព័ត៌មាន អ្វីខ្លះដែលត្រូវផ្តល់ ឲ្យអនីតិជនដើម្បី ជួយដល់ការ ជ្រើសរើស របស់គាត់?

លក្ខន្តិកៈគណៈ មេធាវីនៃព្រះរាជា ណាចក្រកម្ពុជា ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ និង អនុសញ្ញាស្តីពី សិទ្ធិកុមារ

6 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវអនុវត្តការបកប្រែដោយមិនយកកម្រៃឲ្យអនិតិជន ក្នុងករណីអនិតិជនពុំមានអ្នកបកប្រែភាសាផ្ទាល់ខ្លួន។

មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ អនិតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ភ្នាក់ សង្គមកិច្ច ឪពុកម្តាយ ឬ អាណាព្យាបាល

ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ និងអនុសញ្ញា ស្តីពីសិទ្ធិកុមារ តើមានអ្នកបកប្រែមិនយកកម្រៃដែរឬទេ? ប្រសិនបើគ្មាន អ្នកណាជាអ្នកចេញថ្លៃបកប្រែ?

7 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវធ្វើកំណត់ហេតុដោយឡែកអំពីការជូនដំណឹងឬការព្យាយាមជូនដំណឹងទៅអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ អ្នកទំនុកបម្រុង មេធាវីរបស់អនិតិជន និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងស្វែងរកមេធាវីនិងអ្នកទំនុកបម្រុង ទោះបីជាការជូនដំណឹង ឬការព្យាយាមជូនដំណឹងនោះមិនបានទទួលលទ្ធផលក្តី។

មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌

19 ការពិនិត្យសុខភាព ផ្លូវកាយ ឬ សុខភាពផ្លូវចិត្ត

នគរបាលយុត្តិធម៌ មណ្ឌលសុខភាព និងមន្ទីរពេទ្យ

តើសេវាកម្ម និងគុណភាពនៃការព្យាបាលនៅមណ្ឌលសុខភាព ឬមន្ទីរពេទ្យដែលនៅជិតបំផុតអាចឆ្លើយតបទៅតម្រូវការជាក់ស្តែងដែរឬទេ?

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
2	ការចំណាយលើការព្យាបាលជាបន្តបន្ទាប់របស់រដ្ឋ ប្រសិនបើឪពុកម្តាយរបស់អនីតិជនគ្មានលទ្ធភាព។	រដ្ឋ	អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ក្រសួងសង្គមកិច្ច អ្នកផ្តល់សេវា សុខាភិបាល	ការព្យាបាលជាបន្តបន្ទាប់របស់រដ្ឋ ប្រសិនបើឪពុកម្តាយរបស់អនីតិជនគ្មានលទ្ធភាព	តើការព្យាបាលអាចទទួលបានការចំណាយពីរដ្ឋអាចត្រូវបានទទួលដោយរបៀបណា ?	ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ	
3	របាយការណ៍ ឬកំណត់ហេតុនៃការពិនិត្យសុខភាពត្រូវបញ្ចូលទៅក្នុងសំណុំរឿងអនីតិជន។	នគរបាលយុត្តិធម៌	អ្នកផ្តល់សេវា សុខាភិបាល	អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់	ត្រូវកំណត់ឲ្យបានច្បាស់ពីអ្វីដែលត្រូវដាក់ចូលក្នុងរបាយការណ៍ពិនិត្យសុខភាព	ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ	
20	កំណត់ហេតុនៃការចាប់ខ្លួន ឬ ឃាត់ខ្លួនអនីតិជន	នគរបាលយុត្តិធម៌	កុមារទំនាស់ និងច្បាប់ និងមេធាវី	ច្បាប់ចម្លងនៃកំណត់ហេតុស្តីពីការចាប់ខ្លួន និងកំណត់ហេតុសម្របនៃការឃាត់ខ្លួនអនីតិជនត្រូវផ្តល់ឲ្យមេធាវីតាមការស្នើសុំ។	ត្រូវមានបញ្ជីដោយឡែកស្តីពីការឃាត់ខ្លួនអនីតិជន។	ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ	
2	នៅតាមអង្គការនគរបាលយុត្តិធម៌នីមួយៗត្រូវមានបញ្ជីដោយឡែកស្តីពីការឃាត់ខ្លួនអនីតិជន។	នគរបាលយុត្តិធម៌	នគរបាលយុត្តិធម៌ និងព្រះរាជអាជ្ញា	ត្រូវមានបញ្ជីដោយឡែកស្តីពីការឃាត់ខ្លួនអនីតិជន	ត្រូវមានបញ្ជីដោយឡែកស្តីពីការឃាត់ខ្លួនអនីតិជន	ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ	

មាត្រា ចំណងជើងមាត្រា ចំណុច កាតព្វកិច្ច អ្នកចូលរួមអនុវត្ត អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ វិធានការអនុវត្ត បញ្ហា ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ

21 នីតិវិធីមន្ត្រីស្តាប់ចម្លើយ
 1 ប្រសិនបើមានការស្នើសុំ នគរបាលយុត្តិធម៌ ត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យអនីតិជនជួបជាមួយ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង ឬភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងមេធាវីជាលក្ខណៈឯកជននិងជាសម្ងាត់ រយៈពេល៣០នាទី មុនពេលស្តាប់ចម្លើយ។

អន្តរាគមន៍នគរបាល យុត្តិធម៌ អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ អ្នកទំនុកបម្រុង ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងមេធាវី អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ ត្រូវមានការស្នើសុំ។ ការជួប ត្រូវធ្វើឡើងជា លក្ខណៈឯកជន និងសម្ងាត់។ អ្នកដែលជាប់ ទាក់ទងនឹង បទល្មើស មិន អនុញ្ញាតឱ្យចូល ជួបបានទេ។

22 ការស្តាប់ចម្លើយ
 1 មុនពេលស្តាប់ចម្លើយ មន្ត្រីនគរបាល យុត្តិធម៌ត្រូវប្រាប់ដល់អនីតិជនអំពីសិទ្ធិ ជាមូលដ្ឋាន (មើលទៅមាត្រា ៦) ជាពិសេស សិទ្ធិមិន ផ្តល់ចម្លើយនៅពេលដែលមាន ឬ គ្មានវត្តមានមេធាវី។

តើធ្វើយ៉ាងណា ដើម្បីធានាថា អនីតិជនយល់ អំពីសិទ្ធិ ទាំងនោះ?

ត្រូវប្រាប់ដល់ អនីតិជនអំពី សិទ្ធិជាមូលដ្ឋាន (មើលទៅ មាត្រា ៦) ជា ពិសេសសិទ្ធិមិន ឆ្លើយ នៅពេល គ្មានឬមានវត្តមាន មេធាវី

2 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យមាន វត្តមានមេធាវីរបស់អនីតិជន អ្នកតំណាង ដែលច្បាប់បានកំណត់ អ្នកទំនុកបម្រុង និង ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចចូលរួមក្នុងការស្តាប់ ចម្លើយ និងផ្តល់ការគាំទ្រ។

អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ អ្នកទំនុកបម្រុង ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច មេធាវី និងកុមារ ទំនាស់នឹងច្បាប់ កុមារមេត្រី ការស្តាប់ចម្លើយ ត្រូវធ្វើឡើងជា លក្ខណៈឯកជន ជាសម្ងាត់ និង តាមបែបនីតិវិធី កុមារមេត្រី

3 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌អាចមិនអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ចូលរួមក្នុងការស្តាប់ចម្លើយ ប្រសិនបើគ្មានរបស់ពួកគាត់ផ្ទុយនឹងឧត្តមប្រយោជន៍របស់អនីតិជន។

អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ អ្នកទំនុកបម្រុង ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច មេធាវី និងកុមារ ទំនាស់នឹងច្បាប់

ការមិនអនុញ្ញាត ត្រូវតែមានការពិគ្រោះយោបល់ជាមួយមេធាវីរបស់អនីតិជន ឬមន្ត្រីសង្គមកិច្ចនិងអនីតិជន

4 ប្រសិនបើអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់មិនអាចចូលរួម ត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកទំនុកបម្រុងរបស់អនីតិជនចូលរួមជំនួសប្រសិនបើមាន។

អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ អ្នកទំនុកបម្រុង ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច មេធាវី និងកុមារ ទំនាស់នឹងច្បាប់

មើលទៅមាត្រា១៤ (ការជ្រើសរើសដោយអនីតិជន ឬការជ្រើសរើសដោយនគរបាលយុត្តិធម៌ ដោយមានការយល់ព្រមពីអនីតិជន)

5 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវចុះនិទ្ទេសក្នុងកំណត់ហេតុដោយបញ្ជាក់អំពីមូលហេតុនៃអវត្តមានរបស់មេធាវី ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង ហើយបញ្ជាក់កំណត់ហេតុនោះក្នុងសំណុំរឿង។

មេធាវី ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង

ត្រូវចុះនិទ្ទេសក្នុងកំណត់ហេតុ ដោយបញ្ជាក់អំពីមូលហេតុនៃអវត្តមានរបស់អ្នកដែលត្រូវចូលរួម

6	<p>មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យអនីតិជនអានកំណត់ហេតុនៃការស្តាប់ចម្លើយ បន្ទាប់ពីការស្តាប់ចម្លើយត្រូវបានបញ្ចប់។</p>	<p>មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌</p>	<p>អនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់</p>	<p>អានភ្លាមៗបន្ទាប់ពីបញ្ចប់ការស្តាប់ចម្លើយ</p>	<p>ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ</p>
7	<p>ប្រសិនបើអនីតិជនមិនអាចអានកំណត់ហេតុនៃការស្តាប់ចម្លើយបាន មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ ឬអ្នកបកប្រែត្រូវអានកំណត់ហេតុនៃការស្តាប់ចម្លើយនេះជូនអនីតិជនស្តាប់។</p>	<p>មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌</p>	<p>អ្នកបកប្រែនិងអនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់</p>	<p>អ្នកបកប្រែនិងអនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់</p>	<p>ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ</p>
8	<p>បន្ទាប់ពីអនីតិជនបានអានកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយរួច មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យមេធាវី ឬអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង ឬ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចអានកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយនេះ។</p>	<p>មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌</p>	<p>អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ អ្នកទំនុកបម្រុង ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចមេធាវី និងអនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់</p>	<p>អនុញ្ញាតឲ្យមេធាវី ឬអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង ឬ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចអានកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ</p>	<p>ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌនិងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ</p>
9	<p>អនីតិជនអាចកែប្រែ និងបន្ថែមបន្ថយចម្លើយលើកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយបាន។</p>	<p>មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌</p>	<p>ដូចចំណុច ៨ខាងលើ</p>	<p>អាចកែប្រែ និងបន្ថែម បន្ថយចម្លើយ មុនពេលចុះហត្ថលេខា ឬផ្តិតម្រាមដៃ</p>	<p>ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌនិងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ</p>

10 អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង ឬភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលមានវត្តមាន ត្រូវចុះហត្ថលេខា ឬផ្តិតម្រាមដៃលើកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ។

11 ប្រសិនបើអ្នកចូលរួមណាមួយបដិសេធមិនចុះហត្ថលេខា ឬផ្តិតម្រាមដៃលើកំណត់ហេតុ មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវចុះនិទ្ទេសអំពីការបដិសេធនេះនៅលើកំណត់ហេតុ។

12 វិធានដែលបានបញ្ញត្តិក្នុងមាត្រានេះ មានលក្ខណៈដាច់ខាតត្រូវតែគោរពតាមបើមិនដូច្នោះទើបនឹងនាំឲ្យមានមោឃភាពនៃនីតិវិធី។

23 ការប្រព្រឹត្តលើអនិតិជនដែលត្រូវបានយាត់ខ្លួន

1 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌មិនអាចផ្តល់ព័ត៌មានអំពីអនិតិជនដល់អ្នកសារព័ត៌មានឡើយ។

មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌

អនិតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ អ្នកទំនុកបម្រុង និងមេធាវី

មិនអាចផ្តល់ព័ត៌មានអំពីអនិតិជនដល់អ្នកសារព័ត៌មាន

តើមានរឿងអ្វីកើតឡើងប្រសិនបើមន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌បានធ្វើយ៉ាងដូច្នោះ?

អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ

2 មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌មិនត្រូវយកអនីតិជន ដាក់បង្ហាញមុខជាជួរឡើយ ក្នុងករណីគ្មាន ការយល់ព្រមជាមុនពីអនីតិជន ការពិគ្រោះ យោបល់ជាមួយមេធាវី អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទទួលបន្ទុក។ ក្នុង ករណីអនីតិជនយល់ព្រម ត្រូវមានកំណត់ ហេតុជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ និង ផ្តិតម្រាមដែរ។

មន្ត្រីនគរបាល យុត្តិធម៌ ដូចចំណុច១ ខាងលើ ការយល់ព្រមអាច ធ្វើទៅបានបន្ទាប់ ពីមានការពិគ្រោះ យោបល់។ ការយល់ព្រម ត្រូវធ្វើជាលាយ លក្ខណ៍អក្សរ និងផ្តិតម្រាមដែរ។

ប្រសិនបើមាន ការយល់ព្រម តើនឹងមានផល វិបាកអ្វីខ្លះកើត ឡើងដល់ អនីតិជន?

3 ការប៉ុន្មានអនីតិជនត្រូវដាក់ជាប់ដោយឡែក ពីអនីតិជន និងបែងចែកទៅតាមភេទ។

មន្ត្រីនគរបាល យុត្តិធម៌ អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ ដាក់ជាប់ដោយ ឡែកពីអនីតិជន និងបែងចែក ទៅតាមភេទ

តើគ្មានវិធាន ការបែបណាបើ មានការបែងចែក បែបនេះដោយ សារតែស្ថានភាព ពិបាក?

អនុសញ្ញា ស្តីពីសិទ្ធិកុមារ

4 អនីតិជនមិនត្រូវបានទទួលរងទារណាកម្ម ការបង្ខំតបង្ខំ ការគំរាមកំហែង ការសម្តុត បំភិតបំភ័យ ឬទង្វើណាមួយផ្សេងទៀត ដែលនាំឲ្យប៉ះពាល់ដល់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ អនីតិជន ឬទទួលរងអំពើអមនុស្សធម៌ ណាមួយឡើយ។

មន្ត្រីនគរបាល យុត្តិធម៌ អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់

អនុសញ្ញាស្តីពី សិទ្ធិកុមារ និង ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ

មាត្រា ចំណងជើងមាត្រា ចំណុច កាតព្វកិច្ច អ្នកចូលរួមអនុវត្ត អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ វិធានការអនុវត្ត បញ្ហា ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ

5 វិធានដែលបានបញ្ញត្តនៅក្នុងមាត្រានេះ មានលក្ខណៈដាច់ខាតត្រូវតែគោរពតាម បើមិនដូច្នោះទើងនាំឲ្យមានមោឃភាពនៃនីតិវិធី។ មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ ដូចចំណុច១ ខាងលើ វិធានដែលបានបញ្ញត្តពីចំណុច ១ដល់៤ត្រូវគោរពតាមដាច់ខាត បើមិនដូច្នោះទេ នឹងនាំឲ្យមានមោឃភាពនៃនីតិវិធី

24 សមត្ថកិច្ចរបស់អង្គការអយ្យការ 1 បណ្តឹងអាជ្ញាធរអនុវត្តក្នុងនាមផលប្រយោជន៍ទូទៅដោយអយ្យការ។ ព្រះរាជអាជ្ញា អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់សហគមន៍ជនងរក្រោះ តើអ្វីទៅជាផលប្រយោជន៍ទូទៅ? ព្រហ្មទណ្ឌ

2 ព្រះរាជអាជ្ញាដែលទទួលបន្ទុករឿងក្តីអនីតិជន ត្រូវមានជំនាញ និងទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាល អំពីសិទ្ធិកុមារ ច្បាប់និងបញ្ញត្តិផ្សេងទៀត ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងយុត្តិធម៌អនីតិជន។ ព្រះរាជអាជ្ញា កុមារទំនាស់ និងច្បាប់ ព្រះរាជអាជ្ញា តើត្រូវមានសមត្ថភាពអ្វីខ្លះ ដើម្បីក្លាយខ្លួនជាព្រះរាជអាជ្ញា ឯកទេសខាងកុមារ? អនុសញ្ញា ស្តីពីសិទ្ធិកុមារ

25 ការផ្ទៀងផ្ទាត់អាយុរបស់អនីតិជន 1 ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវផ្ទៀងផ្ទាត់អាយុរបស់អនីតិជនបន្ទាប់ពីទទួលបានរឿងក្តីពីមន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌។ ព្រះរាជអាជ្ញា អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ ផ្ទៀងផ្ទាត់អាយុរបស់អនីតិជន ក្រុមព្រហ្មទណ្ឌ

2 ក្នុងករណីមានវិមតិសង្ស័យអំពីអាយុរបស់អនីតិជន ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវបើកការស៊ើបអង្កេតបឋមឲ្យបានឆាប់រហ័ស។ ព្រះរាជអាជ្ញា អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ បើកការស៊ើបអង្កេតបឋមឲ្យបានឆាប់រហ័ស ក្រុមព្រហ្មទណ្ឌ

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
3		ប្រសិនបើអាយុកុមារនៅតែមិនមានភាពច្បាស់លាស់ ក្រោយពីព្រះរាជអាជ្ញាបានស៊ើបអង្កេតបឋម ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវបញ្ជូនទៅចៅក្រមស៊ើបសួរ។	ព្រះរាជអាជ្ញា	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ និងចៅក្រម	ត្រូវបញ្ជូនទៅចៅក្រមស៊ើបសួរ	តើត្រូវយកមាត្រា៩ មកអនុវត្តដែរឬទេ ប្រសិនបើការស៊ើបអង្កេតបន្ថែមនៅតែមានភាពមិនច្បាស់លាស់?	ច្បាប់រដ្ឋប្បវេណី និងក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ
26	ការស្តាប់ចម្លើយ	1 ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវប្រាប់អនីតិជន និងអ្នកចូលរួមស្តាប់ចម្លើយអំពីសិទ្ធិដែលមានចែងក្នុងមាត្រា៦នៃច្បាប់នេះ ដោយភាសានិងអាកប្បកិរិយាសមស្របទៅនឹងកម្រិតនៃការយល់ដឹងរបស់អនីតិជនមុននឹងធ្វើការស្តាប់ចម្លើយ។	ព្រះរាជអាជ្ញា	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ មេធាវី ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង	ត្រូវអនុវត្តបច្ចេកទេសកុមារមេត្រី ក្នុងការស្តាប់ចម្លើយ	តើមានព្រះរាជអាជ្ញាប៉ុន្មាននាក់ដែលមានជំនាញខាងបច្ចេកទេសកុមារមេត្រី?	អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ
2		ប្រសិនបើអនីតិជនមិនមានលទ្ធភាពកមេធាវីបានទេ ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវចាត់តាំងមេធាវីមិនយកកម្រៃ ដើម្បីតំណាងឲ្យអនីតិជន។	ព្រះរាជអាជ្ញា	គណៈមេធាវីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	ចាត់តាំងមេធាវីមិនយកកម្រៃ	លទ្ធភាពក្នុងការផ្តល់មេធាវីមិនយកកម្រៃនៅមានកម្រិត	

3 ការស្តាប់ចម្លើយរបស់អនីតិជនត្រូវធ្វើឡើងជាសម្ងាត់និងប្រើប្រាស់នីតិវិធីកុមារមេត្រី ដោយមានវត្តមានរបស់មេធាវីអនីតិជន ភ្នាក់ងារសង្គម អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់អ្នកទំនុកចិត្តរបស់អនីតិជន។

ព្រះរាជអាជ្ញា

អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ មេធាវី ភ្នាក់ងារសង្គម កិច្ចអ្នកតំណាង ដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកចិត្ត

ការស្តាប់ចម្លើយ ធ្វើឡើងជាសម្ងាត់ និងប្រើប្រាស់នីតិវិធីកុមារមេត្រី

តើមាន គោលការណ៍ ណែនាំស្តីពីនីតិវិធីកុមារមេត្រី សម្រាប់ឲ្យ តុលាការអនុវត្ត ហើយឬនៅ?

អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ

4 ព្រះរាជអាជ្ញាអាចមិនអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ចូលរួមស្តាប់ចម្លើយបាន ប្រសិនបើវត្តមានអ្នកទាំងនោះ ផ្ទុយនឹងខត្តមប្រយោជន៍របស់អនីតិជន ដោយមានការពិគ្រោះយោបល់ជាមួយមេធាវី ឬភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអនីតិជន។

ព្រះរាជអាជ្ញា

អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ មេធាវី ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកចិត្តបម្រុង

មិនអនុញ្ញាតឲ្យ អ្នកតំណាង ចូលរួមស្តាប់ ចម្លើយ ប្រសិន បើផ្ទុយនឹង ខត្តមប្រយោជន៍ របស់អនីតិជន តែត្រូវមានការ ពិគ្រោះយោបល់ ជាមួយមេធាវី ឬភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ច និង អនីតិជន

អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ និង ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ

5 ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវចុះនិទ្ទេសក្នុងកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ អំពីមូលហេតុនៃអត្តមានមេធាវី អ្នកកំណត់ណែនាំដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង ឬភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច។

ត្រូវចុះនិទ្ទេសក្នុងកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ អំពីមូលហេតុនៃអត្តមានរបស់អ្នកដែលត្រូវចូលរួម

ដូចចំណុច ៤ខាងលើ

ព្រះរាជអាជ្ញា

6 អនីតិជនមានសិទ្ធិអានកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ។

អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់

អានកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ ភ្លាមបន្ទាប់ការស្តាប់ចម្លើយត្រូវបានបញ្ចប់

ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ

7 ក្រឡាបញ្ជី និងអ្នកបកប្រែត្រូវអានកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយឲ្យ អនីតិជនស្តាប់ប្រសិនបើអនីតិជនមិនអាចអានបាន។

អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ ក្រឡាបញ្ជី និងអ្នកបកប្រែ

អានកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយភ្លាមបន្ទាប់ការស្តាប់ចម្លើយត្រូវបានបញ្ចប់

ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ

9 អនីតិជនអាចកែប្រែ និងបន្ថែមបន្ថយចម្លើយលើកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយបាន មុនពេលចុះហត្ថលេខា ឬផ្តិតម្រាមដៃ។

អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់

អាចកែប្រែ និងបន្ថែមបន្ថយចម្លើយលើកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ មុនពេលចុះហត្ថលេខា ឬផ្តិតម្រាមដៃ

ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ

10	ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យមេធាវី អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចអានកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ។	ព្រះរាជអាជ្ញា	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ មេធាវី អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចសម្រាប់ចម្លើយ	ត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យមេធាវីអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចអានកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
11	មេធាវី អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចត្រូវចុះហត្ថលេខា ឬផ្ដិតម្រាមដែលកំណត់ស្តាប់ចម្លើយ។	ព្រះរាជអាជ្ញា	ដូចចំណុច ១០ខាងលើ	ដូចចំណុច ១០ខាងលើ		
12	ប្រសិនបើមេធាវី អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចបដិសេធមិនចុះហត្ថលេខា ឬផ្ដិតម្រាមដែលកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវចុះនិទ្ទេសក្នុងកំណត់ហេតុ។	ព្រះរាជអាជ្ញា	ដូចចំណុច ១០ខាងលើ	ត្រូវចុះនិទ្ទេសក្នុងកំណត់ ហេតុ ប្រសិនបើមានការបដិសេធនៃការចុះហត្ថលេខា ឬផ្ដិតម្រាមដែលកំណត់ហេតុ		ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ
13	វិធានដែលបានបញ្ញត្តនៅក្នុងមាត្រានេះ មានលក្ខណៈដាច់ខាតត្រូវតែគោរពតាមបើមិនដូច្នោះទេនឹងនាំឲ្យមានមោឃភាពនៃនីតិវិធី។	ព្រះរាជអាជ្ញា	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ មេធាវី ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង	វិធានដែលបានបញ្ញត្តចំណុច ១៨៧១២ត្រូវគោរពតាម ដាច់ខាត បើមិនដូច្នោះទេនឹងនាំឲ្យមានមោឃភាពនៃនីតិវិធី	តើត្រូវធ្វើដូចម្តេចនៅពេលមានមោឃភាពនៃនីតិវិធី?	ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
27	ការតម្កល់រឿងទុកកតតចាត់ការចំពោះអនីតិជនអាយុក្រោម ១៤ឆ្នាំ	ប្រសិនបើអនីតិជនអាយុក្រោម ១៤ឆ្នាំ ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវតម្កល់រឿងទុកកតតចាត់ការ និងប្រគល់អនីតិជនឱ្យអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់។	ព្រះរាជអាជ្ញា	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ មេធាវី ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង	ប្រសិនបើ អនីតិជនអាយុ ក្រោម ១៤ឆ្នាំ ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវ តម្កល់រឿងទុកកតត ចាត់ការ	ក្រមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ និង ក្រមព្រហ្មទណ្ឌ	
2		ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវបញ្ជូនអនីតិជនទៅមន្ទីរសង្គមកិច្ច ប្រសិនបើអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ។	ព្រះរាជអាជ្ញា	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ និង ក្រសួងសង្គមកិច្ច	ត្រូវបញ្ជូន អនីតិជនទៅមន្ទីរ សង្គមកិច្ចប្រសិន បើអនីតិជន ត្រូវការកិច្ច ការពារ និងថែទាំ	ផែនការយុទ្ធ សាស្ត្ររបស់ក្រសួងសង្គមកិច្ច និងបទដ្ឋានអប្បបរមា	
3		ប្រសិនបើយល់ឃើញថាអនីតិជនចាំបាច់ត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ មន្ទីរសង្គមកិច្ចត្រូវស្នើសុំតុលាការ ឲ្យព្យួរ ឬដកហូតអំណាច មេធាវី ឬបញ្ឈប់អ្នកអាណាព្យាបាល ឬអ្នកអាណាព្យាបាលទូទៅ។	មន្ទីរសង្គមកិច្ច	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ មេធាវី អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង តុលាការ	ត្រូវស្នើសុំតុលាការ ឲ្យព្យួរ ឬដកហូត អំណាចមេធាវី អនីតិជនចាំបាច់ ត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ	ផែនការយុទ្ធ សាស្ត្ររបស់ក្រសួងសង្គមកិច្ច និងបទដ្ឋានអប្បបរមា	
4		ប្រសិនបើអនីតិជនគ្មានអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ មន្ទីរសង្គមកិច្ចត្រូវស្នើសុំទៅតុលាការ ដើម្បីសម្រេចអំពីសិទ្ធិអាណាព្យាបាលលើអនីតិជន។	មន្ទីរសង្គមកិច្ច	ដូចចំណុច៣ ខាងលើ	ត្រូវស្នើសុំទៅតុលាការ ដើម្បីសម្រេច អំពីសិទ្ធិ អាណាព្យាបាល ក្នុងចន្លោះពេល រងចាំសេចក្តី សម្រេចរបស់ តុលាការ តើអនីតិជនត្រូវ ទុកដាក់នៅ កន្លែងណា ?		

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
5	ជនរងគ្រោះ ឬអ្នកតំណាងស្របច្បាប់អាចដាក់ពាក្យប្តឹងទាមទារសំណងទៅតុលាការរដ្ឋប្បវេណី។	ជនរងគ្រោះ ឬអ្នកតំណាងស្របច្បាប់អាចដាក់ពាក្យប្តឹងទាមទារសំណងទៅតុលាការរដ្ឋប្បវេណី។	ជនរងគ្រោះ ឬអ្នកតំណាងស្របច្បាប់	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់	ដាក់ពាក្យប្តឹងទាមទារសំណងទៅតុលាការរដ្ឋប្បវេណី		
28	អំណាចរបស់តំណាងអយ្យការក្នុងការបង្វែរ	ករណីអនីតិជនអាយុចាប់ពី ១៤ ដល់ក្រោម ១៨ឆ្នាំប្រព្រឹត្តបទល្មើស ឬបទមជ្ឈិម ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវពិចារណាជាបឋមទៅលើការបង្វែរដូចមានចែងក្នុងជំពូកទី ១០ (ការបង្វែរ) នៃច្បាប់នេះ។	ព្រះរាជអាជ្ញា	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់	ការបង្វែរត្រូវបានពិចារណាជាបឋម	មិនទាន់មានគោលការណ៍ណែនាំស្តីពីការបង្វែរ	ជំពូកទី ១០ នៃច្បាប់នេះអនុសញ្ញាស្តីពី សិទ្ធិកុមារ និងលិខិតបទដ្ឋានផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងកុមារ
2		ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវសម្រេចផ្អាកនីតិវិធីចោទប្រកាន់ ប្រសិនបើព្រះរាជអាជ្ញាសម្រេចបង្វែរអនីតិជន។	ព្រះរាជអាជ្ញា	តុលាការ អនីតិជន ទំនាស់និងច្បាប់ ជនរងគ្រោះ	ត្រូវសម្រេចផ្អាកនីតិវិធីចោទ ប្រកាន់ប្រសិនបើ ព្រះរាជអាជ្ញាសម្រេចបង្វែរអនីតិជន	ដូចចំណុច១ ខាងលើ	
3		ប្រសិនបើការរៀបចំផែនការបង្វែរត្រូវការពេលវេលា ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវផ្អាកនីតិវិធីចោទប្រកាន់និងបង្គាប់ឱ្យប្រគល់អនីតិជនឱ្យទៅអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬមន្ទីរសង្គមកិច្ច ដើម្បីទទួលបានការគ្រប់គ្រង និងថែទាំ រហូតដល់ការរៀបចំផែនការបង្វែរត្រូវបានបញ្ចប់។	ព្រះរាជអាជ្ញា	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ មេធាវី មន្ទីរសង្គមកិច្ច	ត្រូវផ្អាកនីតិវិធីចោទប្រកាន់ប្រសិនបើការរៀបចំផែនការបង្វែរត្រូវការពេលវេលា	តើមានបទដ្ឋានអប្បបរមានៃការគ្រប់គ្រងនិងថែទាំដែរឬទេ?	ដូចចំណុច១ ខាងលើ

- 4 ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវជូនដំណឹងដល់ជនរងគ្រោះ ឬអ្នកតំណាងស្របច្បាប់របស់ជនរងគ្រោះ ឬមេធាវីជនរងគ្រោះ ប្រសិនបើនីតិវិធីចោទប្រកាន់ត្រូវផ្អាក។
 - ជនរងគ្រោះ: ត្រូវជូនដំណឹងដល់ជនរងគ្រោះ មេធាវីជនរងគ្រោះ ឬអ្នកតំណាងស្របច្បាប់របស់ជនរងគ្រោះ ឬ មេធាវីជនរងគ្រោះ ឬអ្នកតំណាងស្របច្បាប់របស់ជនរងគ្រោះ ឬមេធាវីជនរងគ្រោះ
- 5 ជនរងគ្រោះ ឬអ្នកតំណាងស្របច្បាប់អាចដាក់ពាក្យប្តឹងទាមទារសំណងទៅតុលាការរដ្ឋប្បវេណី។
 - ជនរងគ្រោះ ឬអ្នកតំណាងស្របច្បាប់មេធាវី
 - ដាក់ពាក្យប្តឹងទាមទារសំណងទៅតុលាការរដ្ឋប្បវេណី
- 6 ប្រសិនបើការអនុវត្តផែនការបង្វែរទទួលបានជោគជ័យ ព្រះរាជអាជ្ញា ត្រូវសម្រេចចេញដីកាតម្កល់រឿងទុកតតចាត់ការ ដោយផ្អែកលើលទ្ធផលនៃរបាយការណ៍ដែលបញ្ជាក់រួមគ្នាពីភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអ្នកទទួលបន្ទុកអនុវត្តផែនការបង្វែរ។
 - ចេញដីកាតម្កល់រឿងទុកតតចាត់ការ ដោយផ្អែកលើលទ្ធផលនៃរបាយការណ៍ដែលបញ្ជាក់រួមគ្នាពីភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអ្នកទទួលបន្ទុកអនុវត្តផែនការបង្វែរ
 - តើភាពជោគជ័យត្រូវបានពិចារណាដោយរបៀបណា? តើអ្នកណាជាអ្នកទទួលបន្ទុកអនុវត្តផែនការបង្វែរ?

7

ប្រសិនបើការអនុវត្តផែនការបង្រៀមមិនទទួលបានជោគជ័យ ព្រះរាជអាជ្ញាអាចសម្រេចបង្វែរជាថ្មី ដោយពិចារណាទៅលើមូលហេតុដែលនាំឲ្យបរាជ័យរបស់អនីតិជន អ្នកតំណាងដែលច្បាប់កំណត់ និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ឬចាត់វិធានការតាមនីតិវិធី។

ក្រុមទំនាស់ និងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ មេធាវី មន្ទីរសង្គមកិច្ច

សម្រេចបង្វែរជាថ្មី ដោយពិចារណាទៅលើមូលហេតុដែលនាំឲ្យបរាជ័យ របស់អនីតិជន

តើមានលក្ខខណ្ឌអ្វីខ្លះ ដែលអាចឈានដល់ការសម្រេចមិនធ្វើការបង្វែរជាថ្មី ឬចាត់វិធានការតាមនីតិវិធី?

ដូចចំណុច១ ខាងលើ

29 ការឲ្យដំណឹងអំពីការចោទប្រកាន់

1

ប្រសិនបើព្រះរាជអាជ្ញាសម្រេចចោទប្រកាន់អនីតិជន ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវជូនដំណឹងទៅអនីតិជន ហើយប្រសិនបើសមស្រប ត្រូវឲ្យដំណឹងតាមរយៈអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទទួលបម្រុង និងមេធាវី។

ព្រះរាជអាជ្ញា

អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ មេធាវី ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច

ជូនដំណឹង អនីតិជន ឬតាមរយៈអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទទួលបម្រុង និងមេធាវី

អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ

30 ការបំបែកសំណុំរឿង

1

ព្រះរាជអាជ្ញាអាចសម្រេចចេញដីកាបំបែកសំណុំរឿង នៅពេលមានសហចារី អ្នកផ្ដើមគំនិត ឬអ្នកសមគំនិតជាអនីតិជនផង និងជានីតិជនផង។

ព្រះរាជអាជ្ញា

អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ និងនីតិជនប្រព្រឹត្តបទល្មើស

បំបែកសំណុំរឿងនៅពេលមានសហចារី អ្នកផ្ដើមគំនិត ឬអ្នកសមគំនិតជាអនីតិជនផង និងជានីតិជនផង

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
31	សមត្ថកិច្ចនៃការស៊ើបសួរ	ការស៊ើបសួរករណីអនីតិជនត្រូវបានស៊ើបសួរដោយចៅក្រមស៊ើបសួរដែលមានជំនាញទាក់ទងនឹងអនីតិជន។	ចៅក្រម	អនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់	ត្រូវមានជំនាញទាក់ទងនឹងអនីតិជន	តើចៅក្រមជំនាញខាងអនីតិជនត្រូវការសមត្ថភាពខ្លះ?	អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ
32	ការបើកការស៊ើបសួរ	ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវបើកការស៊ើបសួរភ្លាមបន្ទាប់ពីទទួលបានដីកាសន្និដ្ឋានបញ្ជូនរឿងឱ្យស៊ើបសួររបស់ព្រះរាជអាជ្ញា។	ចៅក្រម	អនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់	បើកការស៊ើបសួរភ្លាម	ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ	
2		ជនត្រូវចោទជាអនីតិជន ត្រូវមានមេធាវីអមជានិច្ចក្នុងអំឡុងពេលស្តាប់ចម្លើយនៅចំពោះមុខចៅក្រមស៊ើបសួរ។	ចៅក្រម	អនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់ មេធាវីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា	ត្រូវមានមេធាវីអមជានិច្ចក្នុងអំឡុងពេលស្តាប់ចម្លើយ		
3		ក្នុងករណីគ្មានការជ្រើសរើស ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវចាត់តាំងមេធាវីនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលចែងដោយច្បាប់ស្តីពីលក្ខន្តិកៈមេធាវី។	ចៅក្រម	ដូចចំណុចទី២ខាងលើ	ត្រូវចាត់តាំងមេធាវីនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលចែងដោយច្បាប់ស្តីពីលក្ខន្តិកៈមេធាវី		ច្បាប់ស្តីពីលក្ខន្តិកៈមេធាវី

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា
33	ការជូនដំណឹងអំពីការដាក់ឱ្យស្ថិតនៅក្រោមការពិនិត្យ	ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវពិនិត្យអត្តសញ្ញាណអនីតិជន និងប្រាប់អនីតិជនឱ្យដឹងអំពីការចោទប្រកាន់ ឈ្មោះបទល្មើស និងសិទ្ធិក្នុងនីតិវិធីស៊ើបសួរ។	ចៅក្រម	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់មេធាវី ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	ពិនិត្យអត្តសញ្ញាណអនីតិជននិងប្រាប់អនីតិជនឱ្យដឹងអំពីការចោទប្រកាន់ ឈ្មោះបទល្មើសនិងសិទ្ធិក្នុងនីតិវិធីស៊ើបសួរ	ក្រុមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ
2		ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវជូនដំណឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរអំពីការដាក់ឱ្យស្ថិតនៅក្រោមការពិនិត្យ ទៅអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុងនិងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច។	ចៅក្រម	ដូចចំណុច១ខាងលើ		
3		វិធានដែលបានបញ្ញត្តិចាប់ពី ១ ដល់ ២ មានលក្ខណៈដាច់ខាតត្រូវតែគោរពតាមបើមិនដូច្នោះទេនឹងនាំឱ្យមានមោឃភាពនៃនីតិវិធី។	ចៅក្រម	ដូចចំណុច១ខាងលើ	ប្រសិនបើបញ្ញត្តិក្នុងចំណុច ១ និង ២ មិនត្រូវបានគោរពតាមទេនឹងនាំឱ្យមានមោឃភាពនៃនីតិវិធី	ក្រុមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ

34 ការផ្តល់អាទិភាព ចំពោះរឿងក្តីអនីតិជន 1 ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវស្រែកយករឿងក្តីអនីតិជន ចៅក្រម មកចាត់ការជាអាទិភាព។

អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ អ្នក តំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ និងមេធាវី អាសន្ន ការផ្តល់អាទិភាព ខ្ពស់ចំពោះរឿងក្តី អនីតិជនពិសេស អនីតិជនកំពុង ជាប់ឃុំបណ្តោះ អាសន្ន

35 ការស្តាប់ចម្លើយ អនីតិជន 1 ការស្តាប់ចម្លើយអនីតិជនត្រូវមានវត្តមាន ចៅក្រម មេធាវី អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច។

អនុសញ្ញាស្តីពី សិទ្ធិកុមារ តើមានចៅក្រម ប៉ុន្មាននាក់ដែល មានជំនាញខាង បច្ចេកទេសកុមារ មេត្រី ហើយតើ បច្ចេកទេសកុមារ មេត្រីត្រូវបាន អនុវត្តនៅគ្រប់ តុលាការ ហើយឬនៅ ?

2 ចៅក្រមស៊ើបសួរអាចមិនអនុញ្ញាតឲ្យមាន វត្តមានអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ក្នុងការស្តាប់ចម្លើយ បន្ទាប់ពីមានការពិគ្រោះ យោបល់ជាមួយមេធាវី ឬភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអនីតិជន ហើយយល់ឃើញថាវត្តមាន អ្នកទាំងនោះជួយនឹងខុត្តមប្រយោជន៍របស់ អនីតិជន។

អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ច និង មេធាវី ប្រសិនបើវត្តមាន ពួកគាត់ជួយនឹង ខុត្តមប្រយោជន៍ របស់អនីតិជន

3 ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវចុះនិទ្ទេសក្នុងកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ ដោយបញ្ជាក់ពីមូលហេតុនៃអវត្តមានអ្នកកំណត់ដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ។

តើអវត្តមានរបស់មេធាវីគួរចុះនិទ្ទេសក្នុងកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយដែរឬទេ ?

ក្នុងករណីអវត្តមានអ្នកកំណត់ដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច

4 ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យអនីតិជនអានកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ បន្ទាប់ពីការស្តាប់ចម្លើយត្រូវបានបញ្ចប់។ ប្រសិនបើអនីតិជនមិនអាចអានកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ ក្រឡាបញ្ជីត្រូវអានឲ្យអនីតិជនស្តាប់។

ឲ្យអនីតិជនអានកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយត្រូវបានបញ្ចប់ ពីការស្តាប់ចម្លើយត្រូវបានបញ្ចប់

ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ

5 អនីតិជនអាចស្នើសុំកែប្រែ ឬបន្ថែមបន្ថយចម្លើយបាន មុនពេលចុះហត្ថលេខា ឬផ្តិតម្រាមដៃ។

សុំកែប្រែ ឬបន្ថែមបន្ថយចម្លើយបាន មុនពេលចុះហត្ថលេខា ឬផ្តិតម្រាមដៃ

6	នៅពេលមេធាវី ឬអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង ឬភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចស្នើសុំអានកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យពួកគាត់អាន។	ចៅក្រម	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ក្រឡាបញ្ជី និងមេធាវី	អនុញ្ញាតមេធាវី ឬអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង ឬភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ស្នើសុំអានកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ
7	ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវចុះនិទ្ទេសក្នុងកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ ប្រសិនបើអនីតិជន ឬមេធាវី ឬអ្នកតំណាង ដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង ឬភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចបដិសេធចុះហត្ថលេខា ឬផ្ដិតម្រាមដៃ។	ចៅក្រម	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ក្រឡាបញ្ជី និងមេធាវី	ចុះនិទ្ទេសក្នុងកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ ប្រសិនបើអនីតិជន ឬមេធាវី ឬអ្នកតំណាងឬអ្នកទំនុកបម្រុង ឬភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចបដិសេធចុះហត្ថលេខា ឬផ្ដិតម្រាមដៃ

8 វិធានដែលបានបញ្ញត្តនៅក្នុងមាត្រានេះ មានលក្ខណៈដាច់ខាតត្រូវតែគោរពតាម បើមិនដូច្នោះទើងនាំឲ្យមានមោឃភាព នៃនីតិវិធី។

វិធានដែលបាន បញ្ញត្តពីចំណុច ១ដល់៧ត្រូវ គោរពតាម ដាច់ខាត បើមិន ដូច្នោះទើងនាំ ឲ្យមានមោឃភាព នៃនីតិវិធី

36 ការលើកពេល ស្តាប់ចម្លើយ

1 លើកលែងតែមានករណីបន្ទាន់ដែលបណ្តាល ឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ស្ថាប័នប្រចាំតំបន់ តម្រូវនៃភស្តុតាង ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវ លើកពេលស្តាប់ចម្លើយរហូតមានវត្តមាន មេធាវីរបស់អនីតិជន។ ប្រភេទនៃការបន្ទាន់ ត្រូវតែចុះនិទ្ទេសនៅក្នុងកំណត់ហេតុ។

អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ និងមេធាវី

លើកពេលស្តាប់ ចម្លើយរហូតមាន វត្តមានមេធាវី របស់អនីតិជន លើកលែង ករណីបន្ទាន់ ហើយករណី បន្ទាន់នេះត្រូវចុះ ក្នុងកំណត់ហេតុ។

2 ប្រសិនបើការស្តាប់ចម្លើយធ្វើដោយគ្មាន វត្តមានមេធាវី ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវចុះនិទ្ទេស ក្នុងកំណត់ហេតុស្តាប់ចម្លើយ។

អនីតិជនទំនាស់ មេធាវី និងច្បាប់ មេធាវី

អវត្តមានមេធាវី ចុះនិទ្ទេសក្នុង កំណត់ហេតុស្តាប់ ចម្លើយ

3 វត្តមាន ឬអវត្តមានមេធាវីមិនរារាំងចៅក្រម ស៊ើបសួរក្នុងការសម្រេចអំពីការឃុំខ្លួន ឬមិនឃុំខ្លួនអនីតិជនឡើយ។

អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាង ដែលច្បាប់ បានកំណត់ និងមេធាវី

សម្រេចអំពីការ ឃុំខ្លួន ឬមិន ឃុំខ្លួនអនីតិជន ដោយមាន ឬ គ្មានវត្តមាន មេធាវី

តើចំណុចនេះ អាចផ្ទុយគ្នានឹង ចំណុច១ ដែរឬទេ?

<p>37 ការព្យួរការសិក្សា និងការងារសម្រាប់ អនីតិជន</p>	<p>1 ប្រសិនបើអនីតិជនមិនត្រូវបានឃុំខ្លួនទេ ចៅក្រមស៊ើបសួរអាចបង្គាប់ទៅគ្រឹះស្ថាន សិក្សា ឬនិយោជក មិនឲ្យព្យួរការសិក្សា ឬការងារអនីតិជន។</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>អនីតិជនទំនាស់ នឹងច្បាប់ នាយកសាលា និងនិយោជក</p>
<p>2</p>	<p>ប្រសិនបើអនីតិជនត្រូវបានឃុំខ្លួន ឬអនុវត្ត ផែនការបង្រៀម ចៅក្រមស៊ើបសួរអាចបង្គាប់ ឲ្យគ្រឹះស្ថានសិក្សា ឬនិយោជកព្យួរការសិក្សា ឬការងារអនីតិជន។</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>ដូចចំណុចទី១ ខាងលើ</p>
<p>3</p>	<p>ប្រសិនបើអនីតិជនរួចផុតពីការចោទប្រកាន់ គ្រឹះស្ថានសិក្សា ឬនិយោជកត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យ អនីតិជនចូលរៀន ឬធ្វើការដូចធម្មតារឺឮ។</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>ដូចចំណុចទី១ ខាងលើ</p>

38 អំណាចរបស់ ចៅក្រមស៊ើបសួរ ក្នុងការបង្រៀម

ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវពិចារណាជាបឋម លើការបង្រៀម ប្រសិនបើអនីតិជនបាន ប្រព្រឹត្តបទល្មើសមជ្ឈិម ឬបទល្មើសមជ្ឈិម មានស្ថានទម្ងន់ទោស។

អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាង ដែលច្បាប់បាន កំណត់

ពិចារណាជា បឋមលើការបង្រៀម សម្រាប់បទល្មើស មជ្ឈិមឬបទល្មើស មជ្ឈិមមានស្ថាន ទម្ងន់ទោស

ជំពូក១០នៃច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន

អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច

ចៅក្រមក្នុងករណីចៅក្រមស៊ើបសួរសម្រេចបង្វែរចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវផ្អាកនីតិវិធីនៃការស៊ើបសួរដោយដីការសម្រេច និងបង្គាប់ឲ្យដោះលែងអនីតិជនដែលត្រូវបានឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្ន។

2

អនីតិជនប្រគល់ទៅអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬទៅមន្ទីរសង្គមកិច្ចសម្រាប់ថែទាំ និងគ្រប់គ្រងដើម្បីរង់ចាំអនុវត្តផែនការបង្វែរ ទោះបីជាផែនការបង្វែរត្រូវការពេលវេលារៀបចំក៏ដោយ។

ចៅក្រមមន្ទីរសង្គមកិច្ចអនីតិជននឹងត្រូវប្រគល់ទៅអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬទៅមន្ទីរសង្គមកិច្ចសម្រាប់ថែទាំ និងគ្រប់គ្រងដើម្បីរង់ចាំអនុវត្តផែនការបង្វែរ ទោះបីជាផែនការបង្វែរត្រូវការពេលវេលារៀបចំក៏ដោយ។

3

ជនរងគ្រោះអ្នកតំណាងស្របច្បាប់របស់ជនរងគ្រោះ និងមេធាវីជនរងគ្រោះ

ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវជូនដំណឹងទៅជនរងគ្រោះ អ្នកតំណាងស្របច្បាប់ ឬមេធាវីរបស់ជនរងគ្រោះអំពីការផ្អាកនីតិវិធីនៃការស៊ើបសួរ។

4

អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់អ្នកតំណាងស្របច្បាប់របស់ជនរងគ្រោះ និងមេធាវីជនរងគ្រោះ

ជនរងគ្រោះ អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់អ្នកតំណាងស្របច្បាប់របស់ជនរងគ្រោះ និងមេធាវីជនរងគ្រោះ

5

6 ប្រសិនបើផែនការបង្រៀមត្រូវបានអនុវត្តដោយជោគជ័យ ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវចេញដីកាលើកំលែងចោទប្រកាន់ ដោយផ្អែកលើលទ្ធផលរបាយការណ៍ដែលបញ្ជាក់រួមគ្នាពីភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអ្នកទទួលបន្ទុកអនុវត្តផែនការបង្រៀម។

អនីតិជន ចេញដីកាលើកំលែងចោទ ទំនាស់នឹងច្បាប់ ប្រកាន់ដោយផ្អែក អ្នកតំណាង លើលទ្ធផល ដែលច្បាប់ របាយការណ៍ បានកំណត់ ដែលបញ្ជាក់ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ដែលបញ្ជាក់ អ្នកទទួលបន្ទុក រួមគ្នាពីភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ច និង អនុវត្តផែនការ អ្នកទទួលបន្ទុក ការបង្រៀម អនុវត្តផែនការ បង្រៀម

7 ក្នុងករណីការអនុវត្តផែនការបង្រៀមរោងជម្រក ចៅក្រមស៊ើបសួរអាចចេញដីកាសម្រេចបង្រៀមជាថ្មី ដោយពិចារណាលើមូលហេតុដែលនាំឲ្យបរាជ័យ និងពិភាក្សាជាមួយអនីតិជន អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ឬចាត់វិធានការតាមនីតិវិធី។

អនីតិជន ចេញដីកាសម្រេច ទំនាស់នឹងច្បាប់ បង្រៀមជាថ្មី ដោយ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ពិចារណាលើ មេធាវី និង មូលហេតុដែលនាំ ឲ្យបរាជ័យ និង អ្នកតំណាងដែល ពិភាក្សាជាមួយ ច្បាប់បានកំណត់ អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ

មាត្រា ចំណងជើងមាត្រា ចំណុច កាតព្វកិច្ច អ្នកចូលរួមអនុវត្ត អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ វិធានការអនុវត្ត បញ្ហា ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ

<p>39 ការឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្ន</p>	<p>1 បន្ថែមពីលើបទបញ្ញត្តិស្តីពីលក្ខខណ្ឌមូលហេតុនៃការឃុំខ្លួន បណ្តោះអាសន្នដែលមានចែងក្នុងក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវពិចារណាលើរបាយការណ៍ បានប្រមាណសុខុមាលភាព និងស្ថានភាពសង្គមរបស់អនីតិជន មុននឹងធ្វើការសម្រេចឃុំខ្លួន អនីតិជនបណ្តោះអាសន្ន។</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>រាយការណ៍ បានប្រមាណសុខុមាលភាព និងស្ថានភាពសង្គមរបស់អនីតិជនត្រូវដាក់ជូនតុលាការទានពេលវេលា</p>
<p>2</p>	<p>អនីតិជនអាយុក្រោម១៤ឆ្នាំមិនត្រូវបានឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្នឡើយ។</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>អនុវត្តដោយមតិចត្ត</p>
<p>3</p>	<p>ក្នុងករណីអនីតិជនដែលកំពុងជាប់ឃុំត្រូវបានរកឃើញថាមានអាយុក្រោម១៤ឆ្នាំ ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវចេញដីកាដោះលោះស្រាយលើកលែងចោទប្រកាន់ និងបង្គាប់ឲ្យដោះលែងអនីតិជនជាបន្ទាន់ទោះបីមានបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍របស់ព្រះរាជអាជ្ញាក៏ដោយ។</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>ដោះលែងអនីតិជនជាបន្ទាន់ទោះបីមានបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍របស់ព្រះរាជអាជ្ញាក៏ដោយ</p>
<p>4</p>	<p>ប្រសិនបើអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវបញ្ជូនអនីតិជននោះទៅមន្ទីរសង្គមកិច្ច។</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>ត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ</p>
<p>5</p>	<p>ក្នុងករណីយល់ឃើញថាអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារនិងថែទាំ មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ចត្រូវសុំទៅតុលាការ ដើម្បីព្យួរ ឬដកអំណាចមេបា ឬបញ្ឈប់អ្នកអាណាព្យាបាលសម្រាប់អនីតិជន ឬអ្នកអាណាព្យាបាលទុកទៅ</p>	<p>មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ច</p>	<p>សុំទៅតុលាការដើម្បីព្យួរ ឬដកអំណាចមេបា ឬដកករណីត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ</p>

6	ក្នុងករណីអនីតិជនគ្មានអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ចត្រូវសុំទៅតុលាការ ដើម្បីសម្រេចអំពីសិទ្ធិអាណាព្យាបាលលើអនីតិជន។	មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ច	ដូចចំណុច៣ ខាងលើ	សុំទៅតុលាការ ដើម្បីសម្រេចអំពីសិទ្ធិ អាណាព្យាបាល បើគ្មានអ្នកតំណាង
7	ជនរងគ្រោះ ឬអ្នកតំណាងស្របច្បាប់អាចដាក់ពាក្យប្តឹងទាមទារសំណងទៅតុលាការរដ្ឋប្បវេណី។	ជនរងគ្រោះ ឬអ្នកតំណាងស្របច្បាប់មេធាវី	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ មេធាវី និងអ្នកតំណាងស្របច្បាប់	

40 ការដាក់ឱ្យស្ថិតនៅក្រោមការត្រួតពិនិត្យតាមផ្លូវតុលាការ

1 ចៅក្រមស៊ើបសួរអាចដាក់អនីតិជនត្រូវចោទនៅក្រោមការត្រួតពិនិត្យតាមផ្លូវតុលាការបានគ្រប់ពេលវេលា ជំនួសឱ្យការប៉ុន្តែនបណ្តោះអាសន្ន។

2 បន្ថែមពីលើបទបញ្ញត្តិដែលមានចែងក្នុងក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ (មាត្រា ២២៦) ចៅក្រមស៊ើបសួរអាចបង្គាប់អនីតិជនដែលនៅក្រៅប្រទេសកាតព្វកិច្ចមួយ ឬច្រើនដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ៤០ នៃច្បាប់នេះ។

មាត្រា	ចំណងជើងមាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
41	ការដោះលែងឲ្យនៅក្រៅឃុំ	1	ចៅក្រមស៊ើបសួរអាចបង្គាប់ឲ្យដោះលែងអនីតិជនឲ្យនៅក្រៅឃុំបានគ្រប់ពេលវេលាដោយគំនិតផ្តួចផ្តើមរបស់ខ្លួន។	ចៅក្រម	អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់និងអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់	អាចបង្គាប់ឲ្យដោះលែងអនីតិជនឲ្យនៅក្រៅឃុំបានគ្រប់ពេលវេលា		
		2	ចៅក្រមស៊ើបសួរដែលមានបំណងដោះលែងអនីតិជនឲ្យនៅក្រៅឃុំ ត្រូវជូនព័ត៌មានដល់ព្រះរាជអាជ្ញាដើម្បីសុំយោបល់។	ចៅក្រម	អនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់និងព្រះរាជអាជ្ញា	ជូនព័ត៌មានដល់ព្រះរាជអាជ្ញាដើម្បីសុំយោបល់		
		3	ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវផ្តល់យោបល់ក្នុងរយៈពេលខ្លីបំផុត នៅពេលទទួលបានការជូនដំណឹងពីចៅក្រមស៊ើបសួរ។	ព្រះរាជអាជ្ញា	ចៅក្រម	ផ្តល់យោបល់ក្នុងរយៈពេលខ្លីបំផុត		
		4	ក្នុងករណីបន្ទាន់ ចៅក្រមស៊ើបសួរអាចបង្គាប់ឲ្យដោះលែងអនីតិជនភ្លាម ដោយមិនរង់ចាំយោបល់របស់ព្រះរាជអាជ្ញា ឬទោះបីមានបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍របស់ព្រះរាជអាជ្ញាក៏ដោយ។	ចៅក្រម	ព្រះរាជអាជ្ញានិងអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់	អាចបង្គាប់ឲ្យដោះលែងអនីតិជនភ្លាមក្នុងករណីបន្ទាន់	តើមានលក្ខខណ្ឌអ្វីខ្លះដែលអាចចាត់ចូលក្នុងករណីបន្ទាន់?	
		5	ប្រសិនបើអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវបញ្ជូនអនីតិជននោះទៅមន្ទីរសង្គមកិច្ច។	ចៅក្រម	មន្ទីរសង្គមកិច្ច			
		6	មន្ទីរសង្គមកិច្ចត្រូវចាត់វិធានការសមស្របប្រសិនបើអនីតិជនដែលត្រូវបានបញ្ជូនមកត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ។	មន្ទីរសង្គមកិច្ច	អនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់			

7	<p>ក្នុងករណីយល់ឃើញថាអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារនិងថែទាំ មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ចត្រូវសុំទៅតុលាការ ដើម្បីព្យួរប្លង់អំណាចមេបា ឬបញ្ឈប់អ្នកអាណាព្យាបាលសម្រាប់អនីតិជន ឬអ្នកអាណាព្យាបាលទូទៅ។</p>	<p>មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ច</p>	<p>អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់និងតុលាការថែទាំ</p>	<p>សុំទៅតុលាការដើម្បីព្យួរប្លង់អំណាចមេបា ក្នុងករណីត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ</p>
8	<p>ក្នុងករណីអនីតិជនគ្មានអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ចត្រូវសុំទៅតុលាការដើម្បីសម្រេចអំពីសិទ្ធិអាណាព្យាបាលលើអនីតិជន។</p>	<p>មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ច</p>	<p>អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់និងតុលាការ</p>	<p>សុំទៅតុលាការដើម្បីសម្រេចអំពីសិទ្ធិអាណាព្យាបាលលើគ្មានអ្នកតំណាង</p>
9	<p>ព្រះរាជអាជ្ញា អនីតិជន អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ អ្នកទំនុកបម្រុង អាចស្នើសុំទៅតុលាការដើម្បីដោះលែងអនីតិជនឲ្យនៅក្រៅយុំបានគ្រប់ពេលវេលា។ មេធាវីអាចស្នើសុំបានដោយមានការយល់ព្រមពីអនីតិជន។</p>	<p>ព្រះរាជអាជ្ញា អនីតិជន អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់អ្នកទំនុកបម្រុង មេធាវី</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>ស្នើសុំទៅតុលាការដើម្បីដោះលែងអនីតិជនឲ្យនៅក្រៅយុំបានគ្រប់ពេលវេលា</p>
10	<p>ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវសម្រេចក្នុងរយៈពេល៥ថ្ងៃ គិតពីថ្ងៃទទួលបានពាក្យសុំដោះលែងអនីតិជនឲ្យនៅក្រៅយុំ។</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>អនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់</p>	<p>សម្រេចក្នុងរយៈពេល៥ថ្ងៃ</p>

42 ដីកា ដំណោះស្រាយ របស់ចៅក្រមស៊ើបសួរ

ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវពិនិត្យ និងពិចារណាលើ របាយការណ៍បានប្រមាណសុខុមាលភាព និងស្ថានភាពសង្គមរបស់អនីតិជន មុននឹង ចេញដីកាដំណោះស្រាយ។ ចៅក្រមស៊ើបសួរ ត្រូវបង្គាប់ឲ្យភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចផ្តល់ របាយការណ៍បន្ថែមក្នុងរយៈពេល១០ថ្ងៃ ប្រសិនបើរបាយការណ៍នៅមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់។

អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ផ្តល់របាយការណ៍ បន្ថែមលាបបំផុត មិនឲ្យលើស រយៈពេល១០ថ្ងៃ

2

ប្រសិនបើចៅក្រមស៊ើបសួរចេញដីកា លើកលែងចោទប្រកាន់ អនីតិជនជាប់ឃុំ និងត្រូវបានដោះលែង ទោះបីជាមានបណ្តឹង ខ្ជិលណាស់ពីព្រះរាជអាជ្ញាក៏ដោយ។

ព្រះរាជអាជ្ញា អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ អ្នក តំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ដោះលែង ទោះបី ជាមានបណ្តឹង ខ្ជិលណាស់ ព្រះរាជអាជ្ញា ក៏ដោយ

3

ប្រសិនបើអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារនិង ថែទាំ ចៅក្រមស៊ើបសួរត្រូវបញ្ជូនអនីតិជន នោះទៅមន្ទីរសង្គមកិច្ច។

មន្ទីរសង្គមកិច្ច នោះទៅមន្ទីរ សង្គមកិច្ច ក្នុង ករណីត្រូវការ កិច្ចការពារ និងថែទាំ បញ្ជូនអនីតិជន

4

មន្ទីរសង្គមកិច្ចត្រូវចាត់វិធានការសមស្រប ប្រសិនបើអនីតិជនដែលត្រូវបានបញ្ជូនមក ត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ។

អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ មន្ទីរសង្គមកិច្ច

5 ក្នុងករណីយល់ឃើញថាអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារនិងថែទាំ មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ចត្រូវស្នើសុំទៅតុលាការ ដើម្បីព្យួរប្រដាក់អំណាចមេបា ឬបញ្ឈប់អ្នកអាណាព្យាបាលសម្រាប់អនីតិជន ឬអ្នកអាណាព្យាបាលទូទៅ។

អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ និងតុលាការ ស្នើសុំទៅ តុលាការដើម្បីព្យួរប្រដាក់អំណាច មេបា ក្នុងករណី ត្រូវការកិច្ចការពារ និងថែទាំ

6 ប្រសិនបើអនីតិជនគ្មានអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ចត្រូវស្នើសុំទៅតុលាការ ដើម្បីសម្រេចអំពីសិទ្ធិអាណាព្យាបាលលើអនីតិជន។

អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ និងតុលាការ សុំទៅ តុលាការដើម្បី សម្រេចអំពីសិទ្ធិ អាណាព្យាបាល លើគ្មានអ្នក តំណាង

43 ការប្តឹងទៅសភាស៊ើបសួរនៃសាលាឧទ្ធរណ៍

1 ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវពិចារណាជាចម្បងអំពីឧត្តមប្រយោជន៍របស់អនីតិជន មុននឹងសម្រេចប្តឹងទៅសភាស៊ើបសួរនៃសាលាឧទ្ធរណ៍។

អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ និងចៅក្រម

44 សមត្ថកិច្ចនៃការជំនុំជម្រះ

1 មានតែសាលាដំបូងដែលមានជំនាញខាងរឿងក្តីកុមារតែប៉ុណ្ណោះដែលមានសមត្ថកិច្ចជំនុំជម្រះបទឧក្រិដ្ឋ បទមជ្ឈិម និងបទល្មើសដែលមានជនជាប់ចោទជាអនីតិជន។

តើសាលាដំបូងមានបុគ្គលិកដែលមានជំនាញខាងកុមារហើយឬនៅ?

2	សាលាជំនួយសម្រេចជាក្រុមសមូហភាព ដោយមានចៅក្រមប្រឹក្សាចំពោះបទមជ្ឈិម បទឧក្រិដ្ឋ និងបទលហុដែលជាប់ ពាក់ព័ន្ធនឹងបទឧក្រិដ្ឋ និងមជ្ឈិម។	សាលាជំនួយ	ព្រះរាជអាជ្ញា ចៅក្រម អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់	ចៅក្រមនៅ តាមសាលាជំនួយ នីមួយៗនៅមាន ចំនួនតិច មិន សមមាត្រទៅនឹង ចំនួនសំណុំរឿង
3	សាលាជំនួយសម្រេចជាចៅក្រមទោល ចំពោះបទលហុ។	សាលាជំនួយ	ព្រះរាជអាជ្ញា ចៅក្រម អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់	
45	អាទិភាពលើ រឿងក្តីអនីតិជន	តុលាការ	ព្រះរាជអាជ្ញា ចៅក្រម អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់	តើមានកំណត់ លក្ខខណ្ឌសម្រាប់ ផ្តល់អាទិភាព ដល់អាទិភាព លើរឿងក្តី ដែលកំពុងប្តឹង បណ្តោះអាសន្ន?
2	ដើម្បីជាឧត្តមប្រយោជន៍របស់អនីតិជន ក្នុងពេលរង់ចាំការជំនុំជម្រះចៅក្រមត្រូវ ពិចារណាដោះលែងអនីតិជនដែល ជាប់ប្តឹងបណ្តោះអាសន្ន។	ចៅក្រម	អនីតិជនទំនាស់ នឹងច្បាប់	ក្នុងពេលរង់ចាំ ការជំនុំជម្រះ និង ឧត្តមប្រយោជន៍ របស់អនីតិជន
3	ករណីដែលរឿងក្តីត្រូវបានលើកពេល ជំនុំជម្រះ ចៅក្រមត្រូវពិចារណាផងដែរអំពី ការដោះលែងអនីតិជនដែលជាប់ប្តឹងបណ្តោះ អាសន្នឲ្យមានសេរីភាព។	ចៅក្រម	អនីតិជនទំនាស់ នឹងច្បាប់	នៅពេលការជំនុំ ជម្រះត្រូវបាន លើកពេល និង ការពិចារណា លើការដោះលែង

46	នីតិវិធីមុនពេលសវនាការ	1	មុនពេលសវនាការ ចៅក្រមត្រូវពិនិត្យ របាយការណ៍ និងយោបល់ ស្តីពីការ ប៉ាន់ប្រមាណសុខុមាលភាព និងស្ថានភាព សង្គមរបស់ អនីតិជន ដែលផ្តល់ដោយ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច។	ភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ច ចៅក្រម	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់	មុនពេលសវនាការ ត្រូវពិនិត្យ របាយការណ៍ និងយោបល់ស្តីពី ការប៉ាន់ប្រមាណ សុខុមាលភាព និងស្ថានភាព សង្គមរបស់ អនីតិជន	តើព័ត៌មានអ្វីខ្លះ ត្រូវដាក់ក្នុង របាយការណ៍?
47	សវនាការជា អសាធារណៈ	1	ក្នុងករណីដែលរបាយការណ៍ និងយោបល់ ស្តីពីការប៉ាន់ប្រមាណសុខុមាលភាព និង ស្ថានភាពសង្គមរបស់អនីតិជនមិនទាន់បាន រៀបចំ ហើយចៅក្រមត្រូវការព័ត៌មានបន្ថែម ចៅក្រមត្រូវបង្គាប់ឱ្យភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច រៀបចំ និងបំពេញបន្ថែមនូវរបាយការណ៍ និងយោបល់នោះតាមតម្រូវការ។	ភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ច ចៅក្រម	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់	រៀបចំ និង បំពេញបន្ថែមនូវ របាយការណ៍ និងយោបល់ នោះតាមតម្រូវការ	អសាធារណៈ
47	សវនាការជា អសាធារណៈ	1	នៅក្នុងរឿងក្តីអនីតិជន ការពិភាក្សាដេញ ដោលនិងការប្រកាសសាលក្រមត្រូវធ្វើជា អសាធារណៈ។	តុលាការ	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ មេធាវី ចៅក្រម ព្រះរាជអាជ្ញា	អសាធារណៈ	អសាធារណៈ

មាត្រា ចំណងជើងមាត្រា ចំណុច កាតព្វកិច្ច អ្នកចូលរួមអនុវត្ត អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ វិធានការអនុវត្ត បញ្ហា ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ

<p>2</p> <p>មានតែបុគ្គលដែលមានសិទ្ធិ កាតព្វកិច្ច ឬ ផលប្រយោជន៍ដែលពាក់ព័ន្ធនឹង រឿងក្តីតែប៉ុណ្ណោះ ដែលមានសិទ្ធិចូលរួម ក្នុងសវនាការ។</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អនីតិជនទំនាស់ នឹងច្បាប់ មេធាវី ព្រះរាជអាជ្ញា ជនរងគ្រោះ</p>	<p>ចូលរួមបាន សម្រាប់តែអ្នក ដែលពាក់ព័ន្ធ នឹងរឿង ក្តីតែប៉ុណ្ណោះ</p>	<p>តើត្រូវកំណត់ លក្ខខណ្ឌអ្វីខ្លះ សម្រាប់អ្នកដែល មានសិទ្ធិចូលរួម?</p>
<p>3</p> <p>អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬ អ្នកទំនុកបម្រុងរបស់អនីតិជន ត្រូវចូលរួម ក្នុងសវនាការ លើកលែងតែការចូលរួមនោះ មិនបម្រើ ឧត្តមប្រយោជន៍របស់អនីតិជន។</p>	<p>ចៅក្រម មេធាវី ព្រះរាជអាជ្ញា</p>	<p>អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង ភ្នាក់ងារសង្គម កិច្ច អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ ជនរងគ្រោះ</p>	<p>តើអ្នកណាជា អ្នកកំណត់ ឧត្តមប្រយោជន៍ របស់អនីតិជន ?</p>	

<p>48</p> <p>សវនាការ</p>	<p>1</p> <p>សវនាការត្រូវប្រើប្រាស់នីតិវិធីកុមារ មេត្រី។</p>	<p>តុលាការ</p>	<p>អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ ភ្នាក់ងារសង្គម កិច្ច មេធាវី ព្រះរាជអាជ្ញា អ្នក តំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់</p>	<p>តើមាន គោលការណ៍ ណែនាំស្តីពីនីតិ វិធីកុមារមេត្រី សម្រាប់ឲ្យ តុលាការអនុវត្ត ហើយឬនៅ?</p>
--------------------------	---	----------------	---	---

<p>2</p> <p>ក្នុងកាលៈទេសៈពិសេស មេធាវីរបស់ អនីតិជន ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ឬព្រះរាជអាជ្ញា អាចស្នើសុំចៅក្រមប្រើប្រាស់ប្រាក់ក្នុងពេល សវនាការ ឬប្រើប្រាស់វិធីសមស្របណាមួយ ក្នុងការស្តាប់ចម្លើយ។</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>មេធាវី របស់អនីតិជន ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ឬព្រះរាជអាជ្ញា</p>	<p>ក្នុងកាលៈទេសៈ ពិសេស ក្នុងកាលៈទេសៈ ក្នុងកាលៈទេសៈ ពិសេស?</p>
--	---------------	--	---

49 ការឱ្យបង្កើត ពីបទចោទ

1 ប្រសិនបើចៅក្រមរកឃើញថាអនីតិជនមាន អាយុក្រោម១៤ឆ្នាំនៅពេលប្រព្រឹត្តបទល្មើស ចៅក្រមត្រូវលើកលែងការចោទប្រកាន់ និង បង្គាប់ឱ្យដោះលែងអនីតិជនជាបន្ទាន់ បើទោះបីមានបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ពីព្រះរាជអាជ្ញា ក៏ដោយ ហើយប្រគល់អនីតិជនឱ្យទៅ អ្នកកំណាងដែលច្បាប់កំណត់។

មេធាវី ព្រះរាជអាជ្ញា តុលាការ អ្នកតំណាង ដែលច្បាប់បាន កំណត់ អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ ជនរងគ្រោះ សាក្សី ត្រូវដោះលែងជា បន្ទាន់ បើទោះបី មានបណ្តឹង ឧទ្ធរណ៍ពី ព្រះរាជអាជ្ញាក៏ដោយ

2 ប្រសិនបើចៅក្រមរកឃើញថាអនីតិជន មានអាយុក្រោម១៤ឆ្នាំ ពិតជាបានប្រព្រឹត្ត បទល្មើសមែន ជនរងគ្រោះអាចប្តឹងទារ សំណងរដ្ឋប្បវេណីបាន។

មេធាវី ជនរងគ្រោះ អ្នកតំណាង ជនរងគ្រោះ មេធាវីជន រងគ្រោះ ព្រះរាជអាជ្ញា អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ អាចប្តឹងទារ សំណង រដ្ឋប្បវេណី

3 ប្រសិនបើចៅក្រមរកឃើញថា អនីតិជន ដែលមានអាយុពី១៤ ដល់ក្រោម១៤ឆ្នាំ មិនបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសទេ ចៅក្រម ត្រូវលើកលែងការចោទប្រកាន់ និងបង្គាប់ ឱ្យដោះលែងអនីតិជននោះភ្លាម បើទោះបី មានបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ពីព្រះរាជអាជ្ញាក៏ដោយ ហើយប្រគល់អនីតិជនឱ្យទៅអ្នកតំណាង ដែលច្បាប់បានកំណត់។

មេធាវី ព្រះរាជអាជ្ញា អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ ត្រូវដោះលែងជា បន្ទាន់ បើទោះបី មានបណ្តឹង ឧទ្ធរណ៍ពី ព្រះរាជអាជ្ញា ក៏ដោយ

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
4		ប្រសិនបើអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារ និង ថែទាំ ចៅក្រមត្រូវបញ្ជូនទៅកាន់មន្ទីរឬ ការិយាល័យសង្គមកិច្ច ដើម្បីចាត់វិធានការ សមស្របទៅតាមសុខុមាលភាព និង ស្ថានភាពសង្គមរបស់អនីតិជន។	ចៅក្រម	មន្ទីរ ឬ ការិយាល័យ សង្គមកិច្ច	ចាត់វិធានការ សមស្របទៅតាម សុខុមាលភាព និងស្ថានភាព សង្គមរបស់ អនីតិជន		
5		ប្រសិនបើអនីតិជននោះចាំបាច់ត្រូវការកិច្ច ការពារនិងថែទាំ មន្ទីរ/ការិយាល័យ សង្គមកិច្ចត្រូវចាត់វិធានការស្នើសុំព្យួរ ឬសុំដកហូតអំណាចមេធា ឬបញ្ឈប់ អ្នកអាណាព្យាបាល។	មន្ទីរ/ការិយាល័យ សង្គមកិច្ច	អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ តុលាការ	ស្នើសុំព្យួរ ឬសុំដកហូត អំណាចមេធា ឬបញ្ឈប់អ្នក អាណាព្យាបាល		
6		ប្រសិនបើអនីតិជនពុំមានអ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ទេ មន្ទីរសង្គមកិច្ចត្រូវ ស្នើទៅតុលាការដើម្បីសម្រេចអំពីសិទ្ធិ អាណាព្យាបាលលើអនីតិជន។	មន្ទីរ/ការិយាល័យ សង្គមកិច្ច	អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ តុលាការ	ស្នើទៅតុលាការ ដើម្បីសម្រេច អំពីសិទ្ធិ អាណាព្យាបាល លើអនីតិជន		
50	ជំនួយរបស់មេធាវី	កុមារត្រូវមានមេធាវីនៅពេលសវនាការ។	ចៅក្រម	អនីតិជនទំនាស់ នឹងច្បាប់ មេធាវី គណៈមេធាវី	ដាច់ខាតត្រូវ មានមេធាវី	ក្រុមនីតិវិធី ប្រហុទណ្ឌ មាត្រា ៣០០ និង៣០១ និងអនុសញ្ញា ស្តីពីសិទ្ធិកុមារ	

2 បើគ្មានការជ្រើសរើសដោយអនីតិជន មេធាវី ត្រូវបានចាត់តាំងដោយមិនយកកម្រៃតាមគំនិតផ្តួចផ្តើមរបស់ប្រធានតុលាការ ដូចមានចែងនៅក្នុងច្បាប់ស្តីពីលក្ខន្តិកៈមេធាវី។

អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ មេធាវីគណៈមេធាវី ដាច់ខាតត្រូវមានមេធាវី

3 តុលាការត្រូវតែផ្តល់ពេលវេលា ថតសំណុំរឿងឲ្យមេធាវីដើម្បីត្រៀមការពារក្តីកុមារ។

អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ មេធាវីគណៈមេធាវី

4 រដ្ឋត្រូវរ៉ាប់រងថ្លៃថតចម្លងសំណុំរឿងសម្រាប់មេធាវីដែលតុលាការជ្រើសតាំងឲ្យជួយការពារក្តី។

មេធាវី

5 មេធាវីដែលត្រូវបានជ្រើសរើសដោយអនីតិជនត្រូវបង់ថ្លៃថតចម្លងសំណុំរឿង។

តុលាការ

51 ការផ្តល់ព័ត៌មានអំពីសិទ្ធិដល់អនីតិជន

1 នៅពេលចាប់ផ្តើមសវនាការ ចៅក្រមត្រូវប្រាប់អនីតិជនដោយប្រើប្រាស់ភាសាដែលអនីតិជនអាចយល់បាន អំពីសិទ្ធិដូចតទៅ៖

- ១) សិទ្ធិដែលទាក់ទងនឹងដំណាក់កាលនៃការជំនុំជម្រះដូចមានចែងក្នុងមាត្រា៦នៃច្បាប់នេះ
- ២) សិទ្ធិមានវត្តមាននៅពេលជំនុំជម្រះក្តី
- ៣) សិទ្ធិទទួលបានការ ការពារពីតុលាការស្រដៀងមិនគប្បី ឬការស្នូរជេញដោលមិនសមរម្យ
- ៤) សិទ្ធិប្តឹងចៅក្រមជំនុំជម្រះ
- ៥) សិទ្ធិធ្វើសំណូមពរចុងក្រោយ និង៦) សិទ្ធិប្តឹងឧទ្ធរណ៍។

អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ មេធាវីអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច បច្ចេកទេសកុមារ មេត្រីត្រូវយកមកអនុវត្ត

<p>52 អំណាចរបស់ តុលាការក្នុងការបង្វែរ</p>	<p>1 នៅដំណាក់កាលនៃការជំនុំជម្រះលើអនីតិជន ដែលមានអាយុចាប់ពី១៤ ដល់ក្រោម១៨ឆ្នាំ ជាប់ចោទពីបទលហុ បទមឃ្លឹម ចៅក្រមត្រូវ ពិចារណាជាបឋមទៅលើការបង្វែរ។</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>ការពិចារណាជា បឋមក្នុងការបង្វែរ</p>
<p>2</p>	<p>ក្នុងករណីលក្ខខណ្ឌអប្បបរមាត្រូវបាន បំពេញ តុលាការត្រូវចេញសាលក្រមបង្កង រឿងទុកសិន បន្ទាប់មកត្រូវ៖ ១) ពិគ្រោះយោបល់ជាមួយអនីតិជន អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ អ្នកទំនុកបម្រុង មេធាវី ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ជនរងគ្រោះ ដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណី និងអ្នក ពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត ២) រៀបចំផែនការបង្វែរ ៣) ឲ្យអនីតិជនចុះហត្ថលេខា ឬផ្តិតម្រាមដៃ អនុវត្តផែនការបង្វែរ។</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>ត្រូវមានកម្រិត លក្ខខណ្ឌសមរម្យ និងមានការ ពិគ្រោះយោបល់ ទើបអាច ពិចារណាការ បង្វែរ</p>
<p>3</p>	<p>ក្នុងករណីតុលាការសម្រេចបង្វែរ បទប្បញ្ញត្តិក្នុងជំពូក១០នៃច្បាប់នេះ ត្រូវយកមកអនុវត្ត។</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>ត្រូវមានការយល់ ព្រមពី អនីតិជន ហើយជំពូក១០ នៃច្បាប់នេះត្រូវ យកមកអនុវត្ត</p>
<p>4</p>	<p>តុលាការអាចចេញសាលក្រមសម្រេច អំពីសំណងរដ្ឋប្បវេណី ក្នុងករណី មានការប្តឹងសុំ។</p>	<p>ចៅក្រម</p>	<p>កុមារ ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ ដើមបណ្តឹង រដ្ឋប្បវេណី</p>

5 ប្រសិនបើអនីតិជនកំពុងជាប់ឃុំ តុលាការ ត្រូវបង្គាប់ឲ្យដោះលែង អនីតិជននោះភ្លាម ទោះមានបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ពីព្រះរាជអាជ្ញា ក៏ដោយ ហើយត្រូវប្រគល់អនីតិជននោះ ទៅអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់។

ព្រះរាជអាជ្ញា អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាង ដែលច្បាប់ បានកំណត់ ចៅក្រម

ត្រូវបង្គាប់ឲ្យ ដោះលែង អនីតិជន នោះភ្លាម ទោះ មានបណ្តឹង ឧទ្ធរណ៍ ពី ព្រះរាជអាជ្ញា ក៏ដោយ

6 ក្នុងករណីអនីតិជនត្រូវការកិច្ចការពារ និង ថែទាំ តុលាការត្រូវបញ្ជូនអនីតិជននោះទៅ មន្ទីរសង្គមកិច្ច ហើយមន្ទីរសង្គមកិច្ចត្រូវចាត់ វិធានការសមស្របទៅតាមសុខុមាលភាព និងស្ថានភាពសង្គមរបស់អនីតិជន។

អនីតិជនទំនាស់ នឹងច្បាប់ និងគ្រួសារ ចៅក្រម មន្ទីរសង្គមកិច្ច

ត្រូវបញ្ជូន អនីតិជននោះ ទៅមន្ទីរសង្គមកិច្ច ក្នុងករណីត្រូវការ កិច្ចការពារ និង ថែទាំ

7 ក្នុងករណីយល់ឃើញថាអនីតិជនត្រូវការកិច្ច ការពារនិងថែទាំ មន្ទីរឬការិយាល័យ សង្គមកិច្ចត្រូវចាត់វិធានការស្នើទៅតុលាការ សុំព្យួរ ឬដកហូតឬបញ្ឈប់អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់និងសិទ្ធិអាណាព្យាបាល លើអនីតិជននោះ។

អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ មន្ទីរ/ការិយាល័យ សង្គមកិច្ច តុលាការ

ស្នើទៅតុលាការ សុំព្យួរ ឬដកហូត អំណាចមេបាតុដង ករណីត្រូវការ កិច្ចការពារនិង ថែទាំ

- 8 ប្រសិនបើកុមារមិនមានអ្នកតំណាងដែលច្បាប់ មន្ទីរ/ការិយាល័យ សន្តិ/ការិយាល័យ សង្គមកិច្ច បានកំណត់ មន្ទីរ/ការិយាល័យសង្គមកិច្ចត្រូវ សង្គមកិច្ច ស្នើទៅតុលាការ ដើម្បីសម្រេចអំពីសិទ្ធិ តុលាការ អាណាព្យាបាលលើអនីតិជននោះ។
- 9 ប្រសិនបើការបង្វែរទទួលបានជាគជ័យ ចៅក្រម តុលាការនឹងលើកលែងការចោទប្រកាន់។
- 10 ក្នុងករណីការអនុវត្តផែនការបង្វែរទទួល ចៅក្រម បរាជ័យ តុលាការអាចចេញដីកាសម្រេច បង្វែរជាថ្មី ដោយពិចារណាទៅលើមូលហេតុ ដែលនាំឲ្យបរាជ័យ ទស្សនៈរបស់អនីតិជន អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ និងការ ពិគ្រោះយោបល់ជាមួយភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ឬចាត់វិធានការតាមនីតិវិធី។

ជំពូក១០នៃច្បាប់ នេះ អនុសញ្ញាស្តីពី សិទ្ធិកុមារ និង ច្បាប់សិទ្ធិមនុស្ស ដទៃទៀត ដែល ពាក់ព័ន្ធនឹងកុមារ

តើត្រូវកំណត់ លក្ខខណ្ឌអ្វីខ្លះ សម្រាប់ការ ជោគជ័យ?

ផែនការបង្វែរ ជាគជ័យត្រូវមាន ការបញ្ជាក់រួមគ្នា ពីភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ចនិងអ្នក ទទួលបន្ទុកអនុវត្ត ផែនការបង្វែរ

ជំពូក ១០ នៃ ច្បាប់នេះអនុសញ្ញា ស្តីពី សិទ្ធិកុមារ និងច្បាប់សិទ្ធិ មនុស្សដទៃទៀត ដែលពាក់ព័ន្ធ នឹងកុមារ

តើមាន លក្ខខណ្ឌអ្វីខ្លះ ដែលមិនអាច រៀបចំផែនការ បង្វែរជាថ្មី ហើយ ត្រូវចាត់វិធានការ តាមនីតិវិធី?

អាចចេញដីកា សម្រេចបង្វែរជាថ្មី ដោយពិចារណា ទៅលើមូលហេតុ ដែលនាំឲ្យ បរាជ័យដោយ មានការពិគ្រោះ យោបល់

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
53	ចម្លើយសារភាពនៅពេលសវនាការ	ចៅក្រមត្រូវពិនិត្យ ឆ្លងច្រឡំ និងបញ្ជាក់ថា ចម្លើយសារភាពទទួលយកពីទូរគមនាគមន៍ អនីតិជននៅពេលសវនាការ ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយស្ម័គ្រចិត្ត គ្មានការគំរាមកំហែង ឬបង្ខំបង្ខំ និងបានយល់អំពីផលវិបាកនៃការសារភាពនេះ។	ចៅក្រម	អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាង មេធាវី ភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ច មន្ត្រី នគរបាលយុត្តិធម៌	តើត្រូវមាននីតិវិធីអ្វីខ្លះដើម្បីការពារកុមារដែលមិនបានសារភាពកំហុសដោយស្ម័គ្រចិត្ត?		
	2	ចម្លើយសារភាពដែលបានមកពីការគំរាមកំហែង ការបង្ខំបង្ខំ ឬការមិនយល់ដឹងអំពីផលវិបាកនៃការសារភាព មិនត្រូវចាត់ទុកជាកត្តាសម្រាប់ពិនិត្យ។	ចៅក្រម	ដូចចំណុច១ ខាងលើ			
	3	ការសារភាពទទួលយកផែនការបង្វែរមិនត្រូវចាត់ទុកជាកត្តាសម្រាប់ពិនិត្យ បទល្មើសដដែល សម្រាប់នីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌបន្តបន្ទាប់នោះឡើយ។	ចៅក្រម	ដូចចំណុច១ ខាងលើ			
	4	ក្នុងពេលសវនាការ តុលាការត្រូវផ្ទៀងផ្ទាត់ពិភាក្សាជាមួយអ្នកដែលបានសារភាព និងកត្តាផ្សេងៗទៀតនៃបទល្មើស។	ចៅក្រម	ដូចចំណុច១ ខាងលើ			

54	ការប្រកាសសាលក្រម	1 សាលក្រមត្រូវប្រកាសនៅពេលសវនាការក្រោយពីធ្វើការពិភាក្សាដេញដោល ឬនៅពេលសវនាការលើកក្រោយ។	ចៅក្រម	អនីតិជន និងច្បាប់	
2	ជាគោលការណ៍ ការប្រកាសសាលក្រមត្រូវធ្វើជាអសាធារណៈ ដោយមានវត្តមានភាគីពាក់ព័ន្ធ មេធាវី និងអ្នកដែលមានប្រយោជន៍ក្នុងរឿងក្តីនេះ។	ចៅក្រម	អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ អ្នកទំនុកបម្រុង មេធាវី ភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ច និងភាគីដែលមានប្រយោជន៍ក្នុងរឿងក្តី	ចាំបញ្ហានេះពាក់ព័ន្ធនឹងមាត្រា៤៧ យ៉ាងដូចម្តេច? អ្នកណាជាអ្នកមានប្រយោជន៍ក្នុងរឿងក្តី តើពាក្យថាជាគោលការណ៍មានឥទ្ធិពលទៅលើការអនុវត្តរបស់មាត្រានេះយ៉ាងមេច?	
3	សាលក្រមអាចប្រកាសដោយមិនមានវត្តមានអនីតិជន។	ចៅក្រម	កុមារទំនាស់ និងច្បាប់	ប្រសិនបើមិនមែនជាឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារចំពោះវត្តមានរបស់កុមារ	
55	សមាសភាពនៃក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជម្រះ	1 ក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជម្រះសាលាឧទ្ធរណ៍ និងតុលាការកំពូល ត្រូវមានសមាសភាពជាចៅក្រមជំនាញខាងអនីតិជនម្នាក់។	សាលាឧទ្ធរណ៍ តុលាការកំពូល	ត្រូវមានសមាសភាពជាចៅក្រមជំនាញខាងអនីតិជនម្នាក់	តើត្រូវកំណត់លក្ខខណ្ឌអ្វីខ្លះដើម្បីឱ្យយុទ្ធសាស្ត្រជាចៅក្រមជំនាញអនីតិជន?

56 ការបញ្ជូនរឿងក្តី ទៅសាលាឧទ្ធរណ៍ និងតុលាការកំពូល

1 ក្នុងករណីមានបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ ក្រឡាបញ្ជីនៃ សាលាដំបូងត្រូវរៀបចំ និងបញ្ជូនសំណុំរឿង ទៅសាលាឧទ្ធរណ៍ក្នុងរយៈពេល១០ថ្ងៃ គិតពីថ្ងៃប្តឹងឧទ្ធរណ៍ លើកលែងតែមាន កាលៈទេសៈមិនអាចជម្នះបានដែលត្រូវតែ មានបញ្ជាក់នៅក្នុងលិខិតបញ្ជូន។

សាលាឧទ្ធរណ៍ ត្រូវរៀបចំ និង បញ្ជូនសំណុំរឿង ទៅសាលា ឧទ្ធរណ៍ក្នុង រយៈពេល១០ថ្ងៃ ធ្វើការងារ លើកលែង ករណីមិនអាច ធ្វើទៅកើត

ត្រឹមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ (មិនបានបញ្ជាក់ ច្បាប់អំពីរយៈពេល ក្នុងការផ្តល់សំណុំរឿង ពីតុលាការមួយ ទៅតុលាការ មួយទៀត)

57 អាទិភាពចំពោះ រឿងក្តីអនីតិជន

1 សាលាឧទ្ធរណ៍ និងតុលាការកំពូលត្រូវផ្តល់ អាទិភាពចំពោះរឿងក្តីអនីតិជន ជាពិសេស រឿងក្តីអនីតិជនដែលស្ថិតនៅក្នុងការឃុំខ្លួន បណ្តោះអាសន្ន។

កុមារ ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាង ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច មេធាវី

ផ្តល់អាទិភាព ចំពោះរឿងក្តី កុមារទាំងអស់ ដែលកំពុងឃុំខ្លួន បណ្តោះអាសន្ន

ត្រឹមនីតិវិធី ព្រហ្មទណ្ឌ (មិនមានបញ្ជាក់ពី រយៈពេលសវនាការ រឿងក្តីអនីតិជន)

2 សាលាឧទ្ធរណ៍ត្រូវជំនុំជម្រះក្នុងរយៈពេល ៣ខែ ដោយគិតពីថ្ងៃទទួលសំណុំរឿង លើកលែងតែមានមូលហេតុស្មោះស្មាញ មិនអាចជម្នះបាន។

កុមារ ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាង ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច មេធាវី

ក្នុងរយៈពេល ៣ខែ លើកលែង តែមានមូលហេតុ ស្មោះស្មាញ មិនអាចជម្នះបាន

តើរឿងជាមូលហេតុ ស្មោះស្មាញ អាចជម្នះបាន?

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
	3	ដើម្បីជាឧត្តមប្រយោជន៍របស់អនីតិជនក្នុងពេលវង់ចាំជំនុំជម្រះ សាលាឧទ្ធរណ៍ ឬតុលាការកំពូលត្រូវតែចាត់វិធានការដោះស្រាយអនីតិជនដែលជាប់បណ្តោះអាសន្នឲ្យមានសេរីភាព។	សាលាឧទ្ធរណ៍ តុលាការកំពូល	កុមារ ទំនាស់និងច្បាប់ អ្នកតំណាង ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច មេធាវី	ដើម្បីឧត្តម ប្រយោជន៍ អនីតិជន ត្រូវពិចារណា ដោះលែង អនីតិជនដែល ជាប់ប្របណ្តោះ អាសន្ន		
58	សមត្ថកិច្ចរបស់សាលាឧទ្ធរណ៍ក្នុងការបង្កើត	1 សាលាឧទ្ធរណ៍មានសមត្ថកិច្ចបង្កើតអនីតិជនយោងតាមមាត្រា ៥២។	សាលាឧទ្ធរណ៍	កុមារ ទំនាស់និងច្បាប់ អ្នកតំណាង ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច មេធាវី			
59	ការពន្លាតវិធានចំពោះតុលាការជាន់ខ្ពស់	1 វិធានដែលអនុវត្តចំពោះសាលាដំបូង ក៏ត្រូវអនុវត្តនៅសាលាឧទ្ធរណ៍ និងតុលាការកំពូល លើកលែងតែវិធាននោះផ្ទុយនឹងវិធានរបស់តុលាការជាន់ខ្ពស់។	សាលាឧទ្ធរណ៍ តុលាការកំពូល	កុមារ ទំនាស់និងច្បាប់ អ្នកតំណាង ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច មេធាវី	លើកលែង តែវិធានផ្ទុយ អនីតិជនដែល ខ្លះដែលផ្ទុយ?		
60	ការបង្កើត	1 ការបង្កើតវិធានការដែលអាចប្រើប្រាស់ក្នុងករណីអនីតិជនបានសារភាពថាបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស ហើយអាចជឿជាក់ថាបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសមែន ចេញពីដំណាក់កាលនីមួយៗនៃនីតិវិធីតុលាការ។	តុលាការ	កុមារ ទំនាស់និងច្បាប់ អ្នកតំណាង ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច មេធាវី		តើវិធីខ្លះដែល ជាមូលដ្ឋានអាច ជឿជាក់បាន ?	

61	អាជ្ញាធរទទួលបន្ទុក បង្វែរ	1	អាជ្ញាធរទទួលបន្ទុកបង្វែររួមមានតំណាង អង្គការអយ្យការ ចៅក្រមស៊ើបសួរ ចៅក្រម ជំនុំជម្រះនៃសាលាដំបូង និងក្រុមប្រឹក្សាជំនុំ ជម្រះនៃសាលាឧទ្ធរណ៍។	ព្រះរាជអាជ្ញា ចៅក្រម	កុមារ ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាង ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច មេធាវី
----	---------------------------	---	---	----------------------	--

62	គោលបំណង នៃការបង្វែរ	1	<p>គោលបំណងនៃការបង្វែររួមមាន៖</p> <p>១) លើកទឹកចិត្តឲ្យអនីតិជនទទួលស្គាល់ កំហុស និងការខូចខាតដែលខ្លួនបង្កឡើង</p> <p>២) ជំរុញឲ្យមានការសះជាវរវាងជនរងគ្រោះ និងអនីតិជន</p> <p>៣) លើកទឹកចិត្តឲ្យមានការជួសជុលការ ខូចខាត ឬសំណងជំងឺចិត្តដល់ជនរងគ្រោះ</p> <p>៤) អប់រំ និងកែប្រែអាកប្បកិរិយាបែប អនីតិជន</p> <p>៥) ឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីត្រូវការផ្ទាល់របស់ អនីតិជន ដើម្បីធ្វើសមាហរណកម្មទៅក្នុង គ្រួសារ ឬសហគមន៍ ឬសង្គមវិញ</p> <p>៦) ជៀសវាងការមានស្លាកស្នាមអាក្រក់ក្នុង អារម្មណ៍ និងបញ្ឆោតការទទួលបាននូវ បទពិសោធន៍អាក្រក់នៃការប្រព្រឹត្តបទល្មើស ពីជនដទៃក្នុងពេលអនុវត្តទោស និង ជៀសវាង ការប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី</p> <p>៧) បង្ការការរើសអើងលើអនីតិជន និង ជៀសវាងមានប្រវត្តិចាំបានជាប់ទោសក្នុង បញ្ជីថ្កោលទោស។</p>	ព្រះរាជអាជ្ញា ចៅក្រម	គ្រប់ស្ថាប័ន ពាក់ព័ន្ធ
----	---------------------	---	---	----------------------	------------------------

63	លក្ខខណ្ឌអប្បបរមានៃការបង្វែរ	1	<p>ការបង្វែរត្រូវមានលក្ខខណ្ឌអប្បបរមាដូចតទៅ៖</p> <p>១) មានភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីចោទប្រកាន់ឬបង្ហាញអំពីពិទ្ធភាពរបស់អនីតិជន</p> <p>២) អនីតិជនសារភាពទទួលកំហុសដោយស្ម័គ្រចិត្ត គ្មានការបង្ខិតបង្ខំ និងមានការសុំទោសជនរងគ្រោះ</p> <p>៣) បទល្មើសដែលបានប្រព្រឹត្តជាបទល្មើសលម្អ ឬមជ្ឈិម</p> <p>៤) អនីតិជនយល់ព្រមធ្វើការបង្វែរបន្ទាប់ពីបានទទួលពិគ្រោះយោបល់ជាមួយភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចឬមេធាវីអំពីសិទ្ធិរបស់អនីតិជន និងពិចារណាផងដែរអំពីអនុភាព និងផលប៉ះពាល់នៅពេលអនុវត្តវិធានការបង្វែរ។</p>	ព្រះរាជអាជ្ញាចៅក្រម	អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច មេធាវី និងអ្នកពាក់ព័ន្ធចរទៀត	លក្ខខណ្ឌ អប្បបរមាទាំងបួនសំរាប់ការបង្វែរត្រូវអនុវត្ត
----	-----------------------------	---	--	---------------------	---	---

64	លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យសម្រាប់បង្វែរ	1	<p>ក្នុងករណីរឿងក្តីបញ្ជូនទៅតាមលក្ខខណ្ឌអប្បបរមានៃការបង្វែរដូចមានចែងនៅក្នុងមាត្រា៦៣នៃច្បាប់នេះ អាជ្ញាធរទទួលបន្ទុកបង្វែរ មុននឹងសម្រេចបង្វែរ ឬមិនបង្វែរត្រូវពិចារណាលើកត្តាដូចខាងក្រោម៖</p> <p>១) កាលៈទេសៈនៃបទល្មើស</p> <p>២) ស្ថានភាពនៃបទល្មើស</p> <p>៣) បុគ្គលិកលក្ខណៈអនីតិជន</p> <p>៤) ការទទួលបានឥទ្ធិពលពីគ្រួសារ និងបរិយាកាសជីវិតការរស់នៅរបស់អនីតិជន</p> <p>៥) ព្យសនកម្មរបស់ជនរងគ្រោះ</p> <p>៦) សុវត្ថិភាពរបស់ជនរងគ្រោះ សហគមន៍និងសង្គម។</p>	ចៅក្រម និង ព្រះរាជអាជ្ញា	អ្នកពាក់ព័ន្ធទាំងអស់	ប្រសិនបើរឿងក្តីអនីតិជនត្រូវបាននឹងលក្ខខណ្ឌអប្បបរមានៃការបង្វែរ តើការពិចារណាបែបណាដែលកំណត់ថាអនីតិជនមិនសមស្របសម្រាប់ការបង្វែរ?
----	------------------------------	---	--	--------------------------	----------------------	---

65 វិធានការបង្វែរ

1

ផែនការបង្វែរនឹងត្រូវបញ្ចូលវិធានមួយ ឬ ច្រើនដូចខាងក្រោម៖

- ១) ចំណុចមួយឬច្រើន នៃកាតព្វកិច្ចនៃការត្រួតពិនិត្យតាមផ្លូវ តុលាការក្នុងក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ
- ២) ទៅសាលាត្រូវទៀងទាត់តាម ផែនការកំណត់
- ៣) ចំណាយពេលជាមួយគ្រួសារ
- ៤) ចូលរួមក្នុងការអប់រំ បណ្តុះបណ្តាល វិជ្ជាជីវៈ
- ៥) ធ្វើការងារសហគមន៍ដែលមានលក្ខណៈ ជាការងារបណ្តុះបណ្តាល និងដែលអាច សម្រួលដល់ការបញ្ចូលខ្លួនទៅរស់នៅក្នុង សង្គមវិញ
- ៧) ចូលរួមកម្មវិធីក្នុងសហគមន៍ ឬមណ្ឌល ដែលបង្ការអនីតិជនប្រព្រឹត្តបទល្មើសម្តងទៀត
- ៨) ស្នាក់នៅក្នុងទីកន្លែងជាក់លាក់ជាមួយ ពេលវេលាជាក់លាក់
- ៩) ជួសជុលសំណង់ខូចខាតរបស់ ជនរងគ្រោះ
- ១០) វិធានផ្សេងទៀតដែលសមស្រប នឹងការបង្វែរ។

មាត្រា ២២៣
នៃក្រមនីតិវិធី
ព្រហ្មទណ្ឌ

អ្នកពាក់ព័ន្ធ
ទាំងអស់

ចៅក្រម និង
ព្រះរាជអាជ្ញា

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
2		វិធានការបង្កើនទាក់ទងនឹងការងារ ត្រូវអនុលោមតាមបទដ្ឋានគតិយុត្តជាតិ និងអន្តរជាតិស្តីពីការងារដែលមានជាធរមាន។	ចៅក្រម និងព្រះរាជអាជ្ញា	អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាង ដែលច្បាប់កំណត់ និងមេធាវី	ត្រូវអនុលោម តាមបទដ្ឋាន គតិយុត្តជាតិ និង អន្តរជាតិស្តីពី ការងារដែលមាន ជាធរមាន		
66	ការរៀបចំផែនការ បង្កើន	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចមានរយៈពេល១ខែ សម្រាប់រៀបចំផែនការបង្កើន លើកំលែងផែនការ មានស្ថានភាពពិសេស។	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	អនីតិជន ទំនាស់ នឹងច្បាប់	រយៈពេល១ខែ លើកំលែងផែនការ ភាពពិសេស?		
2		ការបង្កើតផែនការបង្កើន ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ត្រូវពិចារណាលើកត្តាដូចខាងក្រោម៖ ១) ទស្សនៈអនីតិជន អ្នកតំណាង ដែលច្បាប់បានកំណត់ និងជនផ្សេងទៀត ដែលទទួលបានសេចក្តីបទល្មើស ២) សាវតារ វប្បធម៌ សាសនា និងភាសា របស់អនីតិជន ៣) កម្រិតសិក្សា សមត្ថភាពខាងបច្ចេកកម្ម កាលៈទេសៈ និងស្ថានភាពគ្រួសារអនីតិជន ៤) សមាមាត្ររវាងផែនការបង្កើន ចរិតនៃ បទល្មើស និងផលប្រយោជន៍ សង្គម ៥) អាយុ និងតម្រូវការអភិវឌ្ឍរបស់ អនីតិជន។	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ ជនរងគ្រោះ និង អ្នកពាក់ព័ន្ធ ដទៃទៀត			

3

- ដែនការបង្វែររបស់អនីតិជនត្រូវ៖
 - ១) ផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់អនីតិជន
 - ២) ឲ្យអនីតិជនយល់ពីផលប៉ះពាល់នៃអំពើល្មើសទៅលើជនងាយគ្រោះ
 - ៣) កែតម្រូវកំហុសដែលបង្កឡើងដោយអំពើល្មើស និងរួមបញ្ចូលនូវសំណងខូចខាត
 - ៤) អនុវត្តនៅទីកន្លែងសមស្រប
 - ៥) ជៀសវាងការធ្វើអាជីវកម្ម កេងប្រវ័ញ្ច ឬបណ្តាលឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដល់សុខភាពផ្លូវចិត្ត ឬផ្លូវកាយអនីតិជន
 - ៦) មិនប៉ះពាល់ជាអវិជ្ជមានដល់ការសិក្សា
 - ៧) មិនពាក់ព័ន្ធនឹងការដកហូតសិទ្ធិសេរីភាពនៅក្នុងទម្រង់នៃការដាក់ទោស។

ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ចៅក្រម និងអ្នកជាទៀតដូចបានបញ្ជាក់ក្នុងចំណុចខាងលើ

67	<p>និទ្ទេសដែលត្រូវចុះនៅក្នុងផែនការបង្រៀម</p>	1	<p>ផែនការបង្រៀមត្រូវមាននិទ្ទេសដូចខាងក្រោម៖</p> <ol style="list-style-type: none"> ១) វិធានការបង្រៀម និងរយៈពេលនៃការអនុវត្តិបានបង្រៀម ២) បញ្ជាក់លម្អិតពីសេវានិងជំនួយដែលផ្តល់ឲ្យអនីតិជន ៣) បញ្ជាក់ឲ្យច្បាស់ពីបុគ្គល ឬអង្គការផ្តល់សេវា និងជំនួយ ៤) បញ្ជាក់ពីការទទួលខុសត្រូវអនីតិជនអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ៥) បញ្ជាក់ពីគោលបំណងអនីតិជនអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ៦) បញ្ជាក់ពីកម្មវិធីអប់រំ ការបម្រើការងារ ការកម្សាន្ត និងសុខុមាលភាពអនីតិជនទៅតាមស្ថានភាព ៧) បញ្ជាក់ពីអាជ្ញាធរ ឬជនដែលទទួលបន្ទុកអនុវត្តផែនការបង្រៀម ៨) បញ្ជាក់ពីភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលទទួលបន្ទុកត្រួតពិនិត្យតាមដាននិងអនុវត្តផែនការបង្រៀម ៩) បញ្ជាក់ពីការយល់ព្រមរបស់អនីតិជនចំពោះផែនការបង្រៀម។ 	<p>ក្រុមរដ្ឋបាល ទំនាស់និងច្បាប់ ចៅក្រមអ្នកតំណាង ដែលច្បាប់បានកំណត់ នគរបាល បុគ្គលិក អង្គការ សមាជិក ក្រុមប្រឹក្សាឃុំ-សង្កាត់ គ្រូបង្រៀន សមាជិក សមស្រប ណាមួយនៅក្នុងសហគមន៍</p>	<p>តើអ្នកផ្សេងទៀតអាចត្រូវបានផ្តល់អំណាចឲ្យទទួលខុសត្រូវនៅក្នុងផ្នែកនៃផែនការបង្រៀមដែរ ឬទេ?</p>
----	--	---	---	---	---

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
2	ផែនការបង្រៀមត្រូវចុះដូចខាងក្រោម៖	១) អត្តសញ្ញាណ និងហត្ថលេខារបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ២) អត្តសញ្ញាណ និងស្នាមម្រាមដៃរបស់អនីតិជន ៣) អត្តសញ្ញាណ ហត្ថលេខា ឬស្នាមម្រាមដៃរបស់អ្នកពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត។	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	ដូចគ្នានឹងចំណុចខាងលើ			
3		ច្បាប់ថតចម្លងនៃផែនការបង្រៀមត្រូវរក្សាទុកជាការសម្ងាត់នៅការិយាល័យរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច។	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	ដូចគ្នានឹងចំណុចខាងលើ		អ្នកពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ត្រូវយល់ច្បាស់ពីការសម្ងាត់នៃផែនការបង្រៀម	
68	ការសម្រេចអំពីផែនការបង្រៀមដោយអាជ្ញាធរទទួលបន្ទុកបង្រៀម	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចត្រូវបញ្ជូនផែនការបង្រៀមទៅអាជ្ញាធរបង្រៀម ដើម្បីពិនិត្យ និងសម្រេច។	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	អាជ្ញាធរទទួលបន្ទុកបង្រៀម			
2		ប្រសិនបើយល់ស្រប អាជ្ញាធរបង្រៀមត្រូវបញ្ជូនដីកាសម្រេចបង្គាប់ឱ្យអនុវត្តផែនការបង្រៀមនេះ។	អាជ្ញាធរទទួលបន្ទុកបង្រៀម	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់តុលាការ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអ្នកពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត			
3		ប្រសិនបើផែនការបង្រៀមមិនសមស្រប អាជ្ញាធរបង្រៀមត្រូវបង្គាប់ឱ្យភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចរៀបចំផែនការបង្រៀមឡើងវិញក្នុងអំឡុងពេល១ខែ លើកលែងតែមានស្ថានភាពពិសេស។	អាជ្ញាធរទទួលបន្ទុកបង្រៀម	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច មានស្ថានភាពពិសេស		តើអ្វីខ្លះជាស្ថានភាពពិសេស?	

69	ការអនុវត្តផែនការបង្វែរ	<p>1 ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអ្នកទទួលបន្ទុកអនុវត្តផែនការបង្វែរត្រូវធានារ៉ាប់រងអនុវត្តសេចក្តីសម្រេចនិងផែនការបង្វែរក្នុងការគ្រប់គ្រង និងត្រួតពិនិត្យលើអនីតិជន។</p>	<p>ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអ្នកទទួលបន្ទុកអនុវត្តផែនការបង្វែរ</p>	<p>អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់</p>	
2		<p>អ្នកទទួលបន្ទុកអនុវត្តផែនការបង្វែរត្រូវធ្វើរបាយការណ៍ស្តីពីលទ្ធផល ឬឧបសគ្គនៅក្នុងការអនុវត្តផែនការបង្វែរទៅភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច។</p>	<p>អ្នកទទួលបន្ទុកអនុវត្តផែនការបង្វែរ</p>	<p>ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច</p>	<p>តើការធ្វើរបាយការណ៍ត្រូវធ្វើប៉ុន្មានដង? ហើយវានឹងត្រូវបញ្ចូលទៅក្នុងផែនការបង្វែរដែរឬទេ?</p>
3		<p>ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចត្រូវបញ្ជូនរបាយការណ៍នោះ រួមទាំងយោបល់របស់ខ្លួនទៅអាជ្ញាធរបង្វែរ និងចម្លងជូនមន្ទីរសង្គមកិច្ច។</p>	<p>ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ព្រះរាជអាជ្ញា និងមន្ទីរសង្គមកិច្ច</p>	<p>តុលាការ</p>	<p>តើការធ្វើរបាយការណ៍ត្រូវធ្វើប៉ុន្មានដង? ហើយវានឹងត្រូវបញ្ចូលទៅក្នុងផែនការបង្វែរដែរឬទេ?</p>

70	ការកែប្រែវិធានការបង្កើន	1	អាជ្ញាធរបង្កើនអាចកែប្រែវិធានការបង្កើនបាន តាមគំនិតផ្តួចផ្តើមរបស់ខ្លួន ឬសំណើរបស់ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ដោយស្របទៅតាម ស្ថានភាពជាក់ស្តែង ដើម្បីជាប្រយោជន៍ របស់អនីតិជន។	អ្នកទទួល បន្ទុកអនុវត្ត ផែនការបង្កើន	អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ និងភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ច	ប្រសិនបើការកែ ប្រែនោះជាខុស ប្រយោជន៍ សម្រាប់អនីតិជន
2	អាជ្ញាធរបង្កើនត្រូវសម្រេចពីសំណើកែប្រែ ផែនការបង្កើនរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចក្នុង រយៈពេល៥ថ្ងៃនៃថ្ងៃធ្វើការ។	3	ប្រសិនបើអាជ្ញាធរបង្កើនមិនសម្រេចលើ សំណើរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចក្នុងរយៈពេល ៥ថ្ងៃទេ នោះមានន័យថាសំណើនេះត្រូវបាន យល់ព្រម។	អ្នកទទួល បន្ទុកអនុវត្ត ផែនការបង្កើន	អនីតិជន ទំនាស់និងច្បាប់ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអ្នកពាក់ព័ន្ធ ផ្សេងទៀត	ការកែប្រែផែនការ បង្កើនមិនចាត់ទុក ថាជាការបរាជ័យ លើការអនុវត្ត ផែនការបង្កើន នោះទេ
71	បរាជ័យក្នុងការអនុវត្ត ផែនការបង្កើន	1	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចត្រូវផ្តល់របាយការណ៍ ស្តីពីលទ្ធផលនៃការមិនគោរពកាតព្វកិច្ច ដែលបានកំណត់ក្នុងវិធានការបង្កើន រួមទាំងយោបល់របស់ខ្លួនជូនទៅអាជ្ញាធរ បង្កើន និងមន្ទីរសង្គមកិច្ច។	ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	អនីតិជន ទំនាស់និងច្បាប់ អាជ្ញាធរបង្កើន និងមន្ទីរ សង្គមកិច្ច	

2 អាជ្ញាធរបង្វែរត្រូវពិនិត្យរបាយការណ៍ និងកោះហៅអនីតិជន អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបង្កង ឬមេធាវីភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អ្នកទទួលបន្ទុកអនុវត្តផែនការបង្វែរឲ្យចូលបង្ហាញខ្លួនក្នុងរយៈពេល១៥ថ្ងៃ។

អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬ អ្នកទំនុកបង្កង មេធាវី ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អ្នកទទួលបន្ទុក អនុវត្តផែនការបង្វែរ ជាលាយលក្ខណ៍ អក្សរ

3 នៅពេលល្អកត់ត្រាបង្ហាញខ្លួន អាជ្ញាធរបង្វែរត្រូវសាកសួរពីមូលហេតុដែលអនីតិជនមិនគោរពតាមវិធានការបង្វែរ។

ដូចគ្នានឹង ចំណុច២

4 បន្ទាប់ពីបានពិគ្រោះយោបល់ជាមួយអនីតិជន អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបង្កង និងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អាជ្ញាធរ បង្វែរអាចចេញដីកាបង្វែរជាថ្មី ឬចាត់ការតាម នីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌជាធរមាន។

ដូចគ្នានឹង ចំណុច៣

តើហេតុផលអ្វីខ្លះដែលនាំឲ្យមិនបន្តការបង្វែរ?

5 អាជ្ញាធរបង្វែរត្រូវបន្តចាត់ការតាមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌជាធរមាន ប្រសិនបើអនីតិជនមិនចូលបង្ហាញ និងគ្មានមូលហេតុសមស្រប។

ដូចគ្នានឹង ចំណុច៤

មូលហេតុសមស្រប

72 ការដោះលែងដោយមានលក្ខខណ្ឌ

1 ការដោះលែងដោយមានលក្ខខណ្ឌ អាចត្រូវផ្តល់ជូនអនីតិជនក្នុងមណ្ឌលស្ថានីតិសម្បទាទៅតាមលក្ខខណ្ឌកំណត់ជាក់លាក់។

អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ និងមណ្ឌលស្ថានីតិសម្បទា

ក្នុងករណីដូចជា៖
១) មួយភាគបីនៃទោសប្រសិនបើទោសតិចជាងប្រសិទ្ធិឬស្មើ១ឆ្នាំ
២) ពាក់កណ្តាលនៃទោសករណីផ្សេងទៀត

មាត្រា៥១៣ និង ៥១៤ នៃក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ

73 បុគ្គលដែលមានសិទ្ធិស្នើដោះលែងដោយមានលក្ខខណ្ឌ

1 បុគ្គលដែលរៀបរាប់ខាងក្រោម មានសិទ្ធិស្នើសុំដោះលែងអនីតិជនដោយមានលក្ខខណ្ឌ៖
១) ទណ្ឌិតជាអនីតិជន ឬមេធាវីរបស់ខ្លួន
២) អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់
៣) ប្រធានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា
៤) ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលពាក់ព័ន្ធនឹងរឿងក្តីអនីតិជននោះ
៥) បេសកកម្មការទូត ឬក្នុងស៊ុលបរទេស ក្នុងករណីអនីតិជនជាជនបរទេស។

អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ មេធាវី អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ប្រធានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច បេសកកម្មការទូត ឬក្នុងស៊ុលបរទេស

ចៅក្រម និងប្រធានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា

តើមានការគិត ឬគណនាយ៉ាងម៉េចប្រសិនបើនៅក្នុងពន្ធនាគារផ្សេងទៀត?

74 លក្ខខណ្ឌលើរយៈពេលទាក់ទងនឹងពាក្យសុំឲ្យមានការផ្តល់នីតិសម្បទាឡើងវិញតាមផ្លូវតុលាការ

1 ពាក្យសុំឲ្យមាននីតិសម្បទាឡើងវិញអាចជាក់ជូនសភាព្រហ្មទណ្ឌនៃសាលាឧទ្ធរណ៍ពិនិត្យ លុះត្រាតែផុតរយៈពេលដូចតទៅ៖
១) ២ឆ្នាំ ចំពោះបទល្មើសឧក្រិដ្ឋ
២) ៦ខែ ចំពោះបទល្មើសមជ្ឈិម
៣) ១ខែ ចំពោះបទល្មើសលហុ។

អនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់និងមេធាវី

អនីតិជនគណនាយ៉ាងម៉េចប្រសិនបើនៅក្នុងពន្ធនាគារផ្សេងទៀត?

2	<p>រយៈពេលចាប់ផ្តើមគិតពីពេលអនុវត្តទោស រួច ឬពេលទោសត្រូវផុតអាជ្ញាយុកាល។</p>	<p>សភាព្រហ្មទណ្ឌ នៃសាលាឧទ្ធរណ៍</p>	<p>អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ និងមេធាវី</p>	
3	<p>ពាក្យសុំអាចត្រូវធ្វើដោយ៖ ១) ទណ្ឌិតជានីតិជន ដែលបានប្រព្រឹត្ត បទល្មើសកាលខ្លួននៅជាអនីតិជន ២) អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់របស់ ទណ្ឌិតជាអនីតិជន។</p>	<p>សភាព្រហ្មទណ្ឌ នៃសាលាឧទ្ធរណ៍</p>	<p>អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ និងមេធាវី</p>	
75	<p>1 ការមាននីតិសម្បទា ឡើងវិញដោយពេញ លក្ខណៈច្បាប់</p>	<p>1 ការមាននីតិសម្បទាឡើងវិញដោយពេញ លក្ខណៈច្បាប់ ត្រូវធ្វើឡើងនៅពេលផុត រយៈពេលដូចតទៅ៖ ១) ៣ឆ្នាំ ចំពោះបទឧក្រិដ្ឋ ២) ១ឆ្នាំ ចំពោះបទមជ្ឈិម ៣) ៣ខែ ចំពោះបទលហុ។</p>	<p>អនីតិជន ទំនាស់នឹងច្បាប់</p>	<p>រយៈពេលចាប់ផ្តើម គិតពេលអនុវត្ត ទោសរួច ឬ ពេលទោសត្រូវ ផុតអាជ្ញាយុកាល</p>
76	<p>1 ការបង្កើតមណ្ឌល យុវនីតិសម្បទា</p>	<p>1 មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាត្រូវបានបង្កើតឡើង សម្រាប់គ្រប់គ្រងអនីតិជន និងក្រោមការ គ្រប់គ្រងរបស់ក្រសួងសង្គមកិច្ច។</p>	<p>អនីតិជនទំនាស់ នឹងច្បាប់</p>	<p>ត្រូវកំណត់ ដោយអនុក្រឹត្យ</p>

77	<p>ការបែងចែកការ គ្រប់គ្រងអនីតិជន ក្នុងមណ្ឌលយុវនីតិ សម្បទា</p>	<p>1 មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាត្រូវបានបែងចែកជា ៣ផ្នែកដូចខាងក្រោម៖</p> <ul style="list-style-type: none"> ១) ផ្នែកយុវជនអនីតិជនបណ្តោះអាសន្ន ២) ផ្នែកយុវជនទទួលបានអនីតិជនដើម្បី ទទួលកម្មវិធីស្ថាប័នសម្បទា ៣) ផ្នែកក្រៅមជ្ឈមណ្ឌលយុវនីតិជន ដើម្បីទទួលកម្មវិធីសមាហរណកម្ម។ <p>2 បែបបទនៃការគ្រប់គ្រងអនីតិជនក្នុងមណ្ឌល យុវនីតិសម្បទា ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាស អនុក្រឹត្យស្តីពីការងារ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសង្គមកិច្ច រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងមហាផ្ទៃ និងរដ្ឋមន្ត្រី ក្រសួងយុត្តិធម៌។</p>	<p>ក្រសួងសង្គមកិច្ច ក្រសួងយុត្តិធម៌ និងក្រសួង មហាផ្ទៃ</p> <p>មណ្ឌល យុវនីតិសម្បទា</p> <p>ត្រូវកំណត់ដោយ ប្រកាសអនុវត្ត ក្រសួងរវាង រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួង សង្គមកិច្ចរដ្ឋមន្ត្រី ក្រសួងយុត្តិធម៌ និងរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួង មហាផ្ទៃ</p>
78	<p>បញ្ជីឈ្មោះ អនីតិជន</p>	<p>1 គ្រប់មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាត្រូវមាន បញ្ជីឈ្មោះ អនីតិជន និងព័ត៌មានផ្សេងទៀត ដោយយុវនីតិសម្បទាប្រចាំខ្លួន និងគ្រប់គ្រងអនីតិជន។</p>	<p>ក្រសួងសង្គមកិច្ច ក្រសួងយុត្តិធម៌</p> <p>មណ្ឌលយុវនីតិ សម្បទា</p> <p>ត្រូវកំណត់ដោយ ប្រកាសអនុវត្ត ក្រសួងរវាង រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួង សង្គមកិច្ច និង រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួង យុត្តិធម៌</p>

មាត្រា	ចំណងជើងមាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ
79	គោលបំណងនៃការប៉ុន្មាន	1	គោលបំណងនៃការប៉ុន្មានអនីតិជន ត្រូវធ្វើឡើងដើម្បីស្តារនីតិសម្បទា រួមបញ្ចូលទាំងការបណ្តុះបណ្តាល ការព្យាបាលការចែទា ការការពារ ការអប់រំ និងផ្តល់ជំនាញវិជ្ជាជីវៈ។	ក្រសួងសង្គមកិច្ច	មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា	គោលបំណង គឺជួយអនីតិជន ឲ្យក្លាយទៅជា ពលរដ្ឋសុចរិត និងមាន ប្រយោជន៍ដល់ សង្គមជាតិ		
2		2	មន្ត្រីមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាដែលទទួល បន្ទុកគ្រប់គ្រងអនីតិជនត្រូវទទួលបានការ បណ្តុះបណ្តាលអំពីចិត្តសាស្ត្រ សុខុមាលភាព បទដ្ឋានជាតិ និងអន្តរជាតិ ពាក់ព័ន្ធនឹងកុមារនិងវិធានការសម្រាប់ ការពារអនីតិជនដែលត្រូវបានដកហូតសិទ្ធិ សេរីភាព។	ក្រសួងសង្គមកិច្ច	មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា			

80 សិទ្ធិជាមូលដ្ឋាន របស់អនិតិជន ដែលជាប់ឃុំ

1

- សិទ្ធិជាមូលដ្ឋានរបស់អនិតិជនដែលជាប់ឃុំមានដូចជា៖
 - ១) សិទ្ធិទទួលបានការសិក្សាអប់រំ
 - ២) សិទ្ធិចេញពីការធ្វើទារុណកម្ម អំពើឃោរឃៅ អនុស្សធម៌ បន្ទាបបន្ថែម ការដាក់ទណ្ឌកម្ម ល្មើសកាយ និងផ្លូវចិត្ត ឬប្រើប្រាស់ទម្រង់ផ្សេងៗ សម្រាប់ធ្វើទណ្ឌកម្មមានការដាក់ឱ្យនៅឯការ ការដាក់កំហុតឬបដិសេធមិនឱ្យមានការ ប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយក្រុមគ្រួសារ ការកាត់ បន្ថយចំណីអាហារ និងពលកម្មដោយបង្ខំ
 - ៣) សិទ្ធិទទួលបានវិធានការដាក់នីយ័តិវិធី ដែលស្របតាមសេចក្តីថ្លែងរូបរបស់អនិតិជន
 - ៤) សិទ្ធិទទួលបានការណែនាំអំពីបទបញ្ជា ផ្ទៃក្នុងអំពីសិទ្ធិនិងកាតព្វកិច្ច
 - ៥) សិទ្ធិផ្តល់ដំណឹងអំពីការប៉ុន្តែន ការផ្ទេរ ការដោះលែងទៅអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បាន កំណត់ អ្នកទំនុកបម្រុង និងមេធាវី
 - ៦) សិទ្ធិទទួលបានការការពារ ការពិនិត្យ សុខភាព និងការព្យាបាលជំងឺ ឬបុស និងផ្តល់ ដំណឹងទៅអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ អ្នកទំនុកបម្រុង និងមេធាវី
 - ៧) សិទ្ធិទទួលបានការអនុញ្ញាតឱ្យមានការ សួរសុខទុក្ខជាលក្ខណៈឯកជនពីសំណាក់ សមាជិកគ្រួសារ ឬមិត្តភក្តិ
 - ៨) សិទ្ធិទទួលបានយន្តការបណ្តឹងប្រកបដោយ ប្រសិទ្ធភាពនិងរក្សាការសម្ងាត់ទាក់ទងនឹង លក្ខខណ្ឌ និងការប្រព្រឹត្តករណីខ្លួនក្នុង ពេលយុទ្ធន
 - ៩) សិទ្ធិផ្សេងទៀតដែលទទួលស្គាល់ដោយ បទដ្ឋានគតិយុត្តិជាធរមាន។

មណ្ឌលយុវនីតិ សម្បទា

អនិតិជនទំនាស់ និងច្បាប់

81 សេវាសម្រាប់

អនីតិជនក្នុងមណ្ឌល
យុវនីតិសម្បទា

1

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចដែលទទួលបន្ទុក
មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាត្រូវផ្តល់សេវាដល់
អនីតិជនដែលជាប់ឃុំ ដូចខាងក្រោម៖
១) ការពារ ថែទាំ និងផ្តល់រាល់តម្រូវការ
ចាំបាច់ផ្ទាល់ខ្លួនដោយស្របតាមបុគ្គលិក
លក្ខណៈ ជំនឿ សាសនា ភេទ និងអាយុ
របស់អនីតិជន

២) ស្នាក់នៅជាក្រុម ឬជាឯកតុបុគ្គល
៣) សិក្សាអប់រំ បណ្តុះបណ្តាល វិជ្ជាជីវៈ
សិល្បៈ កីឡា កម្សាន្ត និងសម្រាកពីការងារ
៤) សុខភាពផ្លូវកាយនិងផ្លូវចិត្តសមស្រប
៥) ពិនិត្យវាយតម្លៃសុខភាពដោយមន្ទីរពេទ្យ។
ត្រូវកត់បញ្ជូលទៅក្នុងសំណុំរឿងអនីតិជន
ជាប់ឃុំនូវព័ត៌មានអំពីប្រសស្នាម ជំងឺផ្លូវចិត្ត
ពិការភាពផ្នែកកាយសម្បទា ឬព័ត៌មាន
ពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត។

៦) សេវាផ្សេងទៀតដែលលើកស្ទួយ
សុខភាព និងមោទនភាពចំពោះខ្លួនឯង
លើកទឹកចិត្តមានគំនិតទទួលខុសត្រូវ
លើកទឹកចិត្តមានអាកប្បកិរិយា និងជំនាញ
ដែលជួយអនីតិជនក្នុងការអភិវឌ្ឍសក្តានុពល
របស់ខ្លួនឲ្យក្លាយជាពលរដ្ឋល្អឆ្នាក់ក្នុង
សង្គម និងជួយឲ្យក្មេងភ្នែកត្រឡប់មក
ក្នុងសង្គមវិញបន្ទាប់ពីបានដោះលែង។

ក្រសួងសង្គមកិច្ច
អនីតិជនទំនាស់
និងច្បាប់ អ្នក
តំណាងដែល
ច្បាប់បានកំណត់
មេធាវី ចៅក្រម
និងព្រះរាជអាជ្ញា

82	ការរក្សាអនីតិជន	1	<p>អនីតិជនត្រូវរក្សាក្នុងមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ដូចខាងក្រោម៖</p> <p>១) អនីតិជនត្រូវដាក់ដោយឡែកពីនីតិជន</p> <p>២) អាគារដោះដោយឡែកតាមភេទផ្សេងគ្នា តាមប្រភេទ និងស្ថានភាពនៃបទល្មើស អាយុ អត្តចរិត សុខភាពផ្លូវកាយ និង ផ្លូវចិត្តរបស់អនីតិជន</p> <p>៣) អនីតិជនភេទស្រីត្រូវបានថែទាំដោយ បុគ្គលិកស្រី</p> <p>៤) អនីតិជនមានជំងឺឆ្លង ត្រូវនៅក្នុងអាគារ ដោយឡែក និងដឹកជញ្ជូនដោយមធ្យោបាយ ដោយឡែក។</p>	<p>ក្រសួងសង្គមកិច្ច</p> <p>អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់</p>
2	ប្រសិនបើអនីតិជនឈានដល់អាយុ ១៤ឆ្នាំ ក្នុងពេលបាន និងកំពុងអនុវត្តទោសក្នុង មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ត្រូវបន្តនៅក្នុង មណ្ឌលហេតុដល់អាយុក្រោម ២៤ឆ្នាំ។	2	<p>បែបបទនៃការផ្ទេរ ការប្រគល់ និង ការទទួលទណ្ឌិត ត្រូវកំណត់ដោយ ប្រកាសអន្តរ ក្រសួងរាងរដ្ឋ មន្ត្រីសង្គមកិច្ច រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួង មហាផ្ទៃ និងរដ្ឋ មន្ត្រីក្រសួង យុត្តិធម៌</p>	<p>អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់</p> <p>ក្រសួងសង្គមកិច្ច</p>

3

នៅពេលអនីតិជនឈានចូលអាយុ ២៤ឆ្នាំ ត្រូវផ្ទេរទៅអនុវត្តទោសបន្តនៅក្នុងមណ្ឌល ឃុំខ្លួនសម្រាប់អនីតិជន។

ក្រសួងសង្គមកិច្ច

អនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់

បែបបទនៃការផ្ទេរ ការប្រគល់ និង ការទទួលទណ្ឌិត ត្រូវកំណត់ដោយ ប្រកាសអន្តរ ក្រសួងរវាង រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួង សង្គមកិច្ច រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួង មហាផ្ទៃ និង រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួង យុត្តិធម៌

83

ចំណាត់ថ្នាក់សន្តិសុខ នៅក្នុងមណ្ឌល យុវនីតិសម្បទា

1

ចំណាត់ថ្នាក់សន្តិសុខសម្រាប់អនីតិជន នៅក្នុងមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ត្រូវស្ថិតក្នុង ចំណាត់ថ្នាក់ទាបបំផុតនិងត្រូវកំណត់ដោយ ប្រកាសអន្តរក្រសួង រវាងរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួង សង្គមកិច្ច រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងមហាផ្ទៃ និងរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងយុត្តិធម៌។

ក្រសួងសង្គមកិច្ច ក្រសួងយុត្តិធម៌ និងក្រសួង មហាផ្ទៃ

មណ្ឌល យុវនីតិសម្បទា

ត្រូវកំណត់ដោយ ប្រកាសអន្តរ ក្រសួងរវាង រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួង សង្គមកិច្ចរដ្ឋមន្ត្រី ក្រសួងមហាផ្ទៃ និងរដ្ឋមន្ត្រី ក្រសួងយុត្តិធម៌

84

ភ្នាក់ងារក្នុងមណ្ឌល យុវនីតិសម្បទា

1

ភ្នាក់ងារទាំងអស់ដែលធ្វើការជាមួយអនីតិជន នៅក្នុងមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ត្រូវតែទទួល បានការបណ្តុះបណ្តាលត្រឹមត្រូវអំពីចិត្ត សាស្ត្រកុមារ សុខុមាលភាពកុមារ និង បទដ្ឋានអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិ កុមារ និងការ ប្រព្រឹត្តករលើអនីតិជនដែលត្រូវដកហូត សិទ្ធិសេរីភាព។

ក្រសួងសង្គមកិច្ច

មណ្ឌល យុវនីតិសម្បទា

តើកម្រិត អប្បបរមានៃការ បណ្តុះបណ្តាល នៅត្រឹមណា? តើការបណ្តុះ បណ្តាលនេះត្រូវ ធ្វើប៉ុន្មានដង?

មាត្រា	ចំណុច	កាតព្វកិច្ច	អ្នកចូលរួមអនុវត្ត	អ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ	វិធានការអនុវត្ត	បញ្ហា	ច្បាប់ដែលពាក់ព័ន្ធ	
85	1	ការធ្វើអធិការកិច្ចមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា	អគ្គនាយកដ្ឋានអនុវត្តន៍សាលាដំបូង ប្រធានសភាស៊ើបសួរ ចៅក្រមស៊ើបសួរ ត្រូវធ្វើអធិការកិច្ចជាប្រចាំលើមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ដែលស្ថិតក្នុងដែនសមត្ថកិច្ចរបស់ខ្លួន និងធានាថាលក្ខខណ្ឌនៃការប្រព្រឹត្តិ និងការយុំខ្លួនត្រូវអនុវត្តដោយអនុលោមតាមក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ និងច្បាប់ជាធរមាន។	អគ្គនាយកដ្ឋានអនុវត្តន៍សាលាដំបូង អមសាលាឧទ្ធរណ៍ ព្រះរាជអាជ្ញាអមសាលាដំបូង ប្រធានសភាស៊ើបសួរ ចៅក្រមស៊ើបសួរ	មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា	ធ្វើអធិការកិច្ចជាប្រចាំ	តើពាក្យថាជាប្រចាំនេះស្ថិតក្នុងកម្រិតណា ?	
86	1	បទបញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងចៅក្រម	ចៅក្រម និងព្រះរាជអាជ្ញាដែលត្រូវបានចាត់តាំងឲ្យទទួលបន្ទុករឿងក្តីកុមារតាមបទបញ្ញត្តិនៃក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ ត្រូវចាត់ការបន្តរហូតដល់មានចៅក្រមជំនាញទាក់ទងនឹងកុមារ។	មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា	មន្ត្រីមានសមត្ថកិច្ច	យុវនីតិសម្បទា និងកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់	មន្ត្រីមានសមត្ថកិច្ច គ្រប់ពេលវេលា	
87	1	នគរបាលយុត្តិធម៌ជំនាញទទួលបន្ទុកអនីតិជន	នគរបាលយុត្តិធម៌ដែលកំពុងចាត់ការរឿងក្តីអនីតិជនតាមបទបញ្ញត្តិនៃក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ ត្រូវចាត់ការបន្តរហូតដល់មាននគរបាលយុត្តិធម៌ជំនាញទទួលបន្ទុកការងារអនីតិជន។	មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌	មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌	គ្រប់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ	គ្រប់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ	

88	មណ្ឌល យុវនីតិសម្បទា	1	វិធានការទាំងឡាយដែលកំពុងអនុវត្តទៅលើ អនីតិជន ត្រូវបន្តអនុវត្តរហូតដល់មាន មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា។	បែបបទ និងនីតិ វិធីនៃការផ្ទេរ ការ ប្រគល់ និងការ ទទួលអនីតិជន ត្រូវកំណត់ដោយ ប្រកាសអន្តរ ក្រសួងរវាងរដ្ឋមន្ត្រី ទទួលបន្ទុកវិស័យ សង្គមកិច្ច រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួង មហាផ្ទៃ និង រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួង យុត្តិធម៌	តើនេះមានន័យ ថា មាត្រា ទាំងអស់មិន អនុវត្ត ឬក៏ មាត្រាណាដែល អាចអនុវត្ត ចំពោះមណ្ឌល ស្ថានីតិសម្បទា?
89	អវសានបញ្ញត្តិ	1	ក្រោយពីចូលជាធរមាននៅទូទាំងប្រទេស ច្បាប់នេះត្រូវផ្សព្វផ្សាយ រយៈពេល៦ខែ ទើបយកមកអនុវត្ត។	គ្រប់ស្ថាប័ន ពាក់ព័ន្ធ គ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ គ្រប់ស្ថាប័ន ពាក់ព័ន្ធ	បន្ទាប់ពីចូលជាធរ មានទូទាំង ប្រទេស

ឧបសម្ព័ន្ធ២

តារាងសកម្មភាព

នៃ

ផែនការប្រតិបត្តិ

២០១៨ - ២០២០

មាតិកា

ឧបសម្ព័ន្ធ២

១. ផែនការប្រតិបត្តិ	142
១.១. សេចក្តីផ្តើម	142
១.២. គោលការណ៍នៃអភិក្រម	142
១.៣. កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រតាមផ្នែកនីមួយៗ	142

១. ផែនការប្រតិបត្តិ

១.១. សេចក្តីផ្តើម

នៅក្នុងផែនការប្រតិបត្តិ មានសកម្មភាពជាច្រើនតាមផ្នែកកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រនីមួយៗ។ ផែនការប្រតិបត្តិ កំណត់ស្ថាប័នដឹកនាំអនុវត្តនិងពេលវេលាសម្រាប់អនុវត្តសកម្មភាពនីមួយៗ។ ផែនការនេះមានទាំងសកម្មភាព ដែលជាការទទួលខុសត្រូវរបស់ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង និងសកម្មភាពដែលជាការទទួលខុសត្រូវរបស់ស្ថាប័ន ឬក្រសួងពាក់ព័ន្ធទាំងនៅថ្នាក់ជាតិនិងថ្នាក់ក្រោមជាតិ។

១.២. គោលការណ៍នៃអភិក្រម

សកម្មភាពរួមមួយចំនួន អាចត្រូវបានដាក់បញ្ចូលជាថ្មីនៅក្នុងកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រមួយចំនួន។ សកម្មភាព រួមទាំងនោះទាក់ទងនឹងការបង្កើតធនធាន ការគ្រប់គ្រងថ្នាក់ជាតិ និងគោលនយោបាយ និងធានាឲ្យមាន ប្រព័ន្ធមួយដ៏ត្រឹមត្រូវ បញ្ចៀសការធ្វើការងារជាន់គ្នា និងការចំណាយធនធានទ្វេដង។ សកម្មភាពទាំងនោះ ផ្តោតទៅលើការងារសម្របសម្រួលថ្នាក់ជាតិឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមនានា។ សកម្មភាព រួមភាគច្រើនត្រូវអនុវត្តនៅក្នុងរយៈពេល១២ខែដំបូងនៃផែនការ។ ក្រសួងនិងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធអាចចាប់ផ្តើម អនុវត្តសកម្មភាពតាមផ្នែករបស់ខ្លួន ទៅតាមសមត្ថភាពរបស់ស្ថាប័នខ្លួន ។

១.៣. កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រតាមផ្នែកនីមួយៗ

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រតាមផ្នែកនីមួយៗសម្រាប់ការអនុវត្តក្នុងរយៈពេល ៣ឆ្នាំរួមមាន៖

១. ការសម្របសម្រួល ការគ្រប់គ្រង និងការទំនាក់ទំនង
២. ការអប់រំ និងបណ្តុះបណ្តាល
៣. ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច
៤. ការបង្វែរ
៥. ការធ្វើសមាហរណកម្ម
៦. ការឃុំខ្លួន
៧. ការទប់ស្កាត់បទល្មើស
៨. ក្របខណ្ឌគោលនយោបាយ និងប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិ
៩. ការពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃ

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី១៖ ការសម្របសម្រួល ការគ្រប់គ្រង និងការទំនាក់ទំនង

គោលបំណងទូទៅ៖

ដើម្បីឲ្យមានការទំនាក់ទំនង និងការសម្របសម្រួលប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព សន្ទុះនៃការអនុវត្តប្រកបដោយចីរភាព ការប្រើប្រាស់ធនធានដោយប្រសិទ្ធភាព និងបង្កើនការគាំទ្រដល់ផ្នែកផ្សេងៗសម្រាប់ការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនដោយជោគជ័យ។ ប្រើប្រាស់ក្រុមការងារអន្តរក្រសួងថ្មី និងយន្តការដែលមានស្រាប់ ដើម្បីបង្កើនការទំនាក់ទំនងឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពនៅគ្រប់កម្រិត ប្រើប្រាស់ធនធានដោយប្រសិទ្ធភាព បញ្ជ្រាបការបំពេញការងារជាន់គ្នា និងសម្របសម្រួលការអនុវត្តផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិស្ថិត ។

សមិទ្ធផលទី១៖ ក្រុមការងារអន្តរក្រសួងមួយត្រូវបានបង្កើតឡើង ដែលមានការចូលរួមជាពិសេសពីក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា ក្រសួងយុត្តិធម៌ ក្រសួងមហាផ្ទៃ អាជ្ញាធរជាតិប្រយុទ្ធប្រឆាំងគ្រឿងញៀន និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធឆ្សែត។ ក្រុមការងារនេះមានតួនាទីសម្របសម្រួលកិច្ចសហប្រតិបត្តិការ ប្រមូលនិងផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មាន ពិនិត្យតាមដាន វាយតម្លៃ និងរៀបចំកម្មវិធី។

សមិទ្ធផលទី២៖ មានយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការទំនាក់ទំនង ដើម្បីគាំទ្រឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរទាំងផ្នត់គំនិត និងការអនុវត្តរបស់សហគមន៍និងប្រព័ន្ធព័ត៌មានចំពោះអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ ស្របតាមអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ ។

សមិទ្ធផលទី៣៖ បានពង្រឹងការផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មាន និងការទំនាក់ទំនងផ្តល់ព័ត៌មាន ដើម្បីគាំទ្រដល់ការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព និងរក្សាធន្ទៈក្នុងការផ្លាស់ប្តូរការអនុវត្ត ដោយបង្កើតឲ្យមានគេហទំព័រ និងបណ្តាញទំនាក់ទំនងសង្គម (Facebook) មួយសម្រាប់បញ្ហាកុមារ។

សមិទ្ធផលទី៤៖ សមត្ថភាពរបស់គណៈកម្មាធិការដែលមានស្រាប់ ត្រូវបានពង្រឹងនៅក្នុងផ្នែកយុត្តិធម៌ ក៏ដូចជាផ្នែកសុខុមាលភាពកុមារនិងគ្រួសារ ដើម្បីចាត់ចែងការទទួលខុសត្រូវលើការអនុវត្ត និងសហប្រតិបត្តិការ ក្នុងគោលបំណងគាំទ្រដល់អភិក្រមប្រព័ន្ធបែបកុមារមជ្ឈមណ្ឌលឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់ការងារយុត្តិធម៌អនីតិជន។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី២ ៖ ការអប់រំ និងការបណ្តុះបណ្តាល

គោលបំណងរួម៖

ដើម្បីរៀបចំនិងប្រើប្រាស់ ធនធាន កម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលនិងអប់រំច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ក្នុងគោលបំណងគាំទ្រដល់ការផ្លាស់ប្តូរគោលការណ៍និងការអនុវត្តការងារ និងពង្រឹងសមត្ថភាពការងាររបស់បុគ្គលិក ។

សមិទ្ធផលទី៥៖ បានបង្កើនសមត្ថភាពរបស់បុគ្គលិកក្នុងផ្នែកយុត្តិធម៌អនីតិជន តាមរយៈការផ្តល់ការពន្យល់ជាទូទៅនិងលម្អិត តាមរយៈកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាល និងមេរៀនសម្រាប់ការអនុវត្ត។

សមិទ្ធផលទី៦៖ ទទួលបានប្រព័ន្ធអប់រំនិងបណ្តុះបណ្តាលស្តីពីច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជននិងការអនុវត្ត ដែលប្រកបដោយចីរភាព។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៣៖ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច

គោលបំណងទូទៅ៖

ដើម្បីបង្កើតភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលឆ្លើយតបទៅនឹងការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន។

សមិទ្ធផលទី៧៖

បានបង្កើតក្របខណ្ឌអនុវត្តការងារ និងការចែងអំពីភារកិច្ចរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ៣ប្រភេទ។

សមិទ្ធផលទី៨៖

អនុវត្តប្រព័ន្ធផ្តល់នីតិសម្បទា ការតែងតាំង និងការគ្រប់គ្រងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច។

សមិទ្ធផលទី៩៖

ត្រូវបានរៀបចំភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ចូលរួមចំណែកជាវិជ្ជមានដល់កុមារ ដែលឆ្លងកាត់ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ និងជួយដល់ការអនុវត្តអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៤៖ ការបង្វែរ

គោលបំណងរួម៖

ដើម្បីអនុវត្តការបង្វែរ និងវិធានការផ្សេងទៀតក្រៅពីការឃុំខ្លួនប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព និងធានាថាការឃុំខ្លួនគឺជាជម្រើសចុងក្រោយ និងមានរយៈពេលខ្លីបំផុត។

សមិទ្ធផលទី១០៖

អនុវត្តយន្តការយុត្តិធម៌នៅថ្នាក់សហគមន៍ដោយផ្តោតលើការបង្វែរ ដើម្បីដំណោះស្រាយបញ្ហាកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ កាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើសសារជាថ្មី ដោយមិនចាំបាច់បញ្ជូនទៅឃុំខ្លួន ឬត្រូវឆ្លងកាត់នីតិវិធីរបស់តុលាការឡើយ។

សមិទ្ធផលទី១១៖

ទទួលបានប្រព័ន្ធបង្វែរ ឬការចេញសេចក្តីព្រមានរបស់នគរបាល ដែលភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ទៅនឹងសេវាកម្ម និងមានការគាំទ្រ។

សមិទ្ធផលទី១២៖

ប្រើប្រាស់កិច្ចប្រជុំដោះស្រាយបញ្ហាដើម្បីប្រមូលព័ត៌មានឲ្យបានត្រឹមត្រូវ និងសម្របសម្រួលផែនការបង្វែរ និងសមាហរណកម្មប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៥៖ ការធ្វើសមាហរណកម្ម

គោលបំណងរួម៖

កម្មវិធីរៀបចំមុនពេលដោះលែង និងផែនការសមាហរណកម្ម ត្រូវបានអនុវត្ត យ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព ដើម្បីធ្វើសមាហរណកម្មកុមារដែលកំពុងជាប់ឃុំទៅក្នុងសង្គមដោយជោគជ័យ ហើយអត្រាបទល្មើសជាថ្មីនឹងធ្លាក់ចុះ។

សមិទ្ធផលទី១៣៖ មានសេវាសង្គមកិច្ច ហើយភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចមានសមត្ថភាពរៀបចំផែនការ និងគ្រប់គ្រងការធ្វើសមាហរណកម្ម។

សមិទ្ធផលទី១៤៖ មានកម្មវិធីសម្រាប់កុមារកំពុងជាប់ឃុំ ដើម្បីត្រៀមធ្វើសមាហរណកម្មឲ្យបានជោគជ័យ ក្រោយពេលដោះលែង។

សមិទ្ធផលទី១៥៖ និយោជក ស្ថាប័នអប់រំ និងស្ថាប័នសាសនា គាំទ្រដល់ការបង្វែរកុមារទៅក្នុងសហគមន៍វិញ។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៦៖ ការឃុំខ្លួនអនីតិជន

គោលបំណងរួម៖

ការផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងពេលឃុំខ្លួនអនីតិជន គឺសំដៅទៅលើការស្តារនីតិសម្បទាអនីតិជន និងផ្តល់ឲ្យអនីតិជននូវមុខជំនាញ ដើម្បីធ្វើសមាហរណកម្មពួកគេទៅក្នុងសហគមន៍ បន្ទាប់ពីមានការដោះលែង និងធ្វើយ៉ាងណាកុំឲ្យមានការប្រព្រឹត្តបទល្មើសសារជាថ្មី ។

សមិទ្ធផលទី១៦៖ ចំនួនកុមារក្នុងពន្ធនាគារនាពេលបច្ចុប្បន្នត្រូវបានវាយតម្លៃយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដោយសារវាជាបញ្ហា បន្ទាន់ ដែលត្រូវដោះស្រាយដើម្បីឲ្យកុមារអាចត្រូវបានបង្វែរចេញពីកន្លែងឃុំឃាំង។

សមិទ្ធផលទី១៧៖ កម្មវិធីការងារ និងទឹកនៃស្នាក់នៅ រួមទាំងសម្ភារៈប្រើប្រាស់ផង ត្រូវបានវាយតម្លៃ ហើយ លក្ខខណ្ឌ មួយចំនួនត្រូវបានកែលម្អសម្រាប់កុមារនៅក្នុងពន្ធនាគារ។

សមិទ្ធផលទី១៨៖ យន្តការបណ្តោះអាសន្នត្រូវបានកំណត់ដើម្បីស្នើសុំអាគារ ឬផ្នែកមួយចំនួននៃពន្ធនាគារ ដែលមានស្រាប់ធ្វើជាមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ដើម្បីធ្វើឲ្យបញ្ញត្តិស្តីពីការស្តារនីតិសម្បទា និងការដោះលែងដោយមាន លក្ខខណ្ឌ អាចអនុវត្តបាន និងសម្រាប់បញ្ជៀសកុមារដែលទើបតែមកថ្មី មិនឲ្យចូលក្នុងប្រព័ន្ធពន្ធនាគារដែលមានស្រាប់។

សមិទ្ធផលទី១៩៖ មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាត្រូវបានបង្កើតឡើង និងត្រូវបានអនុវត្តស្របតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ ដើម្បី ស្តារនីតិសម្បទា និងត្រៀមធ្វើសមាហរណកម្មទៅក្នុងសហគមន៍។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៧៖ ការទប់ស្កាត់បទល្មើស

គោលបំណងរួម៖

ដើម្បីកៀរគរ អប់រំ និងជួយសហគមន៍ឱ្យចេះកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងកសាងប្រព័ន្ធការពារ ដើម្បីគាំទ្របគ្គលម្នាក់ៗ និងកាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើស ។

សមិទ្ធផលទី២០៖ បានបង្កើនសមត្ថភាពផ្នែកសុខុមាលភាពកុមារ និងផ្នែកសហគមន៍ ដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណ កុមារងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើស ហើយបញ្ជូនកុមារ និងគ្រួសារទៅទទួលសេវាសមរម្យ។

សមិទ្ធផលទី២១៖ បានពង្រឹងកម្មវិធីដែលមានស្រាប់សម្រាប់ជួយដល់គ្រួសារ និងកុមារងាយរងគ្រោះ ឱ្យយល់ដឹងពី អាកប្បកិរិយាវិជ្ជមាន និងទំនាក់ទំនងល្អ ដែលអាចជួយពួកគេមិនឱ្យប្រព្រឹត្តបទល្មើស ហើយពង្រីកកម្មវិធីជាក់លាក់ ឬក៏ បង្កើតកម្មវិធីថ្មីសម្រាប់កុមារប្រសិនបើចាំបាច់។

សមិទ្ធផលទី២២៖ បានពង្រឹងទំនាក់ទំនងរវាងសហគមន៍ និងនគរបាលតាមរយៈការបង្កើតឱ្យមានយន្តការដោះស្រាយ ជម្លោះនៅសហគមន៍ដោយនគរបាលនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន ដើម្បីកាត់បន្ថយបទល្មើសដែលប្រព្រឹត្តដោយកុមារ និង កាត់បន្ថយអត្រាប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៨៖ ក្របខណ្ឌគោលនយោបាយ និងប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិ

គោលបំណងរួម៖

ដើម្បីបង្កើតអភិក្រមប្រព័ន្ធតែមួយសម្រាប់អនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលធានា ការគ្រប់គ្រងកុមារនីមួយៗឱ្យមានប្រសិទ្ធភាព។

សមិទ្ធផលទី២៣៖ ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនមួយត្រូវបានបង្កើតឡើង ដែលបង្កើនការគ្រប់គ្រងកុមារម្នាក់ៗឱ្យមាន ប្រសិទ្ធភាពដោយប្រើប្រាស់អភិក្រមសិទ្ធិកុមារជាមូលដ្ឋាន។

សមិទ្ធផលទី២៤៖ មានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងឬករណីកុមារ ដែលមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការប្រមូលនិងផ្តល់ព័ត៌មាន។

សមិទ្ធផលទី២៥៖ ធានាការរក្សាការសម្ងាត់នៃអត្តសញ្ញាណ និងកំណត់ហេតុរបស់កុមារ។

សមិទ្ធផលទី២៦៖ ការបង្វែររបស់សាលាដំបូង ត្រូវបានអនុវត្តតាមនីតិវិធីកុមារមេត្រី និងស្របតាមការអនុវត្តល្អ របស់ប្រទេសដទៃ។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៩៖ ប្រព័ន្ធពិនិច្ឆ័យតាមដាន និងវាយតម្លៃ

គោលបំណងទូទៅ៖

ដើម្បីរៀបចំប្រព័ន្ធប្រមូលទិន្នន័យ ពិនិច្ឆ័យ វាយតម្លៃ និងរាយការណ៍ពីការអនុវត្តផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ និងពិបទពិសោធន៍របស់កុមារទំនាស់នឹងច្បាប់។

សមិទ្ធផលទី២៧៖ បានអនុវត្តក្របខណ្ឌពិនិច្ឆ័យតាមដាន និងវាយតម្លៃ និងប្រមូលទិន្នន័យដើម្បីគាំទ្រដល់ការអនុវត្តដោយជោគជ័យនូវផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ។

សមិទ្ធផលទី២៨៖ បានពង្រឹងសមត្ថភាពស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធផ្នែកប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ក្នុងការធ្វើផែនការគ្រប់គ្រងការផ្លាស់ប្តូរពិនិច្ឆ័យលើការអនុវត្ត និងប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រផ្នែកលើកស្ទុកតាមក្នុងការសម្រេចចិត្ត។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី១៖ ការសម្របសម្រួល ការគ្រប់គ្រង និងការទំនាក់ទំនង

គោលបំណងទូទៅ៖

ដើម្បីឲ្យមានការទំនាក់ទំនង និងការសម្របសម្រួលប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព សន្ទុះនៃការអនុវត្តប្រកបដោយចីរភាពការប្រើប្រាស់ធនធានដោយប្រសិទ្ធភាព និងបង្កើនការគាំទ្រដល់ផ្នែកផ្សេងៗសម្រាប់ការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនដោយជោគជ័យ។ ប្រើប្រាស់ក្រុមការងារអន្តរក្រសួងថ្មី និងយន្តការដែលមានស្រាប់ ដើម្បីបង្កើនការទំនាក់ទំនងឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពនៅគ្រប់កម្រិត ប្រើប្រាស់ធនធានដោយប្រសិទ្ធភាព បញ្ចៀសការបំពេញការងារជាន់គ្នា និងសម្របសម្រួលការអនុវត្តផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិស្ថិត ។

សមិទ្ធផលទី១៖

ក្រុមការងារអន្តរក្រសួងមួយត្រូវបានបង្កើតឡើង ដែលមានការចូលរួមជាពិសេសពីក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា ក្រសួងយុត្តិធម៌ ក្រសួងមហាផ្ទៃ អាជ្ញាធរជាតិប្រយុទ្ធប្រឆាំងគ្រឿងញៀន និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធដទៃទៀត។ ក្រុមការងារនេះមានតួនាទីសម្របសម្រួលកិច្ចសហប្រតិបត្តិការ ប្រមូលនិងផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មាន ពិនិត្យតាមដាន វាយតម្លៃ និងរៀបចំកម្មវិធី។

សមិទ្ធផលទី២៖

មានយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការទំនាក់ទំនង ដើម្បីគាំទ្រឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរទាំងផ្នែកគំនិត និងការអនុវត្តរបស់សហគមន៍និងប្រព័ន្ធព័ត៌មានចំពោះអនីតិជនទំនាស់និងច្បាប់ស្របតាមអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ ។

សមិទ្ធផលទី៣៖

បានពង្រឹងការផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មាន និងការទំនាក់ទំនងផ្តល់ព័ត៌មាន ដើម្បីគាំទ្រដល់ការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព និងរក្សាធន្នៈក្នុងការផ្លាស់ប្តូរការអនុវត្ត ដោយបង្កើតឲ្យមានគេហទំព័រ និងបណ្តាញទំនាក់ទំនងសង្គម (Facebook) មួយសម្រាប់បញ្ជាក់កុមារ។

សមិទ្ធផលទី៤៖

បានពង្រឹងសមត្ថភាពសមាសភាពគណៈកម្មាធិការដែលមានស្រាប់នៅក្នុងផ្នែកយុត្តិធម៌ និងផ្នែកសុខុមាលភាពកុមារនិងគ្រួសារ ដើម្បីចាត់ចែងការទទួលខុសត្រូវលើការអនុវត្ត និងសហប្រតិបត្តិការ ក្នុងគោលបំណងគាំទ្រដល់អភិក្រមប្រព័ន្ធសហកុមាររដ្ឋប្បវេណីសម្រាប់ការងារយុត្តិធម៌អនីតិជន។

សមិទ្ធផលទី ១

ក្រុមការងារអន្តរក្រសួងមួយត្រូវបានបង្កើតឡើង មានការចូលរួមជាពិសេសពីក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា ក្រសួងយុត្តិធម៌ ក្រសួងមហាផ្ទៃ អាជ្ញាធរជាតិប្រយុទ្ធប្រឆាំងគ្រឿងញៀន និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធដទៃទៀត។ ក្រុមការងារនេះមានតួនាទី សម្របសម្រួលកិច្ចសហប្រតិបត្តិការ ប្រមូលនិងផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មាន ពិនិត្យតាមដាន វាយតម្លៃ និងរៀបចំកម្មវិធី។

សូចនាករ ១.១ ភាគរយនៃសូចនាករវាយតម្លៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិ ជាវិជ្ជមាន។

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
១.១. ក្រុមការងារអន្តរក្រសួងបានសម្របសម្រួលឲ្យមានកិច្ចសហប្រតិបត្តិការកាន់តែល្អក្នុងចំណោមស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធរបស់រដ្ឋ បានបង្កើនប្រសិទ្ធភាពការទំនាក់ទំនង និងការអនុវត្តផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព	១.១.ក. ក្រុមការងារអន្តរក្រសួងមួយត្រូវបានបង្កើតឡើង	១.១.១. បង្កើតក្រុមការងារអន្តរក្រសួងផ្លូវការមួយដែលមានសមាសភាពតំណាងមកពីក្រសួងពាក់ព័ន្ធនានា	ក្រសួងសង្គមកិច្ច ក្រសួងយុត្តិធម៌	X			ក្រសួងមហាផ្ទៃ អាជ្ញាធរជាតិប្រយុទ្ធប្រឆាំងគ្រឿងញៀន
	១.១.ខ. សក្ខីខណ្ឌការងាររបស់ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង ត្រូវបានអនុម័ត	១.១.២. បង្កើតកិច្ចព្រមព្រៀងលើលក្ខខណ្ឌការងារសម្រាប់ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	ក្រសួងសង្គមកិច្ច ក្រសួងយុត្តិធម៌	X			ក្រសួងមហាផ្ទៃ
	១.១.គ. ចំនួនបុគ្គលិករបស់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធផ្សេងៗដែលត្រូវបានតែងតាំងឲ្យចូលរួមក្នុងក្រុមការងារអន្តរក្រសួង បំបែកចែកការទទួលខុសត្រូវ និងចាប់ផ្តើមដំណើរការ	១.១.៣. តែងតាំងបុគ្គលិកពីស្ថាប័នផ្សេង ឲ្យចូលរួមក្នុងក្រុមការងារអន្តរក្រសួង ដោយមានភារកិច្ចច្បាស់លាស់ និងចាប់ផ្តើមដំណើរការ	ក្រសួងសង្គមកិច្ច ក្រសួងយុត្តិធម៌		X		ក្រសួងមហាផ្ទៃ
១.១.ឃ. ចំនួនសមាជិកក្រុមការងារអន្តរក្រសួងដែលត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាល	១.១.៤. ពង្រឹងសមត្ថភាពក្រុមការងារអន្តរក្រសួងដើម្បីអាចគ្រប់គ្រងការផ្លាស់ប្តូរនិងសម្របសម្រួលកិច្ចសហប្រតិបត្តិការ	ក្រសួងសង្គមកិច្ច ក្រសួងយុត្តិធម៌		X		ក្រសួងមហាផ្ទៃ	

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
	១.១.ង. ចំនួនក្រសួងពាក់ព័ន្ធនានាដែលបានដាក់បញ្ចូលសកម្មភាពនៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិទៅក្នុងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រស្របសំខ្លួន និងផែនការថវិកាប្រចាំឆ្នាំ	១.១.៥. ចំនួនក្រសួងពាក់ព័ន្ធនានាដែលបានដាក់បញ្ចូលសកម្មភាពនៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិទៅក្នុងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រស្របសំខ្លួន និងផែនការថវិកាប្រចាំឆ្នាំ	១.១.៥. ក្រសួងពាក់ព័ន្ធដាក់បញ្ចូលសកម្មភាពនៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ ទៅក្នុងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងផែនការថវិកាប្រចាំឆ្នាំរបស់ខ្លួន	×	×	×	
	១.១.ច. បានរៀបចំផែនការស្តីពីប្រព័ន្ធដែលមាននាពេលបច្ចុប្បន្ន និងបានចងក្រងទុកជាឯកសារស្តីពីដំណើរការនៃការអនុវត្ត និងការវិភាគលើការចំណាយ	១.១.ច. បានរៀបចំផែនការស្តីពីប្រព័ន្ធដែលមាននាពេលបច្ចុប្បន្ន និងបានចងក្រងទុកជាឯកសារស្តីពីដំណើរការនៃការអនុវត្ត និងការវិភាគលើការចំណាយ	១.១.៦. នេះគឺជាសកម្មភាពរួម៖ រៀបចំផែនការស្តីពីប្រព័ន្ធដែលមានបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីកែចំណុចជាខ្លះ ហួសសម័យកាល កាតព្វកិច្ចផ្លូវច្បាប់ ឯកសារពាក់ព័ន្ធផ្សេងៗ និងការចំណាយ (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៨)	×			
១.២. ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង បានប្រើប្រាស់គណៈកម្មាធិការផ្សេងៗ និងយន្តការដែលមានស្រាប់ ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយ និងប្រមូលព័ត៌មានប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព	១.២.ក. ផែនការស្តីពីគណៈកម្មាធិការអង្គការពាក់ព័ន្ធ និងប្រព័ន្ធទិន្នន័យពាក់ព័ន្ធនឹងយុត្តិធម៌អនីតិជន ត្រូវបានរៀបចំឡើង	១.២.ក. ផែនការស្តីពីគណៈកម្មាធិការអង្គការពាក់ព័ន្ធ និងប្រព័ន្ធទិន្នន័យពាក់ព័ន្ធនឹងយុត្តិធម៌អនីតិជន ត្រូវបានរៀបចំឡើង	១.២.១. រៀបចំឲ្យមានផែនការស្តីពីបណ្តាញអង្គការគណៈកម្មាធិការដែលមានស្រាប់ និងប្រព័ន្ធទិន្នន័យដោយផ្ដោតជាពិសេសទៅលើយុត្តិធម៌ ផ្លូវច្បាប់ រដ្ឋបាលមូលដ្ឋាន និងផ្នែកសុខុមាលភាពគ្រួសារ និងកុមារ		×		គកនក
១.៣. ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង បានសម្របសម្រួលក្របខណ្ឌការងារពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព	១.៣.ក. សូចនាករត្រូវបានកំណត់ហើយខុបករណ៍ប្រមូលទិន្នន័យ និងប្រព័ន្ធចងក្រង ប្រមូល និងផ្ទៀងផ្ទាត់ទិន្នន័យ ត្រូវបានបង្កើត	១.៣.ក. សូចនាករត្រូវបានកំណត់ហើយខុបករណ៍ប្រមូលទិន្នន័យ និងប្រព័ន្ធចងក្រង ប្រមូល និងផ្ទៀងផ្ទាត់ទិន្នន័យ ត្រូវបានបង្កើត (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៩)	១.៣.១. នេះគឺជាសកម្មភាពរួមមួយ៖ កំណត់សូចនាករសម្រាប់ការវាយតម្លៃនីមួយៗ ខុបករណ៍ប្រមូលទិន្នន័យ និងប្រព័ន្ធដើម្បីចងក្រង ប្រមូល និង ផ្ទៀងផ្ទាត់ទិន្នន័យ	×	×	×	

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
	១.១.ខ. ទិន្នន័យគោលការណ៍សម្រាប់ ពិនិត្យមើលការចាប់ផ្តើមការអនុវត្ត ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការ បានបង្កើតឡើង	១.១.ខ. ទិន្នន័យគោលការណ៍សម្រាប់ ពិនិត្យមើលការចាប់ផ្តើមការអនុវត្ត ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការ បានបង្កើតឡើង	ក្រសួង សង្គមកិច្ច	X			
	១.៣.គ. បោះពុម្ពរបាយការណ៍ វឌ្ឍនភាពស្តីពីការអនុវត្តគម្រោង (សូមមើលកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៩)	១.៣.គ. ការចងក្រង ការប្រមូល ការរៀងរៀង ការវិភាគ ទិន្នន័យ ការវាយតម្លៃ និងការបោះពុម្ពទិន្នន័យ	១.៣.៣. ការចងក្រង ការប្រមូល ការរៀងរៀង ការវិភាគ ទិន្នន័យ ការវាយតម្លៃ និងការបោះពុម្ពទិន្នន័យ	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X	X	X

សមិទ្ធផលទី ២
 មានយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការទំនាក់ទំនង ដើម្បីគាំទ្រឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរទាំងផ្នែកគំនិតនិងការអនុវត្តរបស់សហគមន៍និងប្រព័ន្ធព័ត៌មានចំពោះអនីតិជនទំនាស់ និងច្បាប់ ស្របតាមអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ

សូចនាករ ២.ក បង្កើនការផ្សព្វផ្សាយអប់រំ និងការទទួលបានរបស់សហគមន៍អភិក្រមសិទ្ធិកុមារក្នុងការអនុវត្តចំពោះអនីតិជន ទំនាស់និងច្បាប់ គោលការណ៍ ផលប្រយោជន៍ និងការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
២.១. សហគមន៍ និង បណ្តាញសារព័ត៌មានទទួល បានសារនិងព័ត៌មានដែល	២.១.ក. របាយការណ៍សិក្សា ស្រាវជ្រាវត្រូវបានរៀបចំឡើងនិង ចែកចាយ	២.១.១. ធ្វើការសិក្សាស្រាវជ្រាវគំរូមួយដើម្បីកំណត់ និងបញ្ជាក់ពីរបៀបនៃការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយបច្ចុប្បន្ន និងឥរិយាបថរបស់សហគមន៍ដើម្បីទុកជាព័ត៌មាន សម្រាប់វាស់វែង	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង ក្រសួង សង្គមកិច្ច	X			គ.ក.ន.ក ក.ជ.ក.

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
ពន្យល់ពីអភិបាលកិច្ចសម្រាប់ ដែលត្រូវអនុវត្តសម្រាប់ យុត្តិធម៌អនីតិជន និងពន្យល់ ពីផលប្រយោជន៍ចំពោះ សហគមន៍ក្នុងការអនុវត្ត អភិបាលកិច្ចនេះ	២.១.២. ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រក្នុង ការទំនាក់ទំនងជាមួយសាធារណជន និងសង្គមស៊ីវិល ត្រូវបានបង្កើត ឡើងហើយឯកសារសំខាន់ៗត្រូវ បានរៀបចំ	២.១.២. បង្កើតផែនការយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងការទំនាក់ទំនង ជាមួយសាធារណជននិងសង្គមស៊ីវិល ហើយជ្រើសរើស ទីប្រឹក្សាដើម្បីរៀបចំឯកសារសំខាន់ៗ	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X			
	២.១.៣. មានទិន្នន័យអំពីសារវិសាល មាននៅលើប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ ទាំងវីដេអូ និងអវិជ្ជមាន និងសារ ដែលផ្ទុយនឹងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌ អនីតិជន	២.១.៣. រៀបចំឯកសារសម្រាប់អ្នកសារព័ត៌មានដោយ រួមបញ្ចូលច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងសិទ្ធិកុមារ	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង		X		
	២.១.៤. %នៃប្រជាពលរដ្ឋដែល បានយល់ដឹងអំពីយុត្តិធម៌អនីតិជន	២.១.៤. ចែកសម្ភារៈអប់រំដល់សហគមន៍ ដោយប្រើប្រាស់បញ្ជីទិន្នន័យស្តីពីសហគមន៍	ក្រសួងមហាផ្ទៃ ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង		X	X	
	២.១.៥. ចំនួនដងនៃព័ត៌មានដែល បានចុះផ្សាយក្នុងប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ	២.១.៥. ពង្រឹងសមត្ថភាពក្រុមការងារអន្តរក្រសួង ក្នុងការ ទំនាក់ទំនងជាមួយប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ ដើម្បីផ្តល់ជូនជា ទៀងទាត់នូវព័ត៌មានខ្លីៗ និង សេចក្តីប្រកាសព័ត៌មាន ពាក់ព័ន្ធនឹងយុត្តិធម៌អនីតិជន	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង		X		
	២.១.៦. %នៃអ្នកប្រើប្រាស់ និងអត្រានៃអ្នកពេញចិត្ត (សូម មើលកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៩)	២.១.៦. ពង្រឹងសមត្ថភាពក្រុមការងារអន្តរក្រសួង ដើម្បីសម្របសម្រួលនិងគ្របគ្រងការងាររៀបចំគេហទំព័រ និងគណនីទំព័រ Facebook ជាលក្ខណៈអាជីព	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង		X		

សមិទ្ធផលទី ៣

បានពង្រឹងការផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មាន និងការទំនាក់ទំនងផ្តល់ព័ត៌មាន ដើម្បីគាំទ្រដល់ការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព និងរក្សាសន្តិភូមិ
ការផ្លាស់ប្តូរការអនុវត្ត ដោយបង្កើតឲ្យមានគេហទំព័រ និងបណ្តាញទំនាក់ទំនងសង្គម (Facebook) មួយសម្រាប់បញ្ហាកុមារ

**សូចនាករ ៣.ក មានព័ត៌មាន និង ឯកសារនៅតាមអ៊ីនធឺណែតដែលអ្នកអានអាចទាញយកបានដោយងាយស្រួល
ហើយវាយតម្លៃថាមានប្រយោជន៍**

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
៣.១. គេហទំព័រ និង គណនីទំព័រ Facebook ផ្តល់ព័ត៌មាន និងឯកសារ ថ្មីៗស្តីពីការអនុវត្តច្បាប់ និងការផ្លាស់ប្តូរ	៣.១.ក. គេហទំព័រជាផ្លូវការ ត្រូវបានដាក់ឲ្យប្រើប្រាស់	៣.១.១. រៀបចំផែនការបង្កើតគេហទំព័រ និងគ្រូជំនាញ អ្នករចនាគេហទំព័រ	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X	X		យូនីសេហ្វ អ.ស.ស
	៣.១.ខ. ចំនួនស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធចូល អានគេហទំព័រហើយវាយតម្លៃថា មានយោជន៍	៣.១.២. ដាក់ឲ្យដំណើរការគេហទំព័រជាផ្លូវការ		ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X		យូនីសេហ្វ អ.ស.ស
	៣.១.គ. %នៃការធ្វើបច្ចុប្បន្នភាព គេហទំព័រប្រចាំខែនៅក្នុងផ្នែក នីមួយៗ និង%នៃស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ដែលចូលរួមផ្តល់ឯកសារ	៣.១.៣. នេះគឺជាសកម្មភាពរួមមួយ៖ បន្តប្រមូលឯកសារ ពាក់ព័ន្ធដែលមានដូចជាករណីសិក្សា ឯកសារសម្រាប់ អនុវត្ត ឯកសារស្តីពីវគ្គបណ្តុះបណ្តាល លទ្ធផលនៃការ វាយតម្លៃ និងព័ត៌មានផ្សេងទៀត ដើម្បីធ្វើបច្ចុប្បន្នភាព ប្រចាំខែ		ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X	X	អ.ស.ស
	៣.១.ក. %នៃវគ្គសិក្សាតាម អ៊ីនធឺណែតទៅតាមផ្នែកនីមួយៗ ដែលត្រូវបានបញ្ចប់	៣.២.១. រៀបចំ និងលើកទឹកចិត្ត ឲ្យមានការបង្កើតនិងការ ចែករំលែកឯកសារបណ្តុះបណ្តាលតាមអ៊ីនធឺណែតនិង ឯកសារជាសម្លេងដើម្បីជួយដល់ការបណ្តុះបណ្តាល បុគ្គលិកសង្គមកិច្ចជាលក្ខណៈអាជីព		ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង			X

សមិទ្ធផលទី ៤

សមត្ថភាពរបស់គណៈកម្មាធិការដែលមានស្រាប់ ត្រូវបានពង្រឹងក្នុងផ្នែកយុត្តិធម៌និងផ្នែកសុខុមាលភាពកុមារ និងគ្រួសារ ដើម្បីបាត់បង់ ការទទួលខុសត្រូវលើការអនុវត្តនិងសហប្រតិបត្តិការ ក្នុងគោលបំណងគាំទ្រដល់អភិបាលក្រុមប្រឹក្សាបឋមសិក្សាស្រុកស្រែចម្រុះប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់ការងារយុត្តិធម៌អនីតិជន

សូចនាករ ៤.ក ៖ ចំនួនគណៈកម្មាធិការដែលរៀបចំផែនការសកម្មភាព ដើម្បីគាំទ្រដល់ការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
៤.១. ឧត្តមមន្ត្រីអនុវត្តច្បាប់មានការទទួលខុសត្រូវលើការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន បានទំនាក់ទំនងផ្តល់ការណែនាំបន្តនិងមានការអនុវត្តនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន	៤.១.ក. ចំនួនខេត្តដែលបានបណ្តុះបណ្តាលឧត្តមមន្ត្រីអនុវត្តច្បាប់ និងចំនួនមន្ត្រីដាក់ទោសខាងក្រោមដែលបានតែងតាំង	៤.១.១. បង្កើនសមត្ថភាពឧត្តមមន្ត្រីអនុវត្តច្បាប់ឲ្យទទួលយកការអនុវត្ត និងនីតិវិធីដែលតម្រូវដោយច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន	ក្រសួងយុត្តិធម៌	X	X	X	
	៤.១.គ. ចំនួនគណៈកម្មាធិការសកម្មភាព	៤.១.១. ផ្តល់ការបណ្តុះបណ្តាល និង ធនធានដល់គ.ក.ស.ក ដើម្បីដើរតួនាទី នៅក្នុងសហគមន៍សម្រាប់ការអនុវត្តកម្មវិធីបង្វែរ សមាហរណកម្ម និងកម្មវិធីទប់ស្កាត់បទល្មើសប្រហារជីវិត	៤.១.១. ផ្តល់ការបណ្តុះបណ្តាល និង ធនធានដល់គ.ក.ស.ក ដើម្បីដើរតួនាទី នៅក្នុងសហគមន៍សម្រាប់ការអនុវត្តកម្មវិធីបង្វែរ សមាហរណកម្ម និងកម្មវិធីទប់ស្កាត់បទល្មើសប្រហារជីវិត	ក្រសួងមហាផ្ទៃ	X	X	X
៤.២. គ.ក.ស.ក មានសមត្ថភាពក្នុងការគាំទ្រដល់ការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន	៤.២.ក. ចំនួនគ.ក.ស.ក ដែលបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាល	៤.២.១. ចំនួនគណៈកម្មាធិការសកម្មភាព	ក្រសួងមហាផ្ទៃ	X	X	X	
	៤.២.ខ. ចំនួនភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអ្នកដាក់ទោសខាងក្រោមដែលបានចូលជា សមាជិកគ.ក.ស.ក	៤.២.២. បញ្ចូលភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ដែលបានជ្រើសតាំងហើយ និងអ្នកដាក់ទោសខាង ក្រោមនៅក្នុងគ.ក.ស.ក	ក្រសួងមហាផ្ទៃ	X	X	X	

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី២ ៖ ការអប់រំ និងការបណ្តុះបណ្តាល

គោលបំណងរួម៖

ដើម្បីរៀបចំនិងប្រើប្រាស់ ធនធាន កម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលនិងអប់រំច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ក្នុងគោលបំណងគាំទ្រដល់ការផ្លាស់ប្តូរគោលការណ៍និងការអនុវត្តការងារ និងជ្រើសរើសមត្តភាពការងាររបស់បុគ្គលិក ។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រនេះទទួលស្គាល់ថា ការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនឲ្យបានជោគជ័យតម្រូវឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរគោលការណ៍និងការអនុវត្តមានធនធាន មានកម្មវិធីអប់រំ និង ការបណ្តុះបណ្តាលប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។ ការផ្លាស់ប្តូរទាំងនេះអាចប្រឆាំងនឹងជំនឿ និងការអនុវត្តពីមុនមក។ ប៉ុន្តែជំនឿនិងការអនុវត្តដែលមិនល្អ គួរត្រូវបានពិចារណាក្នុងការផ្លាស់ប្តូរដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់កុមារនិងសង្គម។ ដើម្បីឈានទៅកាការផ្លាស់ប្តូរនេះ ជំហានទី១ ត្រូវមានការយល់ដឹងពីសំណាក់មន្ត្រីអនុវត្តច្បាប់និងសហគមន៍តាមរយៈការបង្កើតកម្មវិធីអប់រំផ្សព្វផ្សាយនិងការបណ្តុះបណ្តាល។ ជំហានជាបន្ទាប់ គឺត្រូវបង្កើតអ្នកជំនាញនិងអ្នកបណ្តុះបណ្តាលនៅក្នុងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធនីមួយៗ។ វគ្គបណ្តុះបណ្តាលជំនាញនិងការបណ្តុះបណ្តាលគួរតែផ្តោតលើការបង្កើតទ្រឹស្តីសម្រាប់អ្នកដែលដើរតួនាទីជាអ្នកជំនាញនីមួយៗ។ សកម្មភាពសម្របសម្រួល និងទំនាក់ទំនងមួយចំនួនត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីទទួលបានឯកសារនានានិងគាំទ្រដល់ការបង្កើតជំនាញ។ ការអប់រំនៅតាមសហគមន៍ក៏ជាឿងសំខាន់ដើម្បីឲ្យពួកគេព្រមទទួលយក និងចូលរួមអនុវត្តការងារផ្សេងៗ និងសម្រាប់ការណែនាំ។ ការអប់រំនៅតាមសហគមន៍នេះ ដែលជាផ្នែកមួយនៃកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី១ តម្រូវឲ្យមានធនធានចម្រុះ និងការផ្សព្វផ្សាយ។

សមិទ្ធផលទី៥៖ បានបង្កើនសមត្ថភាពរបស់បុគ្គលិកក្នុងផ្នែកយុត្តិធម៌អនីតិជន តាមរយៈការផ្តល់ការពន្យល់ជាទូទៅ និងលម្អិត តាមរយៈកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលនិងមេរៀនសម្រាប់ការអនុវត្ត។

សមិទ្ធផលទី៦៖ ទទួលបានប្រព័ន្ធមួយស្តីពីការអប់រំ និងបណ្តុះបណ្តាលពាក់ព័ន្ធនឹងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងការអនុវត្តប្រកបដោយចីរភាព ហើយដែលអាចទទួលយកបាននិងមានតម្លៃនៅគ្រប់ដំណាក់កាល។

សមិទ្ធផលទី ៥

បានបង្កើនសមត្ថភាពរបស់បុគ្គលិកក្នុងផ្នែកយុត្តិធម៌អនីតិជន តាមរយៈការផ្តល់ការព្យាបាលជាទូទៅ និងលម្អិត តាមរយៈកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាល និងមេរៀនសម្រាប់ការអនុវត្ត

សូចនាករទី៥.ក៖ សៀវភៅមេរៀនដែលមានការពន្យល់ មេរៀនសម្រាប់បង្រៀន និងមេរៀនសម្រាប់អនុវត្តរបស់បុគ្គលិកទាំងអស់ ដែលធ្វើការជាមួយកុមារ ផ្តល់ការណែនាំយ៉ាងច្បាស់លាស់អំពីកុមារទំនាស់និងច្បាប់ និងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
៥.១. មានសៀវភៅស្តីពី ការអនុវត្ត ពីកម្មវិធី បណ្តុះបណ្តាល និង ព័ត៌មានទូទៅនិងជាក់លាក់ ដែលស្របតាមក្របខណ្ឌ ការងារពង្រឹងសមត្ថភាពផ្នែក ទំនាក់ទំនងជាមួយកុមារ ទំនាក់ទំនងជាមួយកុមារ	៥.១.ក. ក្របខណ្ឌការងារពង្រឹង សមត្ថភាពផ្នែកទំនាក់ទំនងជាមួយ កុមារ ត្រូវបានអនុម័តដោយក្រុម ការងារអនុវត្តស្រួច	៥.១.១. នេះគឺជាសកម្មភាពរួមមួយ៖ បង្កើតក្របខណ្ឌ ការងារពង្រឹងសមត្ថភាពផ្នែកទំនាក់ទំនងជាមួយកុមារ ដែលមានចែងពីតម្រូវការខាងចំណេះដឹង ជំនាញ អាកប្បកិរិយា (កម្រិតមូលដ្ឋាន ជំនាញ និងខត្តម) ហើយយំដល់ក្របខណ្ឌការងារនេះនឹងត្រូវប្រើប្រាស់ក្នុងការ បង្កើតគំណែងការងារ ការកែតម្រូវ និងវិធីសាស្ត្រ នីតិសម្បទា គោលបំណងបណ្តុះបណ្តាល និងការវាយ តម្លៃការងារ	ក្រុមការងារ អនុវត្តស្រួច ក្រសួង សង្គមកិច្ច	X			
	៥.១.ខ. ប្រព័ន្ធអនុវត្តច្បាប់ស្តីពី យុត្តិធម៌អនីតិជន ត្រូវបានអនុម័ត ដោយក្រុមការងារអនុវត្តស្រួច និងជាកំឡុងអនុវត្ត	៥.១.២. នេះគឺជាសកម្មភាពរួមមួយ៖ បង្កើតប្រព័ន្ធអនុវត្ត ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលមានទាំងតួនាទី ការ ទទួលខុសត្រូវរបស់ស្ថាប័ននីមួយៗ ដែលមានចែងក្នុង ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដំណើរការនៃការអនុវត្ត ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងករណី និងការអនុវត្តសកល្យដ	៥.១.២. ប្រព័ន្ធអនុវត្តច្បាប់ស្តីពី យុត្តិធម៌អនីតិជន ត្រូវបានអនុម័ត ដោយក្រុមការងារអនុវត្តស្រួច និងជាកំឡុងអនុវត្ត	ក្រសួងយុត្តិធម៌	X		

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
លទ្ធផល	៥.១.គ. %នៃស្ថាប័ន ដែលបានដាក់បញ្ចូលកម្មវិធីអប់រំកម្រិតមូលដ្ឋានស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនចូលក្នុងកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាល	៥.១.៣. នេះគឺជាសកម្មភាពរួមមួយ៖ ការរៀបចំឲ្យមានកម្មវិធីអប់រំកម្រិតមូលដ្ឋានស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនដែលជាផ្នែកមួយនៃ ក្របខណ្ឌការងារពង្រឹងសមត្ថភាព ហើយដាក់បញ្ចូលកម្មវិធីអប់រំនេះទៅក្នុងកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលដែលមានរួចហើយ	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X			
	៥.១.ឃ. ចំនួនស្ថាប័ន ដែលបានដាក់បញ្ចូលកម្មវិធីអប់រំកម្រិតខ្ពស់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនទៅក្នុងកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលដែលមានស្រាប់	៥.១.៤. ការរៀបចំឲ្យមានកម្មវិធីអប់រំកម្រិតខ្ពស់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនដែលជាផ្នែកមួយនៃ ក្របខណ្ឌការងារពង្រឹងសមត្ថភាព ហើយដាក់បញ្ចូលកម្មវិធីអប់រំនេះទៅក្នុងកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលដែលមានស្រាប់	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង				
	៥.១.ង. ចំនួនស្ថាប័ន ដែលបានដាក់បញ្ចូលកម្មវិធីអប់រំកម្រិតដំបូងនៃកម្រិតមូលដ្ឋានស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនទៅក្នុងកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលដែលមានស្រាប់។ លក្ខខណ្ឌដែលមានស្រាប់។ លក្ខខណ្ឌផ្តល់នីតិសម្បទា និងការតែងតាំងត្រូវបានបង្កើតឡើង។	៥.១.៥. រៀបចំមេរៀនកម្រិតឯកទេស ដើម្បីជួយគាំទ្រដល់មន្ត្រីដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រង ប្រធាន គ្រូបង្គោល។ បង្កើតលក្ខខណ្ឌផ្តល់នីតិសម្បទា និងការតែងតាំងអ្នកឯកទេសដែលច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនត្រូវឲ្យមាន។ ដាក់បញ្ចូលមេរៀនថ្នាក់ឯកទេសនេះក្នុងកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលដែលមានស្រាប់។	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X	X		
	៥.១.ច. របាយការណ៍ប្រចាំឆ្នាំស្តីពីធនធានបណ្តុះបណ្តាល និងការប្រើប្រាស់	៥.១.៦. វាយតម្លៃប្រចាំឆ្នាំលើធនធានបណ្តុះបណ្តាលទាំងអស់ ដើម្បីកំណត់ផ្នែកដែលត្រូវកែលម្អ និងកង្វះខាតផ្នែកចំណេះដឹង	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង		X		

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ	
				១	២	៣		
៥.២. មានប្រព័ន្ធទិន្នន័យស្តីពីធនធាននិងការបណ្តុះបណ្តាលជាអាជីពដែលបំបែកចែកតាមស្ថាប័ន	៥.២.ក. មានប្រព័ន្ធទិន្នន័យស្តីពីធនធាននិងការបណ្តុះបណ្តាលជាអាជីពដែលបំបែកចែកតាមស្ថាប័ន	៥.២.១. រៀបចំទម្រង់អង្កេតមួយសម្រាប់ឲ្យស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ចេញ ដើម្បីយល់ដឹងពីចំនួនធនធានដែលមាន កម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាល និងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួងក្រសួងសង្គមកិច្ច	X				
		៥.២.២. វិភាគទិន្នន័យដើម្បីប៉ាន់ប្រមាណពីសេចក្តីត្រូវការធនធាន និងការបណ្តុះបណ្តាល និងចែកចាយព័ត៌មានអំពីធនធាន ការបណ្តុះបណ្តាល និងការគាំទ្រ	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X				
		៥.២.៣. ធ្វើតេស្តពិនិត្យមើលប្រសិទ្ធភាពនៃប្រព័ន្ធទិន្នន័យស្តីពីការអប់រំនិងបណ្តុះបណ្តាលជាអាជីព ដោយមានការវាយតម្លៃលើឯកសារដែលប្រើប្រាស់និងការឆ្លើយតបតាមសំណើ	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង		X			
៥.៣. បុគ្គលិកក្នុងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធមានសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើការជាមួយកុមារទនាសនឹងច្បាប់ ស្របទៅតាមកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ដូចមានចែងក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន	៥.៣.ក. ចំនួនស្ថាប័ន ដែលអនុញ្ញាតឲ្យបុគ្គលិកចូលរួមក្នុងសិក្ខាសាលាបណ្តុះបណ្តាល និងកម្រិតនៃការពេញចិត្តរបស់អ្នកចូលរួមមានពិន្ទុ ៧ លើ ១០	៥.២.ខ. ប្រព័ន្ធទិន្នន័យស្តីពីការអប់រំ និងការបណ្តុះបណ្តាលជាអាជីព ត្រូវបានដាក់ឲ្យដំណើរការ	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X				
		៥.២.គ. ប្រព័ន្ធទិន្នន័យស្តីពីការអប់រំ និងការបណ្តុះបណ្តាលជាអាជីពត្រូវបានពិនិត្យមើល	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង		X			
		៥.៣.ក. ចំនួនស្ថាប័ន ដែលអនុញ្ញាតឲ្យបុគ្គលិកចូលរួមក្នុងសិក្ខាសាលាបណ្តុះបណ្តាល និងកម្រិតនៃការពេញចិត្តរបស់អ្នកចូលរួមមានពិន្ទុ ៧ លើ ១០	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង		X	X	X	ក្រសួងមហាផ្ទៃ ក្រសួងយុត្តិធម៌ ក្រសួងកិច្ចការនារី គ.ក.ន.ក ក្រសួងការងារ ក្រសួងអប់រំ ក្រសួងសុខាភិបាល

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
	៥.៣.២. បទដ្ឋានឯកទេសត្រូវបានបង្កើតឡើង និងអនុវត្តសម្រាប់ប្រព័ន្ធតែងតាំងអ្នកឯកទេស	៥.៣.២ បង្កើតបទដ្ឋានឯកទេស និងដំណើរការ នៃការតែងតាំង ការពិនិត្យមើល និងដំណើរការតែងតាំងឡើងវិញសម្រាប់បទដ្ឋាន ព្រះរាជអាជ្ញា ចៅក្រម និងបុគ្គលិកធ្វើការនៅកន្លែងយុទ្ធសាស្ត្រ។ ការងារនេះក្លាយបញ្ចូលបទដ្ឋានសម្រាប់ដឹកនាំ និងការគ្រប់គ្រងអ្នកឯកទេសផងដែរ។ បទដ្ឋាននេះ នឹងត្រូវបានកំណត់ដោយផ្អែកលើក្របខណ្ឌការងារកសាងសមត្ថភាពសម្រាប់ធ្វើការជាមួយកុមារ។	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	×			ក្រសួងមហាផ្ទៃ ក្រសួងយុត្តិធម៌ ក្រសួងសង្គមកិច្ច
	៥.៣.៣. ក្រុមការងារបណ្តុះបណ្តាលត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធនីមួយៗ	៥.៣.៣. កំណត់អ្នកជំនាញ និងគ្រូបង្គោល ទៅតាមផ្នែកជំនាញនីមួយៗ និងផ្តល់ការអភិវឌ្ឍវិជ្ជាជីវៈបន្ថែមទៀតតាមរយៈការបណ្តុះបណ្តាលនិងការប្រើប្រាស់	ក្រសួងសង្គមកិច្ច ក្រសួងយុត្តិធម៌ ក្រសួងមហាផ្ទៃ	×			
	៥.៣.៤. % នៃបុគ្គលិកដែលទទួលបានបណ្តុះបណ្តាលនៅក្នុងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធនីមួយៗ	៥.៣.៤. ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធនីមួយៗបង្កើត និងកំណត់ពេលវេលាបណ្តុះបណ្តាលដល់បុគ្គលិក	ក្រសួងសង្គមកិច្ច ក្រសួងយុត្តិធម៌ ក្រសួងមហាផ្ទៃ	×	×	×	
	៥.៣.៥. %នៃការធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពគេហទំព័រប្រចាំខែនៅក្នុងផ្នែកនីមួយៗ និង%នៃស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធដែលចូលរួមផ្តល់ឯកសារ	៥.៣.៥. នេះគឺជាសកម្មភាពរួមមួយៗ បន្តប្រមូលឯកសារពាក់ព័ន្ធដែលមានដូចជាការណែនាំសិក្សា ឯកសារសម្រាប់អនុវត្ត ឯកសារស្តីពីវគ្គបណ្តុះបណ្តាល លទ្ធផលនៃការវាយតម្លៃ និងព័ត៌មានផ្សេងទៀត ដើម្បីធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពប្រចាំខែ	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង		×	×	ក្រសួងមហាផ្ទៃ ក្រសួងយុត្តិធម៌ ក្រសួងសង្គមកិច្ច

សមិទ្ធផលទី ៦

ទទួលបានប្រព័ន្ធអប់រំនិងបណ្តុះបណ្តាលស្តីពីច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជននិងការអនុវត្ត ដែលប្រកបដោយចីរភាព

សូចនាករទី៦.ក៖ ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ត្រូវបានដាក់បញ្ចូលក្នុងកម្មវិធីសិក្សា និងវគ្គបណ្តុះបណ្តាលដែលពាក់ព័ន្ធ

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
៦.១ សមត្ថភាពរបស់ ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង ត្រូវបានពង្រឹង តាមរយៈ ការបណ្តុះបណ្តាល	៦.១.ក. មានទិន្នន័យស្តីពីវគ្គ បណ្តុះបណ្តាល និងស្ថាប័នដែល ពាក់ព័ន្ធនឹងយុត្តិធម៌អនីតិជន	៦.១.១. កំណត់ឲ្យដឹងពីវគ្គបណ្តុះបណ្តាលពាក់ព័ន្ធទាំង អស់ ដែលមាននិយាយពីយុត្តិធម៌អនីតិជន	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X			
	៦.១.ខ. ចំនួនអ្នកអប់រំ និងអ្នក គ្រប់គ្រងវគ្គបណ្តុះបណ្តាលដែល បានចូលរួម និង % នៃវគ្គបណ្តុះ បណ្តាលដែលដាក់បញ្ចូលករណី សិក្សានិងការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពី យុត្តិធម៌អនីតិជន	៦.១.២. រៀបចំសន្និសីទសម្រាប់អ្នកអប់រំនិងអ្នកគ្រប់គ្រង វគ្គបណ្តុះបណ្តាល ស្តីពីច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ឯកសារ ដែលមាន បទដ្ឋានស្តីពីការអនុវត្ត និងការបង្កើតប្រព័ន្ធ	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X	X		ស្ថាប័នអប់រំ ទាំងអស់
	៦.១.គ. កម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាល និងឯកសារផ្សេងៗ ត្រូវបានបង្កើត ឡើងតាមរយៈ ភាពជាដៃគូជាមួយ ស្ថាប័នជំនាញ	៦.១.៣. គាំទ្រភាពជាដៃគូជាមួយស្ថាប័នជំនាញ ក្នុងនិងក្រៅប្រទេស ដើម្បីរៀបចំឯកសារផ្សេងៗ ការ បណ្តុះបណ្តាលគ្រូបង្គោល និងសិស្ស ដើម្បីកសាង សមត្ថភាពក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X	X	X	

គោលបំណងទូទៅ

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៣៖ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រផ្នែកនេះ ទទួលស្គាល់តួនាទីដ៏សំខាន់របស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលជាផ្នែកមួយនៃការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងអភិក្រមបែបសិទ្ធិកុមារ។ ជំនាញនិងឯកទេសសម្រាប់តួនាទី និងការទទួលខុសត្រូវផ្សេងៗ ដែលមានចែងនៅក្នុងច្បាប់ តម្រូវឲ្យមានការបង្កើតភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចជា៣ប្រភេទ៖

- អ្នកប្រឹក្សាយោបល់កុមារ៖ ផ្តោតសំខាន់ទៅលើការគាំទ្រកុមារ និងផ្តល់ឲ្យកុមារនូវទំនាក់ទំនងដ៏រឹងមាំ និងការតស៊ូមតិ។
- មន្ត្រីបម្រើការងារនៅតុលាការ៖ ផ្តោតសំខាន់លើការគ្រប់គ្រងកុមារតាមរយៈប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ និងសម្របសម្រួលផ្តល់ព័ត៌មានរវាងសហគមន៍ កុមារ និងមន្ត្រីតុលាការ ។
- បុគ្គលិកសង្គមកិច្ចភ្នាក់ងារ៖ ជាអ្នកបម្រើការងារនៅក្នុងសហគមន៍ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរអត្តចរិក ពិការក្សាជាមួយជនរងគ្រោះ ស្ត្រីសិស្សម្នាក់ៗ និងធ្វើសមាហរណកម្មកុមារត្រឡប់ទៅសហគមន៍វិញ។

តួនាទីមួយចំនួន (មានបញ្ជាក់រួចហើយនៅក្នុងផ្នែកសុខុមាលភាពកុមារ និងគ្រួសារ និងផ្នែកកសាងសមត្ថភាពភ្នាក់ងារ) ដែលតម្រូវឲ្យមានចំណេះដឹង និងជំនាញប្រហាក់ប្រហែលគ្នា ហើយតួនាទីទាំងនេះអាចត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដើម្បីផ្តល់នីតិសម្បទាក្នុងតួនាទីភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចយុត្តិធម៌អនីតិជន។ ការងារនេះនឹងរៀបចំទៅតាមសកម្មភាពមួយ ដែលបង្កើតនូវក្របខណ្ឌការងារសមត្ថភាពក្នុងការទំនាក់ទំនងជាមួយកុមារ (កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី២)។ ការជ្រើសរើសនិងតែងតាំងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ត្រូវធ្វើឡើងក្នុងដំណាក់កាលដំបូងនៃការកសាងសមត្ថភាពបុគ្គលិកសង្គមកិច្ច និងក្នុងពេលដែលខ្វះខាតទាំងធនធានសេដ្ឋកិច្ចនិងសង្គម។ មានគម្រោងដ៏គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ជាច្រើនដែលមានបំណងអភិវឌ្ឍន៍បុគ្គលិកសង្គមកិច្ច ដែលផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងធនធានយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការ (ឧទាហរណ៍៖ គម្រោងស្តីពីការមើលថែកុមារនៅក្នុងគ្រួសារជាអាទិភាព អំពើហិង្សាលើកុមារ)។ តួនាទី និងការទទួលខុសត្រូវរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចគឺជាផ្នែកមួយដ៏សំខាន់សម្រាប់ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន។ (កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៤)

សមិទ្ធផលទី៧៖ បានបង្កើតក្របខណ្ឌអនុវត្តការងារ និងការចែងអំពីភារកិច្ចរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច៣ប្រភេទ។

សមិទ្ធផលទី៨៖ អនុវត្តប្រព័ន្ធផ្តល់នីតិសម្បទា ការតែងតាំង និងការគ្រប់គ្រងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ។

សមិទ្ធផលទី៩៖ តួនាទីរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ចូលរួមចំណែកជាវិជ្ជមានដល់កុមារ ដែលឆ្លងកាត់ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ និងជួយដល់ការអនុវត្តអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ ។

សមិទ្ធផលទី ៧

បានបង្កើតក្របខណ្ឌអនុវត្តការងារ និងការចែងអំពីការកិច្ចប្រកួតប្រជែងសង្គមកិច្ចការងារ

ស្ថិតិទិន្នន័យ ៧.ក.៖ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចមានតួនាទីនិងភារកិច្ចច្បាស់លាស់

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថិតិទិន្នន័យ ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថិតិទិន្នន័យ ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
៧.១. តួនាទីនិងភារកិច្ចរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចត្រូវបានបង្កើតឡើងស្របតាមប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន និងបទដ្ឋានអន្តរជាតិ	៧.១.ក. ប្រព័ន្ធអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ត្រូវបានអនុម័តដោយក្រុមការងារអន្តរក្រសួង និងត្រូវបានអនុវត្ត	៧.១.១. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយៗ បង្កើតប្រព័ន្ធអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលមានទាំងតួនាទី ការទទួលខុសត្រូវរបស់ស្ថាប័ននីមួយៗ ដែលមានចែងក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដំណើរការនៃការអនុវត្ត ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងករណី និងការអនុវត្តសកលរូង	ក្រសួងយុត្តិធម៌	X			ក្រសួងសង្គមកិច្ច
៧.២. ក្របខណ្ឌការងារសម្រាប់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចត្រូវបានអនុវត្ត	៧.១.ខ. ក្របខណ្ឌការងារសម្រាប់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចត្រូវបានអនុម័តដោយក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	៧.១.២. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយៗ បង្កើតក្របខណ្ឌការងារសម្រាប់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលមានចែងក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដំណើរការនៃការអនុវត្ត ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងករណី និងការអនុវត្តសកលរូង	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X			
៧.២. តំណែងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចត្រូវបានបង្កើត	៧.១.គ. លក្ខណៈសម្រាប់តំណែងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ត្រូវបានអនុម័ត	៧.១.៣. បង្កើតលក្ខណៈសម្រាប់តំណែងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច (សូមមើលកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី២) ដែលមានបញ្ជាក់ពីតម្រូវការសមត្ថភាពពាក់ព័ន្ធ	ក្រសួងសង្គមកិច្ច ក្រសួងយុត្តិធម៌		X		

សមិទ្ធផលទី ៨

ប្រព័ន្ធផ្តល់នីតិសម្បទា ការតែងតាំង និងការគ្រប់គ្រងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងត្រូវបានអនុវត្តនិងលើកកម្ពស់

សូចនាករលទ្ធផល 8.ក៖ ការផ្តល់នីតិសម្បទា ការតែងតាំង និងការគ្រប់គ្រងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ត្រូវបានអនុវត្ត

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
៨.១. មានប្រព័ន្ធផ្តល់នីតិសម្បទាដល់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ដោយបញ្ចូលបុគ្គលិកដែលមាននីតិសម្បទាស្រាប់ បុគ្គលិកនីតិសម្បទាស្រាប់ បុគ្គលិកសង្គមកិច្ចរបស់អង្គការដែលដើរតួនាទីជាភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដូចមានចែងក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជននិងអ្នកមើលការខុសត្រូវផ្នែកសុខភាព	៨.១.ក. ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលមានស្រាប់ និងអ្នកមើលការខុសត្រូវផ្នែកសុខភាព ត្រូវបានតែងតាំង	៨.១.១. រៀបចំនិងប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធផ្តល់នីតិសម្បទា ដើម្បីតែងតាំងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អ្នកមើលការខុសត្រូវផ្នែកសុខភាព សម្រាប់រយៈពេល២ឆ្នាំ ដោយផ្អែកលើ៖ ៨.១.១.១. ការសាកល្បងគ្រប់ខណ្ឌការងារប្រតិបត្តិច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ៨.១.១.២. ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលមានស្រាប់ ៨.១.១.៣. តំបន់ដែលមានប្រភពធនធានសម្រាប់គាំទ្រតួនាទីបុគ្គលិកសង្គមកិច្ច ៨.១.១.៤. អ្នកមើលការខុសត្រូវផ្នែកសុខភាព	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង ឬ ក្រសួងសង្គមកិច្ច	X	X	X	
	៨.១.ខ. ក្រុមការងារអន្តរក្រសួងទទួលបានការណែនាំរៀងរាល់៣ខែម្តង	៨.១.២. ប្រមូលរបាយការណ៍ រៀងរាល់៣ខែម្តង ស្តីអំពីបុគ្គលិកសង្គមកិច្ច និង លទ្ធផលការងារ។ របាយការណ៍នេះនឹងដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងរបាយការណ៍តាមដាន និងវាយតម្លៃនៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ។	ក្រសួងសង្គមកិច្ច	X	X	X	
	៨.១.គ. របាយការណ៍ស្តីពីការវាយតម្លៃប្រព័ន្ធផ្តល់នីតិសម្បទា	៨.១.៣. ពិនិត្យមើលប្រព័ន្ធផ្តល់នីតិសម្បទា តាមរយៈការវាយតម្លៃលទ្ធផលការងារ	ក្រសួងសង្គមកិច្ច	X			

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
៨.២. សមត្ថភាពរបស់ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចក្នុងការ បំពេញការងារទៅតាម ស្តង់ដារ ត្រូវបានពង្រឹង តាមរយៈការពិនិត្យមើល និងការផ្តល់យោបល់	៨.២.ក. ចំនួនភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ច ដែលវាយតម្លៃលើការងារគ្រប់គ្រង ផ្នែកសុខភាព និងការផ្តល់យោបល់ របស់អ្នកគ្រប់គ្រងខ្លួន ហើយដែល ការវាយតម្លៃនេះ ទទួលបានពិន្ទុ ៥ លើ ៧ ឬបានពិន្ទុលើសនេះ	៨.២.១. ពង្រឹងសមត្ថភាពអ្នកគ្រប់គ្រងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ដើម្បីផ្តល់មតិយោបល់និងគាំទ្រដល់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច	ក្រសួង សង្គមកិច្ច	X	X	X	
	៨.២.ខ. ចំនួនភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ដែលស្វែងរកការគាំទ្រពីអ្នក គ្រប់គ្រងផ្នែកសុខភាព វាយតម្លៃ លើការគ្រប់គ្រងនេះនិងលើការផ្តល់ យោបល់របស់អ្នកគ្រប់គ្រង ដោយ មានពិន្ទុកម្រិត ៤ លើ ៧ ឬលើសនេះ	៨.២.២. តែងតាំងអ្នកទទួលបន្ទុកគ្រប់គ្រងផ្នែកសុខភាព សង្គមភ្នាក់ងារកណ្តាល ដើម្បីផ្តល់ការគាំទ្រផ្នែកជំនាញឲ្យ មានពេលវេលា	៨.២.២. តែងតាំងអ្នកទទួលបន្ទុកគ្រប់គ្រងផ្នែកសុខភាព សង្គមភ្នាក់ងារកណ្តាល ដើម្បីផ្តល់ការគាំទ្រផ្នែកជំនាញឲ្យ មានពេលវេលា	ក្រសួង សង្គមកិច្ច	X		
៨.៣. ការគ្រប់គ្រងរបស់ ក្រសួងសង្គមកិច្ចបានពង្រឹង សមត្ថភាពរបស់ភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ចលើវិជ្ជាជីវៈ របស់ខ្លួន	៨.៣.ក. គំរូនៃការគ្រប់គ្រងផ្នែក សុខភាពត្រូវបានរៀបចំឡើង និង ចំនួនភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលបាន អនុវត្ត	៨.៣.១. រៀបចំគំរូនៃការគ្រប់គ្រងផ្នែកសុខភាពសម្រាប់ ឲ្យភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលទទួលបាននីតិសម្បទាអនុវត្ត ហើយដាក់បញ្ចូលជាផ្នែកមួយនៃដំណើរការផ្តល់ នីតិសម្បទា	ក្រសួង សង្គមកិច្ច	X			

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
	<p>៨.៣.ខ. ប្រព័ន្ធទទួលយកគំនិតស្ថាបនា និង ឧបករណ៍វាយតម្លៃការងាររួមមួយ ការងាររួមមួយ ត្រូវបង្កើតឡើង និងត្រូវបានអនុវត្ត។ ចំនួនគំនិតស្ថាបនាដែលទទួលបានតាមរយៈប្រព័ន្ធនេះ។ ចំនួនភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ក្រសួងសង្គមកិច្ច។</p> <p>៨.៣.គ. ចំនួនភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលចូលរួមក្នុងកម្មវិធីនានា</p>	<p>៨.៣.ខ. បង្កើតប្រព័ន្ធទទួលយកគំនិតស្ថាបនា និង ឧបករណ៍វាយតម្លៃការងាររួមមួយ ដើម្បីជួយដល់ក្រសួងសង្គមកិច្ចក្នុងការគ្រប់គ្រងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច រួមទាំងបុគ្គលិកសង្គមដែលមិនស្ថិតក្រោមក្រសួងផងដែរ</p>	<p>ក្រសួងសង្គមកិច្ច</p>	x			
			<p>ក្រសួងសង្គមកិច្ច</p>	x			

សមិទ្ធផលទី ៩

តួនាទីរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ចូលរួមចំណែកជាវិជ្ជមានដល់កុមារ ដែលឆ្លងកាត់ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ និងជួយដល់ការអនុវត្តអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ

សូចនាករទី៩.ក.៖ តួនាទីរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ត្រូវបានវាយតម្លៃឲ្យដឹងពីផលវិជ្ជមានទៅលើកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ ដែលជាផ្នែកមួយនៃប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
៩.១. ការងាររបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងផលពីការងាររបស់ពួកគេចំពោះកុមារ ត្រូវបានវាយតម្លៃ និងកែលម្អជាបន្តបន្ទាប់	៩.១.ក. ប្រព័ន្ធអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ត្រូវបានអនុម័តដោយក្រុមការងារអន្តរក្រសួង និងដាក់ឲ្យអនុវត្ត	៩.១.១. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយមួយ៖ បង្កើតប្រព័ន្ធអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលមានទាំងតួនាទីការទទួលខុសត្រូវរបស់ស្ថាប័ននីមួយៗ ដែលមានចែងក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដំណើរការនៃការអនុវត្តប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងករណី និងការអនុវត្តសាកល្បង	ក្រសួងយុត្តិធម៌	X	X	X	UNICEF
	៩.១.ខ. របាយការណ៍វាយតម្លៃស្តីពីផលដែលកើតចេញពីការបំពេញការងាររបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ដោយមានបញ្ជាក់ពីការពេញចិត្តពីអត្រានៃការប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី និងពីការអនុវត្តតាមស្តង់ដារនៃការបម្រើ និងការធ្វើសមាហរណកម្ម	៩.១.២. វាយតម្លៃផលពីសេវារបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ចំពោះកុមារ		ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង		X	

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រ១៤៖ ការបង្វែរ

គោលបំណងរួម៖

ការបង្វែរ និងវិធានការផ្សេងៗក្រៅពីការឃុំខ្លួន ត្រូវបានយកមកអនុវត្តប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ដើម្បីធានាថា ការឃុំខ្លួនគឺជាជម្រើសចុងក្រោយ និងមានរយៈពេលខ្លីបំផុត ។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រនេះទទួលស្គាល់ថា ការបង្វែរកុមារចេញពីប្រព័ន្ធតុលាការ និងចេញពីការឃុំខ្លួន គឺជាយន្តការដ៏ចម្បង ដើម្បីរារាំងកុមារកុំឲ្យប្រព្រឹត្តបទល្មើសឬប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី។ ភស្តុតាងបានបញ្ជាក់ប្រាប់យើងថា នៅពេលដែលកុមារត្រូវបានឃុំខ្លួន បើទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេទាំងនោះច្រើនតែបន្តប្រព្រឹត្តបទល្មើស និងច្រើនតែក្លាយជាអ្នកប្រព្រឹត្តបទល្មើសបន្តទៀតពេលវេញវិញ។ ការបង្វែរគឺអាចធ្វើបាននៅគ្រប់ដំណាក់កាលនៃជីវិតរបស់តុលាការ។ នៅក្នុងដំណាក់កាលដំបូង នៅពេលដែលកុមារបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស នគរបាលអាចចេញសេចក្តីព្រមានដល់កុមារបាន។ ការបង្វែរកុមារត្រូវបានគេយល់ថាគឺជាយន្តការដ៏មានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការទប់ស្កាត់បទល្មើស ។ ផែនការបង្វែរត្រូវអនុវត្តតាមលក្ខខណ្ឌរបស់កុមារម្នាក់ៗ ហើយវិធីសាស្ត្រដែលត្រូវប្រើ គឺធ្វើឡើងទៅតាមស្ថានភាពរបស់កុមារម្នាក់ៗ និងសហគមន៍ ។ សហគមន៍ផ្សេងគ្នា ទទួលបានប្រឹក្សាផ្សេងគ្នា ហើយដើម្បីឲ្យមានការទទួលយកគោលការណ៍បង្វែរពីសហគមន៍ ចាំបាច់ត្រូវតែមានការចូលរួមយ៉ាងសកម្មពីគ្រប់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ។ ផែនការបង្វែរអាចដំណើរការស្មុគស្មាញ ហើយតម្រូវឲ្យមានការចូលរួមពីអ្នកពាក់ព័ន្ធច្រើននៅពេលមានកិច្ចប្រជុំ។ ការប្រជុំដោះស្រាយបញ្ហាផ្តល់នូវមធ្យោបាយចែករំលែកគំនិតដ៏មានប្រសិទ្ធភាព ការទទួលបាននូវកិច្ចព្រមព្រៀងបង្វែរ និងជាពិសេសគឺការចូលរួមយ៉ាងសកម្មពីកុមារ និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ។

សមិទ្ធផលទី១០៖ អនុវត្តយន្តការយុត្តិធម៌នៅថ្នាក់សហគមន៍ដោយផ្តោតលើការបង្វែរ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ កាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើសសាជាថ្មី ដោយមិនចាំបាច់បញ្ជូនទៅឃុំខ្លួន ឬត្រូវឆ្លងកាត់នីតិវិធីរបស់តុលាការឡើយ។

សមិទ្ធផលទី១១៖ ទទួលបានប្រព័ន្ធបង្វែរ ឬការចេញសេចក្តីព្រមានរបស់នគរបាល ដែលធ្លាប់ទំនាក់ទំនងកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ទៅនឹងសេវាកម្ម និងមានការគាំទ្រ ។

សមិទ្ធផលទី១២៖ ប្រើប្រាស់កិច្ចប្រជុំដោះស្រាយបញ្ហា ដើម្បីប្រមូលព័ត៌មានឲ្យបានត្រឹមត្រូវ និងសម្របសម្រួលផែនការបង្វែរ និងសមាហរណកម្មប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ។

សមិទ្ធផលទី ១០

អនុវត្តយន្តការយុត្តិធម៌នៅថ្នាក់សហគមន៍ដោយផ្ដោតលើការបង្វែរ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ កាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើសសាលាជាថ្មី ដោយមិនចាំបាច់បញ្ជូនទៅយុទ្ធន ឬត្រូវឆ្លងកាត់នីតិវិធីរបស់តុលាការឡើយ

សូចនាករទី១០.ក.៖ អត្រាប្រព្រឹត្តបទល្មើសសាលាជាថ្មីធ្លាក់ចុះដោយការអនុវត្តផែនការបង្វែរដែលមានការចូលរួមគាំទ្រពីសង្គមស៊ីវិលនៅមូលដ្ឋាន

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ	
				១	២	៣		
១០.១. វិស័យយុត្តិធម៌ អនីតិជនមានសមត្ថភាពក្នុង ការអនុវត្តការបង្វែរ ដោយ មានការចាន់ប្រមាណលើ កម្មវិធីបង្វែរ ការធ្វើផែនការ ការពិនិត្យតាមដាន ការ រឹកចម្រើនរបស់កុមារ និង ការកែលម្អផែនការបង្វែរ	១០.១.ក. គោលការណ៍ បង្វែរ ដំណើរការនៃការបង្វែរ និងសេចក្តី ណែនាំនៃការបង្វែរ ត្រូវបានរៀបចំ	១០.១.១. ប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលមានគោលការណ៍ និងដំណើរការនៃការបង្វែរ ដែលលើកទឹកចិត្តកុមារឲ្យចូលរួម មានចំណុច ដូចខាងក្រោម៖ ១០.១.១.១. ឯកសារ និងទម្រង់ផ្សេងៗសម្រាប់បំពេញ ដែលមានការវាយតម្លៃលើភាពត្រឹមត្រូវរបស់កុមារក្នុង ការបង្វែរ ការរៀបចំផែនការបង្វែរ កិច្ចព្រមព្រៀងទម្រង់ រាយការណ៍ទៅព្រះរាជអាជ្ញា និងចៅក្រម ទម្រង់តាមដាន និងវាយតម្លៃពីភាពរីកចម្រើន ១០.១.១.២. ផែនទីបង្ហាញពីដំណើរការនៃការបង្វែរ ដើម្បី ជួយឲ្យងាយយល់ថា ការបង្វែរនឹងត្រូវយកមកពិចារណា នៅគ្រប់ដំណាក់កាលនៃរឿងក្តីរបស់កុមារ ១០.១.១.៣. ព្រះរាជអាជ្ញា មេធាវី ចៅក្រម និងភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ច ត្រូវចូលរួមរៀបចំសេចក្តីណែនាំ និងករណី សិក្សា ដើម្បីឲ្យក្រុមគ្រប់គ្រងសម្រាប់ជាចំណេះដឹង	ក្រសួង យុត្តិធម៌	X	X	X	X	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង ក្រសួង មហាផ្ទៃ ក្រសួង សង្គមកិច្ច

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	ពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
	១០.១.ខ. ប្រព័ន្ធអនុវត្តច្បាប់ស្តីពី យុត្តិធម៌អនីតិជន ត្រូវបានអនុម័ត ដោយក្រុមការងារអន្តរក្រសួង និងត្រូវបានអនុវត្ត	១០.១.ខ. នេះគឺជាសកម្មភាពរួមមួយៗ បង្កើតប្រព័ន្ធ អនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលមានទាំង គុណភាព ការទទួលខុសត្រូវរបស់ស្ថាប័ននីមួយៗ ដែលមាន ចែងក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដំណើរការនៃការ អនុវត្ត ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងករណី និងការអនុវត្តសាកល្បង	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	×	×	×	ក្រសួង យុត្តិធម៌ ក្រសួង មហាផ្ទៃ គ.ក.ន.ក
	១០.១.គ. ឯកសារស្តីពីការ អនុវត្តល្អៗ ត្រូវបានចងក្រងទុក សម្រាប់ចែករំលែក	១០.១.៣. ពិនិត្យមើល និងវាយតម្លៃផែនការបង្វែរ។ សរសេរករណីសិក្សាស្តីពីជោគជ័យដែលទទួលបាន សម្រាប់ចែករំលែក។	១០.១.៣. ពិនិត្យមើល និងវាយតម្លៃផែនការបង្វែរ។ សរសេរករណីសិក្សាស្តីពីជោគជ័យដែលទទួលបាន សម្រាប់ចែករំលែក។	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	×	×	×
១០.២. មានសៀវភៅវាយ ឈ្មោះអង្គការដែលផ្តល់ សេវាសង្គមដែលមានកម្មវិធី និងធនធានសម្រាប់ជួយ ដល់កុមារទំនាស់និងច្បាប់ ហើយត្រូវបានប្រើប្រាស់ ដើម្បីជួយគាំទ្រដល់ផែនការ បង្វែរប្រកបដោយ ប្រសិទ្ធភាព	១០.១.យ. ចំនួនកុមារ ដែល ស្ម័គ្រចិត្តចែករំលែកបទពិសោធន៍ ឬក៏អាចធ្វើជាអ្នកផ្តល់យោបល់ ក្នុងរឿងបង្វែរកុមារ	១០.១.៤. ស្នើសុំកុមារដែលបានបញ្ចប់ផែនការបង្វែរ ដោយជោគជ័យ ឲ្យធ្វើជាអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត ដើម្បីចែករំលែក បទពិសោធន៍ ឬធ្វើជាអ្នកផ្តល់យោបល់ ដើម្បីជួយគាំទ្រ ដល់កុមារដែលកំពុងអនុវត្តផែនការបង្វែរ					
	១០.២.ក. ចំនួនប៉ុណ្ណាដែលបាន បញ្ចប់ការពិនិត្យមើលឡើងវិញ នូវកម្មវិធីផ្តល់សេវាដែលមានស្រាប់ នៅថ្នាក់ឃុំ និងកង្វះខាតដែល ត្រូវបំពេញ	១០.២.១. នេះជាផ្នែកមួយនៃសកម្មភាពរួមៗ ការពិនិត្យ មើលឡើងវិញនូវកម្មវិធីផ្តល់សេវាដែលមានស្រាប់នៅ ថ្នាក់ឃុំ (ដែលគាំទ្រកុមារ និងគ្រួសារ ជាពិសេសកុមារ ដែលងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើស ឬកុមារដែលកំពុងអនុវត្ត ផែនការបង្វែរ ឬកំពុងធ្វើសមាហរណកម្ម) ដែលការ ពិនិត្យនេះត្រូវកំណត់ឲ្យបានច្បាស់នូវកម្មវិធីសម្រាប់ការ បញ្ជូន និងសេចក្តីត្រូវការសម្រាប់រៀបចំកម្មវិធីជាក់លាក់ នានា ដើម្បីគាំទ្រដល់ការរៀបចំសៀវភៅបញ្ជីឈ្មោះ សេវាកម្មសង្គមថ្នាក់មូលដ្ឋាន (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី ៥និង៨)	១០.២.១. នេះជាផ្នែកមួយនៃសកម្មភាពរួមៗ ការពិនិត្យ មើលឡើងវិញនូវកម្មវិធីផ្តល់សេវាដែលមានស្រាប់នៅ ថ្នាក់ឃុំ (ដែលគាំទ្រកុមារ និងគ្រួសារ ជាពិសេសកុមារ ដែលងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើស ឬកុមារដែលកំពុងអនុវត្ត ផែនការបង្វែរ ឬកំពុងធ្វើសមាហរណកម្ម) ដែលការ ពិនិត្យនេះត្រូវកំណត់ឲ្យបានច្បាស់នូវកម្មវិធីសម្រាប់ការ បញ្ជូន និងសេចក្តីត្រូវការសម្រាប់រៀបចំកម្មវិធីជាក់លាក់ នានា ដើម្បីគាំទ្រដល់ការរៀបចំសៀវភៅបញ្ជីឈ្មោះ សេវាកម្មសង្គមថ្នាក់មូលដ្ឋាន (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី ៥និង៨)	ក្រសួង សង្គមកិច្ច	×	×	×

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	ពិរាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
	១០.២.ខ. ចំនួនបំរែដែលបានរៀបចំ ឲ្យមានសៀវភៅបញ្ជីឈ្មោះអង្គការ ផ្តល់សេវាកម្មសង្គមថ្នាក់មូលដ្ឋាន	១០.២.២. នេះគឺជាសកម្មភាពរួម៖ ការរៀបចំសៀវភៅ បញ្ជីឈ្មោះអង្គការផ្តល់សេវាកម្មសង្គមថ្នាក់មូលដ្ឋាន ដែលសៀវភៅនេះអាចឲ្យដឹងពីកម្មវិធីផ្តល់សេវាផ្សេងៗ ធនធាននិងកម្មវិធីគាំទ្រដល់កុមារងាយនឹងប្រព្រឹត្ត បទល្មើស ការបំផ្លាញ និងផែនការសមាហរណកម្ម។ (មានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៥និង៨)	ក្រសួង សង្គមកិច្ច		X	X	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង គ.ក.ន.ក
	១០.២.គ. ចំនួនអង្គការ ដែល ប្តេជ្ញាចិត្តគាំទ្រ ផែនការបំផ្លាញ និង ផែនការសមាហរណកម្ម និងចំនួន ផែនការដែលទទួលបានការគាំទ្រ	១០.២.៣. នេះគឺជាសកម្មភាពរួម៖ រៀបចំយុទ្ធនាការ ស្វែងរកការជួយគាំទ្រនៅថ្នាក់ឃុំ ដើម្បីធានាឲ្យមានការ ជួយផ្តល់ជាក់ស្តែងស្នាក់នៅ ធនធាន ការអប់រំ ការបណ្តុះបណ្តាល កម្មវិធីសេវាសង្គមផ្សេងៗ និងការ ផ្តល់ការងារដល់កុមារក្រោយរួចពីឃុំ ព្រមទាំងកុមារ ទំនាស់និងធ្លាប់ផ្សេងទៀត ដោយមានការចូលរួមជួយ យ៉ាងសកម្មពីស្ថាប័នថ្នាក់ក្រោមជាតិក៏ដូចជាភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ចថ្នាក់ឃុំ នគរបាល អាជីវករនៅមូលដ្ឋាន សហគមន៍ និងអ្នកដឹកនាំសាសនា។ (មានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៥)	ក្រសួង សង្គមកិច្ច	X			ក្រសួង មហាផ្ទៃ ក្រសួងអប់រំ ក្រសួង កិច្ចការនារី ក្រសួង ការងារ ក្រសួង សុខាភិបាល NGOs ស្ថាប័ន សាសនា គ.ក.ន.ក

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ	
				១	២	៣		
១០.៣. ប្រព័ន្ធបង្វែររូបភាព ដោយប្រសិទ្ធភាពត្រូវបាន បង្កើតឡើងនិងត្រូវបាន ដាក់ឱ្យអនុវត្ត	១.៣.ក. ចំនួនផែនការបង្វែរ រយៈពេលខ្លី បានអនុវត្ត ដើម្បីបង្វែរ កុមារពីការយុទ្ធសាស្ត្រ អាសន្ន និងពីការយាត្រាខ្លួននៅដំណាក់ កាលនគរបាល	១០.៣.១. រៀបចំប្រឡងផែនការបង្វែររយៈពេលខ្លី និង នីតិវិធី ។ ការយឺតយ៉ាវក្នុងការរៀបចំផែនការបង្វែរ និងមិន ត្រូវយកមកធ្វើជាហេតុផលក្នុងការការយុទ្ធសាស្ត្រនោះទេ ដូច្នេះ ផែនការបង្វែររយៈពេលខ្លីគឺមានសារៈសំខាន់ណាស់។ ផែនការបង្វែររយៈពេលខ្លីដែលអនុវត្តនៅពេលយាត្រាខ្លួន នេះ មានជម្រើសច្រើនសម្រាប់ឱ្យកុមារជ្រើសរើសជំនួស ឱ្យការបង្ហាញខ្លួននៅតុលាការ។	ក្រសួងយុត្តិធម៌		×	×	×	ក្រសួង យុត្តិធម៌
	១០.៣.ខ. %នៃយុវជនដែលបាន រៀបចំសិក្ខាសាលាស្តីពីផែនការ បង្វែរ	១០.៣.២. ផ្សារភ្ជាប់ផែនការបង្វែរ ទៅនឹងសហគមន៍ ជាមួយនឹងការទទួលស្គាល់អាកប្បកិរិយារបស់កុមារ។ រៀបចំកិច្ចពិភាក្សានៅថ្នាក់យុវជនដោយកំណត់នូវកត្តា ប្រយោជន៍ និងដំណោះស្រាយសមរម្យ ។	១០.៣.២. ផ្សារភ្ជាប់ផែនការបង្វែរ ទៅនឹងសហគមន៍ ជាមួយនឹងការទទួលស្គាល់អាកប្បកិរិយារបស់កុមារ។ រៀបចំកិច្ចពិភាក្សានៅថ្នាក់យុវជនដោយកំណត់នូវកត្តា ប្រយោជន៍ និងដំណោះស្រាយសមរម្យ ។	ក្រសួងមហាផ្ទៃ	×			ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង
	១០.៣.គ. %នៃផែនការបង្វែរដែល ត្រូវបានបញ្ចប់ដោយជោគជ័យ ដោយមានការចូលរួមពីសង្គមស៊ីវិល	១០.៣.៣. រៀបចំផែនការបង្វែរដែល ត្រូវបានបញ្ចប់ដោយជោគជ័យ ដោយមានការចូលរួមពី សង្គមស៊ីវិលនិងអង្គការពាក់ព័ន្ធ	១០.៣.៣. រៀបចំផែនការបង្វែរដោយមានការចូលរួមពី សង្គមស៊ីវិលនិងអង្គការពាក់ព័ន្ធ	ក្រសួងយុត្តិធម៌	×			
	១០.៣.ឃ. ចំនួនកុមារដែល ប្រព្រឹត្តបទល្មើសសាធារណៈ ត្រូវបាន យកមកវិភាគដោយផ្តោតលើ ផែនការបង្វែរ	១០.៣.៤. ធ្វើការសិក្សាអំពីកុមារដែលត្រូវបានបង្វែរ ដើម្បីពិនិត្យមើលពីប្រសិទ្ធភាពនៃផែនការបង្វែរ និងអត្រា មិនរាងចាល បន្ទាបមកត្រូវធ្វើការកែលម្អ	១០.៣.៤. ធ្វើការសិក្សាអំពីកុមារដែលត្រូវបានបង្វែរ ដើម្បីពិនិត្យមើលពីប្រសិទ្ធភាពនៃផែនការបង្វែរ និងអត្រា មិនរាងចាល បន្ទាបមកត្រូវធ្វើការកែលម្អ	ក្រសួងយុត្តិធម៌		×		

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
១០.៤. ដំណោះស្រាយ ជម្លោះក្រៅប្រព័ន្ធតុលាការ ត្រូវបានអនុវត្ត ដើម្បីជួយឲ្យ ការបំប្លែង និងការធ្វើ សមាហរណកម្មទទួលបាន ជោគជ័យ និងកាត់បន្ថយ ការប្រព្រឹត្តិបទល្មើស សារជាថ្មី	១០.៤.ក. របាយការណ៍វាយតម្លៃ លើការអនុវត្តសកម្មភាពនូវដំណោះ ស្រាយជម្លោះក្រៅប្រព័ន្ធតុលាការ បានផ្តល់ជាអនុសាសន៍ដោយផ្អែក លើភស្តុតាងសម្រាប់ការអនុវត្ត ដំណោះស្រាយនេះ	១០.៤.១. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយៗ រួមមាន៖ អនុវត្តសកម្មភាពរៀង នូវដំណោះស្រាយជម្លោះក្រៅប្រព័ន្ធតុលាការផ្សេងៗដែល មានដូចជាសន្ទនាកម្មដែលដឹកនាំដោយជនរងគ្រោះ កិច្ចពិភាក្សាដោយមានការចូលរួមពីភាគីពាក់ព័ន្ធនិងមាន អ្នកសម្របសម្រួល ហើយដាក់បញ្ចូលដំណោះស្រាយ នេះទៅក្នុងផែនការបំប្លែង និងផែនការសមាហរណកម្ម (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៥ និង៨)	ក្រសួងយុត្តិធម៌		×	×	
១០.៥. សង្គមស៊ីវិល ភាគច្រើនទទួលបានការ បំប្លែង និងអភិក្រមសិទ្ធិ កុមារមកអនុវត្តចំពោះ កុមារទំនាស់នឹងច្បាប់	១០.៥.ក. ករណីសិក្សា អំពីភាពជា ដៃគូប្រកបដោយជោគជ័យរវាង ក្រសួងយុត្តិធម៌ និងអង្គការនានា ត្រូវបានបង្កើត និងផ្សព្វផ្សាយ	១០.៥.១. ចងក្រងនិងផ្សព្វផ្សាយករណីសិក្សាអំពីភាពជា ដៃគូប្រកបដោយជោគជ័យ ក្នុងការគាំទ្រកុមារដែល អនុវត្តផែនការបំប្លែង និងលើកទឹកចិត្តឲ្យមានការចូលរួម ផ្តល់សេវាពីអង្គការជំនាញ	ក្រសួងយុត្តិធម៌	×	×	×	
	១០.៥.ខ. ចំនួនផែនការបំប្លែង និង ផែនការសមាហរណកម្មដែល ទទួលបានជោគជ័យ	១០.៥.២. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយៗ ធ្វើការសិក្សាអំពី ភាពជាគ្រូបង្រៀននៃការបំប្លែង និងការធ្វើសមាហរណកម្ម ដោយវិភាគលម្អិតទៅលើកត្តាផ្សេងៗ ដូចជាការ ចូលរួមរបស់សង្គមស៊ីវិល វគ្គសិក្សាជាដើម	ក្រសួងយុត្តិធម៌	×	×	×	

សមិទ្ធផលទី ១១

ទទួលបានប្រព័ន្ធបង្វែរ ឬការចេញសេចក្តីព្រមានរបស់នគរបាល ដែលភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ទៅនឹងសេវាកម្ម និងមានការគាំទ្រ។

សូចនាករទី១១.ក.៖ ប្រព័ន្ធបង្វែរ ឬការចេញសេចក្តីព្រមានដោយនគរបាល ត្រូវបានបង្កើតឡើងនិងត្រូវបានដាក់ឱ្យអនុវត្ត

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
១១.១. នគរបាលប្រើប្រាស់ ប្រព័ន្ធចេញសេចក្តីព្រមាន ជាមួយនិងតំរិយាចម្រើន កុមារមកក្រី ដើម្បីធ្វើការ បង្វែរកុមារ	១១.១.ក. ចំនួនកុមារ ដែលត្រូវ បានបង្វែរ ដោយការព្រមានរបស់ នគរបាល និងការវិភាគលើអត្តចរិក របស់កុមារ	១១.១.១. រៀបចំប្រព័ន្ធចេញសេចក្តីព្រមានដោយនគរបាល ដោយមានការឆ្លើយតបយ៉ាងសមស្របទៅតាម កាលៈទេសៈ និងអាចឱ្យដឹងផងដែរថា តើការព្រមាននោះ ធ្លាប់មានពីមុនមកដែរឬទេ? ការព្រមានអាចជា៖ ១១.១.១.១. ការណែនាំ និងព្រមាន ដោយផ្ទាល់មាត់ និងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ១១.១.១.២. ការចូលរួមរបស់គ្រួសារ នៅក្នុងការស្តាប់ ចម្លើយរបស់នគរបាល ១១.១.១.៣. ការបញ្ជូនទៅកសេវា និងកម្មវិធីផ្សេងៗ ១១.១.១.៤. ការព្រមានក្នុងដំណាក់កាលចុងក្រោយ	ក្រសួងមហាផ្ទៃ	X	X	X	ក្រសួង យុត្តិធម៌
	១១.១.ខ ចំនួននគរបាលដែល ទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាល ស្តីអំពីប្រព័ន្ធចេញសេចក្តីព្រមាន	១១.១.២. បណ្តុះបណ្តាលនគរបាលទាំងអស់ ឱ្យចេះក ជម្រើសផ្សេងៗក្នុងការចេញសេចក្តីព្រមាន ហើយយល់ពី របៀបអនុវត្ត និង ធ្វើរបាយការណ៍អំពីការព្រមាននោះ	ក្រសួងមហាផ្ទៃ	X	X	X	ក្រសួង យុត្តិធម៌

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
១១.២. ប្រព័ន្ធកត់ត្រាការ ព្រមានត្រូវបានបំបែកចេញ ពីសិខិតថ្កោលទោស ដើម្បី ការពារសិទ្ធិកុមារ	១១.២.ក. ប្រព័ន្ធកត់ត្រា ការ ព្រមាន ត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយ មានការរក្សាការសម្ងាត់ ហើយអាច ចូលមើលបានសម្រាប់តែនគរបាល និងព្រះរាជអាជ្ញាប៉ុណ្ណោះ	១១.២.១. បង្កើតប្រព័ន្ធកត់ត្រាការព្រមានដោយមាន រក្សាការសម្ងាត់ (ការចេញសេចក្តីព្រមាន គឺមិនរាប់ បញ្ចូលថាជាផ្នែកមួយនៃលិខិតថ្កោលទោសរបស់ កុមារនោះទេ)	ក្រសួងមហាផ្ទៃ	×	×	×	ក្រសួង យុត្តិធម៌
	១១.២.ខ. %នៃប៉ុស្តិ៍នគរបាល ដែលបានរាយការណ៍ដោយ ប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធកត់ត្រាការ ព្រមាន	១១.២.២. ប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធកត់ត្រាការព្រមានក្នុង ការរាយការណ៍ទៅព្រះរាជអាជ្ញា	ក្រសួងមហាផ្ទៃ	×	×	×	ក្រសួង យុត្តិធម៌

សមិទ្ធផលទី ១២

ប្រើប្រាស់កិច្ចប្រជុំដោះស្រាយបញ្ហាដើម្បីប្រមូលព័ត៌មានឲ្យបានត្រឹមត្រូវ និងសម្របសម្រួលផែនការបង្រៀម និងសមាហរណកម្មប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។

សូចនាករទី១២.ក៖ កិច្ចប្រជុំដោះស្រាយបញ្ហាដោយផ្តោតលើការបង្រៀម និងផែនការសមាហរណកម្ម ត្រូវបានអនុវត្តដោយមានប្រសិទ្ធភាព

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
១២.១. ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចមានសមត្ថភាពពេញលេញ ក្នុងការសម្របសម្រួលកិច្ចពិភាក្សាករណ៍ និងយោងដល់ការព្រមព្រៀងលើផែនការបង្រៀម និងផែនការសមាហរណកម្ម ហើយមានការចូលរួមយ៉ាងសកម្មពីអង្គការពាក់ព័ន្ធ	១២.១.ក. ចំនួនភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចប្រើប្រាស់កិច្ចពិភាក្សាករណ៍ដោះស្រាយដើម្បីផ្តល់ផែនការ និងយោងដល់ការព្រមព្រៀងលើផែនការបង្រៀម និងផែនការសមាហរណកម្ម	១២.១.១. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយ៖ បង្កើតគោលការណ៍ ណែនាំសម្រាប់សម្របសម្រួលកិច្ចពិភាក្សាករណ៍ ដោះស្រាយដែលផ្តោតលើ៖ ១២.១.១.១. ផែនការរយៈពេលខ្លី ១២.១.១.២ ផែនការបង្រៀម ១២.១.១.៣. ការកែសម្រួលផែនការបង្រៀម ១២.១.១.៤. ផែនការសមាហរណកម្ម ១២.១.១.៥. ការចូលរួមរបស់កុមារ	ក្រសួងយុត្តិធម៌		X	X	ក្រសួងសង្គមកិច្ច ក្រសួងមហាផ្ទៃ អ.ស.ស. ស្ថាប័នសាសនា គ.ក.ន.ក
	១២.១.ខ. %នៃអ្នកចូលរួមកិច្ចពិភាក្សាករណ៍ដោះស្រាយផ្តល់ការវាយតម្លៃលើបទពិសោធន៍	១២.១.២. ពិនិត្យមើលបទពិសោធន៍ ដោះស្រាយបញ្ហារបស់អ្នកចូលរួម ដោយមិនបញ្ចេញឈ្មោះអ្នកផ្តល់ចម្លើយដើម្បីកែលម្អចំណុចខ្លះខាត	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X	X	X	

ផ្នែកទី៥ នៃកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រ៖ ការធ្វើសមាហរណកម្ម

គោលបំណងរួម៖

កម្មវិធីនេះ ទទួលស្គាល់ថា ពេលកុមារស្ថិតនៅក្នុងការរៀន ការរៀបចំផែនការមុនពេលដោះស្រាយគំនិតសំខាន់ណាស់ ដើម្បីទទួលបានជោគជ័យក្នុងការជួយកុមារ ឲ្យត្រឡប់ទៅរស់នៅជាមួយគ្រួសារ ទទួលបានការសិក្សា ឬប្រកបការងារជាធម្មតាឡើងវិញ។ កុមារដែលមិនត្រូវបានគ្រូបង្រៀនឲ្យបានច្បាស់លាស់មុនពេលធ្វើការ ដោះស្រាយ និងមិនមានការជួយគាំទ្រ ក្រោយពេលដោះស្រាយនោះ គឺអាចប្រឈមនឹងការប្រព្រឹត្តិបទល្មើសសារជាថ្មី។ ជាគំនិតល្អ កុមារត្រូវចែកចេញពីពន្ធនាគារ ដោយមានការដាក់កាតព្វកិច្ចនៃការច្នៃសំលាស់មួយ ជាមួយនឹងធនធាននិងការគាំទ្រ។

ការធ្វើសមាហរណកម្មឲ្យបានជោគជ័យ តម្រូវឲ្យមានការចូលរួមផ្ទាល់ពីកុមារ និងក្រុមគ្រួសារ ហើយវាក៏តម្រូវឲ្យមានការប្រាស្រ័យទាក់ទងដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ជាមួយនឹងសហគមន៍ដែលកុមារនឹងត្រូវដោះស្រាយទៅទីនោះ។ ក្រៅពីនេះ ជោគជ័យនៃការធ្វើសមាហរណកម្ម ក៏ពឹងផ្អែកលើការតាមដានលើការកែច្នៃម៉ូឌែល របស់កុមារ និងជួយដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមនានាដែលបានកើតឡើងបន្ទាប់ពីដោះស្រាយសង្គមកិច្ច និងការផ្តល់សេវាសង្គមកិច្ច ក៏ជាផ្នែក ដ៏សំខាន់មួយក្នុងការជួយឲ្យការធ្វើសមាហរណកម្មទទួលបានជោគជ័យ។ ដើម្បីគ្រប់គ្រងការធ្វើសមាហរណកម្ម បុគ្គលិកត្រូវមានចំណេះដឹងនិងជំនាញក្នុង ការងារនេះ។ ដោយសារតែចំនួនភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចមានកម្រិត ដូចនេះក្នុងរយៈពេលយ៉ាងយូរនៃការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិការ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច អាចនឹងទទួលខុសត្រូវទាំងការងារបង្រៀន និងសមាហរណកម្ម។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចនៅតែដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការងារសមាហរណកម្ម។

មានករណីមួយចំនួនដែលកុមារមិនចង់ទំនាក់ទំនងជាមួយគ្រួសារ និងសហគមន៍ ហើយចូលចិត្តរស់នៅតែឯង។ ក្នុងករណីបែបនេះ ចាំបាច់ត្រូវមានកន្លែងស្នាក់នៅ និងការជួយគាំទ្រឲ្យបានពេញលេញ ដើម្បីឲ្យកុមារអាចរស់នៅក្នុងសហគមន៍ថ្មីនេះ។ ភាពជាដៃគូជាមួយអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល ស្ថាប័នបណ្តុះបណ្តាល និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត អាចជួយដល់ការអនុវត្តផែនការបង្រៀនកុមារ។ ជាការល្អ កុមារត្រូវទទួលបានការណែនាំ ការបណ្តុះបណ្តាល ឬការអប់រំក្នុងពេលជាប់ ឃុំឲ្យហើយមុនពេលដោះស្រាយ។ ជាផ្នែកមួយនៃការត្រៀមរៀបចំកុមារមុនពេលធ្វើការដោះស្រាយ សមត្ថភាពរបស់កុមារត្រូវបានប្រើប្រាស់ ហើយកុមារត្រូវ បានអនុញ្ញាតឲ្យដឹងពីទីកន្លែង ដែលខ្លួន នឹងត្រូវបានគេបញ្ជូនទៅ និងជួបមនុស្សនៅទីនោះ។ ការធ្វើសមាហរណកម្មដោយជោគជ័យទៅក្នុងសហគមន៍វិញ គឺជាយន្តការបង្ការការប្រព្រឹត្តិបទល្មើសប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។

សមិទ្ធផលទី១៣៖ មានសេវាសង្គមកិច្ចសមត្ថភាពរៀបចំផែនការ និងគ្រប់គ្រងការធ្វើសមាហរណកម្ម។

សមិទ្ធផលទី១៤៖ មានកម្មវិធីសម្រាប់កុមារកំពុងជាប់ឃុំ ដើម្បីត្រៀមធ្វើសមាហរណកម្មឲ្យបានជោគជ័យក្រោយពេលដោះស្រាយ។

សមិទ្ធផលទី១៥៖ និយោជក ស្ថាប័នសាសនា និងអប់រំ គាំទ្រដល់ការបង្រៀនកុមារនៅក្នុងសហគមន៍វិញ។

សមិទ្ធផលទី ១៣

មានសេវាសង្គមកិច្ច ហើយភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចមានសមត្ថភាពរៀបចំផែនការ និងគ្រប់គ្រងការធ្វើសមាហរណកម្ម

សូចនាករទី ១៣៖ ចំនួនផែនការធ្វើសមាហរណកម្មដែលបានរៀបចំ និងអនុវត្តប្រកបដោយជោគជ័យ

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
១៣.១. មានគោលនយោបាយ និងដំណើរការគាំទ្រការរៀបចំផែនការសមាហរណកម្មជាមួយសមាហរណកម្មជាមួយលើកទឹកចិត្តមានការចូលរួមពីកុមារ ក្រុមគ្រួសារ និងសង្គមស៊ីវិល	១៣.១.ក. គោលនយោបាយ និងដំណើរការនៃការរៀបចំផែនការសមាហរណកម្មត្រូវបានបង្កើតឡើង និងត្រូវបានដាក់ឱ្យអនុវត្ត	១៣.១.១ បង្កើតគោលនយោបាយ និងដំណើរការសមាហរណកម្ម ដោយផ្ដោតលើ៖ ១៣.១.១.១. ការរៀបចំសមាហរណកម្មលើកុមារនៅពេលប្តីខ្លួន ១៣.១.២. ការផ្សារភ្ជាប់គ្នារវាងការរៀបចំសមាហរណកម្មនិងសកម្មភាពនានាដូចជា ការអប់រំ និងការបណ្តុះបណ្តាលកុមារ ១៣.១.១.៣. ក្នុងកំឡុងពេលខែមុនពេលធ្វើការដោះលែង ត្រូវមានការរៀបចំសមាហរណកម្មរបស់កុមារដើម្បីស្វែងយល់ពីបញ្ហាប្រឈមដែលអាចកើតមានឡើងពេលអនុវត្តផែនការ ហើយកែសម្រួលសកម្មភាពបណ្តុះបណ្តាលកុមារកំពុងជាប់ឃ្លាំទៅតាមលទ្ធផលនៃការរៀបចំសមាហរណកម្ម។ ត្រូវទំនាក់ទំនងជាមួយស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធដែលអាចជួយដល់ការរៀបចំផែនការសមាហរណកម្ម។ ១៣.១.១.៤. ៣ខែមុនពេលការដោះលែង ត្រូវកំណត់កាលបរិច្ឆេទនៃការរៀបចំផែនការសមាហរណកម្ម ដោយមានការចូលរួមពីស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធនានាដែលអាចជួយដល់ការអនុវត្តផែនការសមាហរណកម្ម ១.១.១.៥ ការគ្រប់គ្រងការដោះលែង ការបញ្ជូនការតាមដាន និងការពិនិត្យមើលភាពរីកចម្រើន	ក្រសួងមហាផ្ទៃ ក្រសួងសង្គមកិច្ច	X	X	X	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួងក្រសួងយុត្តិធម៌

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	ការវាស់វែង (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
	១៣.១.ខ. ចំនួនផែនការសមាហរណកម្មដែលបានវាយតម្លៃ និងចំនួនករណីសិក្សាដែលបានចងក្រងទុកសម្រាប់ចែករំលែក	១៣.១.ខ. ចំនួនផែនការសមាហរណកម្មដែលបានវាយតម្លៃ និងចំនួនករណីសិក្សាដែលបានចងក្រងទុកសម្រាប់ចែករំលែក	ក្រសួងសង្គមកិច្ច		x		
	១៣.១.គ. ចំនួនកុមារដែលស្ម័គ្រចិត្តចែករំលែកបទពិសោធន៍ និង/ឬធ្វើការជាអ្នកផ្តល់យោបល់ដល់កុមារ មុនពេល និងក្រោយពេលដោះលែង	១៣.១.គ. កុមារដែលបានកែប្រែខ្លួនប្រកបដោយជោគជ័យក្រោយការដោះលែង ត្រូវបានស្នើសុំឲ្យធ្វើការជាអ្នកស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីចែករំលែកបទពិសោធន៍ និង/ឬធ្វើការជាអ្នកផ្តល់យោបល់ ដើម្បីជួយគាំទ្រដល់កុមារជាប់ឃុំ ទាំងមុនពេលនិងក្រោយពេលដោះលែង	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង				
	១៣.១.ឃ. ប្រព័ន្ធអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ត្រូវបានអនុម័តដោយក្រុមការងារអន្តរក្រសួង និងត្រូវបានអនុវត្ត	១៣.១.៤. នេះគឺជាសកម្មភាពរួមមួយ៖ បង្កើតប្រព័ន្ធអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលមានទាំងតួនាទី ការទទួលខុសត្រូវរបស់ស្ថាប័ននីមួយៗ ដែលមានចែងក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដំណើរការនៃការអនុវត្ត ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងករណី និងការអនុវត្តសកល្យដ	ក្រសួងយុត្តិធម៌	x	x	x	x

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
១៣.២. អត្រានៃការប្រព្រឹត្តបទល្មើសសាលាជាថ្មីរបស់កុមារដែលបានធ្វើសមាហរណកម្មរួចហើយត្រូវបានថយចុះ	១៣.២.ក. ចំនួនកុមារដែលប្រព្រឹត្តបទល្មើសឡើងវិញ ត្រូវបានវិភាគដោយផ្អែកលើផែនការសមាហរណកម្មរបស់ពួកគេ	១៣.២.១. ធ្វើការសិក្សាលើកុមារដែលត្រូវបានដោះលែងពីការបំបាំង ដើម្បីពិនិត្យមើលប្រសិទ្ធភាពនៃផែនការសមាហរណកម្មដែលបានរៀបចំឡើងមុននិងក្រោយពេលការដោះលែង និងពិនិត្យមើលពីអត្រានៃការប្រព្រឹត្តបទល្មើសដដែលៗ	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង			×	
១៣.៣. ដំណោះស្រាយជម្លោះក្រៅប្រព័ន្ធតុលាការត្រូវបានអនុវត្ត ដើម្បីជួយគាំទ្រដល់ការបង្វែរ និងការធ្វើសមាហរណកម្មឲ្យបានជោគជ័យ ហើយជួយកាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី	១៣.៣.ក. របាយការណ៍វាយតម្លៃលើការអនុវត្តសកល្យដ្ឋានដំណោះស្រាយជម្លោះក្រៅប្រព័ន្ធតុលាការ បានផ្តល់ជាអនុសាសន៍ដោយផ្អែកលើភស្តុតាងសម្រាប់ការអនុវត្តដំណោះស្រាយនេះ	១៣.៣.១. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយៗ អនុវត្តសកល្យដ្ឋានដំណោះស្រាយជម្លោះក្រៅប្រព័ន្ធតុលាការផ្សេងៗដែលមានដូចជាសន្ទនាកម្មដែលដឹកនាំដោយជនរងគ្រោះកិច្ចពិភាក្សាដោយមានការចូលរួមពីភាគីពាក់ព័ន្ធនិងមានអ្នកសម្របសម្រួល ហើយដាក់បញ្ចូលដំណោះស្រាយនេះទៅក្នុងផែនការបង្វែរ និងផែនការសមាហរណកម្ម (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៥ និង៨)	ក្រសួងយុត្តិធម៌	×	×	×	

សមិទ្ធផលទី ១៤

មានកម្មវិធីសម្រាប់កុមារកំពុងជាប់ឃុំ ដើម្បីត្រៀមធ្វើសមាហរណកម្មឲ្យបានជោគជ័យក្រោយពេលដោះលែង

លទ្ធផលទី១៤.ក. កម្មវិធីសមាហរណកម្មមានប្រសិទ្ធភាពត្រូវបានអនុវត្តសម្រាប់កុមារដែលជាប់ឃុំ

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ			
				១	២	៣				
១៤.១. កុមារដែលស្ថិតនៅក្នុងពន្ធនាគារត្រូវបានត្រៀមរៀបចំធ្វើសមាហរណកម្មប្រកបដោយជោគជ័យទៅក្នុងសហគមន៍វិញ	១៤.១.ក. ចំនួនពន្ធនាគារដែលបានត្រៀមរៀបចំនៃការបណ្តុះបណ្តាលដល់កុមារដោយផ្ដោតលើជំនាញដែលមានតម្រូវការទិដ្ឋភាពវេជ្ជសាស្ត្រ	១៤.១.១. ចំនួនពន្ធនាគារដែលបានត្រៀមរៀបចំនៃការបណ្តុះបណ្តាលនៅតាមបណ្តាខេត្តនីមួយៗដើម្បីជួយណែនាំពន្ធនាគារឲ្យមានការរៀបចំកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលដោយផ្ដោតលើជំនាញដែលមានតម្រូវការទិដ្ឋភាពវេជ្ជសាស្ត្រ	ក្រសួងមហាផ្ទៃ ក្រសួងអប់រំ យុវជន និង កីឡា	X	X	X	មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡា			
				១៤.១.២. អនុញ្ញាតឲ្យកុមារក្នុងពន្ធនាគារ (ទាំងកុមារដែលគ្រប់អាយុត្រូវចូលរៀន និងកុមារដែលធ្លាប់បានចូលរៀន) បន្តការសិក្សាទៅតាមសេចក្តីត្រូវការ	X	X		X	មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡា	
				១៤.១.៣. %នៃកុមារដែលត្រូវដោះលែង បានរៀនចប់កម្មវិធីជំនាញការងារ និងបំណិនជីវិត						
				១៤.១.៤. ចំនួនពន្ធនាគារដែលអនុវត្តតាមគោលការណ៍ណែនាំស្តីពីការអនុញ្ញាតពីការអនុញ្ញាតឲ្យមានការចូលរួមសុខាភិបាលស្តីពីការអនុញ្ញាតឲ្យមានការចូលរួមសុខាភិបាល						

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
	១៤.១.ង. ចំនួនផែនការសមាហរណកម្ម ដែលកុមារបានដឹងពីសកម្មភាពទាំងឡាយនៃផែនការសមាហរណកម្មនោះ	<p>១៤.១.៥. មុនពេលដោះលែង ឲ្យកុមារដឹងពីផែនការសមាហរណកម្មដែលមានសកម្មភាពមួយចំនួនដូចជា៖</p> <p>១៤.១.៥.១. ការចុះទៅមើលកន្លែងធ្វើការ សាលារៀន និងកន្លែងស្នាក់នៅ</p> <p>១៤.១.៥.២. សួរសុខទុក្ខគ្រួសារ</p> <p>១៤.១.៥.៣. ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច នគរបាល និងអ្នកជួយគាំទ្រផ្សេងទៀត ឬអ្នកផ្តល់យោបល់ ដែលត្រៀមលក្ខណៈជួយក្រោយពេលដោះលែង</p> <p>១៤.១.៥.៤. សកម្មភាពបំណិនជីវិតដោយរួមមានការពិនិត្យសុខភាព ការចូលរួមផ្សារទិញរបស់បរិក្ខារធ្វើដំណើរ និងសកម្មភាពផ្សេងទៀត</p>	ក្រសួងមហាផ្ទៃ ក្រសួងសង្គមកិច្ច	×			

សមិទ្ធផលទី ១៥

និយោជក ស្ថាប័នសាសនា និងអប់រំ គាំទ្រដល់ការបង្វែរកុមារទៅក្នុងសហគមន៍វិញ ។

សូចនាករទី១៥.ក.៖ កុមារស្ថិតក្នុងការប៉ុន្មាន ត្រូវបានធ្វើសមាហរណកម្មទៅក្នុងសង្គមបន្ទាប់ពីដោះលែង ហើយអត្រាប្រព្រឹត្តិបទល្មើសសារជាថ្មីថយចុះ ។

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
១៥.១. អង្គការសង្គមស៊ីវិល និង ស្ថាប័នឯកជននៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន បានជួយគាំទ្រផែនការសមាហរណកម្មកុមារដែលត្រៀមដោះលែង និងក្រោយពេលដោះលែង	១៥.១.ក. ចំនួនអង្គការ ដែលប្តេជ្ញាចិត្តគាំទ្រផែនការបង្វែរ និងផែនការសមាហរណកម្ម និង ចំនួនផែនការដែលទទួលបានការគាំទ្រ	១៥.១.១. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយមួយ៖ រៀបចំយុទ្ធនាការស្វែងរកការជួយគាំទ្រនៅថ្នាក់ប៉ូ ដើម្បីធានាឲ្យមានការជួយផ្តល់ជំនួយស្នាក់នៅ ធនធាន ការអប់រំ ការបណ្តុះបណ្តាល កម្មវិធីសេវាសង្គមផ្សេងៗ និងការផ្តល់ការងារដល់កុមារក្រោយរួចពីប៉ូ ព្រមទាំងកុមារទនាសនិងច្បាប់ផ្សេងទៀត ដោយមានការចូលរួមជួយយ៉ាងសកម្មពីស្ថាប័នថ្នាក់ក្រោមជាតិក៏ដូចជាភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចថ្នាក់ប៉ូ នគរបាល អាជីវករនៅមូលដ្ឋានសហគមន៍ និងអ្នកដឹកនាំសាសនា។ (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៥)	ក្រសួងសង្គមកិច្ច	X			ក្រសួងមហាផ្ទៃ ក្រសួងអប់រំ ក្រសួងកិច្ចការនារី ក្រសួងការងារ ក្រសួងសុខាភិបាល NGOs ស្ថាប័នសាសនា គ.ក.ន.ក
	១៥.១.ខ. %នៃខេត្តដែលបានរៀបចំឲ្យមានសៀវភៅបញ្ជីឈ្មោះសេវាកម្មសង្គមថ្នាក់មូលដ្ឋាន	១៥.១.២. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយមួយ៖ រៀបចំសៀវភៅបញ្ជីឈ្មោះសេវាកម្មសង្គមតាមខេត្តនីមួយៗ ដោយមានទម្រង់អេឡិចត្រូនិកឬជាប្រក្រដាសសម្រាប់ឲ្យបំពេញ ដើម្បីជួយសម្រួលការងារភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអ្នកផ្សេងទៀតដែលធ្វើការងារសង្គម។ (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៥)	ក្រសួងសង្គមកិច្ច	X	X	X	គ.ក.ន.ក

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
	១៥.១.គ. ចំនួនផែនការ ធ្វើសមាហរណកម្ម ដែលមាន សេវាកម្ម និងទឹកថ្លៃ	១៥.១.៣. លើកទឹកចិត្ត និងគាំទ្រទាំងស្រុងនៃរដ្ឋ និង ឯកជន ឲ្យចូលរួមរៀបចំផែនការសមាហរណកម្ម និង ផ្តល់សេវាដល់កុមារក្រោយពេលដោះស្រាយ ១៥.១.៣.១. គោលការណ៍ណែនាំស្តីពីការចូលរួម និង ការមើលខុសត្រូវលើកុមារ ដែលត្រូវធ្វើសមាហរណកម្ម ទៅក្នុងសង្គមវិញ ១៥.១.៣.២. ការគាំទ្ររបស់ភ្នាក់ងារសង្គម ១៥.១.៣.៣. ការទទួលស្គាល់ជាសាធារណៈនូវការ ចូលរួមអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងការ ការពារកម្មវិធីសិទ្ធិកុមារ	ក្រសួង សង្គមកិច្ច		×	×	
	១៥.១.ង. ករណីសិក្សាស្តីពីភាព ជាដៃគូជោយជោគជ័យ រវាង ក្រសួងសង្គមកិច្ច និង អង្គការ ផ្សេងៗ ត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សព្វផ្សាយ	១៥.១.៥. ចងក្រងទុកជាឯកសារសម្រាប់ផ្សព្វផ្សាយ នូវករណីសិក្សាស្តីពីភាពជាដៃគូដែលទទួលបាន ជោគជ័យក្នុងការគាំទ្រកុមារក្រោយពេលដោះស្រាយ និង សម្រាប់ទាក់ទាញឲ្យមានការចូលរួមជួយគាំទ្រពីស្ថាប័ន ផ្សេងទៀត	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង		×	×	
១៥.២. មានការកើនឡើង នូវការទទួលយកពីសង្គម ស្តីលើនូវការស្តារនីតិសម្បទា និងអភិក្រមសិទ្ធិកុមារដែល ត្រូវអនុវត្តចំពោះកុមារ ទំនាស់និងច្បាប់	១៥.២.ក. ចំនួនផែនការបង្រៀម និង ផែនការសមាហរណកម្មដែល ទទួលបានជោគជ័យ	១៥.២.១. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយៗ ធ្វើការសិក្សាអំពី ភាពជោគជ័យនៃការបង្រៀម និងការធ្វើសមាហរណកម្ម ដោយវិភាគលម្អិតទៅលើកត្តាផ្សេងៗ ដូចជាការ ចូលរួមរបស់សង្គមស៊ីវិល វិគ្គសាវកុមារជាដើម	ក្រសួងយុត្តិធម៌			×	

គោលបំណងរួម៖

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៦៖ ការប៉ាន់ប៉ាន់អនិច័យ

ការផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងពេលប៉ាន់ប៉ាន់អនិច័យ គឺសំដៅទៅលើការស្តារអនិច័យសម្បទាអនិច័យ និងផ្តល់ឲ្យអនិច័យនូវមុខជំនាញ ដើម្បីធ្វើសមាហរណកម្ម ពួកគេនៅក្នុងសហគមន៍ បន្ទាប់ពីមានការដោះស្រាយ និងធ្វើយ៉ាងណាកុំឲ្យមានការប្រព្រឹត្តទល្មើសសារជាថ្មី ។

កម្មវិធីនេះទទួលបានលទ្ធផលថា ការប៉ាន់ប៉ាន់អនិច័យគឺជាជម្រើសចុងក្រោយ។ យោងតាមច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនិច័យស្របច្បាប់ បញ្ជូនកុមារនោះទៅមណ្ឌលយុវជនសម្បទា។ ការអនុវត្តទោសនាសម្បទា គឺជាប្រភេទមួយនៃការយុវជនដែលធ្វើទ្រង់ទ្រាយដើម្បីជួយគាំទ្រ និងស្តារ អនិច័យសម្បទាកុមារ ហើយដែលគោលបំណងនៃវិធានការនេះគឺដើម្បីជៀសវាងការផ្ដន្ទាទោស។ ការងារសំខាន់នៅក្នុងមណ្ឌលនេះ គឺស្តារអនិច័យសម្បទារបស់កុមារ ផ្តល់ឲ្យកុមារនូវជំនាញដើម្បីជៀសវាងការប្រព្រឹត្តទល្មើសសារជាថ្មី។

ដោយហេតុថា កុមារខ្ពស់ពីមនុស្សពេញវ័យ ដូច្នោះការប្រព្រឹត្តករណីពួកគេត្រូវធ្វើតាមលក្ខណៈជាកុមារ។ ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនិច័យបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ពីបទដ្ឋាននៃដំណើរការរបស់មណ្ឌលយុវជនសម្បទា។ ប្រការ៣០ នៃវិធានបារាំងបានតម្រូវថា កន្លែងយុវជនអនិច័យគួរត្រូវបានធ្វើឱ្យជឿជាក់ ដែលអាចផ្តល់ភាព ងាយស្រួលដល់ទំនាក់ទំនងរវាងអនិច័យ និងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ។ កន្លែងយុវជនកម្រិតតូចៗគួរត្រូវបានសាងសង់ឡើង និងធ្វើយ៉ាងណាឲ្យមានការរៀបរាប់ ជាមួយនិងបរិយាកាសសង្គម សេដ្ឋកិច្ច និងវប្បធម៌ក្នុងសហគមន៍។ បទដ្ឋាននេះអាចជួយគាំទ្រដល់ផែនការការងារ ទីកន្លែងបំប៉នច្នៃនិងចាស់។

បញ្ហាសំខាន់ក្នុងការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនិច័យគឺថា មានបទបញ្ញត្តិជាច្រើននៃច្បាប់នេះចែងតែអំពីការអនុវត្តទោសចំពោះកុមារ ដែលនៅក្នុងមណ្ឌល យុវជនសម្បទា។ នេះអាចប៉ះពាល់ដល់កំណើនកុមារដែលមានស្រាប់ក្នុងពន្ធនាគារ និងកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើសលើកដំបូង។ បច្ចុប្បន្នមានតែមណ្ឌលយុវជនសម្បទា តែមួយប៉ុណ្ណោះដែលគ្រោងនឹងបង្កើតឡើង ហើយនឹងត្រូវបានសាងសង់រួចរាល់ក្នុងកំឡុងពេលយ៉ាងហោចណាស់ក៏ ២ ឆ្នាំដែរ។ គម្រោងសាងសង់មណ្ឌល យុវជនសម្បទាដំបូងនេះ គឺអាចជាកុមារបានប្រហែល ៤០នាក់។ ដូចនេះ ចាំបាច់ត្រូវកំណត់យន្តការជាបណ្តោះអាសន្ន ក៏ដូចជាផែនការសាងសង់ និងប្រតិបត្តិការ មណ្ឌលយុវជនសម្បទាតូចៗមួយចំនួននៅទូទាំងប្រទេស។ កំណើនកុមារក្នុងពន្ធនាគារនាពេលបច្ចុប្បន្ន តម្រូវឲ្យមានការចុះវាយតម្លៃដ៏ទូលំទូលាយមួយជាយុទ្ធនៃ ដើម្បីកំណត់ឲ្យដឹងថាតើមានបទបញ្ញត្តិណាខ្លះនៃច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនិច័យ ដែលអាចយកមកអនុវត្តបានក្នុងការកាត់បន្ថយចំនួនកុមារក្នុងពន្ធនាគារតាមរយៈការ បង្វែរកុមារដែលកំពុងជាប់យុវជនចាកចេញពីពន្ធនាគារបានប្រសើរជាងមុន។ កំណើនកុមារដែលបានបញ្ជូនមកក្នុងមណ្ឌលយុវជនសម្បទា ដែលជាគោលដៅដើម្បីជៀសវាងការប្រព្រឹត្តទល្មើសសារជាថ្មី។ លើសពីនេះទៀត កម្មវិធីនៅតាមពន្ធនាគារសព្វថ្ងៃ ក៏ត្រូវវាយតម្លៃផងដែរ ដើម្បីឲ្យដឹងថាតើកម្មវិធីទាំងនោះអាចកែលម្អរបៀបណានៅក្នុងពេលដំបូង ដើម្បីឲ្យសម្របសម្រួលតាមបទដ្ឋាន អប្បបរមាអន្តរជាតិ។ (អានកម្មវិធីយុត្តិសាស្ត្រទី៥)

សមិទ្ធផលទី១៦៖ ចំនួនកុមារក្នុងពន្ធនាគារពេលចូលរដ្ឋត្រូវបានវាយតម្លៃយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដោយសារវាជាបញ្ហាបន្ទាន់ដែលត្រូវដោះស្រាយដើម្បីឲ្យកុមារអាចត្រូវបានបង្វែរចេញពីកន្លែងឃុំឃាំង។

សមិទ្ធផលទី១៧៖ កម្មវិធីការងារ និងទីកន្លែងស្នាក់នៅ រួមទាំងសម្ភារៈប្រើប្រាស់ផង ត្រូវបានវាយតម្លៃ ហើយលក្ខខណ្ឌមួយចំនួនត្រូវបានកែលម្អសម្រាប់កុមារនៅក្នុងពន្ធនាគារ។

សមិទ្ធផលទី១៨៖ យន្តការបណ្តោះអាសន្នត្រូវបានកំណត់ដើម្បីស្នើសុំអាគារ ឬផ្នែកមួយចំនួននៃពន្ធនាគារដែលមានស្រាប់ធ្វើជាមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ដើម្បីធ្វើឲ្យបញ្ញត្តិស្តីពីការស្តារនីតិសម្បទា និងការដោះលែងដោយមានលក្ខខណ្ឌ អាចអនុវត្តបាន និងសម្រាប់បញ្ជ្រាស់កុមារដែលទើបតែមកក្នុងប្រព័ន្ធពន្ធនាគារដែលមានស្រាប់។

សមិទ្ធផលទី១៩៖ មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាត្រូវបានបង្កើតឡើង និងត្រូវបានអនុវត្តស្របតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ ដើម្បីស្តារនីតិសម្បទា និងព្រៀមធ្វើសមាហរណកម្មទៅក្នុងសហគមន៍។

សមិទ្ធផលទី ១៦

ចំនួនកុមារក្នុងពន្ធនាគារពេលបច្ចុប្បន្នត្រូវបានវាយតម្លៃយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដោយសារវាជាបញ្ហា បន្ទាន់ដែលត្រូវដោះស្រាយដើម្បីឲ្យកុមារអាចត្រូវបានបង្វែរចេញពី កន្លែងប្រយោង។

សូចនាករទី១៦.ក. %នៃកុមារជាប់ឃុំបច្ចុប្បន្នដែលបានវាយតម្លៃត្រឹមត្រូវ មានផែនការបង្វែរដែលបានអនុវត្ត។

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
១៦.១. ទិន្នន័យគ្រប់ គ្រងជ្រោយស្តីពីកុមារ ក្នុង ពន្ធនាគារបច្ចុប្បន្ន ត្រូវបាន ប្រើប្រាស់ ដើម្បីស្នើសុំឲ្យ មានការបង្វែរ និងការ ដោះលែងមុនពេលកំណត់ ក្នុងខណៈពេលមិនទាន់ មានមណ្ឌលយុវជនសម្បទា និងនៅពេលដែលច្បាប់ ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន មិនទាន់ត្រូវបានអនុវត្ត	១៦.១.ក. ទិន្នន័យគោលបង្គោល សម្រាប់ពិនិត្យមើលការចាប់ផ្តើម ការអនុវត្តផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និង ប្រតិបត្តិការត្រូវបានបង្កើតឡើង	១៦.១.១. នេះគឺជាសកម្មភាពរួម៖ បង្កើតទិន្នន័យ គោលបង្គោល សម្រាប់ការចាប់ផ្តើមអនុវត្តផែនការ យុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ ដោយរួមមានការវិភាគទៅលើ ការចំណាយលើប្រព័ន្ធបច្ចុប្បន្ន (សូមមើលកម្មវិធីយុទ្ធ សាស្ត្រទី៩)	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X			
	១៦.១.ខ. ចំនួនផែនការដោះលែង កុមារក្នុងពន្ធនាគារពេលបច្ចុប្បន្ន ដែលសមស្របសម្រាប់ការស្នើសុំ ដោះលែងដោយមានលក្ខខណ្ឌ និងការដោះលែងមុនពេលកំណត់ ត្រូវបានបំពេញ	១៦.១.២. វិភាគទិន្នន័យស្តីពីកុមារក្នុងពន្ធនាគារបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីកំណត់កុមារណាដែលអាចបង្វែរក្នុងពេលដេច រសំនាការ និងកុមារដែលអាចទទួលបានការដោះលែងឆាប់ៗ	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X			គណៈមេធាវី
	១៦.១.គ. ប្រព័ន្ធអនុវត្តច្បាប់ស្តីពី យុត្តិធម៌អនីតិជន ត្រូវបានអនុម័ត ដោយក្រុមការងារអន្តរក្រសួង និង ត្រូវបានអនុវត្ត	១៦.១.៣. នេះគឺជាសកម្មភាពរួម៖ បង្កើតប្រព័ន្ធអនុវត្ត ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលរួមមានទាំងតួនាទី ការ ទទួលខុសត្រូវរបស់ស្ថាប័ននីមួយៗ ដែលមានចែងក្នុង ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ដំណើរការនៃការអនុវត្ត ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងករណី និងការអនុវត្តសវិកាករណ៍	ក្រសួងយុត្តិធម៌	X	X	X	

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថានភាព ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថានភាព ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
លទ្ធផល	១៦.១.យ. ចំនួនផែនការដោះស្រាយ កុមារក្នុងខេត្តទាំង៥ ត្រូវបានអនុវត្ត	១៦.១.៤. នៅក្នុងខេត្តទាំង៥ ផែនការដោះស្រាយ ដែល សមស្របសម្រាប់ការស្នើសុំឲ្យមានការដោះស្រាយដោយ មានលក្ខខណ្ឌ និងការដោះស្រាយមុនពេលកំណត់ត្រូវបាន ដាក់បញ្ចូលក្នុងកម្មវិធីសកលរដ្ឋសម្រាប់អនុវត្ត	ក្រសួង មហាផ្ទៃ ក្រសួង សង្គមកិច្ច	×	×		
	១.១.៥ ចំនួនផែនការដោះស្រាយ កុមារ ត្រូវបានអនុវត្តនៅក្នុងខេត្ត ផ្សេងក្រៅពីខេត្តគោលដៅ	១៦.១.៥ អង្គការយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌនៅក្នុងខេត្តផ្សេង ក្រៅពីខេត្តគោលដៅទាំង៥ បានសហការជាមួយ គណៈមេធាវី និងកម្មវិធីផ្តល់សេវាសង្គមក្នុងមូលដ្ឋាន ដើម្បីជួយពិនិត្យមើលនិងអនុវត្តផែនការដោះស្រាយនេះ	ក្រសួង យុត្តិធម៌	×	×		
លទ្ធផល	១៦.១.៦. ចំនួនតុលាការ ដែល មានរៀបចំកាលវិភាគប្រជុំពិនិត្យ មើលសំណុំរឿងកុមារ	១៦.១.៦. នេះគឺជាសកម្មភាពរួម៖ ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំណុំ រឿងមានកាលវិភាគពិនិត្យមើលសំណុំរឿងនីមួយៗរបស់ កុមារ ដើម្បីជៀសវាងការមិនអនុវត្តតាមច្បាប់ស្តីពី យុត្តិធម៌អនីតិជន តាមដានមើលភាពរីកចម្រើននៃ សំណុំរឿងនីមួយៗ ផ្តល់អាទិភាព និងគ្រប់គ្រងសំណុំរឿង កុមារ។ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលទទួលបន្ទុកខាងយុត្តិធម៌ មានតួនាទីកំណត់បញ្ជី វិវាទ និងផ្តល់ព័ត៌មាន។	ក្រសួង យុត្តិធម៌	×	×	×	×
	១៦.១.៧. %នៃកាលវិភាគពិនិត្យ មើលសំណុំរឿងកុមារ ដោយរួម ទាំងការពិនិត្យមើលកុមារកំពុង ជាប់ឃុំក្នុងពន្ធនាគារផងដែរ	១៦.១.៧. ធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពទិន្នន័យស្តីពីកុមារទាំងអស់ ក្នុងពន្ធនាគារពេលបច្ចុប្បន្ន ហើយបញ្ចូលផែនការ ដោះស្រាយក្នុងកាលវិភាគពិនិត្យមើលសំណុំរឿងកុមារ	ក្រសួង យុត្តិធម៌	×	×		

សមិទ្ធផលទី ១៧

កម្មវិធីការងារ និងទីកន្លែងស្នាក់នៅ រួមទាំងសម្ភារៈប្រើប្រាស់ផង ត្រូវបានវាយតម្លៃ ហើយលក្ខខណ្ឌមួយចំនួនត្រូវបានកែលម្អសម្រាប់កុមារនៅក្នុងពន្ធនាគារ។

សូចនាករទី១៧.ក៖ ផែនការកែលម្អកន្លែងឃុំឃាំង កែលម្អកម្មវិធី និងលក្ខខណ្ឌផ្សេងៗ ត្រូវបានអនុវត្ត។

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	ពិរាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
១៧.១. ការថែរក្សាកុមារ នៅក្នុងពន្ធនាគារ ដោយ បុគ្គលិក មានភាព ប្រសើរឡើង	១៧.១.ក. ចំនួនពន្ធនាគារ ដែល តែងតាំងប្រធាន និងបុគ្គលិកដែល មានជំនាញផ្នែកកុមារ	១៧.១.១. តែងតាំងប្រធាន និងបុគ្គលិកដែលមានជំនាញ ផ្នែកកុមារ ក្នុងពេលមិនទាន់មានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា	ក្រសួង មហាផ្ទៃ	X	X	X	
	១៧.១.ខ. %បុគ្គលិកពន្ធនាគារ ដែលទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាល ថ្នាក់មូលដ្ឋាន និងថ្នាក់ឯកទេស ខាងកុមារ និងដែលត្រូវបាន តែងតាំង	១៧.១.២. បុគ្គលិកទាំងអស់ដែលទទួលបានការ បណ្តុះបណ្តាលស្តីពីការអនុវត្តនីតិវិធីបែបកុមារត្រឹមត្រូវ ត្រូវបានតែងតាំងឱ្យធ្វើការជាមួយអនីតិជនជាប់ឃុំ		ក្រសួង មហាផ្ទៃ	X	X	X

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
១៧.២. មានការកែលម្អ លក្ខខណ្ឌសម្រាប់កុមារក្នុង ពន្ធនាគារមានការ យកចិត្តទុកដាក់ខ្ពស់លើ កុមារ ហើយការពារសិទ្ធិ របស់ពួកគេឲ្យស្របតាម បទដ្ឋានអន្តរជាតិ	១៧.២.ក. ចំនួនពន្ធនាគារ ដែល បានកែសម្រួលនីតិវិធី ដើម្បីលើក កម្ពស់បរិយាកាសកុមារមេត្រី និង ការការពារសិទ្ធិកុមារ	១៧.២.១. នៅក្នុងពន្ធនាគារក្នុងខេត្តនីមួយៗពិនិត្យមើល សម្ភារៈ និងទីកន្លែងប្រើប្រាស់ នីតិវិធី និងកម្មវិធី ដែលជា កត្តាជំរុញឲ្យមានបរិយាកាសបំបែកកុមារមេត្រី។ ការពិនិត្យ នេះក៏នឹងវាយតម្លៃផងដែរនូវ សក្តានុពលនៃទីកន្លែង ណាមួយរបស់អគារ ដែលអាចធ្វើជាមណ្ឌល យុវនីតិសម្បទា។ ការពិនិត្យទាំងនេះ រួមមាន៖ ១៧.២.១.១. ការបំបែកកុមារចេញពីមនុស្សពេញវ័យ បំបែកកុមារដែលជាប់ឃុំរង់ចាំសវនាការ ចេញពី អ្នកដែលត្រូវបានកាត់ទោស បែងចែកតាមភេទ និង ប្រភេទបទល្មើស ១៧.២.២. ការកំណត់យកបន្ទប់ដែលអាច ប្រើសម្រាប់ កម្មវិធីអប់រំផ្សេងៗ ១៧.២.១.៣. ការពិនិត្យមើលសុខភាពជាប្រចាំជាមួយ នឹងមណ្ឌលសុខភាពឬមន្ទីរពេទ្យ ១៧.២.១.៤. កិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយអង្គការនានាលើ កម្មវិធីផ្តល់សេវាសង្គម និងការអប់រំ ដែលបាន អនុវត្តកន្លងមក ១៧.២.១.៥. នីតិវិធីស្តីពីការចុះសួរសុខទុកពីគ្រួសារ មេធាវី ព្រះរាជអាជ្ញា និងអ្នកពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត ១៧.២.១.៦. កម្មវិធីស្តីពីការត្រៀមរៀបចំមុន និងក្រោយការដោះលែង	ក្រសួង មហាផ្ទៃ	×	×	×	×

សមិទ្ធផលទី ១៨

យន្តការបណ្តោះអាសន្នត្រូវបានកំណត់ដើម្បីស្នើសុំអាគារ ឬផ្នែកមួយចំនួននៃពន្ធនាគារដែលមានស្រាប់ធ្វើជាមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ដើម្បីធ្វើឲ្យប្រញូតស្ថិតិការស្នើសុំនីតិសម្បទា និងការដោះលែងដោយមានលក្ខខណ្ឌ អាចអនុវត្តបាន និងសម្រាប់បញ្ជ្រាបសកម្មភាពដែលទើបតែមកថ្មី មិនឲ្យចូលក្នុងប្រព័ន្ធពន្ធនាគារដែលមានស្រាប់។

សូចនាករទី១៨.ក.៖ មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាបណ្តោះអាសន្នត្រូវបានស្នើសុំឲ្យមាន ដើម្បីគាំទ្រការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងបទដ្ឋានអន្តរជាតិផ្សេងទៀត។

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
១៨.១. ទីកន្លែងសម្រាប់រៀបចំធ្វើជាមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ត្រូវបានកំណត់ និងវាយតម្លៃ	១៨.១.ក. ចំនួនពន្ធនាគារដែលត្រូវបានពិនិត្យមើល ដើម្បីកន្លែងធ្វើជាមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា	១៨.១.១. ពិនិត្យមើលទីធ្លាពន្ធនាគារទាំងអស់ដើម្បីរកកន្លែងធ្វើជាមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា	ក្រសួងមហាផ្ទៃ ក្រសួងសង្គមកិច្ច	X	X		
	១៨.១.ខ. តាមខេត្តនីមួយៗបានរៀបចំបញ្ជីទីកន្លែង ឬ មណ្ឌលដែលមានសក្តានុពលអាចប្រើប្រាស់ធ្វើជាមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា	១៨.១.២. ពិនិត្យមើលទីតាំងនានារបស់រដ្ឋ (ជាពិសេសមណ្ឌលកុមារកំព្រានិងកន្លែងផ្សេងទៀត) ដែលមានសក្តានុពលអាចប្រើប្រាស់ធ្វើជាមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា	ក្រសួងសង្គមកិច្ច	X	X		
១៨.២. មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាតាមខេត្ត ត្រូវបានបង្កើតឡើង	១៨.១.គ. ចំនួនផែនការបង្កើតមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ត្រូវបានរៀបចំឡើង	១៨.១.៣. បង្កើតផែនការទីកន្លែងទាំងអស់ ដែលអាចបង្កើតជាមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាបាន	ក្រសួងសង្គមកិច្ច		X	X	
	១៨.១.ឃ. ចំនួនគម្រោងថវិកាត្រូវបានរៀបចំហើយ និងស្នើសុំការអនុម័ត	១៨.១.៤. បង្កើតគម្រោងថវិកាដែលអាចបង្កើតជាមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ដើម្បីស្នើសុំការអនុម័ត	១៨.១.៤. បង្កើតគម្រោងថវិកាសម្រាប់រៀបចំទីកន្លែងដែលអាចបង្កើតជាមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ដើម្បីស្នើសុំការអនុម័ត	ក្រសួងសង្គមកិច្ច		X	X
១៨.២. មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាតាមខេត្ត ត្រូវបានបង្កើតឡើង	១៨.២.ក. ចំនួនទីកន្លែង ដែលត្រូវបានប្រកាសជាមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា	១៨.២.១. បង្កើតផែនការប្រើប្រាស់ទីកន្លែងដែលមានសក្តានុពល ធ្វើជាមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា	ក្រសួងសង្គមកិច្ច			X	X

សមិទ្ធផលទី ១៩

មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាត្រូវបានបង្កើតឡើង និងត្រូវបានអនុវត្តស្របតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ ដើម្បីស្ថានភាពសម្បទា និងត្រៀមធ្វើសមាហរណកម្មទៅក្នុងសហគមន៍។

សូចនាករទី១៩.ក.៖ មណ្ឌលស្ថានីសម្បទាបណ្តោះអាសន្នត្រូវបានស្នើសុំបង្កើត ដើម្បីគាំទ្រការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងបទដ្ឋានអន្តរជាតិផ្សេងទៀត។

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
១៩.១. ទីតាំងមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាត្រូវបានកំណត់ ហើយប្លង់អាគារ និងផ្នែកនានានៃអាគារត្រូវបានរចនាឡើងនិងត្រូវបានសាងសង់ស្របតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ	១៩.១.ក. ទីតាំងមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាត្រូវបានកំណត់	១៩.១.១. កំណត់ទីតាំងមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាស្ថិតនៅជិតសហគមន៍ដែលអាចជួយផ្តល់ជាសេវាសង្គម	ក្រសួងសង្គមកិច្ច	X	X		
	១៩.១.ខ. ប្លង់អាគារដែលស្របតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ ត្រូវបានរចនាចប់សព្វគ្រប់ និងទទួលបានការអនុម័ត	១៩.១.២. កំណត់លក្ខខណ្ឌសម្រាប់កុមាររស់នៅក្នុងមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាដែលមានដូចជាប្រភេទបទល្មើស ហានិភ័យ អាយុ និងភេទ។ ប្លង់សាងសង់មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាគ្របដណ្តប់តាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ។ បុគ្គលិកក្នុងមណ្ឌលអាចទាញយកបទពិសោធន៍ពីមណ្ឌលល្អៗនៅក្នុងតំបន់អាស៊ាន និងពីអង្គការអន្តរជាតិនានា។	ក្រសួងសង្គមកិច្ច	X	X		
	១៩.១.គ. ផែនការសន្តិសុខនិងសុវត្ថិភាពដែលស្របតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ ត្រូវបានរៀបចំឡើងនិងត្រូវបានអនុម័ត	១៩.១.៣. រៀបចំសន្តិសុខ និងសុវត្ថិភាព ស្របតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ ដោយយកចិត្តទុកដាក់លើសុខភាពតម្រូវការសង្គមនិងតម្រូវការអប់រំរបស់កុមារ បុគ្គលិកនិងអ្នកផ្តល់សេវា	ក្រសួងសង្គមកិច្ច		X		

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
១៤.២. នីតិវិធី និង គោលនយោបាយ បុគ្គលិក និងសេវាគាំទ្រក្នុងមណ្ឌល ត្រូវបានរៀបចំឡើង និង ចាប់ផ្តើមអនុវត្តស្របតាម បទដ្ឋានអន្តរជាតិ	១៤.១.យ. ការជ្រើសរើសក្រុមហ៊ុន សាងសង់អាគារ និងកាលីកាត បំពេញការងារសាងសង់ ត្រូវបាន អនុម័ត ហើយការងារសាងសង់ ចាប់ផ្តើម	១៤.១.៤. អនុវត្តនីតិវិធីជ្រើសរើសក្រុមហ៊ុនសាងសង់ អាគារ ដោយមានកាលីកាតបំពេញការងារសាងសង់ ហើយទទួលបានការគាំទ្រពីគ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធ	ក្រសួង សង្គមកិច្ច		×	×	
	១៤.២.ក. នីតិវិធី និង គោលនយោបាយសម្រាប់ប្រតិបត្តិ ក្នុងមណ្ឌលត្រូវបានបង្កើតឡើង ស្របតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ និង ត្រូវបានអនុម័ត	១៤.២.១. បង្កើតនីតិវិធីនិងគោលនយោបាយ សម្រាប់ ប្រតិបត្តិក្នុងមណ្ឌល ស្របតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ ដោយ រួមទាំងផែនការផ្តល់សេវាគាំទ្រ និងបុគ្គលិកផងដែរ	ក្រសួង សង្គមកិច្ច			×	×
១៤.២.២. កម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាល បុគ្គលិកត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយ មានកាលីកាតច្បាស់លាស់ និង ទទួលបានការអនុម័ត	១៤.២.២. កម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាល បុគ្គលិកត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយ មានកាលីកាតច្បាស់លាស់ និង ទទួលបានការអនុម័ត	១៤.២.២. រៀបចំកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលបុគ្គលិក ដែល មានបញ្ចូលបទដ្ឋានអន្តរជាតិ និងអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ។ រៀបចំវគ្គបណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់មូលដ្ឋាន និងថ្នាក់កម្រិត ខ្ពស់សម្រាប់បុគ្គលិកគ្រប់តំណែង។	ក្រសួង សង្គមកិច្ច			×	
	១៤.២.៣. សេវាគាំទ្រនៅក្នុង មណ្ឌលត្រូវបានផ្តួចផ្តើមឡើង ហើយកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយស្ថាប័ន ពាក់ព័ន្ធត្រូវបានចុះហត្ថលេខា	១៤.១.៣. ផ្តួចផ្តើមសេវាគាំទ្រនានាស្របតាមនីតិវិធី និងគោលនយោបាយ ដែលមានការអប់រំ ការបណ្តុះបណ្តាល សុខភាព សេវាសង្គម និង សមាហរណកម្ម	ក្រសួង សង្គមកិច្ច			×	×

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៧៖ ការទប់ស្កាត់បទល្មើស

គោលបំណងរួម៖

ដើម្បីក្រែង អប់រំ និងជួយសហគមន៍ឲ្យចេះកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងកសាងប្រព័ន្ធការពារ ដើម្បីគាំទ្របុគ្គលម្នាក់ៗ និងកាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើស។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រនេះយល់ឃើញថា សហគមន៍ល្អអាចជួយកុមារឲ្យមានទំនាក់ទំនងជាមួយសហគមន៍។ សហគមន៍ល្អអាចកំណត់បាននូវកត្តាហានិភ័យ និងអាចឆ្លើយតបចំពោះកត្តាហានិភ័យទាំងនោះដើម្បីទប់ស្កាត់ឲ្យកុមារក្លាយជាកុមារទំនាស់និងច្បាប់។

ក្នុងផ្នែកសុខុមាលភាពកុមារ និងគ្រួសារ មានកម្មវិធីជាច្រើនរបស់អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល និងរដ្ឋាភិបាល ដែលជួយដល់កុមារដោយផ្សេងគ្នា៖ ហើយគោលបំណងគឺពង្រឹងសមត្ថភាពកម្មវិធីទាំងនោះ ដើម្បីអាចជួយដល់កុមារដោយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើសផងដែរ។ រាជរដ្ឋាភិបាលបានដាក់ចេញនូវផែនការសកម្មភាព ដើម្បីការពារ និងឆ្លើយតបអំពីហិង្សាលើកុមារឆ្នាំ២០១៧ ដល់ឆ្នាំ២០២១ ដែលនៅក្នុងផែនការនេះក៏មានដាក់បញ្ចូលផងដែរនូវសកម្មភាពជួយដល់កុមារដែលងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើស រួមទាំងកុមារដែលត្រូវបានបង្វែរ និងកុមារដែលត្រូវធ្វើសវនកម្មសហគមន៍វិញ។

យន្តការនគរបាលសហគមន៍ ក៏អាចជួយពង្រឹងទំនាក់ទំនងរវាង មន្ត្រីនគរបាល និងសហគមន៍ ដើម្បីទប់ស្កាត់បទល្មើស និងបង្កើនសុវត្ថិភាពសាធារណៈផងដែរ។ ដោយផ្អែកលើអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ និង គោលការណ៍អនុវត្តល្អៗនៃការបង្វែរនិងការធ្វើសមាហរណកម្ម កុមារទំនាស់និងច្បាប់ និងកុមារងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើសមិនគួរត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណថាជាជនប្រព្រឹត្តបទល្មើសនោះទេ ហើយទាំងកុមារ និងគ្រួសារ គួរទទួលបានសេវាជួយអ្នកដទៃទៀតដែរ។ ការចាប់ខ្លួន ឬបំប្លែងកុមារមិនទទួលបានផលល្អនៅក្នុងការទប់ស្កាត់បទល្មើសកុមារនោះទេ។

សង្ខាល៖ ការអនុវត្តកម្មវិធីអប់រំផ្នែកសុខុមាលភាពគ្រួសារ និងកុមារ ការបង្កើតឲ្យមានសៀវភៅបញ្ជីឈ្មោះស្ថាប័ននៃសេវាសង្គមនៅថ្នាក់ឃុំ និងការពិនិត្យឡើងវិញនូវកម្មវិធីស្តង់ដារសេវាទាំងនោះ គឺមាននៅក្នុងសកម្មភាពរួម។

សមិទ្ធផលទី២០៖ បានបង្កើនសមត្ថភាពផ្នែកសុខុមាលភាពកុមារ និងផ្នែកសហគមន៍ ដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណកុមារដែលងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើស ហើយបញ្ជូនកុមារ និងគ្រួសារទៅទទួលសេវាសមរម្យ។

សមិទ្ធផលទី២១៖ បានពង្រឹងកម្មវិធីដែលមានស្រាប់សម្រាប់ជួយដល់គ្រួសារ និងកុមារដោយផ្សេងគ្នា៖ ឲ្យយល់ដឹងពីអាកប្បកិរិយាវិជ្ជមាន និងទំនាក់ទំនងល្អ ដែលអាចជួយពួកគេមិនឲ្យប្រព្រឹត្តបទល្មើស ហើយពង្រឹងកម្មវិធីជាក់លាក់ ឬក៏បង្កើតកម្មវិធីថ្មីសម្រាប់កុមារប្រសិនបើចាំបាច់។

សមិទ្ធផលទី២២៖ បានពង្រឹងទំនាក់ទំនងរវាងសហគមន៍ និងនគរបាលតាមរយៈការបង្កើតឲ្យមានយន្តការដោះស្រាយជម្លោះនៅសហគមន៍ដោយនគរបាលនៅថ្នាក់មូលដ្ឋានដើម្បីកាត់បន្ថយបទល្មើសដែលប្រព្រឹត្តដោយកុមារ និងកាត់បន្ថយអត្រាប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី។

សមិទ្ធផលទី ២០

បានបង្កើនសមត្ថភាពផ្នែកសុខុមាលភាពភាពកុមារ និងផ្នែកសហគមន៍ ដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណកុមារងាយនឹងប្រើតួបទល្មើស ហើយបញ្ជូនកុមារ និងគ្រួសារទៅទទួលបានសេវាសមរម្យ។

សូចនាករទី២០.ក.៖ ការវាយតម្លៃលើហានិភ័យ និងយន្តការបញ្ជូនត្រូវប្រើប្រាស់ឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពនៅឯថ្នាក់មូលដ្ឋាន ដើម្បីកំណត់កុមារ ងាយនឹងប្រើតួបទល្មើស ហើយផ្តល់សេវាសមស្របដល់កុមារនិងគ្រួសាររបស់គេ ។

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថានភាព ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថានភាព ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
២០.១. អង្គការសង្គមស៊ីវិល មណ្ឌលថែទាំកុមារតាមបែបសាសនា អង្គការផ្សេងទៀតដែលផ្តល់សេវានិងនគរបាលនៅតាមមូលដ្ឋាន បានប្រើប្រាស់គោលការណ៍ណែនាំស្តីពីការប្រមូលហានិភ័យដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណកុមារងាយនឹងប្រើតួបទល្មើស ហើយបានឆ្លើយតបដោយត្រឹមត្រូវ	២០.១.ក. វិធីសាស្ត្រក្នុងការកំណត់គោលការណ៍ណែនាំស្តីពីការប្រមូលហានិភ័យត្រូវបានឯកភាព	២០.១.១. ពិនិត្យមើលឯកសារដែលពាក់ព័ន្ធនានា ដើម្បីធ្វើការប្រមូលព័ត៌មាន និងគ្រួសារដែលត្រូវការទាំងការគាំទ្រនិងសេវា រួចហើយកំណត់យកវិធីសាស្ត្រដ៏ត្រឹមត្រូវបំផុតក្នុងការដោះស្រាយកុមារងាយនឹងប្រើតួបទល្មើស ឬអាចប្រើតួបទល្មើសជាថ្មី	ក្រសួងសង្គមកិច្ចក្រសួងមហាផ្ទៃ	X			ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង
	២០.១.ខ. គោលការណ៍ណែនាំស្តីពីការប្រមូលហានិភ័យត្រូវបានរៀបចំ	២០.១.២. យកគម្រោងនៃការអនុវត្តល្អៗរបស់អន្តរជាតិ ហើយរៀបចំគោលការណ៍ណែនាំស្តីពីការប្រមូលហានិភ័យ ដើម្បីឆ្លើយតបជាក់លាក់ ទៅនឹងភាពងាយប្រើតួបទល្មើស ឬការប្រើតួបទល្មើសជាថ្មី		ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង		X	

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
២០.២. បានកសាងសមត្ថភាពអង្គការសង្គមស៊ីវិល មណ្ឌលថែទាំកុមារ បែបសាលានា និងអង្គការផ្តល់សេវាសង្គមផ្សេងទៀតនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន ដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណកុមារ ងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើស ហើយធ្វើការឆ្លើយតបដើម្បីទប់ស្កាត់	២០.២.ក. ចំនួនឃុំដែលបានបញ្ចប់ការពិនិត្យមើលឡើងវិញនូវកម្មវិធីផ្តល់សេវាដែលមានស្រាប់នៅថ្នាក់ឃុំ និងកង្វះខាតដែលត្រូវបំពេញ	២០.២.១. នេះជាផ្នែកមួយនៃសកម្មភាពរួម៖ ការពិនិត្យមើលឡើងវិញនូវកម្មវិធីផ្តល់សេវាដែលមានស្រាប់នៅថ្នាក់ឃុំ (ដែលគាំទ្រកុមារ និងគ្រួសារ ជាពិសេសកុមារដែលងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើស ឬកុមារដែលកំពុងអនុវត្តផែនការបង្វែរ ឬកំពុងធ្វើសមាហរណកម្ម) ដែលការពិនិត្យនេះត្រូវកំណត់ឲ្យបានច្បាស់នូវកម្មវិធីសម្រាប់ការបញ្ជូន និងសេចក្តីត្រូវការសម្រាប់រៀបចំកម្មវិធីជាក់លាក់នានា ដើម្បីគាំទ្រដល់ការរៀបចំសៀវភៅបញ្ជីឈ្មោះសេវាកម្មសង្គមថ្នាក់មូលដ្ឋាន (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៥និង៨)	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង ក្រសួងសង្គមកិច្ច	X			
	២០.២.ខ. ចំនួនឃុំដែលបង្កើតឲ្យមានសៀវភៅបញ្ជីឈ្មោះអង្គការផ្តល់សេវាសង្គមថ្នាក់មូលដ្ឋានផ្តល់សេវាសង្គម	២០.២.២. នេះជាផ្នែកមួយនៃសកម្មភាពរួម៖ រៀបចំសៀវភៅបញ្ជីឈ្មោះអង្គការផ្តល់សេវាសង្គមថ្នាក់មូលដ្ឋានដែលមានឈ្មោះកម្មវិធីផ្តល់សេវាកម្ម ធនធាន និងកម្មវិធីជួយដល់កុមារងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើស ជួយដល់ផែនការបង្វែរ និងសមាហរណកម្ម	ក្រសួងសង្គមកិច្ច	X			
	២០.២.គ. ចំនួនឃុំដែលបានអនុវត្តកម្មវិធីអប់រំផ្នែកសុខុមាលភាពកុមារ និងគ្រួសារ	២០.២.៣. នេះជាផ្នែកមួយនៃសកម្មភាពរួម៖ កម្មវិធីអប់រំផ្នែកសុខុមាលភាពកុមារ និងគ្រួសារ ត្រូវបានអនុវត្តដោយ គ.ក.ន.ក	ក្រសួងមហាផ្ទៃ		X		ក្រសួងសង្គមកិច្ច

សមិទ្ធផលទី ២១

បានពង្រឹងកម្មវិធីដែលមានស្រាប់សម្រាប់ជួយដល់គ្រួសារ និងកុមារងាយរងគ្រោះ ឲ្យយល់ដឹងពីអាកប្បកិរិយាវិជ្ជមាន និងទំនាក់ទំនងល្អ ដែលអាចជួយ ពួកគេមិនឲ្យប្រព្រឹត្តបទល្មើស ហើយពង្រីកកម្មវិធីជាក់លាក់ ឬក៏បង្កើតកម្មវិធីថ្មីសម្រាប់កុមារប្រសិនបើចាំបាច់។

សូចនាករទី២១.ក. ៖ ធនធាន ដែលអាចឆ្លើយតបទៅនឹងជម្រើស ឬសម្ភារដែលនាំឲ្យប្រព្រឹត្តបទល្មើស និងផ្តល់ការណែនាំ ការគាំទ្រ និងព័ត៌មាន ត្រូវបានរៀបចំ និងដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងកម្មវិធី និងឯកសារដែលមានស្រាប់។

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
២១.១. បង្កើនសមត្ថភាព នគរបាល អ្នកអប់រំ អ្នកកាន់កម្មវិធីផ្នែកអប់រំ និងផ្នែកសុខុមាលភាពកុមារ និងគ្រួសារ ដើម្បីជួយកុមារ និងគ្រួសារដែលងាយរង និងប្រព្រឹត្តបទល្មើសកុំឲ្យ ប្រព្រឹត្តបទល្មើសកុំឲ្យ	២១.១.ក. ឯកសារអប់រំរបស់ស្ថាប័ន កាប្រព្រឹត្តបទល្មើសសម្រាប់កុមារ និងគ្រួសារ និងសេចក្តីណែនាំ របៀបប្រើប្រាស់ឯកសារនេះ ត្រូវបានរៀបចំ	២១.១.១. រៀបចំឯកសារអប់រំសម្រាប់កុមារ និងគ្រួសារ ដែលនិយាយពីជម្រើសផ្សេងៗ និងសម្ពាធនានាដែលនាំ ឲ្យកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើស និងសេចក្តីណែនាំ របៀបប្រើប្រាស់។ ២១.១.១.១. កុមារអាយុពី ៨ ទៅ១២ ឆ្នាំ ២១.១.១.២. កុមារអាយុពី១៣ ទៅ១៨ ឆ្នាំ ២១.១.១.៣. កុមារទំនាស់និងច្បាប់ ២១.១.១.៤. សមាជិកគ្រួសារ ២១.១.១.៥. ការណែនាំ សម្រាប់អ្នកប្រើប្រាស់ គ្រូបង្រៀម ២១.១.១.៦. ឯកសារណែនាំសម្រាប់គ្រូ	ក្រសួង សង្គមកិច្ច	X			ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង ក្រសួង មហាផ្ទៃ
	២១.១.ខ. ចំនួនសាលារៀនដែល ប្រើប្រាស់ឯកសារទាំងនេះ		ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង ក្រសួងអប់រំ		X		គ្រប់ស្ថាប័ន ផ្តល់ការអប់រំ

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
	២១.១.គ. ឯកសារណែនាំពីការ ចេញសេចក្តីព្រមានរបស់នគរបាល មានដាក់បញ្ចូលឯសារអប់រំទប់ស្កាត់ ការប្រព្រឹត្តបទល្មើសសម្រាប់កុមារ និងគ្រួសារ	២១.១.៣. ឯកសារអប់រំទប់ស្កាត់ការប្រព្រឹត្តបទល្មើស សម្រាប់កុមារ និងគ្រួសារ ត្រូវបានដាក់បញ្ចូលជាមួយ ឯកសារណែនាំពីការចេញសេចក្តីព្រមានរបស់នគរបាល	ក្រសួង មហាផ្ទៃ	X			
	២១.១.ឃ. ចំនួនកម្មវិធីអប់រំផ្នែក សុខុមាលភាពកុមារ និងគ្រួសារ ដែលដាក់បញ្ចូលឯសារអប់រំ ទប់ស្កាត់ការប្រព្រឹត្តបទល្មើស សម្រាប់ប្រើប្រាស់ជាមួយកុមារ ដែលងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើស ឬប្រព្រឹត្តបទល្មើសសារជាថ្មី	២១.១.៤. ឯកសារអប់រំទប់ស្កាត់ការប្រព្រឹត្តបទល្មើស សម្រាប់កុមារ និងគ្រួសារ និងសេចក្តីណែនាំពីរបៀប ប្រើប្រាស់ឯកសារនេះ ត្រូវបានដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងកម្មវិធី អប់រំផ្នែកសុខុមាលភាពកុមារ និងគ្រួសារ ក៏ដូចជាកម្មវិធី អប់រំ និងបណ្តុះបណ្តាលដែលពាក់ព័ន្ធដទៃទៀតដែរ	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង ក្រសួង សង្គមកិច្ច	X			

សមិទ្ធផលទី ២២

បានជ្រើសរើសទំនាក់ទំនងរវាងសហគមន៍ និងនគរបាលតាមរយៈការបង្កើតឲ្យមានយន្តការដោះស្រាយជម្លោះនៅសហគមន៍ដោយនគរបាលនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន ដើម្បីកាត់បន្ថយបទល្មើសដែលប្រព្រឹត្តដោយកុមារ និងកាត់បន្ថយអត្រាប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី។

សូចនាករទី២២.ក.៖ កម្មវិធីនគរបាលសហគមន៍ត្រូវបានសាកល្បងនៅក្នុងខេត្តចំនួន៥។

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ	
				១	២	៣		
២២.១. កម្មវិធីស្តីពី នគរបាលសហគមន៍ ត្រូវបានរៀបចំឡើង ដើម្បី បង្កើតភាពជាដៃគូវាង នគរបាល និងសហគមន៍ ក្នុងគោលបំណងអនុវត្ត យន្តការដោះស្រាយបញ្ហា នៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន ទប់ស្កាត់ បទល្មើស និងបញ្ហា ពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត	២២.១.ក. ចំនួននគរបាលនិងអ្នក ពាក់ព័ន្ធដែលបានយល់ដឹងពី គោលការណ៍នគរបាលសហគមន៍	២២.១.១. រៀបចំសិក្ខាសាលាស្តីពីនគរបាលសហគមន៍ ដើម្បីអប់រំនគរបាល និងអ្នកពាក់ព័ន្ធដទៃទៀតឲ្យយល់ ដឹងពីគោលការណ៍ ការអនុវត្តការងារ និងគំរូប្តូរស្តីពីការ ចូលរួមរបស់នគរបាលនៅក្នុងសហគមន៍	ក្រសួង មហាផ្ទៃ		X		អង្គការ សាសនា	
	២២.១.ខ. ការរៀបចំផែនការអនុវត្ត សាកល្បងស្តីពីនគរបាល សហគមន៍ ត្រូវបានបញ្ចប់	២២.១.២. រៀបចំផែនការអនុវត្តសាកល្បងស្តីពីនគរបាល សហគមន៍ ដោយរួមមានផែនការច្បាស់លាស់ ក្របខណ្ឌ ពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ	២២.១.២. រៀបចំផែនការអនុវត្តសាកល្បងស្តីពីនគរបាល សហគមន៍ ដោយរួមមានផែនការច្បាស់លាស់ ក្របខណ្ឌ ពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង មន្ទីរអប់រំ		X	X	ស្ថាប័នអប់រំ ឯកជន
	២២.១.គ. របាយការណ៍ស្តីពី វឌ្ឍនភាព និងរបាយការណ៍ ចុងក្រោយត្រូវបានរៀបចំឡើង	២២.១.៣. អនុវត្តនិងវាយតម្លៃគម្រោងសាកល្បងស្តីពី នគរបាលសហគមន៍	២២.១.៣. អនុវត្តនិងវាយតម្លៃគម្រោងសាកល្បងស្តីពី នគរបាលសហគមន៍	ក្រសួង មហាផ្ទៃ			X	

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៨៖ ក្របខណ្ឌគោលនយោបាយ និងប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិ

គោលបំណងរួម៖

ដើម្បីបង្កើតឡើងនូវអភិក្រមប្រព័ន្ធតែមួយក្នុងការឆ្លើយតបទៅនឹងការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌កុមារ ដែលធានាការគ្រប់គ្រងកុមារនីមួយៗឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព។

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រនេះទទួលស្គាល់ថា អភិក្រមប្រព័ន្ធតែមួយក្នុងការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងធានាឲ្យមានការគ្រប់គ្រងកុមារប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។ គោលការណ៍អនុវត្តប្រព័ន្ធនេះនឹងរៀបចំឡើងដោយផ្អែកលើអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ និងផ្នែកលើវិស្វកម្មកុមាររដ្ឋបាល។ គោលបំណងនៃគោលការណ៍នេះ គឺដាក់បញ្ចូលបទពិសោធន៍ល្អៗស្តីពីដោយរបស់កុមារខ្មែរ និងកាត់បន្ថយការយឺតយ៉ាវរបស់កុមារ ។ គោលការណ៍នេះនឹងលើកទឹកចិត្តឲ្យមានការចូលរួមរបស់កុមារនៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ ព្រមទាំងមានការគោរពដល់កុមារជាជនរងគ្រោះ និងសហគមន៍ផងដែរ។ យោងតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ គឺត្រូវតែរៀបចំកងណែនាំស្រាយឲ្យបានលឿនបំផុត បន្ទាប់ពីកុមារបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស ហេតុដូច្នេះតុលាការគួរតែជំរុញនីតិវិធី។ ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងឃ្នកណ៍ នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការប្រមូលនិងចែករំលែកព័ត៌មាន និង បញ្ជ្រាបសមិទ្ធផលនៃការអនុវត្តស្តង់ដារនិងសម្របសម្រួលកិច្ចសហប្រតិបត្តិការរវាងភាគីពាក់ព័ន្ធដើម្បីរៀបចំប្រព័ន្ធនេះ។ បញ្ហារបស់កុមារត្រូវតែឲ្យដាច់ពីបញ្ហារបស់មនុស្សពេញវ័យ។ មាត្រា ៤៤ លើកឡើងអំពីការបង្កើតតុលាការកុមារដោយដោយឡែក។ ការបង្កើតឲ្យមានរដ្ឋបាលបែបកុមារមេត្រី និងការិយាល័យទទួលបន្ទុកអនីតិជនរបស់តុលាការ និងជួយដល់ការដោះស្រាយសំណុំរឿងកុមារដោយត្រឹមត្រូវ។

សមិទ្ធផលទី២៣៖

ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនមួយត្រូវបានបង្កើតឡើង ដែលបង្កើនការគ្រប់គ្រងកុមារម្នាក់ៗឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពដោយប្រើប្រាស់អភិក្រមសិទ្ធិកុមារជាមូលដ្ឋាន។

សមិទ្ធផលទី២៤៖

មានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងឃ្នកណ៍កុមារ ដែលមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការប្រមូលនិងផ្តល់ព័ត៌មាន។

សមិទ្ធផលទី២៥៖

ធានារក្សាការសម្ងាត់នៃអត្តសញ្ញាណ និងកំណត់ហេតុរបស់កុមារ។

សមិទ្ធផលទី២៦៖

ការបង្វែររបស់សាលាជំរូង ត្រូវបានអនុវត្តតាមនីតិវិធីកុមារមេត្រី និងស្របតាមការអនុវត្តរូបរបស់ប្រទេសដទៃ។

សមិទ្ធផលទី ២៣

ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនមួយត្រូវបានបង្កើតឡើង ដែលបង្កើនការគ្រប់គ្រងកុមារម្នាក់ៗឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពដោយប្រើប្រាស់អភិក្រមសិទ្ធិកុមារជាមូលដ្ឋាន ។

សូចនាករទី២៣.ក.៖ ប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិយុត្តិធម៌អនីតិជនត្រូវបានរៀបចំ និងចងក្រងជាឯកសារ។

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	ពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
២៣.១. ប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិយុត្តិធម៌អនីតិជនមានភាពច្បាស់លាស់ ស្ថេរភាព និងប្រសិទ្ធភាព ដោយមានការបង្កើនជនធាន	២៣.១.ក. ចំនួនអ្នកប្រើប្រាស់សៀវភៅ និង ចំនួនស្ថាប័នដែលជួយបញ្ចូលព័ត៌មានពាក់ព័ន្ធ	២៣.១.១. រៀបចំសៀវភៅសម្រាប់ផ្សព្វផ្សាយតាមប្រព័ន្ធអ៊ីនធឺណែត ដែលមានការពន្យល់វាក្យសព្ទប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន បញ្ជីឈ្មោះកម្មវិធីផ្តល់សេវាគាំទ្រ ទម្រង់ប្រើប្រាស់ផ្សេងៗ សេចក្តីណែនាំនានា ប្រភពជនធាន និងព័ត៌មានផ្សេងទៀត	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X	X	X	
	២៣.១.ខ. %ស្ថាប័នដែលប្រើប្រាស់ឧបករណ៍ វាយតម្លៃហានិភ័យនេះ	២៣.១.២. បង្កើតឧបករណ៍វាយតម្លៃហានិភ័យរួមមួយដែលអាចប្រើប្រាស់ក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន និងអនុវត្តដោយអ្នកពាក់ព័ន្ធ។ ឧបករណ៍វាយតម្លៃនេះនឹងត្រូវប្រើប្រាស់គ្រប់ពេលដែលត្រូវការវាយតម្លៃលើកុមារ។ ឧបករណ៍នេះនឹងរួមបញ្ចូលគ្រប់ផ្នែក ដូចជា សុខាភិបាល អប់រំ ផ្នែកផ្លូវចិត្ត ស្ថានភាពរស់នៅ ទំនាក់ទំនងក្នុងការរស់នៅ អាកប្បកិរិយា និងអនាគតរបស់គេ។ ឧបករណ៍នេះក៏នឹងមានសំណួរពាក់ព័ន្ធនឹងការបង្កបណ្តើរនិយមដល់សហគមន៍ផងដែរ។ (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៧.១០)	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X	X		

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
លទ្ធផល	២៣.១.គ. %នៃការធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពគេហទំព័រចាំខែនៅក្នុងផ្នែកនិមួយៗ និង%នៃស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធដែលចូលរួមផ្តល់ឯកសារ	២៣.១.គ. នេះគឺជាសកម្មភាពរួមមួយ៖ បន្តប្រមូលឯកសារពាក់ព័ន្ធដែលមានដូចជាការណែនាំសិក្សា ឯកសារសម្រាប់អនុវត្ត ឯកសារស្តីពីវគ្គបណ្តុះបណ្តាល លទ្ធផលនៃការវាយតម្លៃ និងព័ត៌មានផ្សេងទៀត ដើម្បីធ្វើបច្ចុប្បន្នភាពប្រចាំខែ	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X	X	X	
	២៣.១.ឃ. %ស្ថាប័នដែលប្រើប្រាស់គោលការណ៍ណែនាំនេះ	២៣.១.ឃ. រៀបចំគោលការណ៍ណែនាំរួមមួយសម្រាប់អនុវត្ត ដែលស្តីពីរបៀបសម្ភាសកុមារ ការវាយតម្លៃកុមារ និង ការណែនាំដល់កុមារ	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X	X		
	២៣.១.ង. %នៃស្ថាប័នដែលបានដាក់បញ្ចូលកម្មវិធីអប់រំស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនទៅក្នុងកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាល ដែលមានស្រាប់	២៣.១.ង. នេះគឺជាសកម្មភាពរួមមួយ៖ រៀបចំឲ្យមានកម្មវិធីអប់រំស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនដែលជាផ្នែកមួយនៃក្របខណ្ឌការងារពង្រឹងសមត្ថភាព ហើយដាក់បញ្ចូលកម្មវិធីអប់រំនេះទៅក្នុងកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលដែលមានរួចហើយ (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី២)	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X			
	២៣.១.ច. %ស្ថាប័នដែលអនុញ្ញាតឲ្យបុគ្គលិកចូលរួមវគ្គបណ្តុះបណ្តាល ហើយកម្រិតនៃការពេញចិត្តរបស់អ្នកចូលរួមគឺ ៧/១០	២៣.១.ច. នេះគឺជាសកម្មភាពរួមមួយ៖ កំណត់ពេលវេលាវគ្គបណ្តុះបណ្តាលរួមគ្នាដែលអ្នកពាក់ព័ន្ធអាចចូលរួមបាន (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី២)	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង				
	២៣.១.ឆ. ចំនួនអ្នកដែលបានរៀនចប់គ្រូបណ្តុះបណ្តាលតាមអំណាចផ្តល់	២៣.១.ឆ. បង្កើតវគ្គបណ្តុះបណ្តាល និងឯកសារសិក្សាតាមគេហទំព័រ	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង		X	X	

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ	
				១	២	៣		
២៣.២. មានផែនទីស្តីពីប្រព័ន្ធការងារ ដែលជួយគាំទ្រដល់ការកសាងសមត្ថភាពក្នុងការសហការ និង គ្រប់គ្រងបញ្ហានៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព	២៣.២.ក. បានរៀបចំផែនទីស្តីពីប្រព័ន្ធដែលមាននាពេលបច្ចុប្បន្ន ដោយបានចងក្រងទុកជាឯកសារស្តីពីដំណើរការនៃការអនុវត្ត និង ការវិភាគលើការចំណាយ	២៣.២.១. នេះគឺជាសកម្មភាពរួមមួយ៖ រៀបចំផែនទីស្តីពីប្រព័ន្ធដែលមានបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីរកចំណុចជាខ្លាំង រំលែកបទប្បញ្ញត្តិសម័យកាល កាតព្វកិច្ចផ្លូវច្បាប់ ឯកសារពាក់ព័ន្ធផ្សេងៗ និងការចំណាយ (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី១)	ក្រសួងយុត្តិធម៌	X				
	២៣.២.ខ. ផែនទីប្រព័ន្ធច្នី ស្តីពីការងារយុត្តិធម៌អនីតិជនត្រូវបានបង្កើតឡើង	២៣.២.២. ផែនទីស្តីពីប្រព័ន្ធការងារយុត្តិធម៌អនីតិជនសព្វថ្ងៃ ត្រូវបានរៀបចំផែនទីស្តីពីប្រព័ន្ធច្នី និងកំណត់ចំណុចថ្មីៗដែលត្រូវការ ដូចជាដំណើរការគោលនយោបាយ ការអនុវត្ត និងការចងក្រងឯកសារសម្រាប់ប្រព័ន្ធច្នី។ កំណត់ការងារអាទិភាព និងភ្នាក់ងារនាំមុខ។	២៣.២.២. ផែនទីស្តីពីប្រព័ន្ធការងារយុត្តិធម៌អនីតិជនសព្វថ្ងៃ ត្រូវបានរៀបចំផែនទីស្តីពីប្រព័ន្ធច្នី និងកំណត់ចំណុចថ្មីៗដែលត្រូវការ ដូចជាដំណើរការគោលនយោបាយ ការអនុវត្ត និងការចងក្រងឯកសារសម្រាប់ប្រព័ន្ធច្នី។ កំណត់ការងារអាទិភាព និងភ្នាក់ងារនាំមុខ។	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង ក្រសួងយុត្តិធម៌	X			
	២៣.២.គ. %ចំណុចថ្មីៗនៅក្នុងប្រព័ន្ធច្នីត្រូវបានអនុវត្ត	២៣.២.៣. %ចំណុចថ្មីៗនៅក្នុងប្រព័ន្ធច្នីត្រូវបានអនុវត្ត	២៣.២.៣. បង្កើតចំណុចថ្មីៗនៅក្នុងប្រព័ន្ធច្នីនេះដើម្បីឲ្យស្របតាមការងារអាទិភាព ដោយប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រនិងភាសាស្រដៀងគ្នា	ក្រសួងយុត្តិធម៌	X			
	២៣.២.ឃ. %នៃការឆ្លើយតបទៅនឹងអនុសាសន៍	២៣.២.៤. %នៃការឆ្លើយតបទៅនឹងអនុសាសន៍	២៣.២.៤. ធ្វើរបាយការណ៍ស្តីពីវឌ្ឍនភាព និង វាយតម្លៃលើប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិយុត្តិធម៌អនីតិជន ដោយមានអនុសាសន៍សម្រាប់ឲ្យស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធផ្សេងៗយកទៅពិចារណាក្នុងការអនុវត្ត	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X	X	X	X

សមិទ្ធផលទី ២៤

មានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងឬករណីកុមារ ដែលមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការប្រមូលនិងផ្តល់ព័ត៌មាន។

សូចនាករទី២៤.ក.៖ ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងករណី/សំណុំរឿងកុមារត្រូវបានរៀបចំ និងអនុវត្ត។

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
២៤.១. ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងកុមារត្រូវបានរៀបចំដោយយោលើខត្តមប្រយោជន៍កុមារ ដើម្បីគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងកុមារ ឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព និងការពារសិទ្ធិកុមារផងដែរ	២៤.១.ក. បានរៀបចំផែនទីស្តីពីប្រព័ន្ធដែលមាននាពេលបច្ចុប្បន្ន ដោយបានចងក្រងទុកជាឯកសារស្តីពីដំណើរការនៃការអនុវត្ត និងការវិភាគលើការចំណាយ	២៤.១.១. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយៗ ប្រព័ន្ធដែលមានបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីកែចំណុចជាន់គ្នា បែបបទ ហួសសម័យកាល កាតព្វកិច្ចផ្លូវច្បាប់ ឯកសារពាក់ព័ន្ធផ្សេងៗ និងការចំណាយ (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី១)	ក្រសួងយុត្តិធម៌	X	X	X	គ្រប់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ
	២៤.១.ខ. ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងកុមារ ត្រូវបានអនុវត្ត និងត្រូវបានវាយតម្លៃ	២៤.១.២. រៀបចំប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំណុំរឿង ដែលអាចផ្តល់អាទិភាពដល់រឿងកុមារ និងជួយឲ្យមានការសម្រេចចិត្តស្របទៅនឹងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងបទដ្ឋានអន្តរជាតិ	២៤.១.២. រៀបចំប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំណុំរឿង ដែលអាចផ្តល់អាទិភាពដល់រឿងកុមារ និងជួយឲ្យមានការសម្រេចចិត្តស្របទៅនឹងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងបទដ្ឋានអន្តរជាតិ	ក្រសួងយុត្តិធម៌	X		
២៤.១.គ. ចំនួនតុលាការដែលបានរៀបចំកាលបរិច្ឆេទសវនាការរឿងកុមារប្រចាំឆ្នាំ	២៤.១.គ. ចំនួនតុលាការដែលបានរៀបចំកាលបរិច្ឆេទសវនាការរឿងកុមារប្រចាំឆ្នាំ	២៤.១.៣. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយៗ កាលបរិច្ឆេទសវនាការរឿងកុមារប្រចាំឆ្នាំត្រូវបានរៀបចំ ដោយផ្អែកលើពេលវេលាប្រសើរចេញក្របខ័ណ្ឌ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចមេធាវី និងអ្នកផ្តល់សេវាកម្ម	ក្រសួងយុត្តិធម៌	X			
	២៤.១.ឃ. ចំនួនតុលាការដែលមានរៀបចំកាលបរិច្ឆេទសវនាការប្រចាំឆ្នាំ មើលសំណុំរឿងកុមារ	២៤.១.៤. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយៗ ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងមានកាលបរិច្ឆេទសវនាការ មើលសំណុំរឿងនីមួយៗរបស់កុមារ ដើម្បីជៀសវាងការមិនអនុវត្តតាមច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន តាមដានមើលការកែច្នៃច្រើននៃសំណុំរឿងនីមួយៗ ផ្តល់អាទិភាព និងគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងកុមារ។ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលទទួលបន្ទុកខាងយុត្តិធម៌មានតួនាទីក្នុងការកំណត់បញ្ហាវិវាទ និងផ្តល់ព័ត៌មាន។	២៤.១.៤. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយៗ ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងមានកាលបរិច្ឆេទសវនាការ មើលសំណុំរឿងនីមួយៗរបស់កុមារ ដើម្បីជៀសវាងការមិនអនុវត្តតាមច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន តាមដានមើលការកែច្នៃច្រើននៃសំណុំរឿងនីមួយៗ ផ្តល់អាទិភាព និងគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងកុមារ។ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលទទួលបន្ទុកខាងយុត្តិធម៌មានតួនាទីក្នុងការកំណត់បញ្ហាវិវាទ និងផ្តល់ព័ត៌មាន។	ក្រសួងយុត្តិធម៌			X

សមិទ្ធផលទី ២៥

ធានារក្សាការសម្ងាត់នៃអត្តសញ្ញាណ និងកំណត់ហេតុរបស់កុមារ។

សូចនាករទី២៥.ក. ៖ នីតិវិធី និងគោលនយោបាយស្តីពីការការពារភាពជាដៃគូរបស់កុមារត្រូវបានអនុវត្ត។

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថានភាព ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថានភាព ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
២៥.១. ប្រព័ន្ធប្រតិបត្តិយុត្តិធម៌អនីតិជនមានការរក្សាការសម្ងាត់អត្តសញ្ញាណ ព័ត៌មានលម្អិតរបស់កុមារ ប្រភេទបទល្មើស លិខិត ថ្កោលទោស ដើម្បីជាឧត្តមប្រយោជន៍សម្រាប់កុមារ	២៥.១.ក. ក្រុមសីលធម៌ ស្តីពីការចែករំលែកព័ត៌មាន ត្រូវបានរៀបចំហើយបានដាក់បញ្ចូលក្នុងកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាល ការអនុវត្ត និងគោលការណ៍ពាក់ព័ន្ធផ្សេងៗ	២៥.១.១. រៀបចំក្រុមសីលធម៌ស្តីពីការចែករំលែកព័ត៌មានពាក់ព័ន្ធនឹងកុមារ	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X	X	X	All
	២៥.១.ខ. មានទិន្នន័យអំពីសារដែលមាននៅលើប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយទាំងវិជ្ជមាន និងអវិជ្ជមាន និងសារដែលផ្ទុយនឹងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន	២៥.១.ខ. មានទិន្នន័យអំពីសារដែលមាននៅលើប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយទាំងវិជ្ជមាន និងអវិជ្ជមាន និងសារដែលផ្ទុយនឹងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន	២៥.១.២. រៀបចំឯកសារសម្រាប់អ្នកសារព័ត៌មានដោយរួមបញ្ចូលច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងសិទ្ធិកុមារ	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X	X	
	២៥.១.គ. %នៃបុគ្គលិកដែលវាយតម្លៃខ្លួនឯងលើការគ្រប់គ្រងការផ្លាស់ប្តូរព័ត៌មានដើម្បីឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ	២៥.១.៣. រាល់ការបណ្តុះបណ្តាលពាក់ព័ន្ធនឹងកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ មានដាក់បញ្ចូលសេចក្តីណែនាំអំពីរបៀបនៃការផ្លាស់ប្តូរព័ត៌មាន និងការរក្សាការសម្ងាត់។ ករណីសិក្សានឹងត្រូវបានរៀបចំឡើង ដើម្បីអភិវឌ្ឍជំនាញរក្សាការសម្ងាត់របស់កុមារ ។	ក្រសួងយុត្តិធម៌	X	X		

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
២៥.២. សវនាការរៀងក្តី កុមារត្រូវបានធ្វើឡើង ជាអសាធារណៈ ហើយ អ្នកចូលរួមត្រូវមានការ អនុញ្ញាតពីតុលាការ	២៥.១.យ. %នៃការធ្លាក់ចុះ ប្រចាំឆ្នាំនៃចំនួនមនុស្ស និង ស្ថាប័ន ដែលមិនបានគោរព ព័ត៌មានសម្ងាត់របស់កុមារ	២៥.១.៤. រៀបចំពិធីសារដើម្បីគ្រប់គ្រងការរំលោភលើ ព័ត៌មានសម្ងាត់របស់កុមារ ដោយមានបញ្ចូលការ បណ្តុះបណ្តាលចាំបាច់ និងផ្តល់សិទ្ធិអំណាចដល់ តុលាការក្នុងការចោទប្រកាន់ចំពោះអ្នកដែលល្មើស នឹងពិធីសារនេះ។ ពិនិត្យមើលច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌ អនីតិជនឡើងវិញ និងច្បាប់ដទៃទៀតដែលចែងអំពីអ្នក ផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មានរបស់កុមារ ដូចជាគ្រូបង្រៀន វេជ្ជបណ្ឌិត ដែលទម្លាយព័ត៌មានសម្ងាត់របស់កុមារ។	ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X	X	X	
២៥.២. សវនាការរៀងក្តី កុមារត្រូវបានធ្វើឡើង ជាអសាធារណៈ ហើយ អ្នកចូលរួមត្រូវមានការ អនុញ្ញាតពីតុលាការ	២៥.២.ក. %នៃសវនាការរៀងក្តី កុមារ ដែលបានធ្វើឡើងជា អសាធារណៈ មានការកើនឡើង	២៥.២.១. កំណត់កាលបរិច្ឆេទសវនាការសម្រាប់រៀងក្តី កុមារ ដោយធ្វើយ៉ាងណាឲ្យមានការចូលរួមពីកុមារនិងធ្វើ ឡើងជាអសាធារណៈ	ក្រសួង យុត្តិធម៌	X	X		

សមិទ្ធផលទី ២៦

ការបង្វែររបស់សាលាដំបូង ត្រូវបានអនុវត្តតាមនីតិវិធីកុមារមេត្រី និងស្របតាមការអនុវត្តប្រកាសរបស់ប្រទេសដទៃ

សូចនាករទី២៦.ក. ៖ ការបង្វែររបស់សាលាដំបូងបានអនុវត្តស្របតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
២៦.១. មានផ្នែកជំនាញខាងរឿងក្តីកុមារនៅសាលាដំបូង (មាត្រា៤៤) និងមានវដ្តបាលទទួលបន្ទុកកែរឿងក្តីកុមារ	២៦.១.ក. %នៃសាលាដំបូងដែលបានបង្កើតផ្នែកជំនាញខាង រឿងក្តីកុមារ និងមានបន្ទប់សម្រាប់សវនាការកែរឿងក្តីកុមារ	២៦.១.១. បង្កើតផ្នែកជំនាញខាងរឿងក្តីកុមារនៅសាលាដំបូង ដោយយល់គោលការណ៍កុមារមេត្រី	ក្រសួងយុត្តិធម៌	X	X	X	All
	២៦.១.ខ. បុគ្គលិកទាំងអស់ក្នុងផ្នែកជំនាញខាងរឿងក្តីកុមារទទួលបានការ បណ្តុះបណ្តាល	២៦.១.២. បណ្តុះបណ្តាលបុគ្គលិកផ្នែកជំនាញខាងរឿងក្តីកុមារ រួមទាំងបុគ្គលិករដ្ឋបាលផង អំពីនីតិវិធី និងការអនុវត្តតាមស្របកុមារមេត្រី	២៦.១.២. បណ្តុះបណ្តាលបុគ្គលិកផ្នែកជំនាញខាងរឿងក្តីកុមារ រួមទាំងបុគ្គលិករដ្ឋបាលផង អំពីនីតិវិធី និងការអនុវត្តតាមស្របកុមារមេត្រី	ក្រសួងយុត្តិធម៌	X	X	
២៦.២. សវនាការរឿងក្តីរបស់កុមារត្រូវបានក្នុងបន្ទប់មានលក្ខណៈកុមារមេត្រី	២៦.២.ខ. %នៃតុលាការដែលបានកែសម្រួលបន្ទប់សវនាការឲ្យមានលក្ខណៈកុមារមេត្រី	២៦.២.១. ពិនិត្យមើលខុបករណ៍ប្រើប្រាស់និងនីតិវិធីក្នុងសាលាដំបូងនីមួយៗ ដោយធានាឲ្យមានបរិយាកាសសម្រាប់កុមារមេត្រី។ បរិយាកាសសម្រាប់កុមារមេត្រី រួមាន៖ ២៦.២.១.១. កែសម្រួលសម្ភារៈប្រើប្រាស់ក្នុងបន្ទប់សវនាការ ឲ្យមានលក្ខណៈកុមារមេត្រី ២៦.២.១.២. បន្ទប់ដាច់ និងបន្ទប់សម្គាល់ ត្រូវជួសជុលឡើងវិញឲ្យមានលក្ខណៈស្អាត និងមិនមានការខានពីខាងក្រៅ ២៦.២.១.៣. ជ្រើសរើសយកបន្ទប់សវនាការមួយបន្ទប់នៅជាន់ទី១ ដើម្បីកែសម្រួលឲ្យមានបរិយាកាសល្អ និងងាយស្រួលទំនាក់ទំនង	ក្រសួងយុត្តិធម៌	X	X	X	

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
២៦.៣. រាល់គម្រោង សាងសង់និងជួសជុល អគារសាលាដំបូងនានា មានបន្ទប់សម្អាតស្រប រង់ចាំ និងឧបករណ៍សំប កុមារមេត្រី	២៦.៣.ក. %ថវិកាចំណាយលើ ផ្នែកកុមារមេត្រីនៅក្នុងគម្រោង សាងសង់និងជួសជុលអគារ សាលាដំបូង	២៦.២.១.៤. ពិនិត្យមើលបន្ទប់យុទ្ធនៃដំណាក់កាល ប្រើប្រាស់ ហើយកែសម្រួលវាឲ្យមានលក្ខណៈស្អាតដាច់ ចោលមានទេ ត្រូវរៀបចំបន្ទប់យុទ្ធនៃថ្មី ដោយធ្វើយ៉ាងណា ឲ្យមានលក្ខណៈកុមារមេត្រី ២៦.២.១.៥. នៅសាលាដំបូងដែលធំទូលាយ ត្រូវរៀបចំ ច្រកចូលនិងកន្លែងចាំដាច់ដោយឡែកសម្រាប់កុមារ					
	២៦.៣.ខ. មានផែនការ១០ឆ្នាំ សម្រាប់បង្កើតឲ្យមាន ទីកន្លែង សម្រាប់រៀងកុមារនៅក្នុងទីតាំង បច្ចុប្បន្នរបស់សាលាដំបូង ឬនៅ ទីតាំងថ្មី	២៦.៣.១. រាល់គម្រោងសាងសង់និងជួសជុលអគារ សាលាដំបូងនានា ត្រូវរៀបចំបញ្ចូលនូវបន្ទប់ សម្អាត ឬ ឧបករណ៍ដែលមានលក្ខណៈកុមារមេត្រី	២៦.៣.១. ពិនិត្យមើលពិលទ្ធភាពដែលអាចឲ្យមាន តុលាការ ឬអគារដាច់ដោយឡែកសម្រាប់រៀងកុមារ ដោយមានប្រកបចេញចូលដោយឡែក ព្រមទាំងសម្ភារៈ មានលក្ខណៈកុមារមេត្រី រួមទាំងការកំណត់អាទិភាពក្នុង ការចំណាយ	ក្រសួង យុត្តិធម៌	×	×	×
			ក្រសួង យុត្តិធម៌				

កម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី៩៖ ប្រព័ន្ធពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃ

គោលបំណងទូទៅ៖

ដើម្បីរៀបចំប្រព័ន្ធប្រមូលទិន្នន័យ ពិនិត្យតាមដាន វាយតម្លៃ និងរាយការណ៍ការអនុវត្តផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ និងពីបទពិសោធន៍របស់កុមារទំនាស់ និងច្បាប់។

គោលបំណងទូទៅនៃកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រនេះយល់ថា ការរៀបចំឲ្យមានប្រព័ន្ធប្រមូលទិន្នន័យ ពិនិត្យតាមដាន វាយតម្លៃ និងរាយការណ៍ពីការអនុវត្តផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងពីបទពិសោធន៍របស់កុមារទំនាស់និងច្បាប់ឲ្យបានច្បាស់លាស់ ជាការងារសំខាន់សម្រាប់ជួយដល់ការសម្រេចចិត្ត នាពេលអនាគត។ ក្រុមការងារអន្តរក្រសួងស្រុកក្រុងការរៀបចំប្រព័ន្ធនេះ ការអនុវត្ត ការសម្របសម្រួល និងការរាយការណ៍។ ប្រព័ន្ធនេះអាចជួយដល់ការអន្តរាគមន៍ទាន់ពេលវេលានៅពេលដែលមានចំណុចខ្វះខាត និងឲ្យដឹងពីការងារដែលមានភាពរីកចម្រើន។ ប្រព័ន្ធនេះ នឹងបញ្ចូលរបាយការណ៍ប្រចាំខែ រយៈពេល០៦ខែស្តីពីភាពរីកចម្រើន (ប្រវឌ្ឍនភាព) ការពិនិត្យមើលឡើងវិញបន្ទាប់ពីអនុវត្តបានរយៈពេល២ និង៣ឆ្នាំមក។ ការវាយតម្លៃប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព នឹងផ្តល់នូវភស្តុតាងសម្រាប់រដ្ឋាភិបាលគ្រប់ជាន់ថ្នាក់ និងអង្គការសង្គមស៊ីវិលក្នុងការសម្រេចចិត្តបានត្រឹមត្រូវ។

ក្របខណ្ឌការងារមាន៣កម្រិត៖

- កម្រិតទី១៖ កម្មវិធី និងការសាកល្បង ដើម្បីវាយតម្លៃប្រសិទ្ធភាពនិងការអភិវឌ្ឍរបស់កម្មវិធី។ ការរកឃើញនិងត្រូវបង្ហាញទុកជាមេរៀន និងបទពិសោធន៍ដ៏ល្អសម្រាប់ចែករំលែក និងសម្រាប់ធ្វើសេចក្តីសម្រេចចិត្តនាពេលអនាគត ។
- កម្រិតទី២៖ ជាផលដែលកើតមានដល់កុមារ ដោយប្រើប្រាស់កម្រិតសូចនាករជាមួយនិងការកំណត់គោលដៅច្បាស់លាស់សម្រាប់សូចនាករនីមួយៗ។ វឌ្ឍនភាពនៅថ្នាក់ខេត្តដែលរៀបរយនឹងគោលដៅនីមួយៗ និងត្រូវបង្ហាញ ។
- កម្រិតទី៣៖ ជាវឌ្ឍនភាពដែលរៀបរយទៅនឹងសូចនាករថ្នាក់ជាតិលើគ្រប់ផ្នែកនៃប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ដោយផ្អែកតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ។ វឌ្ឍនភាពរៀបរយទៅនឹងគោលដៅថ្នាក់ជាតិ និងថ្នាក់ខេត្ត និងត្រូវដាក់បង្ហាញ ។

សមិទ្ធផលទី២៧៖ អនុវត្តក្របខណ្ឌពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃ និងប្រមូលទិន្នន័យដើម្បីគាំទ្រដល់ការអនុវត្តឲ្យបានជាគំនិតយន្តការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ។

សមិទ្ធផលទី២៨៖ ពង្រឹងសមត្ថភាពស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធផ្នែកប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ក្នុងការធ្វើផែនការគ្រប់គ្រងការផ្លាស់ប្តូរ ពិនិត្យតាមដានការអនុវត្ត និងប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រផ្អែកលើភស្តុតាងក្នុងការសម្រេចចិត្ត។

សមិទ្ធផលទី ២៧

អនុវត្តក្របខណ្ឌពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃ និងប្រមូលនិន្នន័យដើម្បីគាំទ្រដល់ការអនុវត្តដោយជោគជ័យនូវផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ

សូចនាករ ២៧.ក. ៖ ក្របខណ្ឌការងារពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃ ត្រូវបានអនុវត្ត

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ	
				១	២	៣		
២៧.១. មានក្របខណ្ឌ ការងារពិនិត្យតាមដាន និង វាយតម្លៃគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ សម្រាប់ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និងប្រតិបត្តិ និងមាន របាយការណ៍ឆ្លើយតបទៅ នឹងសូចនាករទាំង៣កម្រិត	២៧.១.ក. សូចនាករត្រូវបាន កំណត់ ហើយខុបករណ៍ប្រមូល ទិន្នន័យ និងប្រព័ន្ធដើម្បីចងក្រង ប្រមូល និង រៀងផ្ទះទិន្នន័យ ត្រូវបានបង្កើត	២៧.១.១. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយៗ កំណត់សូចនាករ សម្រាប់ការវាយតម្លៃនីមួយៗ ខុបករណ៍ប្រមូលទិន្នន័យ និងប្រព័ន្ធដើម្បីចងក្រង ប្រមូល និង រៀងផ្ទះទិន្នន័យ (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី១)	UNICEF ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X				
	២៧.១.ខ. ទិន្នន័យគោលមួយ សម្រាប់ពិនិត្យមើលការចាប់ផ្តើម ការអនុវត្តផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ និង ប្រតិបត្តិត្រូវបានបង្កើតឡើង	២៧.១.២. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយៗ គោលមួយ សម្រាប់ការចាប់ផ្តើមអនុវត្តផែនការ យុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ ដោយរួមមានការវិភាគលើការ ចំណាយប្រព័ន្ធបច្ចុប្បន្ន (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី១)	២៧.១.២. នេះគឺជាសកម្មភាពមួយៗ គោលមួយ សម្រាប់ការចាប់ផ្តើមអនុវត្តផែនការ យុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ ដោយរួមមានការវិភាគលើការ ចំណាយប្រព័ន្ធបច្ចុប្បន្ន (អានកម្មវិធីយុទ្ធសាស្ត្រទី១)	UNICEF ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X			
	២៧.១.ខ. របាយការណ៍ត្រូវបាន រៀបចំឡើងស្របតាមតម្រូវការ	២៧.១.៣. រៀបចំទម្រង់របាយការណ៍ ដំណើរការ និង កាលវិភាគបោះពុម្ពផ្សាយប្រព័ន្ធនិងក្របខណ្ឌការងារ តាមដាន និងវាយតម្លៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ	២៧.១.៣. រៀបចំទម្រង់របាយការណ៍ ដំណើរការ និង កាលវិភាគបោះពុម្ពផ្សាយប្រព័ន្ធនិងក្របខណ្ឌការងារ តាមដាន និងវាយតម្លៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ	UNICEF ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X	X		

សមិទ្ធផលទី ២៨

ពង្រឹងសមត្ថភាពស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធផ្នែកប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ក្នុងការធ្វើផែនការគ្រប់គ្រងការផ្លាស់ប្តូរ ពិនិត្យតាមដានការអនុវត្ត និងប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រផ្នែកលើកស្មុំតាំងក្នុងការសម្រេចចិត្ត។

សូចនាករ២៨.ក.៖ ក្របខណ្ឌការងារតាមដាន និងវាយតម្លៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងប្រតិបត្តិ ត្រូវបានអនុវត្ត។

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	តារាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
២៨.១. បានបង្កើនសមត្ថភាព ផ្នែកគ្រប់គ្រង និងពិនិត្យតាមដាន ឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរដែលច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនតម្រូវ	២៨.១.ក. %នៃការអនុវត្តអនុសាសន៍	២៨.១.១. ធ្វើរបាយការណ៍ស្តីពីការអនុវត្តផែនការ ដោយមានអនុសាសន៍សម្រាប់អនុវត្តដោយស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធដូចមានចែងក្នុងតារាងកាតព្វកិច្ច	UNICEF ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X	X	X	X
	២៨.១.ក. មានរបាយការណ៍វាយតម្លៃលើខុសប្រក្រតីដែលរារាំងដល់ការផ្លាស់ប្តូរ ហើយខុសប្រក្រតីត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីពិនិត្យមើលខុសប្រក្រតីនិងការគាំទ្រ	២៨.១.២. ពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃខុសប្រក្រតីដែលរារាំងដល់ការផ្លាស់ប្តូរ និងបង្កើតខុសប្រក្រតីដើម្បីពិនិត្យមើលខុសប្រក្រតីនិងការគាំទ្រ	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X	X	X	X
២៨.២. កិច្ចសហការអន្តរក្រសួងនៅគ្រប់ជាន់ថ្នាក់ត្រូវបានពង្រឹង ដើម្បីជួយដល់ការធ្វើសេចក្តីសម្រេចចិត្ត និងគ្រប់គ្រងការអនុវត្តប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន	២៨.២.ក. %នៃកិច្ចសហការនៅគ្រប់កម្រិត និង%នៃចំណុចដែលត្រូវកែលម្អ	២៨.២.១. ធ្វើរបាយការណ៍ស្តីពីការអនុវត្តនៅគ្រប់កម្រិត ដោយមានបង្ហាញពីកម្រិតសហការ និងចំណុចដែលត្រូវកែលម្អ	ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X	X	X	X
	២៨.២.ខ. %នៃការឆ្លើយតបទៅនឹងលទ្ធផលនៃរបាយការណ៍វាយតម្លៃវេជ្ជសាស្ត្រ	២៨.២.២. ធ្វើរបាយការណ៍ស្តីពីការឆ្លើយតបទៅនឹងលទ្ធផលនៃរបាយការណ៍វេជ្ជសាស្ត្រ ដែលតម្រូវឲ្យមានកិច្ចសហការរវាងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ	UNICEF ក្រុមការងារអន្តរក្រសួង	X	X	X	X

លទ្ធផល	សូចនាករ	សកម្មភាព	ស្ថាប័ន ដឹកនាំ	ការវាងពេលវេលា (ឆ្នាំ)			ស្ថាប័ន ចូលរួមគាំទ្រ
				១	២	៣	
២៨.៣. ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ សំខាន់ៗមានការយល់ ដឹងពីបទពិសោធន៍ និងការ អនុវត្តល្អ នៅក្នុងប្រព័ន្ធ យុត្តិធម៌អនីតិជន	២៨.៣.ក. %នៃស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ដែលប្រើប្រាស់លទ្ធផល របាយការណ៍នេះ ដើម្បីធ្វើសេចក្តី សម្រេចចិត្ត ធ្វើផែនការ និងរៀបចំ គម្រោង	២៨.៣.១. ធ្វើរបាយការណ៍ស្តីពីបទពិសោធន៍ក្នុង ការអនុវត្តកន្លងមក ករណីសិក្សា និងការអនុវត្តល្អ សម្រាប់ចែករំលែក	UNICEF ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X	X	X	
	២៨.៣.ខ. ចំនួនអ្នកដែលចូលអាន របាយការណ៍តាមប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ	២៨.៣.២. ផ្សព្វផ្សាយលទ្ធផលនៃរបាយការណ៍តាមរយៈ គេហទំព័រ ព្រឹត្តិបត្រសារព័ត៌មាន និងឧបករណ៍ ផ្សព្វផ្សាយផ្សេងទៀត		UNICEF ក្រុមការងារ អន្តរក្រសួង	X	X	X

ឧបសម្ព័ន្ធ៤

របាយការណ៍សិក្សាស្រាវជ្រាវ
ស្តីអំពី
យុត្តិធម៌អនីតិជន

២០១៨ - ២០២០

មាតិកា

ឧបសម្ព័ន្ធ៤

១. សេចក្តីសង្ខេបខ្លឹមសារ	216
២. សេចក្តីផ្តើម	217
៣. ភាពខុសគ្នារវាងកុមារ និងមនុស្សពេញវ័យ	219
៣.១. ការអភិវឌ្ឍប្រព័ន្ធសរសៃប្រសាទ	219
៣.២. ការចូលរួមប្រព្រឹត្តិបទល្មើស	220
៣.៣. ការចូលរួមក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ	221
៣.៤. នៅក្នុងការស្តាប់ចម្លើយរបស់នគរបាល	221
៣.៥. សមត្ថភាពក្នុងការចូលរួមសវនាការ	222
៤. ការផ្លាស់ប្តូរឥរិយាបថ និងការអប់រំនៅក្នុងសហគមន៍	224
៥. ការទប់ស្កាត់បទល្មើស យុត្តិធម៌សហគមន៍ និងនគរបាលសហគមន៍	226
៥.១. ការទប់ស្កាត់បទល្មើស	226
៥.២. យុត្តិធម៌សហគមន៍	229
៥.៣. នគរបាលសហគមន៍	229
៦. ការចេញសេចក្តីព្រមាន	231
៧. ការបង្វែរចេញពីប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ	234
៨. ការគ្រប់គ្រងសំណុំរឿង និងតុលាការ (ការរក្សាការសម្ងាត់ ភស្តុតាងបញ្ជាក់ពីអាយុ និងការសារភាពកំហុស)	238
៨.១. ការគ្រប់គ្រងសំណុំរឿង	238
៨.២. ការគ្រប់គ្រងតុលាការ	239
៨.៣. ភស្តុតាងបញ្ជាក់អំពីអាយុ	240

៨.៤.	ការសារភាពកំហុសរបស់កុមារ	241
៨.៥.	ការរក្សាការសម្ងាត់	241
៩.	ការអនុវត្តបែបកុមារមេត្រី និងការបង្កើតជំនាញវិជ្ជាជីវៈ	243
៩.១.	ការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញឯកទេសស្តីពីការអនុវត្តនីតិវិធី បែបកុមារមេត្រីសម្រាប់នគរបាល ព្រះរាជអាជ្ញា និង តុលាការ	245
	សម្រាប់នគរបាល	245
	ព្រះរាជអាជ្ញា	247
	មេធាវីចុងចោទ	248
	តុលាការ	248
	បុគ្គលិកធ្វើការងារក្នុងតួនាទីសង្គមកិច្ច	249
១០.	ការឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្ន	250
	ការធ្វើសមាហរណកម្ម	250
១១.	ឯកសារយោង	253

១. សេចក្តីសង្ខេបខ្លឹមសារ

ឯកសារនេះលើកឡើងពីកិច្ចដំណើរការ និងគោលនយោបាយ ដែលនឹងគាំទ្រដល់ការអនុវត្តច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនកម្ពុជា។ គេគួរតែអានឯកសារនេះជាមួយនឹងតារាងសកម្មភាពផែនការប្រតិបត្តិ (នៃផែនការយុទ្ធសាស្ត្រនិងផែនការប្រតិបត្តិច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ២០១៨-២០២០) ។ ការបកស្រាយនៅក្នុងឯកសារនេះ គឺផ្អែកលើមាត្រាមួយចំនួននៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនជាភាសាអង់គ្លេស ហេតុដូច្នេះក្នុងករណីដែលមានចំណុចមិនស្របគ្នា សូមយោងទៅខ្លឹមសារដើមជាភាសាខ្មែរ ។

រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា សិទ្ធិសញ្ញាអន្តរជាតិដែលកម្ពុជាបានចុះហត្ថលេខា និងបញ្ញត្តិនៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់អំពីគោលបំណងដែលប្រទេសកម្ពុជាត្រូវការការពារសិទ្ធិរបស់កុមារដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ។ កុមារគឺខុសពីមនុស្សពេញវ័យ ហើយបញ្ហានេះគួរត្រូវបានចែងឲ្យបានច្បាស់ទាំងនៅក្នុងច្បាប់ ក្នុងនីតិវិធី និងការអនុវត្តជាក់ស្តែង។ សិទ្ធិរបស់កុមារតម្រូវឲ្យរាល់ការសម្រេចចិត្តនីមួយៗ ត្រូវគិតអំពីឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារនៅគ្រប់ដំណាក់កាលនៃនីតិវិធី៖ ពេលចាប់ខ្លួន ពេលស្តាប់ចម្លើយដោយនគរបាល ពេលផ្តល់ការណែនាំនិង ប្រឹក្សាយោបល់ដោយនគរបាលដើម្បីបង្វែរកុមារចេញពីប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ ពេលឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្ន ពេលដំណើរការនីតិវិធីរបស់តុលាការ ពេលសម្រេចឃុំខ្លួន និងពេលធ្វើសមាហរណកម្មទៅក្នុងសហគមន៍វិញ ។

ចំណុចសំខាន់របស់ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនគឺការទទួលស្គាល់សិទ្ធិទទួលបានជំនួយពីមេធាវី និងការទទួលស្គាល់តួនាទីរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ដើម្បីគាំទ្រដល់ការស្តារនីតិសម្បទារបស់កុមារ និងការធ្វើសមាហរណកម្មកុមារទៅក្នុងសហគមន៍វិញ ។

២. សេចក្តីផ្តើម

រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា បានយកអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារជាគោល ហើយធានាថា កម្ពុជាត្រូវការការពារសិទ្ធិកុមារ (Teeuwen ២០០៦) ។ ប្រទេសកម្ពុជាបានផ្តល់សច្ចាប័នលើអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិពលរដ្ឋនិងសិទ្ធិនយោបាយ និងអនុសញ្ញាស្តីពីការប្រឆាំងទៅនឹងការដាក់ទណ្ឌកម្ម ឬការប្រព្រឹត្តដោយអមនុស្សធម៌ អំពើហោរហៅផ្សេងៗ និងការធ្វើទារុណកម្ម ។ គោលការណ៍របស់អនុសញ្ញា គឺដើម្បីធានាថា យុត្តិធម៌អនីតិជនត្រូវបានអនុវត្ត ដោយផ្អែកលើ «ឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ» និងដើម្បីធានា ថា ដំណើរការ និងគោលនយោបាយនៃប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ គាំទ្រដល់កុមារ និងការធ្វើសមាហរណកម្មពួកគេទៅ ក្នុងសង្គមវិញប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព (Dunkel និង Pruin ២០១២) ។

បន្ទាប់ពីជំពូក១ ដែលបានកំណត់អំពីគោលបំណង គោលដៅ វិសាលភាព និងនិយមន័យដែលត្រូវ បានប្រើនៅក្នុងច្បាប់ ជំពូក ២ នៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ចែងអំពីគោលការណ៍ទូទៅដែលស្របទៅនឹងអនុសញ្ញា ទាំងនេះ (មាត្រា ៥) ហើយចែងអំពីសិទ្ធិជាមូលដ្ឋានក្នុងនីតិវិធី (មាត្រា ៦) ។ បញ្ញត្តិនៃជំពូកផ្សេងទៀតនៃ ច្បាប់នេះ ត្រូវបានតាក់តែងស្របទៅនឹងគោលការណ៍អន្តរជាតិដែលបានយោងខាងលើ ។ មានបញ្ញត្តិខ្លះនៃច្បាប់ នេះ អាចនឹងត្រូវបានបកស្រាយខុសៗគ្នា ដូចនេះគួរតែអានបញ្ញត្តិពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងជំពូក១ និង២ នៃច្បាប់នេះ ។ បើយោងតាមច្បាប់កម្ពុជា គេសង្កេតឃើញថា នៅក្នុងរឿងស៊ីវិល នៅពេលដែលច្បាប់មានភាពមិនច្បាស់លាស់ ឬពេលដែលច្បាប់មានភាពចន្លោះប្រហោង តុលាការអាចដំណើរការរឿងក្តីនេះ ដោយផ្អែកលើទម្លាប់ពីមុន ប្រពៃណី មនសិកា និងសមធម៌ (Phallack ២០១២, ច្បាប់ស្តីពីការរៀបចំតុលាការ មាត្រា៤ ១៩៩៣)។ ជាការពិត «ទម្លាប់ ប្រពៃណី សម្បជញ្ញ និងសមភាព» ក្នុងករណីខ្លះ អាចនឹងមិនស្របទៅនឹងជំពូក ១ និង ២ នៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ។

បើទោះបីជាច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន មិនបានបង្កើតឲ្យមានការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌសម្រាប់ កុមារក៏ដោយ ក៏បញ្ញត្តិនៃច្បាប់នេះបានដាក់លក្ខខណ្ឌទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌដែលអាចអនុវត្តចំពោះ កុមារដែរ។ មាត្រា៧ចែងថា អាយុនៃការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌ គឺចាប់ពី១៨ឆ្នាំឡើងទៅ។ ប៉ុន្តែ បញ្ញត្តិ នេះលើកលែងត្រង់ចំណុចថា «តុលាការអាចប្រកាសទណ្ឌកម្មព្រហ្មទណ្ឌទៅលើអនីតិជនចាប់ពីអាយុ១៤ ឆ្នាំឡើង ទៅ ប្រសិនបើកាលៈទេសៈ ឬបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់អនីតិជននោះតម្រូវ» ។ ដូចដែល Vanrath បានពន្យល់ (២០១២) នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា «ជាគោលការណ៍ អនីតិជនមិនមានការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌទេ» ។ មាត្រា ៣៨ នៃក្រមព្រហ្មទណ្ឌ ចែងថា «អាយុនៃការទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌ គឺចាប់ពី ១៨ ឆ្នាំ» ។

ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនចែងច្បាស់ថា អនីតិជនដែលបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស គួរទទួលបាននូវការ តាមដាន អប់រំ ការពារ និងឧបត្ថម្ភ។ វិធានការរួមមាន «ប្រគល់អនីតិជនឲ្យទៅឪពុក ម្តាយ ឬអាណាព្យាបាល អ្នកទំនុកបម្រុងអនីតិជន ឬអ្នកដែលអាចទុកចិត្តបាន ការប្រគល់អនីតិជនទៅឲ្យភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ការប្រគល់ អនីតិជនទៅឲ្យអង្គការឯកជនដែលមាននីតិសម្បទាទទួលអនីតិជន ការប្រគល់អនីតិជនទៅឲ្យមន្ទីរពេទ្យ ឬស្ថាប័នឯកទេស ឬការដាក់អនីតិជនឲ្យស្ថិតនៅក្រោមការត្រួតពិនិត្យរបស់តុលាការ»។

ចំពោះកុមារដែលមានអាយុចាប់ពី ១៤ ឆ្នាំឡើងទៅ ក្រមព្រហ្មទណ្ឌចែងថា មូលទោសលើបទល្មើស ត្រូវបន្ថយ (មាត្រា ១៦០ នៃក្រមព្រហ្មទណ្ឌ)។ តើច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន មានវិសាលភាពកម្រិតណា សម្រាប់បទល្មើស និងមជ្ឈឹម?។ បទបញ្ញត្តិជាក់លាក់មួយចំនួន ក្នុងជំពូក ៨ នៃច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន គូសបញ្ជាក់ថា រឿងក្តីអនីតិជនត្រូវចាត់ជាអាទិភាព (មាត្រា ៤៥) មុនពេលសវនាការ តុលាការត្រូវត្រួតពិនិត្យ របាយការណ៍ស្តីពីការប៉ាន់ប្រមាណសុខុមាលភាពនិងស្ថានភាពសង្គមរបស់អនីតិជន (មាត្រា ៤៦) សវនាការ ត្រូវធ្វើឡើងជាអសាធារណ (មាត្រា ៤៧) សវនាការត្រូវតែធ្វើឡើងដោយប្រើប្រាស់នីតិវិធីកុមារមេត្រី (មាត្រា ៤៨) កុមារអាយុក្រោម១៤ឆ្នាំ ត្រូវរួចផុតពីបទចោទប្រកាន់(មាត្រា ៤៩) អនីតិជនត្រូវទទួលបានកិច្ចការពារ និងថែទាំ (មាត្រា៤៩) ការផ្តល់ជំនួយមេធាវី (មាត្រា ៥០) ការផ្តល់ព័ត៌មានអំពីសិទ្ធិដល់អនីតិជន (មាត្រា ៥១) និង អំណាចរបស់តុលាការក្នុងការបង្វែរកុមារអាយុចាប់ពី ១៤ ដល់ក្រោម ១៨ ឆ្នាំ ដែលប្រព្រឹត្តបទល្មើស និងមជ្ឈឹម (មាត្រា ៥២) ។

បញ្ញត្តិទាំងនេះនៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ស្របទៅនឹងការអនុវត្តល្អ ។

៣. ភាពខុសគ្នារវាងកុមារ និង មនុស្សពេញវ័យ

ក្រោមច្បាប់អន្តរជាតិ កុមារត្រូវបានចាត់ទុកថាខុសពីមនុស្សពេញវ័យឬនីតិជន ដែលចាំបាច់ត្រូវប្រព្រឹត្ត មកលើកុមារឲ្យខុសពីមនុស្សពេញវ័យ យ៉ាងដូច្នោះដែរ។ នេះគឺជាការឆ្លុះបញ្ចាំងទៅនឹងវិធាននៃបទដ្ឋានអប្បបរមាសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌អនីតិជន (វិធានប៉េកាំង) និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ ។ ហើយនេះក៏ឆ្លុះបញ្ចាំងទៅ នឹងច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជននៅកម្ពុជា ជាពិសេសមាត្រា៥ និង៦ និងជំពូក៥ ៦ និង៧ ។ វិធានប៉េកាំងបញ្ជាក់អំពីសារៈសំខាន់នៃការបង្កើតច្បាប់ជាតិ។

ច្បាប់ វិធាន និងបញ្ញត្តិសម្រាប់អនុវត្តចំពោះអនីតិជនប្រព្រឹត្តបទល្មើស ស្ថាប័ន និងអង្គភាពត្រូវមានការទទួលខុសត្រូវក្នុងដំណើរការនៃការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌អនីតិជន ហើយត្រូវរៀបចំឲ្យឆ្លើយតបទៅនឹងសេចក្តីត្រូវការរបស់អនីតិជនដែលប្រព្រឹត្តបទល្មើស និងការពារសិទ្ធិជាមូលដ្ឋានរបស់ពួកគេ។

មានហេតុផលជាច្រើនដែលបញ្ជាក់ពីភាពខុសគ្នារវាងអនីតិជននិងនីតិជន ដោយហេតុនេះ ការប្រព្រឹត្តមកលើអនីតិជនត្រូវតែខុសពីនីតិជន ។

៣.១. ការអភិវឌ្ឍប្រព័ន្ធសរសៃប្រសាទ

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវស្តីពីការលូតលាស់ផ្នែកប្រព័ន្ធសរសៃប្រសាទខាងចិត្តសាស្ត្រនិងសរីរាង្គ បញ្ជាក់ថា ទង្វើរបស់កុមារទៅលើសង្គមគឺជាប់ទាក់ទងទៅនឹងការអភិវឌ្ឍប្រព័ន្ធសរសៃប្រសាទ។ ឥឡូវនេះ គេទទួលស្គាល់ថា ខួរក្បាលរបស់កុមារបន្តលូតលាស់ទៅរកភាពជាមនុស្សពេញវ័យ។ ដូច្នោះហើយ ការចាប់ខ្លួនកុមារឲ្យទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌឲ្យដូចមនុស្សពេញវ័យ នៅពេលដែលកុមារទាំងនោះពុំទាន់មានការអភិវឌ្ឍសមត្ថភាពពេញលេញក្នុងការគិត ឬក៏មិនទាន់អាចគ្រប់គ្រងអារម្មណ៍របស់ខ្លួនបាន គឺជារឿងមួយអយុត្តិធម៌។ ការសិក្សាបានគូសបញ្ជាក់ឲ្យឃើញនូវ ភាពខុសគ្នារវាង កុមារ និងមនុស្សពេញវ័យ បានផ្តល់នូវសារៈសំខាន់យ៉ាងខ្លាំងដល់អ្នកដែលធ្វើការពាក់ព័ន្ធនឹងយុត្តិធម៌អនីតិជន ។ ដូចដែល Royal Society គូសបញ្ជាក់ (២០១១) ។

វិទ្យាសាស្ត្រផ្នែកប្រព័ន្ធសរសៃប្រសាទ ផ្តល់នូវព័ត៌មានសំខាន់ៗទាក់ទងនឹងការអភិវឌ្ឍខួរក្បាលដោយបង្ហាញឲ្យឃើញថាចលនាអភិវឌ្ឍប្រព័ន្ធសរសៃប្រសាទ គឺមានយ៉ាងហោចណាស់រហូតដល់អាយុ ២០ឆ្នាំ។ ដំណើរការនៃការអភិវឌ្ឍខួរក្បាលនេះ គឺជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងដំណើរការនៃការគិត (ដូចជាកម្រិតនៃបញ្ហាភាពងាយនឹងអូសទាញ ការខ្វះការពិចារណា ការចងចាំ និងការសម្រេចចិត្ត) ហើយដែលដំណើរការនៃការអភិវឌ្ឍទាំងនេះមិនដូចគ្នាទេនៅក្នុងថតខួរក្បាលនីមួយៗ។ ថតខួរក្បាលខាងមុខ (ដែលមានតួនាទីក្នុងការវិនិច្ឆ័យធ្វើការសម្រេចចិត្ត និងការគ្រប់គ្រងទង្វើ) មានការអភិវឌ្ឍយឺត។ ផ្ទុយទៅវិញ ផ្នែកខាងក្នុងនៃថតខួរក្បាលកណ្តាល

ដែលហៅថា Amygdala ដែលមានតួនាទីគ្រប់គ្រងអារម្មណ៍ មានការអភិវឌ្ឍនៅពេលជិតចូលវ័យជំទង់។ គេបានគិតថា អតុល្យភាពនៃការអភិវឌ្ឍមិនស្មើគ្នារវាងខួរក្បាលផ្នែកខាងមុខ និង Amygdala នេះ អាចជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងភាពតានតឹងផ្លូវចិត្ត និងទង្វើប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់របស់កុមារ។

ភាពក្មេងខ្ចីរបស់កុមារ ត្រូវបានគេយកមកពិចារណាជាប្រចាំដើម្បីបន្ថយបន្ថយទោស ដោយមិនមានការផ្ដន្ទាទោសធ្ងន់ធ្ងរនោះទេ។ ប៉ុន្តែជាច្រើនឆ្នាំមកនេះ ចំនួនកុមារដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងបទល្មើស ហើយដែលត្រូវបានគេបន្តនីតិវិធីតុលាការមានចំនួនច្រើនគួរឲ្យកត់សម្គាល់។ ការអភិវឌ្ឍយឺតនៃខួរក្បាលផ្នែកខាងមុខ (ដែលមានតួនាទីក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ធ្វើការសម្រេចចិត្ត និងការគ្រប់គ្រងទង្វើ) គួរយកមកពិចារណាចំពោះបទល្មើសកុមារ។

ភាពមិនទាន់ចាស់ទុំរបស់កុមារ ត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយច្បាប់អន្តរជាតិ ។ សេចក្ដីប្រកាសស្ដីពីសិទ្ធិកុមារបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា៖ “ ដោយភាពមិនទាន់ចាស់ទុំខាងផ្នែករាងកាយនិងសតិបញ្ញា កុមារត្រូវការកិច្ចការពារនិងការថែទាំ រួមទាំងកិច្ចការពារតាមផ្លូវច្បាប់ទាំងមុននិងក្រោយពីកំណើត” ។ ឃ្លានេះត្រូវបានគេដកស្រង់ចេញពីបុព្វកថារបស់អនុសញ្ញាស្ដីពីសិទ្ធិកុមារ ដែលកម្ពុជាគឺជាប្រទេសហត្ថលេខីមួយផងដែរ ។

៣.២. ការចូលរួមប្រព្រឹត្តបទល្មើស

កុមារតែងតែធ្វើអ្វីមួយទៅតាមចំណង់ចំណូលចិត្តដើម្បីឲ្យស្របនឹងមិត្តភក្ដិរបស់ខ្លួន។ ដោយសារតែកត្តានេះហើយ ទើបបណ្ដាលឲ្យកុមារងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើស (Berndt ១៩៧៩ Costanzo & Shaw ១៩៦៦ Gardner & Steinberg ២០០៥)។ ហើយដោយសារតែកុមារងាយនឹងធ្វើតាមមិត្តភក្ដិនេះហើយ ទើបបណ្ដាលឲ្យកុមារច្រើនតែប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាក្រុម ដែលខុសពីជនល្មើសជានីតិជន (Reiss & Farrington ១៩៩១) ។ មានការសិក្សាស្រាវជ្រាវខ្លះលើកឡើងថា អនីតិជនងាយទទួលរងឥទ្ធិពលជាងនីតិជន ហើយថាអនីតិជនឆាប់ផ្លាស់ប្តូរចិត្ត ហើយពួកគេក៏ងាយនឹងប្រតិកម្មទៅតាមចំណង់របស់ខ្លួនដែរ (Reyna and Farley ២០០៦) Steinberge and Cauffman ១៩៩៦)។ អនីតិជនតែងមានអាកប្បកិរិយាងាយរងគ្រោះជាងនីតិជន។ អនីតិជនថ្លឹងថ្លែងពីហានិភ័យ និងផលប្រយោជន៍ខុសពីនីតិជន ។ ជាពិសេស អនីតិជនចូលចិត្តគិតពីផលប្រយោជន៍ជាជាងហានិភ័យ (Reyana and Farley ២០០៦ Steinberg ២០០៤)។ ចំណុចនេះអាចទាក់ទងនឹងការអភិវឌ្ឍយឺតនៃខួរក្បាលផ្នែកខាងមុខដែលមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងផ្នែកខាងក្នុងនៃចិត្តខួរក្បាលកណ្តាល ដែលហៅថា Amygdala ដូចបានបញ្ជាក់ខាងលើ។ ការពិសោធន៍បានបង្ហាញថា សមត្ថភាពរបស់អនីតិជនលើការយល់ដឹងពីគ្រោះថ្នាក់មានដូចនឹងនីតិជនដែរ ប៉ុន្តែសមត្ថភាពនេះត្រូវបានថយទៅវិញនៅពេលដែលការរស់នៅជាក់ស្តែងរបស់អនីតិជនមានទំនាក់ទំនងនឹងបរិយាកាសប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ (Reyna and Farley ២០០៦ Steinberg ២០០៤) ។

វាជារឿងដ៏សំខាន់ដែលថាអ្នកទទួលបន្ទុកខាងការបង្រៀន និងខាងការស្តារនីតិសម្បទា ត្រូវដឹងអំពីបញ្ហាចិត្តសាស្ត្រ និងវិធីសាស្ត្រអប់រំផ្លូវចិត្ត ដើម្បីជួយឲ្យកុមារយល់ដឹងពីកត្តាអូសទាញមួយចំនួនដែលមានដូចជាឥទ្ធិពលរបស់មិត្តភក្ដិ និងទង្វើប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ដែលអាចនាំឲ្យកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើស (Scott, Repucci and Woolard, ១៩៩៥) ។

៣.៣. ការចូលរួមក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវខាងលើ បានបញ្ជាក់ថា ការវិវឌ្ឍន៍ភាពក្មេងខ្ចីរបស់កុមារ តម្រូវឲ្យមានការយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសពីនគរបាល ព្រះរាជអាជ្ញា មេធាវីចុងចោទ ចៅក្រម មន្ត្រីតុលាការ និង “ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច”។ នៅពេលដែលប្រព្រឹត្តិចំពោះកុមារ (ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន មាត្រា ៤ ៩ ១០ ១១ និង ជំពូក ៥ និង ១៥)។

៣.៤. នៅក្នុងការស្តាប់ចម្លើយរបស់នគរបាល

មានភស្តុតាងដឹងមាំបញ្ជាក់ថា កុមារងាយនឹងនិយាយសារភាពកំហុសទាំងមិនស្ម័គ្រចិត្ត នៅពេលដែលនគរបាលសាកសួរ (Redlich and Drizin ២០០៧) ។ ករណីដែលកុមារសារភាពបែបនេះ គឺមានចំនួនច្រើន៖ ការសិក្សាមួយ (Drizin and Lee ២០០៤) រកឃើញថា ៣៥% នៃចម្លើយសារភាពទាំងខុស គឺកើតឡើងចំពោះអនីតិជនអាយុតិចជាង១៨ឆ្នាំ ដែល៥៥% មានអាយុ១៥ ឆ្នាំ ឬតិចជាងនេះ។ កត្តាដែលនាំឲ្យកុមារសារភាពកំហុសទាំងនេះច្រើន រួមមាន ការផ្តល់យោបល់បែបបង្ខំ ការបង្ខំឲ្យត្រូវតែស្តាប់តាមអាជ្ញាធរ និងភាពក្មេងខ្ចីក្នុងការសម្រេចចិត្ត។ ភាពក្មេងខ្ចីក្នុងការសម្រេចចិត្តនេះ ក៏ទាក់ទងទៅនឹង “ការគិតខ្លី” របស់កុមារផងដែរ (Nurmi ១៩៩១ Greene ១៩៨៦) មានន័យថា កុមារចូលចិត្តអ្វីដែលឆាប់ទទួលបានលទ្ធផលដូចជាបន្ទាប់ពីស្តាប់ចម្លើយ កុមារអាចទៅផ្ទះបានជាដើម ជាជាងចំណាយពេលយូររហូតកុមារធុញទ្រាន់ហើយសារភាព។

មានការសិក្សាមួយដែលបានពិនិត្យទៅលើអត្រានៃការសារភាពកំហុសរបស់កុមារហើយបានធៀបការសារភាពកំហុសរបស់កុមារទៅនឹងមនុស្សពេញវ័យ។ ការសិក្សានេះបានបង្ហាញថា នៅពេលដែលមានការស្នើសុំឲ្យសារភាពកំហុស ការសម្រេចចិត្តសារភាពកំហុសរវាងកុមារនិងមនុស្សពេញវ័យ មិនមានភាពខុសគ្នាគួរឲ្យកត់សម្គាល់ទេ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលសួរឲ្យឆ្លើយថាគ្មានកំហុស កុមារបែរជាឆ្លើយសារភាពថាមានកំហុសទៅវិញ ដែលចម្លើយសារភាពបែបនេះរបស់កុមារមានច្រើនជាងមនុស្សពេញវ័យ ២.២៤ដង (Redlich and Sheynberg ២០១៦) ។

បញ្ហាទាំងអស់នេះទាក់ទងនឹងការងាររបស់នគរបាលដែលស្តាប់ចម្លើយកុមារដូចមានចែងនៅក្នុងជំពូក ៥ នៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលមានបញ្ជាក់ពីតម្រូវការនៃកិច្ចការពារជាពិសេស រួមទាំងបច្ចេកទេសនៃការស្តាប់ចម្លើយ ការកំណត់ពេលវេលា មេធាវី ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអ្នកទំនុកបម្រុងមុនពេលស្តាប់ចម្លើយ (សូមមើលមាត្រា ២១ នៃច្បាប់នេះ)។ នៅក្នុងជំពូក៥ ក៏មាននិយាយពីនគរបាលយុត្តិធម៌ជំនាញទទួលបន្ទុកការងារអនីតិជនផងដែរ (មាត្រា១២) ។ មាត្រា ២ នៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន កត់សម្គាល់ថា “ច្បាប់នេះមានគោលដៅកំណត់អំពីវិធាន និងនីតិវិធីទាំងឡាយដែលត្រូវគោរព និងប្រតិបត្តិតាមដោយហ្មត់ចត់ ដើម្បីកំណត់ឲ្យបានច្បាស់នូវអាទិភាពនៃបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌណាមួយដែលប្រព្រឹត្តដោយអនីតិជន” ។ ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនក៏មានចែងពីគោលការណ៍ជាមូលដ្ឋាន (មាត្រា ៥) និងសិទ្ធិជាមូលដ្ឋានក្នុងនីតិវិធី (មាត្រា ៦) ដែលគ្របដណ្តប់លើច្បាប់នេះទាំងមូល រួមទាំងបញ្ញត្តិជាក់លាក់មួយចំនួនទាក់ទងនឹងការអនុវត្តរបស់នគរបាលក្នុងជំពូក ៥ផងដែរ ។

ការវិវឌ្ឍន៍នៃភាពក្មេងខ្ចីរបស់កុមារក៏ជាបញ្ហាសំខាន់សម្រាប់មេធាវី ដែលត្រូវយល់ដឹងផងដែរ (សិទ្ធិទទួលបានជំនួយពីមេធាវី ដែលមានចែងនៅក្នុងមាត្រា ៦ ១៨ ២១ ២២ ២៣ និងបញ្ញត្តិមួយចំនួនទៀតនៃច្បាប់នេះ) ។ ក្រៅពីនគរបាលនិងមេធាវី ព្រះរាជអាជ្ញាក៏ គួរទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញ ស្តីពីសិទ្ធិកុមារ ច្បាប់ និងបញ្ញត្តិផ្សេងទៀតដែលពាក់ព័ន្ធនឹងយុត្តិធម៌អនីតិជនផងដែរ (មាត្រា ២៤) ។

៣.៥. សមត្ថភាពក្នុងការចូលរួមសវនាការ

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវបានបង្ហាញថា កុមារមិនមានសមត្ថភាពដើម្បីចូលរួមក្នុងការជំនុំជម្រះរឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពនោះទេដោយសារតែភាពក្មេងខ្ចីរបស់ខ្លួន។ អ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវខាងសមត្ថភាពចូលរួមរបស់កុមារក្នុងសវនាការ បានពិនិត្យឃើញថា ការអភិវឌ្ឍផ្លូវចិត្តនិងបញ្ញារបស់កុមារប៉ះពាល់ដល់សមត្ថភាពរបស់ខ្លួនក្នុងការយល់ដឹង និងចូលរួមឲ្យបានពេញលេញនៅក្នុងដំណើរការរឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌ (Grisso ១៩៩៧ ទំព័រ ១៧) ។ ការសិក្សារបស់លោក MacArthur បានសង្កេតពីភាពខុសគ្នានៃសមត្ថភាពក្នុងការចូលរួមសវនាការរបស់កុមារចន្លោះពីចំនួន ៥៦៦ ទៅ ៩២៧ នាក់ ដែលមានអាយុចន្លោះពី ១១ ទៅ ១៧ ឆ្នាំ ដែលក្នុងនោះមានចំនួនពាក់កណ្តាលជាអ្នកដែលត្រូវបានគេឃុំខ្លួន (Grisso et al ២០០៣) ។ កុមារអាយុក្រោម ១៦ ឆ្នាំ ត្រូវបានគេវាយតម្លៃថាមានសមត្ថភាពខ្សោយ បើប្រៀបធៀបទៅនឹងកុមារដែលមានអាយុច្រើនជាងនេះ (សូមអានសេចក្តីសង្ខេបរបស់ Watt, O'Leary and OToole ២០១៧) ។

សមត្ថភាពក្នុងការផ្តល់ហេតុផល និងយល់ដឹង កើតឡើងគួរឲ្យកត់សម្គាល់ ចាប់ពីជិតផុតវ័យកុមារភាពឆ្លងទៅវ័យជំទង់ និងនៅពាក់កណ្តាលវ័យជំទង់... (Keating ២០០៤) ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏កុមារវ័យជំទង់នៅតែមិនមានសមត្ថភាពក្នុងការគិតពិចារណាដូចយុវជនដែរ ដោយសារតែខ្វះបទពិសោធន៍ និងម្យ៉ាងកុមារមិនចង់រៀនសូត្រពីបទពិសោធន៍ដូចយុវជនឡើយ (Reyna and Farley ២០០៦ Ward and Overton ១៩៩០) ។

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនៅសាកលវិទ្យាល័យ La Trobe ទាក់ទងនឹងសមត្ថភាពនិយាយ (ជំនាញក្នុងការស្តាប់ និងនិយាយ) របស់កុមារដែលប្រព្រឹត្តបទល្មើសនៅប្រទេសអូស្ត្រាលី និងនៅប្រទេសផ្សេងទៀតបានបង្ហាញថា កុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើស (ប្រហែលជា ៥០% តាមការសិក្សាស្រាវជ្រាវនៅប្រទេស Australia) ដែលមានបញ្ហាក្នុងការនិយាយ គឺមានចំនួនច្រើនគួរឲ្យកត់សម្គាល់ ប៉ុន្តែការកើនឡើងនេះគឺដោយសារតែការមិនបានយកចិត្តទុកដាក់ដោះស្រាយពីមុនមក (Snow & Powell ២០១២) ។ បញ្ហានេះមិនមែនទាក់ទងតែរឿងចូលរួមនៅក្នុងដំណើរការរឿងក្តីរបស់តុលាការតែប៉ុណ្ណោះទេ តែវាក៏ទាក់ទងនឹងការចូលរួមរបស់កុមារនៅក្នុងពេលស្តាប់ចម្លើយរបស់នគរបាល ពេលមានការអន្តរាគមន៍ផ្សេងៗ ក៏ដូចជាការប្រឹក្សាយោបល់ និងការចូលរួមកិច្ចប្រជុំដោះស្រាយបញ្ហាផងដែរ ។

ជាមួយនឹងគោលការណ៍រួមដែលមានចែងក្នុងលិខិតុបករណ៍ជាតិនិងអន្តរជាតិ ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះ ផ្តល់ជាលទ្ធផលសម្រាប់ការអនុវត្តរបស់មេធាវី និងសម្រាប់តុលាការដើម្បីអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន និងដើម្បីពង្រឹងការអនុវត្តនីតិវិធីកុមារមេត្រីក្នុងការដំណោះស្រាយឧបសគ្គដែលកុមារកំពុងជួបប្រទះ

នៅក្នុងការចូលរួមដំណើរការរឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌ។ គួរកត់សម្គាល់ថា ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនសំដៅជាពិសេស ទៅលើ “នីតិវិធីកុមារមេត្រី” (មាត្រា ៤.៧) គោលការណ៍ជាមូលដ្ឋាន(មាត្រា៥) សិទ្ធិជាមូលដ្ឋានក្នុងនីតិវិធី (មាត្រា ៦) និង បញ្ញត្តិជាគន្លឹះមួយទៀត (ជំពូក ៥ ដល់ ១៥) ត្រូវបកស្រាយជាលក្ខណៈកុមារមេត្រី ។

ស្ថានភាពក្នុងពេលកុមារភាព និងដំណើរការលូតលាស់ទៅរកភាពពេញវ័យរបស់កុមារ គួរឆ្លុះបញ្ចាំង នៅគ្រប់ផ្នែកនៃគោលនយោបាយយុត្តិធម៌អនីតិជន។ អ្វីដែលល្អគឺថា បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់កុមារមាន ការប្រែប្រួល។ ភស្តុតាងបានបង្ហាញថា កុមារជាច្រើនជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងបទល្មើសនៅក្នុងវ័យដំបូង ប៉ុន្តែពួកគេ លះបង់ទង្វើនេះនៅពេលជិតពេញវ័យ (Piguerio et al ២០០៣ Farrington ១៩៨៦)។ តាមការពិតកុមារ ប្រព្រឹត្តទង្វើមិនត្រឹមត្រូវខ្លះ គ្រាន់ជាការសាកល្បងដើម្បីចង់ដឹងប៉ុណ្ណោះ (Moffitt ១៩៩៣) ។ បើពិនិត្យ ឲ្យច្បាស់លាស់ ទង្វើមិនត្រឹមត្រូវមួយចំនួនរបស់កុមារ គឺជារឿងធម្មតានៃជីវិតកុមារវ័យដំបូង។ ការសិក្សា ស្រាវជ្រាវទៅលើការវិវឌ្ឍរបស់កុមារបង្ហាញថា ការប្រព្រឹត្តបទល្មើសភាគច្រើនរបស់កុមារវ័យដំបូង គឺ បណ្តាលមកពីការខ្វះការយល់ដឹង ហើយមានភាគរយតិចណាស់ដែលកុមារបន្តប្រព្រឹត្តបទល្មើសរហូតដល់ ធំពេញវ័យ (D’Unger Land McCall និង Nagin ១៩៩៨ Moffitt ១៩៩៣)។ ការរកឃើញទាំងនេះជួយ ជម្រុញឲ្យមានការពង្រឹងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនដោយផ្តោតលើការស្តារនីតិសម្បទា និងការបង្វែរ។ ការរក ឃើញនេះក៏នាំឲ្យមានការពិចារណាឡើងវិញលើវិធានការបញ្ជូនករណីកុមារចូលក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ ដូចជាការឃុំខ្លួនកុមារជាមួយអ្នកទោសជានីតិជនដែលមានបទពិសោធន៍ប្រព្រឹត្តបទល្មើសច្រើនជាដើម ដែល វិធានការនេះបង្កឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់កាន់តែធ្ងន់ធ្ងរដល់កុមារ ។

ចំណុចសំខាន់ៗដែលបានលើកឡើងក្នុងការសិក្សាស្រាវជ្រាវខាងលើនេះ អាចឆ្លើយតបទៅនឹង គោលបំណងនៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន (ការពារសិទ្ធិ និងឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ) នីតិវិធីកុមារមេត្រី ដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ៤.៧ ៥ និង ៦ និងបញ្ញត្តិស្តីពីភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច (ឧទាហរណ៍ មាត្រា ១១)។ ការ សិក្សាស្រាវជ្រាវនេះក៏ឆ្លើយតបទៅនឹងបញ្ញត្តិផ្សេងទៀតនៃច្បាប់នេះ ដែលទាក់ទងនឹងការស្តាប់ចម្លើយ (មាត្រា ២១ ២២ ២៦ និង ៣៥) និងការបង្វែរ (មាត្រា ៥២ និងជំពូក ១០) ។

៤. ការផ្លាស់ប្តូរឥរិយាបថ និងការអប់រំនៅក្នុងសហគមន៍

ទស្សនៈស្តីពីការស្ថានីតិសម្បទានិងធ្វើសមាហរណកម្មអនីតិជន ដែលមានចែងក្នុងច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន អាចប្រឈមនឹងជំនឿរបស់សហគមន៍ ដែលនៅតែគិតថាការដាក់ពន្ធនាគារនិងការផ្តន្ទាទោស គឺជាជម្រើសដ៏ល្អសម្រាប់អ្នកប្រព្រឹត្តបទល្មើស។ ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ត្រូវដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការអប់រំសហគមន៍អំពីផលប្រយោជន៍នៃការបង្វែរ និងភាពអវិជ្ជមាននៃការផ្តន្ទាទោសដល់កុមារដែលប្រព្រឹត្តបទល្មើស។ វាច្បាស់ណាស់ថា ការបង្វែរកុមារចេញពីប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ ការស្ថានីតិសម្បទា និងសមាហរណកម្ម ផ្តល់ផលប្រយោជន៍ជាច្រើនដល់កុមារ ។

ការស្រាវជ្រាវរបស់អង្គការអន្តរជាតិដ៏សំខាន់មួយបង្ហាញថា ការជ្រើសរើសយកវិធានការផ្តន្ទាទោសសម្រាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលរួមមានការឃុំខ្លួនជាដើម មិនបានជួយកាត់បន្ថយអត្រាបទល្មើសនោះទេ ហើយថែមទាំងបង្កការដោះស្រាយប្រឈមនៃបញ្ហាដែលបណ្តាលឲ្យមានបទល្មើស ចំណាយថវិកាច្រើនក្នុងរយៈពេលយូរ និងធ្វើឲ្យកុមារក្លាយជាអ្នកប្រព្រឹត្តបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌនៅពេលពេញវ័យទៀតផង។ សរុបសេចក្តីមក វិធានការផ្តន្ទាទោសអនីតិជន មិនបានកាត់បន្ថយការមិនរៀនចាល ហើយក៏អាចបង្កការប៉ះពាល់ធ្ងន់ធ្ងរដល់កុមារ ដូចជាទទួលរងនូវការមាក់ងាយ បាត់បង់ការសិក្សា ខូចអនាគត និងឆ្លងឆាតជាដើម ។ ជាអន្តរជាតិ គោលការណ៍យុត្តិធម៌អនីតិជនគឺត្រូវធានាថា កុមារមិនមែនជាកម្មវត្ថុនៃការផ្តន្ទាទោសនោះឡើយ (Cunnee និង White ២០១១)។

ដូចបានគូសបញ្ជាក់ខាងលើ រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា យោងយ៉ាងច្បាស់ទៅសិទ្ធិកុមារ។

មាត្រា ៣១ នៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញចែងថា៖

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ទទួលស្គាល់ និងគោរពសិទ្ធិមនុស្សដែលមានចែងនៅក្នុងធម្មនុញ្ញអង្គការសហប្រជាជាតិ សេចក្តីប្រកាសជាសកលស្តីពីសិទ្ធិមនុស្ស អនុសញ្ញា កត្តិកាសញ្ញា ពាក់ព័ន្ធនឹងសិទ្ធិមនុស្ស សិទ្ធិកុមារ និងសិទ្ធិស្ត្រី ។

មាត្រា ៤៨ នៃរដ្ឋធម្មនុញ្ញចែងថា៖

- រដ្ឋធានាការការពារសិទ្ធិរបស់កុមារដែលមានចែងក្នុងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ ជាពិសេស សិទ្ធិមានជីវិតរស់នៅ សិទ្ធិទទួលបានការអប់រំរៀនសូត្រ សិទ្ធិត្រូវបានទទួលបានការគាំពារក្នុងស្ថានការណ៍មានសង្គ្រាម និង ការការពារប្រឆាំងនឹងអាជីវកម្មសេដ្ឋកិច្ច ឬកាមគុណលើកុមារ ។
- រដ្ឋគាំពារប្រឆាំងនឹងការងារទាំងឡាយណាដែលអាចធ្វើឲ្យខូចដល់ការអប់រំ និងការរៀនសូត្ររបស់កុមារ ឬដែលនាំឲ្យអន្តរាយដល់សុខភាព ឬសុខុមាលភាពរបស់កុមារ ។

មាត្រា ១ នៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន (ដែលស្របទៅនឹងបញ្ញត្តិទាំងនេះ និងលិខិតតុបករណ៍អន្តរជាតិ ស្តីពីសិទ្ធិមនុស្ស) ចែងដូចតទៅ៖

ច្បាប់នេះមានគោលបំណង៖

- ធានាការពារសិទ្ធិ និងឧត្តមប្រយោជន៍របស់អនីតិជនដែលប្រព្រឹត្តបទល្មើស
- គាំទ្រដល់ការស្តារនីតិសម្បទា និងការធ្វើសមាហរណកម្មអនីតិជនទៅក្នុងសង្គម និង សហគមន៍
- ធានាការពារផលប្រយោជន៍សង្គម និងសហគមន៍។

ខ្លឹមសារចំណុចទី៣នៃមាត្រា ១ នេះ ដែលចែងអំពីកិច្ចការពារសង្គម និង សហគមន៍ ត្រូវបកស្រាយឲ្យស្របនឹងរដ្ឋធម្មនុញ្ញ និងលិខិតតុបករណ៍អន្តរជាតិខាងលើ។ ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនកម្ពុជាឆ្លុះបញ្ចាំងនូវទស្សនៈដែលស្របនឹងសេចក្តីប្រកាសស្តីពីសិទ្ធិកុមារ និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ។ តាមច្បាប់អន្តរជាតិ កុមារត្រូវបានចាត់ទុកថាមានលក្ខណៈខុសពីមនុស្សពេញវ័យ ហើយក៏ត្រូវប្រព្រឹត្តចំពោះកុមារឲ្យខុសពីមនុស្សពេញវ័យដែរ។ បញ្ហានេះមានចែងក្នុងវិធានបទដ្ឋានអប្បបរមាសម្រាប់គ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌អនីតិជន (វិធានប៉េកាំង) និងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ។ ឥឡូវនេះ បញ្ហានេះ ក៏បានចែងក្នុងច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជននៃប្រទេសកម្ពុជាផងដែរ ជាពិសេសមាត្រា ៥ និង ៦ និង ជំពូក ៥ ៦ និង ជំពូក ៧ ។

ការលំបាក គឺការអនុវត្តជាក់ស្តែងនូវគោលការណ៍សំខាន់ៗទាំងនេះ (Travers ២០១១)។ បុគ្គលិកជំនាញ ទឹកនៃឆ តុលាការ និង នីតិវិធីផ្សេងៗ គឺត្រូវការជាចាំបាច់ (Egger ២០០៥)។ កុមារមិនត្រូវបានគេឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្នរយៈពេលយូរទេ មិនត្រូវបានគេយកមកជំនុំជម្រះនៅក្នុងតុលាការព្រហ្មទណ្ឌដូចគ្នានឹងមនុស្សពេញវ័យទេ មិនត្រូវបានគេផ្តន្ទាទោសដោយសាររំលោភប្រព្រឹត្តបទល្មើស មិនត្រូវជាប់ក្នុងពន្ធនាគារជាមួយនឹងមនុស្សពេញវ័យ ឬត្រូវបានបុគ្គលិកពន្ធនាគាររំលោភបំពាននោះឡើយ (Souad Al-Henshi, ២០០៩ LICADHO ២០១៣ TLBB ២០១៤)។

៥. ការទប់ស្កាត់បទល្មើស យុត្តិធម៌ សហគមន៍ និងនគរបាលសហគមន៍

៥.១. ការទប់ស្កាត់បទល្មើស

គោលការណ៍ណែនាំសម្រាប់ការទប់ស្កាត់បទល្មើស បញ្ជាក់ថា៖

មានភស្តុតាងច្បាស់លាស់ដែលបង្ហាញថា ការទប់ស្កាត់បទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌដោយមានយុទ្ធសាស្ត្រ ត្រឹមត្រូវ មិនត្រឹមតែជួយទប់ស្កាត់បទល្មើស និងជនរងគ្រោះប៉ុណ្ណោះទេ តែថែមទាំងបានជួយលើក កម្ពស់សុវត្ថិភាព និងការអភិវឌ្ឍប្រទេសប្រកបដោយចីរភាពទៀតផង។ ការទប់ស្កាត់បទល្មើសប្រកប ដោយប្រសិទ្ធភាពនិងការទទួលខុសត្រូវ ជួយលើកកម្ពស់សុវត្ថិភាពរស់នៅរបស់ប្រជាពលរដ្ឋ។ ការ ធ្វើបែបនេះទទួលបានផលយូរអង្វែងក្នុងការកាត់បន្ថយការចំណាយនៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ ក៏ដូចជាការចំណាយលើសេវាសង្គមដែលបណ្តាលមកពីបទល្មើសនេះផងដែរ (Economic and Social Council resolution ២០០២/ឧបសម្ព័ន្ធ១៣) ។

ដោយពិចារណាលើប្រធានបទស្តីពីការទប់ស្កាត់បទល្មើស និងសមាហរណកម្មកុមារដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធ នឹងច្បាប់ អ្នកតំណាងពិសេសរបស់អគ្គលេខាធិការអង្គការសហប្រជាជាតិ ទទួលបន្ទុកការទប់ស្កាត់អំពើ ហិង្សាលើកុមារ បានផ្តល់នូវអនុសាសន៍ដ៏មានតម្លៃដូចខាងក្រោម៖

១. ច្បាប់និងគោលនយោបាយទប់ស្កាត់បទល្មើសចាំបាច់ត្រូវផ្អែកលើអភិក្រមសិទ្ធិកុមារ ដោយមាន ការគិតគូរជាពិសេសអំពីឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ ។
២. ច្បាប់ និងគោលនយោបាយទប់ស្កាត់បទល្មើស ចាំបាច់ត្រូវកាត់បន្ថយហិង្សាលើ កុមារ (នៅ ពេលដែលកុមារជាជនល្មើស ជាជនរងគ្រោះ និងជាសាក្សី) ជាមួយនឹង យុទ្ធសាស្ត្រច្បាស់លាស់ សម្រាប់ពួកគេ ។
៣. កម្មវិធី និងគោលនយោបាយទប់ស្កាត់បទល្មើស ចាំបាច់ត្រូវរៀបចំដោយផ្ដោត លើតម្រូវការ សិទ្ធិ និងបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់កុមារ មានន័យថាការអន្តរាគមន៍ទាំងឡាយត្រូវពិចារណាលើកុមារ ជាមុន ទើបគិតថាអ្នកប្រព្រឹត្តជាក្រោយ ។
៤. អភិក្រមគ្រប់ជ្រុងជ្រោយសម្រាប់ការទប់ស្កាត់បទល្មើសគឺមានការបែងចែកកម្រិតនៃការអន្តរាគមន៍៖
 - i. កម្រិតទី១៖ គិតដល់សិទ្ធិជាមូលដ្ឋាន
 - ii. កម្រិតទី២៖ ផ្ដោតលើ កុមារ និង គ្រួសារកុមារងាយរងគ្រោះ
 - iii. កម្រិតទី៣៖ កម្មវិធី និង កិច្ចអន្តរាគមន៍ ដែលធានាឲ្យមានការធ្វើសមាហរណកម្មឲ្យមាន ប្រសិទ្ធភាព ។

- ៥. អភិក្រមគ្រប់ជ្រុងជ្រោយក្នុងការទប់ស្កាត់បទល្មើស គឺជៀសវាងការប្រើប្រាស់កម្លាំងនគរបាល ដើម្បីឃុំខ្លួនកុមារ ដែលវិធានការនេះពុំមានប្រសិទ្ធភាពនោះទេ។ ការប្រើប្រាស់កម្លាំងនគរបាល ដើម្បីឃុំខ្លួនកុមារ គួរចាត់ទុកជាវិធានការចុងក្រោយនិងមានរយៈពេលខ្លីបំផុត ។
- ៦. ច្បាប់ និងគោលនយោបាយក្នុងការទប់ស្កាត់បទល្មើស ចាំបាច់ត្រូវតែផ្អែកលើទិន្នន័យ និង ភស្តុតាង និងមានការពិនិត្យតាមដាន និងវាយតម្លៃឲ្យបានជាប្រចាំ ។
- ៧. សំខាន់គឺត្រូវដំណើរការទៅ ដោយមានទស្សនៈពហុវិស័យ (អប់រំ សុខភាព ការបណ្តុះបណ្តាល វិជ្ជាជីវៈ នគរបាល យុត្តិធម៌) រួមទាំងអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចផងដែរ ។
- ៨. គោលនយោបាយនៃការទប់ស្កាត់បទល្មើសបានជោគជ័យ ត្រូវអនុវត្តជាមួយនឹង សហគមន៍ គ្រួសារ សាលារៀន និងអាជ្ញាធរ ។
- ៩. កម្មវិធី និងគោលនយោបាយទប់ស្កាត់បទល្មើសដោយវិជ្ជមាន ត្រូវមានការចូលរួមពីកុមារ (និងសហគមន៍របស់ពួកគេ) តាមរយៈយុទ្ធសាស្ត្រ និងយន្តការ ដែលកុមារ ក្រុមគ្រួសាររបស់ ពួកគេ និងសហគមន៍ អាចចូលរួមរក្សានូវវប្បធម៌នៃការថែទាំដោយខ្លួនឯង និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ។
- ១០. ការប៉ាន់ប្រមាណទាន់ពេលវេលានិងកិច្ចអន្តរាគមន៍ ជាការងារសំខាន់នៅក្នុង គោលនយោបាយ និងកម្មវិធីទប់ស្កាត់បទល្មើស ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ចាំបាច់ត្រូវយកចិត្តទុកដងដែរចំពោះ ផលអវិជ្ជមានដែលអាចកើតមាន ដូចជាការមាក់ងាយពីសង្គមជាដើម។
- ១១. បើទោះបីជាកម្មវិធីនិងគោលនយោបាយទប់ស្កាត់បទល្មើសមានសារៈសំខាន់យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ត្រូវទាមទារឲ្យមានប្រព័ន្ធកិច្ចការពារកុមារគ្រប់ជ្រុងជ្រោយមួយដែរ ដែលត្រូវមានទំនាក់ទំនងជា ប្រចាំរវាងការទប់ស្កាត់កម្រិតទី១ និងទី២ ។

ការអនុវត្តយុទ្ធសាស្ត្រទប់ស្កាត់បទល្មើសអាចមាន៣កម្រិត (ALCR, ២០០៣)៖

- ១. យុទ្ធសាស្ត្រទប់ស្កាត់បទល្មើសកម្រិតទី១** គឺត្រូវការពារកុំឲ្យមានបទល្មើសកើតឡើងទាន់។ វិធានការនេះផ្តោតទៅលើកត្តា ៩១៧ ពលសង្គមដែលបណ្តាលឲ្យមានការប្រព្រឹត្តបទល្មើស។ កត្តាទាំងនេះរួមមានភាពក្រីក្រ ភាពគ្មានការងារធ្វើ កម្រិតនៃការអប់រំទាប និងបញ្ហាសុខភាព ដែលត្រូវដោះស្រាយ ។ យុទ្ធសាស្ត្រកម្រិតទី១នេះ ក៏អាចផ្តោតលើកត្តាបរិស្ថានដែរ (តួយ៉ាងដូចជា ការរៀបចំអគារ ប្រព័ន្ធភ្លើង និងផ្ទាំងរូបភាព) ។
- ២. យុទ្ធសាស្ត្រទប់ស្កាត់បទល្មើសកម្រិតទី២** គឺត្រូវផ្តោតលើក្រុមដែលគិតថាងាយនឹងប្រព្រឹត្ត បទល្មើស ។ យុទ្ធសាស្ត្រនេះអាចជាការធ្វើអន្តរាគមន៍ទាន់ពេលវេលា (ឧទាហរណ៍ កម្មវិធីអប់រំ យុវជន) និងកម្មវិធីផ្សេងទៀតនៅទីកន្លែងដែលមានហានិភ័យខ្ពស់ (ឧទាហរណ៍ ការិយាល័យ ដោះស្រាយជម្លោះនៅសហគមន៍) ។
- ៣. យុទ្ធសាស្ត្រទប់ស្កាត់បទល្មើសកម្រិតទី៣** គឺផ្តោតលើកិច្ចអន្តរាគមន៍ចំពោះអ្នកដែលធ្លាប់ប្រព្រឹត្ត បទល្មើស ដើម្បីព្យាយាមទប់ស្កាត់ការប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី។ គំរូអនុវត្តមួយចំនួន រួមមាន កិច្ចពិភាក្សាដោះស្រាយរឿងយុវជន និងវិធានការស្តារនីតិសម្បទានៅសហគមន៍ជាដើម។

យុទ្ធសាស្ត្រទប់ស្កាត់បទល្មើសកម្រិតនីមួយៗសុទ្ធតែមានសារៈសំខាន់។ បុគ្គលិកដែលធ្វើការងារនៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ត្រូវមានភារកិច្ចទទួលខុសត្រូវសម្រាប់ការទប់ស្កាត់បទល្មើសកម្រិតទី៣ ដើម្បីការពារកុំឲ្យកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើសសារជាថ្មី ។ វិធានការសំខាន់ៗនៃការទប់ស្កាត់បទល្មើសកម្រិតទី៣ ក៏មានចែងក្នុងច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនដែរ នោះគឺការចេញសេចក្តីព្រមានរបស់នគរបាល ការបង្វែរ និងសមាហរណកម្ម ។

ប្រសិទ្ធភាពនៃវិធានការទប់ស្កាត់បទល្មើសទាំងនេះ នឹងត្រូវយកមកពិនិត្យនៅពេលក្រោយនៅក្នុងរបាយការណ៍នេះ។ សរុបសេចក្តីមក ការចេញសេចក្តីព្រមានរបស់នគរបាល (ដោយផ្ទាល់មាត់ ឬជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ) គឺជាយុទ្ធសាស្ត្រទប់ស្កាត់បទល្មើសដ៏មានប្រសិទ្ធភាព បើទោះបីជាអាចមានការមិនពេញចិត្តពីសហគមន៍ព្រោះតែមិនយុត្តិធម៌ក៏ដោយ។ ការសិក្សាបានបង្ហាញឲ្យឃើញថា ភាគច្រើននៃកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើសលើកដំបូង ដែលទទួលបានការព្រមាន គឺមិនសូវប្រព្រឹត្តបទល្មើសសារជាថ្មីទេ (Dennison Stewart and Hurren ២០០៦ Pteas et al:១៩៩០ O' Connor: ១៩៩២) ។

ការបង្វែរ គឺជាវិធានការទប់ស្កាត់បទល្មើសដ៏មានប្រសិទ្ធភាពបំផុត ហើយជាយន្តការបឋមដើម្បីគាំទ្រកុមារមិនឲ្យប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី។ ដូចគ្នានឹងការព្រមានដែរ ការបង្វែរមានគោលបំណង កាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់ដែលកើតឡើងពីការផ្តន្ទាទោសក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ ដោយអនុវត្តវិធានការផ្សេងៗដែលសមស្របសម្រាប់កុមារដែលប្រព្រឹត្តបទល្មើស។ ទាំងការព្រមានរបស់នគរបាល និងការបង្វែរ ទទួលស្គាល់ថា នៅពេលដែលកុមារត្រូវបានឃុំខ្លួន បើទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី ឬក៏ប្រព្រឹត្តបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌ នៅពេលដែលពួកគេធំឡើង។ ការសម្រេចយកវិធានការបង្វែរកុមារជំនួសឲ្យការឃុំខ្លួន ជួយកាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើសនៅពេលពួកគេពេញវ័យ ជួយដល់សហគមន៍ ជួយដល់ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌និងកុមារខ្លួនឯង និងជួយកាត់បន្ថយលើការចំណាយនៅពេលមានការប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មីដែរ។

ជាចុងក្រោយ ការធ្វើសមាហរណកម្មដោយមានការចាត់ចែងយ៉ាងម៉ត់ចត់ គឺជាយុទ្ធសាស្ត្រទប់ស្កាត់បទល្មើសកម្រិតទី៣ ដែលស្របទៅនឹងច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន។ ការផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់ ទៅលើការស្តារនីតិសម្បទារបស់មណ្ឌលស្តារនីតិសម្បទា ជាជាងការការព្រមានទោស មានបំណងដើម្បី ធានាថា កុមារដែលនឹងត្រូវបានដោះលែង គឺមានជំនាញ និងអត្តចរិតល្អដើម្បីក្លាយជាពលរដ្ឋល្អម្នាក់ក្នុងសង្គម។ ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា កម្មវិធីទាំងឡាយដែលនឹងត្រូវយកមកអនុវត្ត នៅក្នុងមណ្ឌល ត្រូវតែរៀបចំឲ្យបានល្អដើម្បីសម្រេចបាននូវគោលបំណងនៃការស្តារនីតិសម្បទា ។

ចំណុចខាងលើនេះនឹងមានរៀបរាប់លម្អិតនៅក្នុងរបាយការណ៍នេះក្នុងផ្នែកបន្ទាប់។ សូមអានចំណុចនីមួយៗ ទាក់ទងនឹង ការព្រមាន ការបង្វែរកុមារចេញពីប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ និងសមាហរណកម្ម។

៥.២. យុត្តិធម៌សហគមន៍

ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនចែងថា យុត្តិធម៌អាចធ្វើទៅបាននៅត្រឹមសហគមន៍ មិនចាំបាច់តែនៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌទេ។ ផ្នែកសំខាន់ៗជាច្រើននៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ពឹងផ្អែកទៅលើការបង្កើតឲ្យមានអភិក្រមយុត្តិធម៌សហគមន៍ ដែលផ្តោតលើដំណោះស្រាយនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន។ ការចេញសេចក្តីព្រមានរបស់នគរបាល គឺជាឧទាហរណ៍មួយនៃដំណោះស្រាយនេះ។ ក្នុងតួនាទីជាអ្នកសម្រុះសម្រួលដើម្បីដោះស្រាយជម្លោះ នគរបាលត្រូវចូលរួមឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពជាមួយនឹងកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើស ត្រូវបង្កើតទំនុកចិត្ត និងត្រូវការការគាំទ្រពីជនរងគ្រោះ និងសហគមន៍ផងដែរ ។

ការបង្វែរ គឺជាចំណុចសំខាន់មួយទៀតនៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ។ ជោគជ័យនៃការបង្វែរ តម្រូវឲ្យមានការរៀបចំវិធានការបង្វែរនៅនឹងសហគមន៍ដោយរួមបញ្ចូលដំណោះស្រាយនៅថ្នាក់មូលដ្ឋានផងដែរ។ វិធានការនៃការបង្វែរមានច្រើនទម្រង់ ដូចជាសន្ទនាកម្ម (ការសម្រុះសម្រួល) ដែលដឹកនាំដោយជនរងគ្រោះ ការប្រជុំដោះស្រាយជម្លោះដោយមានការចូលរួមពីក្រុមគ្រួសារនិងសហគមន៍ ការជជែកជារាងមូលរកដំណោះស្រាយ ការជួសជុលសំណងពីអ្នកប្រព្រឹត្តដោយមានការព្រមព្រៀងគ្នា ដែលទាំងអស់នេះសុទ្ធតែមានប្រសិទ្ធភាព។ កុមារដែលប្រព្រឹត្តកំហុស អាចតម្រូវឲ្យធ្វើការងារសហគមន៍ទៅតាមចំនួនម៉ោងដែលកំណត់ជាក់លាក់។ ការបង្វែរអាចជាដំណើរការមានលក្ខណៈស្មុគស្មាញ ហើយដែលតម្រូវឲ្យមានការចូលរួមពីអ្នកពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងសហគមន៍ ។

៥.៣. នគរបាលសហគមន៍

«នគរបាលសហគមន៍» សំដៅដល់វិធីសាស្ត្រនានារបស់នគរបាលដែលមានបំណងចូលរួមយ៉ាងសកម្ម និងប្រកបដោយផ្លែផ្កាជាមួយនឹងអនីតិជន ដើម្បីបង្កើតវប្បធម៌នៃការទុកចិត្តគ្នា និងបង្កើនការអនុវត្តល្អក្នុងសង្គម។ ឧទាហរណ៍ ផ្សព្វផ្សាយបញ្ញត្តិច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌ បញ្ហាសុវត្ថិភាព និងការចែករំលែកព័ត៌មានល្អៗផ្សេងទៀត ដែលរៀបចំដោយនគរបាលសហការជាមួយនឹងអង្គការផ្សេងៗ ដើម្បីជាផលប្រយោជន៍ដល់កុមារ។ គោលបំណង គឺដើម្បីបង្កើតឲ្យមានទំនាក់ទំនងល្អរវាងនគរបាលនិងពលរដ្ឋ (Cunneen and White ២០១១)។

កម្មវិធីនគរបាលសហគមន៍ គឺផ្អែកទៅលើគំរូយុត្តិធម៌សហគមន៍ និងផ្អែកលើគោលការណ៍សហប្រតិបត្តិការគ្នាល្អរវាងនគរបាល និងសហគមន៍ក្នុងការអនុវត្ត។ កម្មវិធីនគរបាលសហគមន៍នេះ មិនមែនមានន័យថាលុបបំបាត់ ឬជំនួសរបៀបរបបអនុវត្តការងារពីមុនរបស់នគរបាលនោះទេ។ វិធានការចុះអន្តរាគមន៍ពេលមានឧបទ្វេហេតុកើតឡើង នៅតែជាការឆ្លើយតបយ៉ាងសំខាន់ទៅនឹងបទល្មើសផ្សេងៗ។ កម្មវិធីនគរបាលសហគមន៍នេះ គ្រាន់តែជាការបំពេញបន្ថែមទៅលើការងារចាស់របស់នគរបាល ធ្វើយ៉ាងណាឲ្យមានកិច្ចសហការជាមួយអ្នកពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ ដើម្បីដោះស្រាយជម្លោះ និងទប់ស្កាត់បទល្មើស ។

ជោគជ័យរបស់កម្មវិធីនគរបាលសហគមន៍ អាស្រ័យទៅលើសហប្រតិបត្តិការនិងទំនាក់ទំនងល្អ រវាងនគរបាល និងសហគមន៍។ ទំនាក់ទំនង និងសហប្រតិបត្តិការនេះ នាំមកនូវការពង្រឹងសេចក្តីទុកចិត្ត ពីសាធារណជនចំពោះសេវាកម្មរបស់នគរបាល ហើយស្របពេលគ្នានេះដែរ ក៏អាចឈានទៅរកការរៀប វិធីសាស្ត្រក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហានៅក្នុងសហគមន៍ផងដែរ។ ឧត្តមស្នងការជាន់ខ្ពស់របស់អង្គការសហប្រជាជាតិ ស្តីពីសិទ្ធិមនុស្ស បានបញ្ជាក់អំពីតម្រូវការសំខាន់ៗសម្រាប់កម្មវិធីនគរបាលសហគមន៍ ដែលរួមមាន៖

- បង្កើតភាពជាដៃគូរវាងនគរបាល និងអ្នកពាក់ព័ន្ធចៀតក្នុងសហគមន៍
- បង្កើតឲ្យមានផែនការសកម្មភាព និងគោលនយោបាយទាក់ទងនឹងសហគមន៍
- ជ្រើសរើសអ្នកចូលរួមពីគ្រប់ផ្នែកដែលមាននៅក្នុងសហគមន៍
- បណ្តុះបណ្តាលមន្ត្រីនគរបាលឲ្យចេះធ្វើការជាមួយនឹងមនុស្សគ្រប់ប្រភេទ
- បង្កើតឲ្យមានការអប់រំផ្សព្វផ្សាយនៅសហគមន៍ និងកម្មវិធីព័ត៌មានសម្រាប់សាធារណៈជន
- ទំនាក់ទំនងជាប្រចាំជាមួយនឹងក្រុមប្រជាពលរដ្ឋទាំងអស់នៅក្នុងសហគមន៍
- កសាងទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងសហគមន៍តាមរយៈសកម្មភាពផ្សេងៗដោយមិនមានការបង្ខំ
- ចាត់តាំងមន្ត្រីឲ្យឃ្លាំមើលជម្លោះអ្នកជិតខាងឲ្យបានជាប្រចាំ
- បង្កើនការចូលរួមរបស់សហគមន៍នៅក្នុងសកម្មភាពរបស់នគរបាល និងកម្មវិធីសុវត្ថិភាពសាធារណៈ
- ឲ្យសហគមន៍ចូលរួមកំណត់បញ្ហា និងអ្វីដែលជាភ្នាក់ងារ
- ប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រដោះស្រាយបញ្ហាឲ្យសមស្រប ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងបញ្ហារបស់សហគមន៍ ពិតប្រាកដ
- សម្របសម្រួលគោលនយោបាយ យុទ្ធសាស្ត្រ និងសកម្មភាពជាមួយនឹងស្ថាប័នរបស់រដ្ឋ និងអង្គការ មិនមែនរដ្ឋាភិបាល ។

(ប្រភព៖ ឧត្តមស្នងការជាន់ខ្ពស់របស់អង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិមនុស្ស ការអនុវត្ត និងបទដ្ឋាន សិទ្ធិមនុស្សសម្រាប់នគរបាល សៀវភៅ Expanded Pocket សម្រាប់នគរបាល(២០០៤) ទំព័រ៥៨)។

ការបណ្តុះបណ្តាលគឺចាំបាច់ ដើម្បីអប់រំមន្ត្រីនគរបាលនិងអ្នកពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងសហគមន៍ឲ្យយល់ដឹង អំពីអត្ថប្រយោជន៍នៃកម្មវិធីនគរបាលសហគមន៍។ ការបណ្តុះបណ្តាលគួរធ្វើយ៉ាងណាឲ្យនគរបាលយល់ដឹង ឲ្យបានច្បាស់ពីរបៀបនៃការឆ្លើយតប និងយុទ្ធសាស្ត្រដើម្បីឲ្យមានការចូលរួមក្នុងកម្មវិធីនេះ។ ការងារនេះ តម្រូវឲ្យមានការចូលរួមយ៉ាងសកម្មទាំងខាងនគរបាលនៅជួរមុខ និងសហគមន៍ ដោយហេតុថាត្រូវបង្កើត និង ពង្រីកគំរូអនុវត្តល្អៗឲ្យបានច្រើន។ វិធីសាស្ត្រដោះស្រាយបញ្ហាដែលទាក់ទងនឹងការអនុវត្តកម្មវិធីនគរបាល សហគមន៍នេះ ក៏មាននៅក្នុងច្បាប់យុត្តិធម៌អន្តរជាតិដែរ គឺក្នុងបញ្ញត្តិស្តីពីការព្រមានរបស់នគរបាល (ជាពិសេស មាត្រា ១៣) និងកម្មវិធីបង្វែរ (ជំពូក១០)។

ច្បាប់យុត្តិធម៌អន្តរជាតិជនបង្ហាញពីវិធីសាស្ត្រថ្មីមួយដើម្បីឈានទៅបង្កើតឲ្យមានយុត្តិធម៌សហគមន៍ និងនគរបាលសហគមន៍ ដែលបង្វែរកុមារចេញពីប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ។

៦. ការចេញសេចក្តីព្រមាន

នគរបាលដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់នៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ដោយសារតែនគរបាលជាមន្ត្រីជួរមុខនៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ ដែលត្រូវជួបកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់មុនគេ។ នគរបាលប្រើប្រាស់សិទ្ធិ ពិចារណាក្នុងការចាត់វិធានការពាក់ព័ន្ធនឹងកុមារ។ ដោយសារតែការផ្ដន្ទាទោសព្រហ្មទណ្ឌ បង្កឲ្យមានផលវិបាកដល់កុមារ ដូច្នេះការសម្រេចយ៉ាងណាមួយរបស់នគរបាលដែលជាអ្នកត្រូវជួបកុមារមុនគេនោះ នឹងផ្តល់ផលដល់ជីវិតរបស់កុមារយ៉ាងនោះដែរ ។

ទំនាក់ទំនងជាវិជ្ជមានរវាងកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ និងនគរបាលមូលដ្ឋាន ត្រូវបានបញ្ជាក់នៅក្នុងច្បាប់អន្តរជាតិ។ វិធានបើកាំង ចំណុច ១០.៣ ចែងថា ទំនាក់ទំនង “របស់នគរបាលជាមួយនឹងកុមារជាជនល្មើសត្រូវធ្វើឡើងដោយគោរពសិទ្ធិផ្លូវច្បាប់របស់កុមារ លើកកម្ពស់សុខុមាលភាពរបស់កុមារ ជៀសវាងការធ្វើឲ្យកុមារទទួលរងការឈឺចាប់ និងគិតអំពីស្ថានភាពនៃបទល្មើស”។ វិធាននេះទទួលស្គាល់ថា ការបញ្ជូនកុមារឲ្យចូលក្នុងនីតិវិធីតុលាការ អាចបង្កឲ្យមានការឈឺចាប់ដល់កុមារ។

សិទ្ធិសម្រេចរបស់នគរបាលនៅក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហារបស់កុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ គឺជាផ្នែកមួយដ៏សំខាន់នៃការឆ្លើយតបនៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ដែលត្រូវធានាថាការឆ្លើយតបនេះត្រូវធ្វើឡើងដោយសមស្របទៅនឹងស្ថានភាពរបស់កុមារ និងកាលៈទេសៈនៃបទល្មើស។ វិធានបើកាំង ចំណុច ១១.២ បញ្ជាក់ថា “អង្គការនគរបាល អយ្យការ និងអង្គការដទៃទៀតដែលធ្វើការលើរឿងក្តីអនីតិជន គួរត្រូវបានផ្តល់អំណាចឲ្យដោះស្រាយរឿងក្តីបែបនេះ ទៅតាមឆន្ទានុសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ដោយមិនចាំបាច់ឆ្លងកាត់សវនាការទេ ដោយធ្វើយ៉ាងណាឲ្យស្របតាមលក្ខខណ្ឌផ្លូវច្បាប់របស់ខ្លួន និងតាមគោលការណ៍ក្នុងវិធាននេះ”។ សេចក្តីពន្យល់នៃវិធាននេះ បញ្ជាក់ទៀតថា ការបង្វែរកុមារចេញពីប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ ដោយបញ្ជូនកុមារទៅទទួលសេវាគាំទ្រនៅតាមសហគមន៍ គឺជាដំណោះស្រាយដែលត្រូវបានគេអនុវត្តនៅក្នុងប្រព័ន្ធច្បាប់ជាច្រើន។ ការចេញសេចក្តីព្រមានដោយនគរបាល គឺជាទម្រង់បង្វែរដំបូងគេបង្អស់។ ការព្រមាននេះ ត្រូវបានប្រើប្រាស់ដើម្បីបញ្ចៀសផលអវិជ្ជមាននៃប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌចំពោះអនីតិជន និងបញ្ចៀសការមាក់ងាយលើកុមារដោយសារការផ្ដន្ទាទោស ។

សេចក្តីពន្យល់របស់វិធាននេះក៏បានបញ្ជាក់បន្ថែមទៀតថា “នៅក្នុងករណីជាច្រើន ការមិនធ្វើ អន្តរាគមន៍តាមផ្លូវច្បាប់ គឺជាការឆ្លើយតបដ៏ល្អបំផុត។ ដូច្នេះការបង្វែរកុមារនៅដំណាក់កាលដំបូង ដោយមិនចាំបាច់បញ្ជូនកុមារទៅរកសេវាសង្គម ក៏ជាជម្រើសនៃការឆ្លើយតបមួយដែរ។ វិធានការនេះ អាចអនុវត្តសម្រាប់បទល្មើសដែលពុំមានលក្ខណៈធ្ងន់ធ្ងរ ដែលទាំងគ្រួសារ សាលារៀន ឬអង្គការផ្សេងទៀត បានផ្តល់ការគាំទ្រ” ។

ការអនុម័តយកវិធានការបង្វែរកុមារចេញពីប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ គឺជាការយកចិត្តទុកដាក់លើការលូតលាស់របស់កុមារជាជនល្មើស ដើម្បីទប់ស្កាត់កុមារកុំឲ្យប្រព្រឹត្តបទល្មើសនៅពេលធំពេញវ័យ។ ការសិក្សាបង្ហាញថា ការប្រព្រឹត្តបទល្មើសភាគច្រើនរបស់កុមារវ័យជំទង់ គឺបណ្តាលមកពីការខ្វះការយល់ដឹង

ហើយមានភាគរយតិចណាស់ដែលកុមារបន្តប្រព្រឹត្តបទល្មើសរហូតដល់ដំពេញវ័យ (D'Unger, Land, McCall and Nagin, ១៩៩៨ ; Moffitt, ១៩៩៣) ។

ការអនុវត្តវិធានការស្រាល ដូចជាការចេញសេចក្តីព្រមាន (ជំនួសឲ្យការបញ្ជូនសំណុំរឿងកុមារទៅតុលាការ និងការធ្វើឲ្យកុមារទទួលរងការប៉ះពាល់ផ្លូវចិត្តដ៏ធ្ងន់ធ្ងរក្នុងពន្ធនាគារនោះ) ជាការឆ្លើយតបទៅនឹងគោលការណ៍អន្តរាគមន៍អប្បបរមា។ គោលការណ៍នេះមានបញ្ជាក់នៅក្នុងអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ មាត្រា ៤០.៤ និងវិធានបើកាំងចំណុច ៥.១ ដែលច្បាប់អន្តរជាតិទាំងពីរតម្រូវថា ការឆ្លើយតបទៅនឹងបទល្មើសត្រូវតែសមាមាត្រទៅនឹងកាលៈទេសៈនៃបទល្មើស និងស្ថានភាពរបស់កុមារ។ ការអនុម័តយកវិធានការផ្សេងក្រៅពីការឃុំខ្លួន ដូចជាការចេញសេចក្តីព្រមានឲ្យបានច្រើនជាងវិធានការតឹងតែង ជួយកាត់បន្ថយការប៉ះពាល់ផ្លូវចិត្តរបស់កុមារ កាត់បន្ថយអត្រាប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី និងកាត់បន្ថយការចំណាយធនធាននៅក្នុងតុលាការ និងពន្ធនាគារ ។

ការចេញសេចក្តីព្រមានរបស់នគរបាល (ដោយផ្ទាល់មាត់ ឬជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ) គឺជាយុទ្ធសាស្ត្រទប់ស្កាត់បទល្មើសដ៏មានប្រសិទ្ធភាព បើទោះបីជាអាចមានការមិនពេញចិត្តពីសហគមន៍ព្រោះតែមិនឃុំខ្លួនក៏ដោយ។ ការសិក្សាបានបង្ហាញឲ្យឃើញថា ភាគច្រើននៃកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើសលើកដំបូង ដែលទទួលបានការព្រមាន គឺមិនសូវប្រព្រឹត្តបទល្មើសសារជាថ្មីទេ (Dennison, Stewart and Hurren, ២០០៦ Poteas et al: ១៩៩០ O'Connor: ១៩៩២) ។

មាត្រា ១៣ នៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនរបស់កម្ពុជា ចែងថា ក្នុងករណីអនីតិជនដែលមានអាយុចាប់ពី១៤ ដល់ក្រោម១៨ឆ្នាំ បានប្រព្រឹត្តបទលហុ នោះមន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវធ្វើការអប់រំណែនាំព្រមានដោយផ្ទាល់មាត់ ឬជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ រួចហើយប្រគល់អនីតិជននោះទៅឲ្យអ្នកដំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់។ ប្រសិនបើកុមារបានសារភាពថា ខ្លួនបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស ហើយបទល្មើសនោះជាបទលហុនគរបាលយុត្តិធម៌អាចធ្វើការសម្រុះសម្រួលរវាងភាគីពាក់ព័ន្ធដើម្បីបញ្ចប់វិវាទ។

មាត្រា១៤នៃច្បាប់នេះចែងថា អនីតិជនដែលមានអាយុក្រោម ១៤ឆ្នាំ ដែលជាប់សង្ស័យថាបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស ពុំអាចត្រូវបានគេយាត់ខ្លួនឡើយ ហើយមន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវប្រគល់អនីតិជននោះទៅឲ្យអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ។

គោលការណ៍ចេញសេចក្តីព្រមានរបស់នគរបាលនៅក្នុងច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន មានបំណងបង្វែរកុមារឲ្យបានជោគជ័យចេញពីការប្រព្រឹត្តបទល្មើស ឬការប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី តាមបែបកុមារមេត្រីស្របទៅនឹងច្បាប់អន្តរជាតិ។ ការព្រមានអាចមានដូចជា៖

- ការព្រមាន និងការណែនាំដោយផ្ទាល់មាត់ និងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ
- មានវត្តមានជាមួយនឹងគ្រួសារនៅពេលសម្ភាសជាមួយនឹងនគរបាល
- បញ្ជូនរកសេវា និងកម្មវិធីផ្សេងៗ
- ការព្រមានលើកចុងក្រោយ ដោយពុំមានជាលើកទី២។

មាត្រា១៣នៃច្បាប់នេះ ក៏បានចែងដែរថា នគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវធ្វើរបាយការណ៍ និងបញ្ជូនសំណុំរឿង ទៅកាន់ព្រះរាជអាជ្ញាដើម្បីចាត់ការតាមច្បាប់។ ត្រង់ចំណុចនេះ បើពិនិត្យលើអត្ថន័យនៃចំណងជើងមាត្រា ១៣នេះ គឺនិយាយពីអំណាចរបស់មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ក្នុងការពិនិត្យ និងដោះស្រាយបទលហុ។ ដូច្នោះ បញ្ញត្តិនេះគឺត្រូវបកស្រាយថាជាការផ្តល់សិទ្ធិអំណាចទៅនគរបាលក្នុងការដោះស្រាយបទលហុដោយមិន ចាំបាច់បញ្ជូនទៅតុលាការឡើយ។ ចំណែកឯ សំណុំរឿងដែលត្រូវបញ្ជូនទៅព្រះរាជអាជ្ញា អាចមានន័យថា ព្រះរាជអាជ្ញានឹងពិនិត្យមើលលើសេចក្តីសម្រេចរបស់នគរបាលពីភាពត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់។ ឧទាហរណ៍ ចំពោះ បទលហុដែលបានកើតឡើង បើយោងតាមការអនុវត្ត ពាក្យថា “ត្រូវ” នៅក្នុងកថាខណ្ឌ៣នៃមាត្រា ១៣ គួរតែត្រូវបានគេបកស្រាយថាជានីតិវិធីក្នុងការពិនិត្យមើលឡើងវិញ ជាជាងការផ្តល់ឱកាសដល់ព្រះរាជ អាជ្ញាដើម្បីទាត់ចោលការសម្រេចចិត្តរបស់នគរបាល លើកលែងតែមានការស្នើសុំពីនគរបាលឲ្យព្រះរាជ អាជ្ញាពិចារណា បញ្ហាឡើងវិញ ដោយសារតែមិនអាចសម្រុះសម្រួល ឬមិនកែប្រែបន្ទាប់ពីមានការអប់រំណែនាំ ឬការព្រមានរបស់នគរបាល។

របាយការណ៍ស្តីពីការព្រមាន ឬការសម្រុះសម្រួល មិនគួរយកមកប្រើជាផ្នែកមួយនៃលិខិតថ្កោលទោស របស់កុមារឡើយ។ ជាគំនិត ប្រព័ន្ធចេញសេចក្តីព្រមានគួរតែស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់នគរបាល។ ការបញ្ជូនរបាយការណ៍អំពីការព្រមានជូនព្រះរាជអាជ្ញា ចាំបាច់ត្រូវមានការទុកដាក់ឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ដើម្បីធានា ថារបាយការណ៍នេះនឹងមិនត្រូវយកមកធ្វើជាលិខិតថ្កោលទោសសម្រាប់កុមារឡើយ។

៧. ការបង្វែរចេញពីប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ ព្រហ្មទណ្ឌ

បើយោងទៅតាមឯកសាររបស់យូនីសេហ្វស្តីពី ការបង្វែរនិងជម្រើសផ្សេងក្រៅពីការឃុំខ្លួន ការបង្វែរ
មានន័យថា ៖

“ជាការបង្វែរអនីតិជនទំនាស់នឹងច្បាប់ដោយមានលក្ខខណ្ឌ ចេញពីប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ តាមរយៈការ
បង្កើតនិងអនុវត្តនីតិវិធី និងកម្មវិធីដែលអនុញ្ញាតឲ្យរឿងក្តីអនីតិជនត្រូវបានដោះស្រាយដោយអង្គការ
ផ្សេងក្រៅពីតុលាការ ដើម្បីជៀសវាងផលប៉ះពាល់អវិជ្ជមានដល់អនីតិជននិងជាប់ក្នុងបញ្ជីថ្កោលទោស”។

ក្រៅពីការចេញសេចក្តីព្រមានដោយនគរបាលដែលមានចែងក្នុងមាត្រា១៣ ក៏មានវិធានការបង្វែរដែល
ត្រូវអនុវត្តដោយអាជ្ញាធរបង្វែរ(រួមមានព្រះរាជអាជ្ញា ចៅក្រមស៊ើបសួរ និងចៅក្រមជំនុំជម្រះរបស់សាលាដំបូង
និងក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជម្រះសាលាឧទ្ធរណ៍) ដែលមានចែងក្នុងជំពូក ១០ នៃច្បាប់នេះ ។

ការបង្វែរគឺជាយន្តការទប់ស្កាត់បទល្មើសដ៏មានប្រសិទ្ធភាព ហើយក៏ជាយន្តការដំបូងដើម្បីគាំទ្រ ដល់
កុមារមិនឲ្យប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មីដែរ។ ការបង្វែរមានគោលបំណង កាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់ដែលកើតឡើង
ពីការផ្តន្ទាទោសក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ ដោយអនុវត្តវិធានការផ្សេងដែលសមស្របសម្រាប់កុមារដែល
ប្រព្រឹត្តបទល្មើស។ ការបង្វែរទទួលស្គាល់ថា នៅពេលដែលកុមារត្រូវបានឃុំខ្លួន បើទោះជាយ៉ាងណាក៏
ដោយ ពួកគេងាយនឹងប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មី ឬក៏ប្រព្រឹត្តបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌ នៅពេលដែលពួកគេធំឡើង។
ការសម្រេចយកវិធានការបង្វែរកុមារជំនួសឲ្យការឃុំខ្លួន ជួយកាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើសនៅពេលពួកគេ
ពេញវ័យ ជួយដល់សហគមន៍ ជួយដល់ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌និងកុមារខ្លួនឯង និងជួយកាត់បន្ថយលើការចំណាយ
នៅពេលមានការប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មីដែរ។ នៅក្នុងទ្រឹស្តី បើទោះបីជាការបង្វែរអាចយកមកអនុវត្តចំពោះ
គ្រប់បទល្មើសនិងគ្រប់ជនល្មើសក៏ដោយ ក៏ក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែង ការបង្វែរមិនអាចអនុវត្តចំពោះបទល្មើស
ធ្ងន់ធ្ងរ និងជនល្មើសមិនរាងចាលបានទេ។

វិធានការបង្វែរកុមារចេញពីប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ គឺជាការយកចិត្តទុកដាក់លើការលូតលាស់របស់
កុមារជាជនល្មើស ដោយហេតុថាមានការសិក្សាដែលបង្ហាញថា ការប្រព្រឹត្តបទល្មើសភាគច្រើនរបស់កុមារ
វ័យជំទង់ គឺបណ្តាលមកពីការខ្វះការយល់ដឹង ហើយមានភាគរយតិចណាស់ដែលកុមារបន្តប្រព្រឹត្តបទល្មើស
រហូតដល់ចំពេញវ័យ (D’Unger, Land McCall and Nagin, ១៩៩៨ Moffitt ១៩៩៣)។

វិធានបើកាំង ចំណុច ១១.១ បានបញ្ជាក់ថា៖

នៅពេលដែលសមស្រប កុមារជាជនល្មើសត្រូវបានគេយកមកពិចារណា ដោយមិនចាំបាច់បញ្ជូនទៅតុលាការឡើយ។

ចំណុចនេះក៏មានចែងនៅក្នុងមាត្រា ៤០.៣ នៃអនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ ផងដែរ៖

“រដ្ឋភាគីត្រូវខិតខំលើកស្ទួយការបង្កើតច្បាប់ នីតិវិធី អាជ្ញាធរ និងស្ថាប័នសម្រាប់អនុវត្ត ជាពិសេសទៅលើកុមារដែលជាប់សង្ស័យ ជាប់ចោទ ឬទទួលស្គាល់ថាបានរំលោភច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌ...ក្នុងករណីសមស្របនិងចាំបាច់ វិធានការសម្រាប់ដោះស្រាយចំពោះកុមារទាំងនេះ មិនចាំបាច់ឆ្លងកាត់ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌឡើយ ដោយធានាថាសិទ្ធិមនុស្សនិងការការពារផ្លូវច្បាប់ត្រូវបានគោរពពេញលេញ”។

មាត្រា ៤០.៤ នៃអនុសញ្ញានេះ ចែងថា៖

“ចំណាត់ការមួយចំនួនដូចជា ការថែទាំ ការណែនាំ ដីកាតាមដាន ការពិគ្រោះយោបល់ ការសាកល្បងឲ្យនៅក្រៅឃុំ ការថែទាំដោយឪពុកម្តាយធម៌ កម្មវិធីអប់រំនិងបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈ និងមធ្យោបាយផ្សេងទៀត ក្រៅពីការថែទាំតាមស្ថាប័ន ត្រូវធ្វើឲ្យមាន ដើម្បីធានាថា កុមារទទួលបាននូវចំណាត់ការដែលសមស្របចំពោះសុខុមាលភាពរបស់ខ្លួន និងមានសមាមាត្រទៅនឹងស្ថានភាពរបស់កុមារនិងបទល្មើស”។

ក្រៅពីអនុសញ្ញានេះ ចំណុចនេះក៏មានចែងនៅក្នុងមាត្រា៩ នៃអនុសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិនយោបាយ និងសិទ្ធិពលរដ្ឋ (Keyzer ២០១០) និងនៅក្នុងចំណុច ៥.១ នៃវិធានបើកាំងផងដែរ៖

ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ត្រូវផ្តោតលើសុខុមាលភាពរបស់កុមារ និងត្រូវធានាថារាល់វិធានការចំពោះកុមារជាជនល្មើស ត្រូវតែធ្វើឡើងឲ្យសមាមាត្រទៅនឹងស្ថានភាពរបស់កុមារនិងបទល្មើស ។

នៅក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែង គួរបង្កើតឲ្យមានវិធានការឲ្យបានច្រើនសម្រាប់ជ្រើសរើស ដោយហេតុថាកុមារ និងប្រភេទនៃបទល្មើសមិនដូចគ្នាទេ ។

ផ្អែកលើរបាយការណ៍ដែលមានចំណងជើងថា “ការឆ្លើយតបទៅនឹងអាទិភាពយុត្តិធម៌អនីតិជននៅក្នុងតំបន់អាស៊ីប៉ាស៊ីហ្វិក” (ទំព័រ ២៨) គោលបំណងសំខាន់ៗនៃការបង្វែរ ឬវិធានការផ្សេងៗក្រៅពីការឃុំខ្លួន គឺ៖

- ផ្សះផ្សាររវាងជនរងគ្រោះ និងជនល្មើស
- បញ្ចៀសការដកហូតសេរីភាពរបស់កុមារ
- លើកទឹកចិត្តឲ្យមានការចូលរួមពីសហគមន៍
- ធ្វើឲ្យកុមារមានការទទួលខុសត្រូវ។

ការបង្កើតឲ្យមានវិធានការច្រើនក្នុងការបង្វែរ តម្រូវឲ្យមានអភិក្រមយុត្តិធម៌សហគមន៍ ដោយផ្អែកលើ ដំណោះស្រាយថ្នាក់មូលដ្ឋាន។ វិធានការនៃការបង្វែរមានច្រើនទម្រង់ ដូចជាសន្ទានកម្ម (ការសម្រុះសម្រួល) ដែលដឹកនាំដោយជនរងគ្រោះ ការប្រជុំដោះស្រាយជម្លោះដោយមានការចូលរួមពីក្រុមគ្រួសារ និងសហគមន៍ ការជជែកជាន់ដាច់ដំណោះស្រាយ ការជួសជុលសំណងពីអ្នកប្រព្រឹត្តដោយមានការព្រមព្រៀងគ្នា ដែល ទាំងអស់នេះសុទ្ធតែមានប្រសិទ្ធភាព។ កិច្ចប្រជុំដោះស្រាយជម្លោះ ទទួលបាននូវការផ្លាស់ប្តូរគំនិតគ្នាដ៏មាន ប្រសិទ្ធភាព ទទួលបាននូវកិច្ចព្រមព្រៀង និងលើកកម្ពស់ការចូលរួមយ៉ាងសកម្មពីកុមារ និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ។ ការចូលរួមយ៉ាងសកម្មរបស់កុមារ និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ នាំឲ្យមានជោគជ័យនៃវិធានការបង្វែរ។ ការសម្រេច យកវិធានការណាក៏ដោយ ក៏ត្រូវមានការយល់ព្រមពីកុមារដែរ។ វិធានបើកាំង ១១.៣ បញ្ជាក់អំពីភាពចាំបាច់ ដែលត្រូវមានការយល់ព្រមពីកុមារជាជនល្មើស (ឬក៏ឪពុកម្តាយ ឬអាណាព្យាបាល) មុននឹងសម្រេចយកវិធាន ការបង្វែរណាមួយ ។ សេចក្តីពន្យល់នៃវិធាននេះ បញ្ជាក់ថា «ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់លើការថែទាំកុមារនៅគ្រប់ ដំណាក់កាលនៃការបង្វែរ ដើម្បីកុំឲ្យកុមារមានការភ័យខ្លាច ។ កុមារមិនគួរទទួលបាននូវសំពាធផ្លូវចិត្ត (ឧទាហរណ៍ ដូចជានិយាយថានឹងត្រូវបង្ហាញមុខនៅតុលាការ) ឬ ការបង្ខំឲ្យយល់ព្រមទទួលយកវិធានការណាមួយនៃការ បង្វែរជាដើម»។

យោងតាមគណៈកម្មាធិការសិទ្ធិកុមារ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ១០ ស្តីពីសិទ្ធិកុមារនៅក្នុងយុត្តិធម៌ អនីតិជន កុមារត្រូវតែទទួលបានការអនុញ្ញាតឲ្យរកជំនួយរបស់មេធាវី ឬ ជំនួយសមស្របដទៃទៀតដើម្បី វាយតម្លៃភាពសមស្រប និងវត្ថុបំណងនៃការបង្វែរ។ សេចក្តីពន្យល់ទូទៅលេខ ១០ ក៏តម្រូវដែរថា នៅពេលការ បង្វែរត្រូវបានបញ្ចប់ដោយជោគជ័យ សំណុំរឿងរបស់កុមារគួរត្រូវបិទបញ្ចប់ ហើយរបាយការណ៍សម្ងាត់នៃ ការបង្វែរនេះ មិនត្រូវយកទៅធ្វើជា «លិខិតថ្កោលទោស» ទេ។ ការធ្វើបែបនេះគឺជារឿងសំខាន់ណាស់ ពីព្រោះ បើឲ្យកុមារជាប់ក្នុងបញ្ជីថ្កោលទោស ការមាក់ងាយនឹងកើតមានដល់កុមារ ហើយធ្វើឲ្យកុមារបាត់បង់ឱកាស ក្នុងការកសាងជីវិតដែលនេះគឺសិទ្ធិរបស់កុមារដែលត្រូវទទួលបានដូចមនុស្សពេញវ័យដែរ ។

ការរៀបចំបង្វែរអាចជួបការលំបាកខ្លះ ដោយសារការបង្វែរតែងតែប្រឈមនឹងទំនៀមទម្លាប់របស់ សហគមន៍ ដែលនៅតែគិតថាមានតែវិធានការផ្តន្ទាទោសទេដែលសមស្របសម្រាប់អ្នកប្រព្រឹត្តបទល្មើស។ ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធត្រូវដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការអប់រំដល់សហគមន៍អំពីអត្ថប្រយោជន៍នៃការបង្វែរ និង ភាពអវិជ្ជមាននៃការផ្តន្ទាទោសដល់កុមារដែលប្រព្រឹត្តបទល្មើស ។

វិធានការបង្វែរ ក្នុងជំពូក ១០ នៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ស្របទៅនឹងបទដ្ឋានគតិយុត្តិអន្តរជាតិ។ ផ្អែក តាមច្បាប់នេះ ក្នុងករណីដែលកុមារមានអាយុពី ១៤ ឆ្នាំ ដល់ក្រោម ១៨ ឆ្នាំ ដែលសង្ស័យថាបានប្រព្រឹត្តបទ លហុ ឬ បទមជ្ឈឹម ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវពិចារណាដល់ការបង្វែរជាបឋម។ ការបង្វែរអាចនឹងត្រូវយកមកពិចារណា ផងដែរនៅគ្រប់ដំណាក់កាលរបស់តុលាការ ដោយចៅក្រមស៊ីវិល ចៅក្រមជំនុំជម្រះរបស់សាលាដំបូង និង ក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជម្រះរបស់សាលាឧទ្ធរណ៍។ មាត្រា ៦២ នៃច្បាប់នេះចែងយ៉ាងច្បាស់អំពីគោលបំណងនៃការ បង្វែរ គឺឲ្យកុមារទទួលខុសត្រូវនូវទង្វើរបស់ខ្លួន ក៏ដូចជាលើកកម្ពស់ការផ្សះផ្សាជាមួយនឹងជនរងគ្រោះ។ វិធានការបង្វែរត្រូវបានរៀបចំឲ្យសមទៅនឹងកាលៈទេសៈនៃបទល្មើសរបស់កុមារ។ ឧទាហរណ៍ អាជ្ញាធរទទួល បន្ទុកបង្វែរ អាចជ្រើសរើសវិធានការដែលមានគោលបំណងអប់រំ កែប្រែអាកប្បកិរិយារបស់កុមារ និងលើក កម្ពស់ការធ្វើសមាហរណកម្មកុមារទៅក្នុងគ្រួសារ សហគមន៍ និងសង្គមវិញ។ មាត្រា ៦២ ក៏បានចែងច្បាស់

ផងដែរថា គោលបំណងនៃការបង្វែរគឺ កាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើសសារជាថ្មី ក៏ដូចជាទប់ស្កាត់កុមារមិនឲ្យ ប្រព្រឹត្តបទល្មើសក្នុងពេលកំពុងទទួលទោសដែរ ។ ការពារមិនឲ្យមានការរើសអើងលើកុមារ ដោយមិនឲ្យមាន ជាប់នៅក្នុងបញ្ជីថ្កោលទោស ។

ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនទទួលស្គាល់អំពីសារៈសំខាន់នៃការចូលរួមដ៏សកម្មរបស់កុមារ និងស្ថាប័ន ពាក់ព័ន្ធ ដើម្បីធានាឲ្យវិធានការបង្វែរទទួលបានជោគជ័យ ។ មាត្រា ៦៣ ចែងពីលក្ខខណ្ឌអប្បបរមានៃការបង្វែរដែលមាន ដូចជា អនីតិជនសារភាពទទួលកំហុសដោយស្ម័គ្រចិត្ត គ្មានការបង្ខិតបង្ខំ និងមានការសុំទោសដល់ជនរងគ្រោះ អនីតិជនយល់ព្រមឲ្យធ្វើការបង្វែរ បន្ទាប់ពីបានទទួលការពិគ្រោះយោបល់ជាមួយភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ឬមេធាវី អំពីសិទ្ធិរបស់អនីតិជន និងពិចារណាផងដែរអំពីអានុភាពនិងផលប៉ះពាល់នៅពេលអនុវត្តវិធានការបង្វែរ។ វិធានការបង្វែរនៅក្នុងច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន បានឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីការអនុវត្តអភិក្រមយុត្តិធម៌សហគមន៍ដោយ ផ្អែកលើដំណោះស្រាយនៅក្នុងសហគមន៍។ ដំណោះស្រាយនៅក្នុងសហគមន៍មានចែងនៅក្នុងមាត្រា៦៥ នៃច្បាប់នេះ។

ក្នុងការបង្កើតផែនការបង្វែរ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ត្រូវពិចារណាទៅលើកត្តាមួយចំនួនដូចជា ទស្សនៈ របស់អនីតិជន សាវតារ វប្បធម៌ សាសនា កម្រិតសិក្សា អាយុ និងតម្រូវការអភិវឌ្ឍរបស់អនីតិជនជាដើម (មាត្រា ៦៦) ។ មាត្រា ៦៦ ដែលក៏បានចែងទៀតថា ផែនការបង្វែរ ត្រូវធ្វើឲ្យអនីតិជនយល់ពីផលប៉ះពាល់ នៃអកប្បកិរិយារបស់ខ្លួនចំពោះជនរងគ្រោះនិងអ្នកដទៃទៀត និងមិនត្រូវមានការដកហូតសេរីភាពនៅក្នុង ទម្រង់នៃការដាក់ទោសណាមួយឡើយ។

មាត្រា ៥២ ចែងថា ក្នុងករណីអនីតិជនអនុវត្តបានជោគជ័យនូវផែនការបង្វែរ ដោយមានរបាយការណ៍ បញ្ជាក់រួមគ្នារបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអ្នកទទួលបន្ទុកអនុវត្តផែនការបង្វែរ តុលាការត្រូវចេញសាលក្រម សម្រេចឲ្យអនីតិជនមិនទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌ។ ចំណុចនេះជាចំណុចសំខាន់មួយដែលចាំបាច់ត្រូវតែ អនុវត្តដើម្បីសម្រេចបាននូវគោលដៅមួយក្នុងចំណោមគោលដៅផ្សេងទៀតនៃវិធានការបង្វែរ នោះគឺការ បញ្ចៀសមិនឲ្យមានការរើសអើងដោយសារជាប់នៅក្នុងបញ្ជីថ្កោលទោស ។

ការសម្រេចទទួលយកការបង្វែរជាជាងការផ្ដន្ទាទោសតាមផ្លូវតុលាការ គឺជាដំណោះស្រាយដ៏មាន ប្រសិទ្ធភាពបំផុត និងមិនគួរគិតថាធ្វើបែបនេះនាំឲ្យកុមារ «គេចវេះពីការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួននោះឡើយ»។

មាត្រា ៦៧ ដល់ ៧១ មានចែងពី និទ្ទេសដែលត្រូវចុះនៅក្នុងផែនការបង្វែរ ការសម្រេចអំពីផែនការបង្វែរ ដោយអាជ្ញាធរទទួលបន្ទុកបង្វែរ ការអនុវត្តផែនការបង្វែរ ការកែប្រែវិធានការបង្វែរ និងបរាជ័យក្នុងការអនុវត្ត វិធានការបង្វែរ។ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចត្រូវផ្តល់របាយការណ៍ស្តីពីការមិនគោរពតាមកាតព្វកិច្ចនៅក្នុងវិធានការ បង្វែរ ជូនទៅអាជ្ញាធរទទួលបន្ទុកបង្វែរ។ អាជ្ញាធរបង្វែរត្រូវពិនិត្យឡើងវិញ និងស្វែងរកមូលហេតុដែលបណ្តាល ឲ្យបរាជ័យក្នុងការអនុវត្តតាមផែនការបង្វែរ ។ បន្ទាប់មកអាជ្ញាធរបង្វែរ អាចចេញដីការបង្វែរជាថ្មី ឬបន្តចាត់ការ តាមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌជាធរមាន ។

៨. ការគ្រប់គ្រងសំណុំរឿង និងតុលាការ (ការរក្សាការសម្ងាត់ ភស្តុតាងបញ្ជាក់ ពីអាយុ និងការសារភាពកំហុស)

៨.១. ការគ្រប់គ្រងសំណុំរឿង

អ្នកដែលមានតួនាទី និងភារកិច្ចត្រូវចូលរួមក្នុងដំណើរការយុត្តិធម៌អនីតិជន មានចែងនៅក្នុងច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ។ ស្របតាមការអនុវត្តល្អរបស់អន្តរជាតិ ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន តម្រូវឲ្យមានការគ្រប់គ្រងសំណុំរឿងដោយអង្គភាពដែលមាននគរបាលយុត្តិធម៌ជំនាញទទួលបន្ទុកការងារអនីតិជន (មាត្រា ១២) ។

មាត្រា ១៨ បញ្ជាក់ពីអ្នកសំខាន់ៗ ដែលត្រូវចូលរួមក្នុងដំណាក់កាលចាប់ខ្លួនឬឃុំខ្លួនអនីតិជន។ អ្នកទាំងនោះរួមមានមន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុង ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងមេធាវី ។ នគរបាលដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ ដោយសារតែពួកគេគឺជាអ្នកដែលមានទំនាក់ទំនងរវាងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ និងកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ ។ កុមារអាយុក្រោម ១៤ឆ្នាំដែលជាប់សង្ស័យថាបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសពុំអាចត្រូវបានគេឃាត់ខ្លួនឡើយ ហើយមន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ ត្រូវប្រគល់អនីតិជនទៅឲ្យអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ (មាត្រា ១៤) ។ ការអនុវត្តការចាប់ខ្លួន នគរបាលយុត្តិធម៌ត្រូវ « ជៀសវាងការធ្វើឲ្យអាម៉ាសមុខ និងបាត់បង់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់អនីតិជន » (មាត្រា ១៥) ។ មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌ ត្រូវបញ្ចប់ដំណើរការស៊ើបអង្កេតឲ្យបានលឿនបំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន (មាត្រា ១៧) ។

មាត្រា ២៣ ចែងពីសិទ្ធិមួយចំនួននៅក្នុងនីតិវិធី ដែល « មានលក្ខណៈដាច់ខាតត្រូវតែគោរពតាម បើមិនដូច្នោះទេ (ការចាប់ខ្លួន និងការស៊ើបអង្កេត) នឹងនាំឲ្យមានមោឃភាពនៃនីតិវិធី » ។ សិទ្ធិទាំងនេះមានដូចជា មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌មិនត្រូវយកអនីតិជនដាក់បង្ហាញមុខជាជួរឡើយ ក្នុងករណីគ្មានការយល់ព្រមជាមុនពីអនីតិជនដោយមានការពិគ្រោះយោបល់ជាមួយមេធាវីអ្នកតំណាងដែល ច្បាប់បានកំណត់ ឬអ្នកទំនុកបម្រុងរបស់អនីតិជន ។ ក្នុងករណីមានការយល់ព្រម ត្រូវមានកំណត់ហេតុជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ និងផ្តិតម្រាមដៃ ។ ជាងនេះទៅទៀត មាត្រា ២៣ ចែងថា កុមារដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួន ត្រូវដាក់ដាច់ដោយឡែកពីអនីតិជន និងទៅតាមភេទ ។ អនីតិជនមិនត្រូវបានទទួលរងទារុណកម្ម ការបង្ខិតបង្ខំ ការគំរាមកំហែង ការសម្តុកបំភិតបំភ័យ ឬទង្វើណាមួយដែលនាំឲ្យប៉ះពាល់ដល់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់អនីតិជន ឬទទួលរងអំពើអមនុស្សធម៌ណាមួយឡើយ ។

ក្រៅពីសិទ្ធិក្នុងនីតិវិធី ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវតែផ្ទៀងផ្ទាត់អាយុរបស់កុមារ (មាត្រា ២៥) ។ ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវប្រាប់កុមារអំពីសិទ្ធិរបស់ខ្លួនដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ៦ ត្រូវប្រើភាសានិងអាកប្បកិរិយាសមស្របទៅនឹងកម្រិតយល់ដឹងរបស់អនីតិជនពេលធ្វើការស្តាប់ចម្លើយ ត្រូវចាត់តាំងមេធាវីដោយមិនយកកម្រៃឲ្យអនីតិជន ប្រសិនបើអនីតិជនមិនមានមេធាវី ត្រូវសម្ភាសកុមារដោយមានវត្តមានរបស់មេធាវី ហើយព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវធានា

ថាកុមារបានយល់អំពីកំណត់ហេតុនៃការសាកសួរនេះ (មាត្រា ២៦) ។ ដូចមាត្រា ២៣ ដែរវិធានដែលបានចែង នៅក្នុងមាត្រា២៦នេះ មានលក្ខណៈដាច់ខាតត្រូវតែគោរពតាម បើមិនដូច្នោះទេ នឹងនាំឲ្យមានមោឃភាពនៃ នីតិវិធី។

ព្រះរាជអាជ្ញាមានអំណាចក្នុងការបង្វែរកុមារ (មាត្រា ២៨) ស្របទៅនឹងជំពូក ១០ (ការបង្វែរ) ។ ពាក់ព័ន្ធនឹង អំណាចនេះ មាត្រា២៤នៃច្បាប់នេះ បានបង្ហាញថា តំណាងអយ្យការដែលនឹងត្រូវចាត់ឲ្យកាន់រឿងក្តីអនីតិជន ត្រូវទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញឯកទេសផ្នែកសិទ្ធិកុមារ ។

ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនក៏បានបង្កើតឲ្យមានតួនាទីដ៏សំខាន់របស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ។ មាត្រា ១១ រៀបរាប់ពីភារកិច្ចរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ដែលជាអ្នកមានតួនាទីជួយគ្រប់គ្រងសំណុំរឿង(ឬករណី) នៅ ក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ។ ភារកិច្ចរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចរួមមាន៖

- ជួបជាមួយអនីតិជននៅគ្រប់ដំណាក់កាលនៃនីតិវិធី ចាប់ពីការឃាត់ខ្លួន រហូតដល់បញ្ជូនទៅ ពន្ធនាគារ និងផ្តល់សេវាដល់អនីតិជន
- ប្រមូលព័ត៌មានស្តីពីស្ថានភាពគ្រួសារ អាកប្បកិរិយា ប្រវត្តិអប់រំ ការសិក្សា លក្ខខណ្ឌដែលទាក់ទងនឹង ការរស់នៅ ការរីកលូតលាស់ និងព័ត៌មានពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត ដើម្បីរៀបចំរបាយការណ៍ស្តីពីការ ប៉ាន់ប្រមាណសុខុមាលភាព និងស្ថានភាពសង្គមរបស់អនីតិជនជូនចៅក្រម ព្រះរាជអាជ្ញា និងតុលាការ
- ផ្តល់ការគាំទ្រខាងផ្លូវចិត្តដល់កុមារនៅគ្រប់ដំណាក់កាលនៃប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ
- រៀបចំ និងផ្តល់ផែនការបង្វែរជូនអាជ្ញាធរទទួលបន្ទុកបង្វែរដើម្បីពិនិត្យនិងសម្រេច
- ផ្តល់សេវាស្តារនីតិសម្បទា និងធ្វើសមាហរណកម្មអនីតិជន
- ទទួលភារកិច្ចចាំបាច់ផ្សេងទៀតដែលកំណត់ដោយប្រកាសរបស់រដ្ឋមន្ត្រីទទួលបន្ទុកវិស័យសង្គមកិច្ច ។

៨.២. ការគ្រប់គ្រងតុលាការ

ស្របតាមការអនុវត្តល្អរបស់អន្តរជាតិ ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនតម្រូវឲ្យមានតុលាការឯកទេសខាងកុមារ (មាត្រា ៤៤) ។ ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនរៀបរាប់អំពីការផ្តល់អាទិភាពនៃរឿងក្តីទាក់ទងនឹងកុមារនៅក្នុង ដំណាក់កាលឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្ន និងការដោះលែងឲ្យនៅក្រៅឃុំ ដើម្បីគិតដល់ឧត្តមប្រយោជន៍របស់ កុមារ (មាត្រា ៤៥) ។ មាត្រា ៤៦ តម្រូវឲ្យចៅក្រមជំនុំជម្រះ អនុវត្តតួនាទីរបស់ខ្លួន យ៉ាងសកម្មដើម្បីធានាថា របាយការណ៍និងយោបល់ស្តីពីការប៉ាន់ប្រមាណសុខុមាលភាព និងស្ថានភាពសង្គមរបស់អនីតិជន ត្រូវបាន រៀបចំដោយភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច ។ មាត្រា ៥១ តម្រូវឲ្យតុលាការប្រាប់ដល់កុមារអំពីសិទ្ធិរបស់ខ្លួន។ មាត្រា ៤៨ តម្រូវឲ្យតុលាការប្រើប្រាស់នីតិវិធីបែបកុមារមេត្រី ។ នីតិវិធីបែបកុមារមេត្រីរបស់តុលាការក៏មានលើកយកមក ពិភាក្សានៅក្នុងឯកសារនេះដែរ(សូមអានត្រង់ចំណុច ៖ ការបណ្តុះបណ្តាលពិសេសក្នុងការអនុវត្តនីតិវិធីកុមារ មេត្រីសម្រាប់នគរបាល ព្រះរាជអាជ្ញា និងតុលាការ ។

៨.៣. ភស្តុតាងបញ្ជាក់អំពីអាយុ

ភស្តុតាងបញ្ជាក់អំពីអាយុ គឺចាំបាច់ដើម្បីធានាដំណើរការប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ទាំងការធានាថា កុមារមិនត្រូវបានកាត់ទោស និងមិនត្រូវបានគេប្រព្រឹត្តមកលើខ្លួនដូចមនុស្សពេញវ័យ ហើយក៏ធានាផងដែរថាមនុស្សពេញវ័យនឹងមិនឆ្លៀតយកលក្ខខណ្ឌពិសេសនេះមកអនុវត្តចំពោះខ្លួនឡើយ (Smith and Bronless: ២០១១) ។

ប្រសិនបើរឿងក្តីកុមារត្រូវបានដំណើរការដូចមនុស្សពេញវ័យនោះ កុមារនឹងប្រឈមនឹងហានិភ័យខ្ពស់ ដោយសារតែភាពខុសគ្នាទាំងស្ថានភាព អាយុ ឬភាពក្មេងខ្ចីរបស់កុមារ ។ កុមារមិនទាន់គ្រប់អាយុទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌ ដែលត្រូវបានគេកំណត់អត្តសញ្ញាណច្រលំ ត្រូវឆ្លងកាត់ប្រព័ន្ធតុលាការ ដែលតាមការពិតកុមារនោះគួរទទួលបានកិច្ចការពារនិងថែទាំ។ ដូច្នោះការកំណត់អាយុរបស់មនុស្សម្នាក់ដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ គឺជារឿងសំខាន់ណាស់ដើម្បីធានាថា ទាំងកុមារ និងនីតិជនត្រូវបានគេកំណត់និងប្រព្រឹត្តមកលើខ្លួនឲ្យបានត្រឹមត្រូវ (យូនីសេហ្វ ១៩៩៥ ទំព័រ ២០) ។

មាត្រា ៩ បានចែងអំពីភស្តុតាងនៃការកំណត់អាយុ ដែលត្រូវតែធ្វើឡើងដោយផ្អែកលើសំបុត្រកំណើត ឬ “ឯកសារផ្សេងទៀតដែលអាចបញ្ជាក់បានអំពីកំណើត ឬមធ្យោបាយផ្សេងទៀតដែលអាជ្ញាធរតុលាការអាចជឿទុកចិត្តបាន” ។ ការកំណត់អាយុនេះ ត្រូវធ្វើឡើង “ឲ្យបានឆាប់រហ័យតាមតែអាចធ្វើទៅបាន” ។ ក្នុងករណីដែលមានភាពមិនច្បាស់លាស់អំពីអាយុរបស់កុមារ វិមតិសង្ស័យត្រូវបានជា “ប្រយោជន៍ដល់កុមារ” ។ នៅក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែង នៅពេលដែលពុំមានសំបុត្រកំណើត ព្រះរាជអាជ្ញាត្រូវបើកការស៊ើបអង្កេតបឋមឲ្យបានឆាប់បំផុត ដើម្បីស្វែងរកឲ្យឃើញអាយុពិតប្រាកដរបស់កុមារនោះ (មាត្រា ២៥) ។ ការវាយតម្លៃអាយុរបស់កុមារគឺជារឿងស្មុគស្មាញ ហើយពុំមានវិទ្យាសាស្ត្រ ឬវិធីសាស្ត្រពេទ្យដែលអាចកំណត់អាយុកុមារឲ្យបានត្រឹមត្រូវនោះឡើយ ។ ដូចដែល Smith and Brownless បានបញ្ជាក់៖

“មានភស្តុតាងបង្ហាញថា នៅពេលមានការប៉ាន់ប្រមាណអាយុរបស់កុមារ តែងតែមានការព្យាយាមកំណត់អាយុពិតរបស់កុមារឲ្យបាន បើទោះបីជាការប៉ាន់ប្រមាណនោះមិនត្រឹមត្រូវ១០០%ក៏ដោយ។ អ្នកផ្តល់យោបល់ផ្នែកនេះ ទទួលស្គាល់ថា បើទោះជាប្រើវិធីសាស្ត្រណាក៏ដោយ ក៏នៅតែមានចំណុចលំអៀងតិចតួចកើតឡើងដែរ...។ នៅក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែង ការកំណត់ដោយមើលនឹងភ្នែក ដែលជារឿយៗធ្វើឡើងដោយមន្ត្រីខ្វះសមត្ថភាពនោះ ចេះតែមានច្រើនឡើងៗ។ បច្ចុប្បន្ននេះ ការប៉ាន់ប្រមាណតាមបែបវិជ្ជាសាស្ត្រពេទ្យត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថា ជាមធ្យោបាយត្រឹមត្រូវ និងអាចជឿទុកចិត្តបាន ។ ប៉ុន្តែ... មានការសន្និដ្ឋានរបស់លោក Eizenberger (២០០៣ ទំព័រ ៤៤) ថា “ទាំងគ្រូពេទ្យ និង អ្នកជំនាញដទៃទៀត មិនអាចកំណត់អាយុកុមារឲ្យបានត្រឹមត្រូវនោះទេ” យើងគ្រាន់តែអាចប៉ាន់ប្រមាណអាយុបានដោយផ្អែកលើ កត្តាខាងក្នុងនិងខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមិនអាចកំណត់អាយុបានទេ (Eizenberger, ២០០៣ ទំព័រ ៤៤).” (Smith and Brownless: ២០១១ ទំព័រ ៤១) ។

ដោយសារតែមានការលំបាកបែបនេះហើយ ទើបតម្រូវឲ្យមានការអនុវត្តប្រព័ន្ធចុះសំបុត្រកំណើតឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព ហើយការងារនេះត្រូវដាក់វាឲ្យទៅជាកាតព្វកិច្ច មិនបង់ប្រាក់ ហើយសហគមន៍អាចទៅរកសេវានេះបានដោយងាយស្រួល ។ ឪពុក ម្តាយ និងសហគមន៍ ចាំបាច់ត្រូវទទួលបានការអប់រំណែនាំឲ្យយល់ពីសារៈសំខាន់នៃការចុះសំបុត្រកំណើតនេះ ។

ទាក់ទងនឹងការពិនិត្យគ្រប់ជ្រុងជ្រោយអំពីការអនុវត្តលើការប៉ាន់ប្រមាណអាយុ សូមចូលអានឯកសារដែលរៀបចំដោយ Smith និង Brownless, UNICEF, ២០១១ តាមគេហទំព័រនេះ: https://www.unicef.org/protection/Age_Assessment_Practices_2010.pdf

៨.៤. ការសារភាពកំហុសរបស់កុមារ

ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជន ចែងថា តុលាការត្រូវពិនិត្យ ថ្លឹងថ្លែង និងបញ្ជាក់ថាការសារភាពកំហុសរបស់អនីតិជនគឺធ្វើឡើងដោយស្ម័គ្រចិត្ត មិនមានការគំរាមកំហែង ឬបង្ខិតបង្ខំឡើយ ។ ដើម្បីវាយតម្លៃលើការសារភាពកំហុស សំខាន់ត្រូវពិនិត្យមើលលើការសិក្សាស្រាវជ្រាវផ្នែកចិត្តសាស្ត្រដែលបានអះអាងថា កុមារងាយនឹងសារភាពកំហុសដោយមិនត្រឹមត្រូវ ដោយសារតែការលូតលាស់ និងការយល់ដឹងរបស់កុមារនៅមានកម្រិត។ ពួកគេងាយនឹងធ្វើតាមការណែនាំរបស់មន្ត្រីមានសមត្ថកិច្ច (Kassin ២០១០)។ ដោយហេតុនេះហើយ ទើបតម្រូវឲ្យមានសិទ្ធិទទួលបានការប្រឹក្សាយោបល់ ដែលមានបញ្ជាក់ក្នុងមាត្រា ៦១៨ ២០ ២១ ២២ និង ២៣ នៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ។ បញ្ហាគឺថាកុមារពេលខ្លះបានសារភាពថាបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស ដែលខ្លួនមិនបានប្រព្រឹត្ត ហើយដោយសារតែបញ្ហានេះ ទើបមាត្រា៥៣ តម្រូវឲ្យតុលាការផ្ទៀងផ្ទាត់ពីភាពស៊ីសង្វាក់នៃចម្លើយសារភាព និងភស្តុតាងផ្សេងទៀតនៃបទល្មើស។ បញ្ហានេះក៏មានបកស្រាយបន្ថែមក្នុងចំណុច៖ កម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលអ្នកជំនាញនៅក្នុងការអនុវត្តកុមារមេត្រីសម្រាប់នគរបាល ព្រះរាជអាជ្ញានិងតុលាការ ។

ដូចបានគូសបញ្ជាក់ខាងលើ តុលាការត្រូវប្រាប់ដល់កុមារអំពីសិទ្ធិរបស់ខ្លួន (មាត្រា ៥១) ។ តុលាការត្រូវវាយតម្លៃ និងបញ្ជាក់អំពីការសារភាពកំហុសដោយស្ម័គ្រចិត្ត ហើយការសារភាពទទួលយកផែនការបង្វែរមិនត្រូវចាត់ទុកជាកស្តុតាងសម្រាប់ពិរុទ្ធភាពក្នុងបទល្មើសដដែល សម្រាប់នីតិវិធីព្រមទទួលបន្ទុកនោះឡើយ (មាត្រា ៥៣) ។ សវនាការត្រូវធ្វើ ជាអសាធារណៈ (មាត្រា៤៧)។

៨.៥. ការរក្សាការសម្ងាត់

គោលការណ៍សំខាន់មួយក្នុងចំណោមគោលការណ៍សំខាន់ជាច្រើននៃយុត្តិធម៌អនីតិជន គឺធានាថាកុមារនឹងមិនមានស្លាកស្នាមអាក្រក់ក្នុងអារម្មណ៍ដោយសារតែការប្រព្រឹត្តបទល្មើសនោះទេ។ នៅពេលដែលសវនាការធ្វើជាសាធារណៈចំពោះកុមារដែលបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស ជាពិសេសបទល្មើសធ្ងន់ធ្ងរ ស្លាកស្នាមអាក្រក់ក្នុងអារម្មណ៍នឹងកើតមានដល់កុមារយ៉ាងខ្លាំង ហើយមានរយៈពេលយូរអង្វែងទៀតផង។ ជាការពិតស្លាកស្នាមអាក្រក់ក្នុងអារម្មណ៍នេះ នឹងស្ថិតនៅយូរអង្វែងក្នុងចិត្តរបស់កុមារ ដែលខុសពីមនុស្សពេញវ័យដែលបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស ។

ដោយហេតុផលនេះហើយ ទើបច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនរក្សាការសម្ងាត់របស់កុមារ និងបញ្ចៀសកុមារ មិនឲ្យចូលពាក់ព័ន្ធក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ តាមរយៈវិធានការផ្សេងៗ។ នគរបាលអាចរក្សាកំណត់ហេតុ ពាក់ព័ន្ធនឹងបទល្មើសរបស់កុមារ (មាត្រា ១២) រីឯតុលាការនឹងត្រូវបើកសវនាការជាអសាធារណៈជា ធម្មតា (មាត្រា ៤៧) ហើយអត្តសញ្ញាណរបស់កុមារត្រូវបានការពារតាមរយៈការប្រើប្រាស់របាំងក្នុងពេល សវនាការ ឬវិធីសម្របសម្រួលក្នុងការស្តាប់ចម្លើយ (មាត្រា ៤៨) ។ ការប្រកាសសាលក្រមត្រូវធ្វើជា អសាធារណៈ (មាត្រា ៥៤) ។ មាត្រា ៥៩ ចែងថា នីតិវិធីដូចគ្នា (ត្រូវធ្វើជាអសាធារណៈ ដោយយោងលើមាត្រា ៤៧) នឹងត្រូវយកទៅអនុវត្ត នៅសាលាឧទ្ធរណ៍ ឬ តុលាការកំពូលផងដែរ ។

ច្បាប់ចម្លងនៃផែនការបង្វែរ ត្រូវរក្សាទុកជាការសម្ងាត់នៅការិយាល័យរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច (មាត្រា៦៧)។

៩. ការអនុវត្តបែបកុមារមេត្រី និងការបង្កើតជំនាញវិជ្ជាជីវៈ

ការវិភាគស៊ីជម្រៅគ្រប់ជ្រុងជ្រោយមួយស្តីពីផលប៉ះពាល់នៃការធ្វើអន្តរាគមន៍លើកុមារជាជនល្មើសបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីប្រសិទ្ធភាពនៃវិធីសាស្ត្រដោះស្រាយបញ្ហា លើវិធីសាស្ត្រគ្រប់គ្រងបញ្ហា (Lipsey et al. ២០១៥ ទំព័រ ៦)។ វិធីសាស្ត្រដោះស្រាយបញ្ហានេះ គឺផ្តោតទៅលើការអភិវឌ្ឍបុគ្គលិកលក្ខណៈ តាមរយៈការកែលម្អទំនាក់ទំនង ជំនាញ ការយល់ដឹងឫសគល់នៃបញ្ហា និងការយោគយល់ (BAAF, 2015, p6) ៖

ទស្សនៈដោះស្រាយបញ្ហា មានវិធានការស្តារឡើងវិញ (ដូចជាការជួសជុលសំណង ការសម្រុះសម្រួលរវាងជនល្មើស និងជនរងគ្រោះ) ការបង្កើតជំនាញ (ឧទាហរណ៍ វិធីយល់ដឹងពីគំនិត-ចិត្ត-ទង្វើ ទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងសង្គម ការកសាងជំនាញវិជ្ជាជីវៈ និងអប់រំ) ប្រឹក្សាយោបល់ (ប្រឹក្សាយោបល់ជាបុគ្គល ជាគ្រួសារ ឬជាក្រុម ការរៀនសូត្រពីអ្នកមានបទពិសោធន៍) និងពហុសេវាដែលពាក់ព័ន្ធ (ដូចជាការគ្រប់គ្រង សំណុំរឿង និងស្វែងរកសេវាកម្ម)។

ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនសំដៅដល់ នីតិវិធី និងការអនុវត្ត បែប “កុមារមេត្រី” ដែលត្រូវបង្កើតឡើងដើម្បីលើកកម្ពស់ឲ្យមានការចូលរួមយ៉ាងពេញលេញ និងលើកកម្ពស់សិទ្ធិកុមារ ។ ដូច្នេះ ការបណ្តុះ បណ្តាលឲ្យមានអ្នកជំនាញ ពិតជាមានសារៈសំខាន់ដើម្បីឲ្យមន្ត្រីសំខាន់ៗអាចកែសម្រួលការប្រើប្រាស់ភាសា នីតិវិធី និងបរិយាកាសរបស់តុលាការ ។ សមត្ថភាព និង ការបណ្តុះបណ្តាលមន្ត្រី ជំនាញ ត្រូវបង្កើតឡើងសម្រាប់នគរបាល ចៅក្រម ព្រះរាជអាជ្ញា និងសម្រាប់អ្នកបម្រើការងារនៅក្នុងតួនាទីគាំទ្រផ្នែកសង្គម ។

គណៈកម្មការកែទម្រង់ច្បាប់របស់ប្រទេសអូស្ត្រាលីបានកត់សម្គាល់ដូចខាងក្រោម(១៩៩៧) ៖

គណៈកម្មាធិការរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិកុមារ បានគូសបញ្ជាក់ពីតម្រូវការនៃកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលជាប្រព័ន្ធដល់ក្រុមមន្ត្រីដែលធ្វើការងារជាមួយឬដើម្បីកុមារ ក្នុងផ្នែកគ្រប់គ្រង យុត្តិធម៌អនីតិជន។ មន្ត្រីទាំងនោះរួមមាន៖ ចៅក្រម ព្រះរាជអាជ្ញា បុគ្គលិកសង្គមកិច្ច មន្ត្រីអនុវត្តច្បាប់ និងមន្ត្រីអន្តោប្រវេសន៍។ ព្រះរាជអាជ្ញាគួរទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលពិសេសអំពីបញ្ហាកុមារ ជាពិសេសទាក់ទងនឹងការប្រើប្រាស់ឆន្ទានុសិទ្ធិក្នុងការលើកលែងការចោទប្រកាន់ នៅក្នុងរឿង ក្តីកុមារ ។

វិធានប៉ែកកំរិតចែងថា ដំណើរការរឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌគួរតែធ្វើឡើងដោយគិតដល់ខ្ពស់ ប្រយោជន៍របស់កុមារ ហើយត្រូវប្រព្រឹត្តទៅក្នុងបរិយាកាសមួយដែលអនុញ្ញាតឲ្យកុមារចូលរួមនៅក្នុងដំណើរការរឿងក្តីនោះជាមួយនឹងការបញ្ចេញមតិដោយសេរី ។ អ្នកអនុវត្តច្បាប់ និងចៅក្រមខ្លះលើកទឹកចិត្តមិនឲ្យមានការរៀបចំជាលក្ខណៈផ្លូវការនៅក្នុងតុលាការកុមារ ដូចជានៅក្នុងតុលាការមនុស្សពេញវ័យនោះទេ ។ ការប្រើប្រាស់ភាសា និងពាក្យបច្ចេកទេសធ្វើឲ្យកុមារពិបាកយល់ពីដំណើរការរឿងក្តី ហើយអាចជាមូលហេតុដែលនាំឲ្យកុមារមិនចង់ចូលរួមក្នុងតុលាការ ។

នេះគឺជាបញ្ហា ធ្ងន់ធ្ងរ នៅក្នុងបញ្ហាដែលពិបាកបញ្ចៀស ដូចជា ករណីឃាតកម្ម និងការរំលោភបំពានផ្លូវភេទ ដែល ត្រូវធ្វើឡើងនៅក្នុងតុលាការជាន់ខ្ពស់ ។

វិធីមួយដែលអាចបង្កើនការយល់ដឹងរបស់កុមារអំពីដំណើរការរឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌ និងដើម្បីឲ្យកុមារចូលរួម ពេញលេញនោះ គឺត្រូវធានាថាកុមារមានមេធាវីតាំងពីដំណាក់កាលដំបូង។ វិធីមួយទៀតត្រូវផ្តល់ឲ្យកុមារនូវ សិទ្ធិទទួលបានអ្នកទំនុកបម្រុងក្នុងតុលាការ ។

ចាំបាច់ត្រូវមានការកែសម្រួលប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ ដើម្បីស្របនឹងនីតិវិធី និងការអនុវត្តបែប កុមារ មេត្រី ដែលមានចែងនៅក្នុងច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន។ មាត្រា ៤ នៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន កំណត់ពី “នីតិវិធី កុមារមេត្រី” ជាដំណើរការដែលលើកទឹកចិត្តដល់ការចូលរួមយ៉ាងពេញលេញ របស់កុមារតាមរយៈការ ប្រើប្រាស់អត្តចរិត និងភាសាសមស្របទៅតាមកម្រិតនៃការយល់ដឹងរបស់កុមារ នៅក្នុងបរិយាកាសដែល ផ្តល់ឲ្យកុមារនូវសុវត្ថិភាព សន្តិសុខ សិទ្ធិ និងសេចក្តីត្រូវការ ជាមូលដ្ឋាន ។

ដោយបានបញ្ជាក់ពីតម្រូវការក្នុងការបណ្តុះបណ្តាលមន្ត្រីដែលធ្វើការពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងកុមារ ដើម្បី ឲ្យពួកគេមានជំនាញក្នុងការងាររបស់ខ្លួននោះ ឧត្តមស្នងការជាន់ខ្ពស់របស់អង្គការសហប្រជាជាតិ ទទួល បន្ទុកសិទ្ធិមនុស្ស បទដ្ឋានសិទ្ធិមនុស្ស និងការអនុវត្តសម្រាប់នគរបាល បានកំណត់នូវវិធានមួយចំនួនសម្រាប់ បង្កើតជាមូលដ្ឋានក្នុងការបណ្តុះបណ្តាលដល់អ្នកដែលធ្វើការងារផ្នែកប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន។ បទដ្ឋាន សិទ្ធិមនុស្ស និងការអនុវត្តសម្រាប់នគរបាល រួមមាន៖

- កុមារត្រូវតែទទួលបានផលប្រយោជន៍ពីការធានាការគោរពសិទ្ធិមនុស្សដែលមានចំពោះមនុស្សពេញ វ័យ ។ ជាងនេះទៅទៀត វិធានខាងក្រោមគួរតែត្រូវអនុវត្តចំពោះកុមារ៖
- ត្រូវប្រព្រឹត្តចំពោះកុមារក្នុងលក្ខណៈដែលលើកកម្ពស់ដល់ តម្លៃ និង សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ កុមារ ជួយដល់ ការធ្វើសមាហរណកម្មរបស់កុមារទៅក្នុងសហគមន៍ ឆ្លុះបញ្ចាំងពីឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ និងគិតគូរអំពីតម្រូវការរបស់កុមារ ។
- កុមារមិនមែនជាកម្មវត្ថុនៃការធ្វើទារុណកម្ម អំពើឃោរឃៅ អមនុស្សធម៌ ការបន្តកបន្ទាប ការដាក់ទណ្ឌកម្មផ្នែករាងកាយ ឬ ការផ្តន្ទាទោសដាក់គុកមួយជីវិតដោយគ្មានឱកាសដោះលែង នោះទេ ។
- ការឃុំខ្លួន ឬការដាក់ពន្ធនាគារកុមារ គួរតែត្រូវប្រើសម្រាប់តែជាជម្រើសចុងក្រោយ ប៉ុណ្ណោះ ហើយការ ឃុំខ្លួនត្រូវធ្វើក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លីបំផុត ។
- កុមារត្រូវតែដាក់ឲ្យនៅដោយឡែកពីមនុស្សពេញវ័យ
- កុមារដែលត្រូវឃុំខ្លួនគួរទទួលបានការមកសួរសុខទុក និងការឆ្លើយឆ្លងលិខិតពីសមាជិក គ្រួសារ របស់ខ្លួន។
- ជម្រើសផ្សេងក្រៅពីប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌនិងក្រៅពីការថែទាំក្នុងមណ្ឌលត្រូវតែផ្តល់ឲ្យកុមារ។

- ភាពឯកជនរបស់កុមារត្រូវតែទទួលបានការគោរព ហើយរបាយការណ៍ស្តីពីកុមារត្រូវរក្សាទុកជាសម្ងាត់ ។
- ការប្រើប្រាស់កម្លាំង និងការបង្ខិតបង្ខំលើរូបរាងកាយរបស់កុមារ ត្រូវតែជៀសវាង
- មិនត្រូវប្រើប្រាស់អាវុធនៅក្នុងស្ថាប័នដែលធ្វើការលើរឿងកុមារទេ
- ត្រូវមានការគោរពចំពោះសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់កុមារ និងត្រូវមានសុភវិនិច្ឆ័យ ការគោរព ខ្លួនឯង និងការគោរពសិទ្ធិមនុស្សក្នុងរឿងកុមារ ។
- មន្ត្រីដែលធ្វើការជាមួយនឹងកុមារ ត្រូវទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលជាពិសេស ដើម្បីឲ្យស្របតាមគោលបំណងនៃការងាររបស់ខ្លួន ។
- ក្រុមអធិការកិច្ចត្រូវចុះត្រួតពិនិត្យកន្លែងគ្រប់គ្រងអនីតិជន ជាទៀងទាត់ ឬដោយមិនមានការជូនដំណឹងមុន
- ត្រូវជូនដំណឹងទៅឪពុកម្តាយនៅពេលមានការចាប់ខ្លួន ឃុំខ្លួន ផ្ទេរ ឈឺ របួស ឬស្លាប់

ប្រភព: ឧត្តមស្នងការជាន់ខ្ពស់របស់អង្គការសហប្រជាជាតិ ទទួលបានបន្ទុកសិទ្ធិមនុស្ស បទដ្ឋានសិទ្ធិមនុស្ស និងការអនុវត្តសម្រាប់នគរបាល *Expanded Pocket Book ស្តីពីសិទ្ធិមនុស្សសម្រាប់នគរបាល (២០០៤) ទំព័រ ៣៨ ។*

បន្ថែមទៅលើការបណ្តុះបណ្តាលដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ បុគ្គលិកទាំងអស់គួរត្រូវបានអប់រំឲ្យយល់ដឹងអំពីភាពខុសគ្នាខាងការលូតលាស់និងចិត្តគំនិត រវាងកុមារ និងមនុស្សពេញវ័យ និងយល់ដឹងអំពីកត្តាផ្សេងៗដែលជះឥទ្ធិពលដល់អាកប្បកិរិយារបស់កុមារ ជាពិសេស ទង្វើដែលនាំឲ្យកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើស។ ចំណុចទាំងអស់នេះមិនត្រឹមតែពាក់ព័ន្ធនឹងនគរបាល មេធាវី និងចៅក្រម ប៉ុន្តែក៏ទាក់ទងនឹងភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអ្នកដទៃទៀតដែលធ្វើការផ្នែកសង្គមកិច្ចផងដែរ ។

ជាងនេះ ទៅទៀត ការអប់រំផ្សព្វផ្សាយអំពីភាពខុសគ្នានៃចិត្តសាស្ត្រ និងការអភិវឌ្ឍរវាងកុមារ និងមនុស្ស ចាស់គឺជារឿងសំខាន់ ដោយចាំបាច់ត្រូវមានការកែសម្រួលពីការប្រើប្រាស់ ភាសា និងនីតិវិធីដើម្បីបង្កើនការយល់ដឹងរបស់កុមារ និងដើម្បីជំរុញឲ្យមានការចូលរួមរបស់គេនៅក្នុងប្រព័ន្ធ យុត្តិធម៌អនីតិជនផងដែរ ។

៩.១. ការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញឯកទេសស្តីពីការអនុវត្តនីតិវិធីបែបកុមារមេត្រីសម្រាប់នគរបាល ព្រះរាជអាជ្ញា និង តុលាការ

សម្រាប់នគរបាល

នគរបាលដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់នៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ដោយសារតែនគរបាលជាមន្ត្រីជួរមុខនៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ ដែលត្រូវជួបកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់មុនគេ។ នគរបាល ត្រូវមានជំនាញច្បាស់លាស់

ដើម្បីធ្វើការជាមួយនឹងកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព។ ដូចបានលើកឡើងពីខាងដើមនៃឯកសារនេះ (សូមមើលត្រង់ចំណុច ការចេញ សេចក្តីព្រមាន) នគរបាលប្រើប្រាស់សិទ្ធិ ពិចារណាក្នុងការចាត់វិធានការពាក់ព័ន្ធនឹងកុមារ។ ដោយសារតែការផ្ដន្ទាទោសព្រហ្មទណ្ឌ បង្កឲ្យមានផលវិបាកដល់កុមារ ដូច្នេះការសម្រេចយ៉ាងណាបស់នគរបាលដែលជាមន្ត្រីត្រូវជួបកុមារមុនគេនោះ នឹងនាំឲ្យមានផលប៉ះពាល់ច្រើនដល់ជីវិតរបស់កុមារ ។

ដូចបានជំរាបជូនពីខាងដើម វិធានប៉ែកាំង ចំណុច ១០.៣ ចែងថា ទំនាក់ទំនង «របស់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចជាមួយនឹងកុមារជាជនល្មើស ត្រូវធ្វើឡើងដោយគោរពសិទ្ធិផ្លូវច្បាប់របស់កុមារ លើកកម្ពស់សុខុមាលភាពរបស់កុមារ ជៀសវាងការធ្វើឲ្យកុមារទទួលរងការឈឺចាប់ និងគិតអំពីស្ថានភាពនៃបទល្មើស» ។ សេចក្តីពន្យល់នៃវិធាននេះលើកឡើងពីសារៈសំខាន់នៃអន្តរាគមន៍លើកដំបូងរបស់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចចំពោះកុមារដែលប្រព្រឹត្តបទល្មើសលើកទី១។ ប្រសិនបើអន្តរាគមន៍លើកដំបូងនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយមានអាកប្បកិរិយាហិង្សារបស់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច នោះវានឹងអាចជះឥទ្ធិពលមិនល្អលើអាកប្បកិរិយារបស់កុមារផងដែរ។ ដូច្នេះ ការអត់អោន គឺមានសារៈសំខាន់សម្រាប់ស្ថានភាពកុមារទាំងអស់នេះ។» ដោយហេតុថានគរបាលដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ដែលអាចជះឥទ្ធិពលលើកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់បែបនេះហើយ បាននគរបាលគួរទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញ ដើម្បីលើកកម្ពស់ការអនុវត្តបែបកុមារមេត្រី ។

ជំនាញខាងសន្តានកម្ម(សម្រុះសម្រួល)គឺផ្នែកមួយដែលនគរបាលគួរទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាល។ នៅពេលដែលកុមារបានសារភាពថាបានប្រព្រឹត្តបទលហុ មន្ត្រីនគរបាលយុត្តិធម៌មានសិទ្ធិសម្រុះសម្រួលរវាងភាគីទាំងពីរ ដើម្បីដោះស្រាយជម្លោះ (មាត្រា ១៣) ។ នៅក្នុងតួនាទីជាអ្នក សម្រុះសម្រួល នគរបាលចាំបាច់ត្រូវតែមានសមត្ថភាពចូលរួមដោះស្រាយជាមួយនឹងកុមារជាជន ល្មើស ក៏ដូចជាជនរងគ្រោះឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព ។ សៀវភៅមេរៀនបណ្តុះបណ្តាលរបស់អង្គការ UNODC ដែលមានចំណងជើងថា Policing Urban Space (2013) ទទួលស្គាល់តម្លៃនៃការសម្រុះសម្រួល ជាជំនាញដ៏សំខាន់សម្រាប់មន្ត្រីនគរបាល ៖

«ជំនាញសំខាន់មួយសម្រាប់មន្ត្រីនគរបាល ដើម្បីចូលរួមក្នុងកម្មវិធីនគរបាលសហគមន៍ គឺការសម្រុះសម្រួល។ ការសម្រុះសម្រួលគឺជាដំណើរការមួយដែលមន្ត្រីនគរបាលដើរតួនាទីជាភាគីទី៣ មិនលំអៀងដើម្បីជួយដោះស្រាយបញ្ហា។ ជាទូទៅនគរបាលដឹកនាំ និងសម្រុះសម្រួលដំណើរការនេះ។ គោលបំណង គឺដើម្បីលើកកម្ពស់ការចូលរួមរបស់សហគមន៍ ក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាដោយសុវត្ថិភាព ដោយផ្តល់សិទ្ធិអំណាចដល់អ្នកចូលរួមទាំងអស់ក្នុងការដាក់ចេញនូវអនុសាសន៍ដើម្បីអនុវត្ត» ។

សម្រាប់ព័ត៌មានបន្ថែមស្តីពីជំនាញសម្រុះសម្រួល សូមអាន ឯកសារបណ្តុះបណ្តាលរបស់អង្គការ UNODC ដែលមានចំណងជើងថា Alternative Dispute Resolution and Restorative Justice (ជម្រើសផ្សេងៗក្នុងការដោះស្រាយជម្លោះ និងយុត្តិធម៌ក្រៅប្រព័ន្ធតុលាការ) និងសៀវភៅរបស់ UNODC ដែលមានចំណងជើងថា Handbook on Restorative Justice Programmes, 2006 (កម្មវិធីយុត្តិធម៌ក្រៅប្រព័ន្ធតុលាការ) ។

ផ្នែកសំខាន់មួយទៀតដែលត្រូវបណ្តុះបណ្តាលដល់មន្ត្រីនគរបាលឲ្យយល់ដឹងដែរ គឺផលប៉ះពាល់ដោយសារតែភាពក្មេងខ្ចីរបស់កុមារ និងតម្រូវការថែទាំពិសេសនៅពេលស្តាប់ចម្លើយកុមារ។ ដោយហេតុថាកុមារកំពុងស្ថិតនៅក្នុងដំណាក់កាលនៃការលូតលាស់ខួរក្បាល កុមារមានភាពងាយរងគ្រោះជាងមនុស្សពេញវ័យនៅគ្រប់ដំណាក់កាលនៃប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ។ នគរបាលត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ឲ្យបានខ្ពស់ចំពោះកុមារទំនាស់នឹងច្បាប់ ជាពិសេសពេលស្តាប់ចម្លើយ និងពេលទទួលយកការសារភាពរបស់កុមារដោយហេតុថា តាមការសិក្សាស្រាវជ្រាវ កុមារងាយនឹងនិយាយសារភាព នូវអ្វីដែលខ្លួនមិនបានប្រព្រឹត្ត បើធៀបជាមួយនឹងមនុស្សពេញវ័យ ។

ដូចដែលបានលើកឡើងពីខាងដើមនៅក្នុងឯកសារនេះ (សូមមើលចំណុចភាពខុសគ្នារវាងកុមារ និងមនុស្សពេញវ័យ) មានភស្តុតាងដ៏រឹងមាំបញ្ជាក់ថា កុមារងាយនឹងនិយាយសារភាពកំហុសទាំងមិនស្ម័គ្រចិត្តនៅពេលដែលនគរបាលសាកសួរ (Redlich និង Drizin ២០០៧)។ ករណីដែលកុមារសារភាពបែបនេះ គឺមានចំនួនច្រើន (Drizin និង Lea ២០០៤) ។ ការសារភាពបែបនេះ កើតឡើងដោយសារ មានការផ្តល់យោបល់របៀបបង្ខំឲ្យឆ្លើយ ការបង្ខំឲ្យស្តាប់តាមអាជ្ញាធរ ហើយរួមផ្សំជាមួយនឹងសមត្ថភាពក្មេងខ្ចីរបស់កុមារក្នុងការសម្រេចចិត្តផង។ នគរបាលក៏ត្រូវយល់ផងដែរថា កុមារចូលចិត្តអ្វីដែលឆាប់ទទួលបានលទ្ធផលដូចជាបន្ទាប់ពីស្តាប់ចម្លើយ កុមារអាចទៅផ្ទះបានជាដើម ជាជាងចំណាយពេលយូររហូតកុមារធុញទ្រាន់ហើយសារភាព។

ដោយសារហេតុផលទាំងអស់នេះហើយ ទើបមន្ត្រីនគរបាលគួរទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញក្នុងការស្តាប់ចម្លើយ ហើយគួរបង្កើតឲ្យមានបច្ចេកទេសក្នុងការស្តាប់ចម្លើយសម្រាប់អនុវត្ត។ ជាការល្អ គួរបង្កើតឲ្យមានការបណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់ជំនាញមួយ ដើម្បីឲ្យនគរបាលមានជំនាញក្នុងការស្តាប់ចម្លើយកុមារ ដូចដែលមានចែងនៅក្នុងមាត្រា ២២ គឺការស្តាប់ចម្លើយត្រូវប្រើប្រាស់នីតិវិធីកុមារមេត្រី មានលក្ខណៈជាឯកជននិងជាសម្ងាត់ ។ ដោយហេតុថា កុមារងាយរងគ្រោះពេលស្តាប់ចម្លើយ នគរបាលគួរកំណត់ពេលវេលាឲ្យខ្លីៗក្នុងពេលស្តាប់ចម្លើយ ហើយត្រូវមានសម្រាកឲ្យបានច្រើនផង។ ម្យ៉ាងវិញទៀត កុមារមានភាពឯកោ នៅពេលដែលខ្លួនមិនមានអ្នកជាទីស្រលាញ់នៅក្បែរ ហេតុនេះនគរបាលត្រូវយល់អំពីសិទ្ធិក្នុងនីតិវិធី ដែលមានដូចជាសិទ្ធិទទួលបានជំនួយពីមេធាវី និងអ្នកទំនុកបម្រុងក្នុងពេលស្តាប់ចម្លើយជាដើម។

ព្រះរាជអាជ្ញា

ចំណុចជាច្រើនដែលបានលើកឡើងខាងលើ ក៏ត្រូវយកមកអនុវត្តចំពោះព្រះរាជអាជ្ញាដែរ ។ ព្រះរាជអាជ្ញាចាំបាច់ត្រូវទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញខាងកុមារ ដូចដែលមានចែងនៅក្នុងមាត្រា ២៤ នៃច្បាប់នេះ ដែលចែងថា តំណាងអយ្យការដែលនឹងត្រូវចាត់ឲ្យកាន់រឿងក្តីអនីតិជនត្រូវទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញឯកទេសផ្នែកសិទ្ធិកុមារ ច្បាប់ និងបញ្ញត្តិផ្សេងៗទាក់ទងនឹងយុត្តិធម៌អនីតិជន ។

មាត្រា ២៦ តម្រូវឲ្យព្រះរាជអាជ្ញាប្រាប់កុមារអំពីសិទ្ធិរបស់ខ្លួនដែលចែងក្នុងមាត្រា ៦ ប្រើភាសា និងអាកប្បកិរិយាសមស្របទៅនឹងកម្រិតយល់ដឹងរបស់អនីតិជនពេលធ្វើការស្តាប់ចម្លើយ។ មាត្រានេះចែងផងដែរថា ការស្តាប់ចម្លើយត្រូវធ្វើជាសម្ងាត់ និងប្រើប្រាស់នីតិវិធីកុមារមេត្រី។ ចំណុចដែលបានលើកឡើងខាងលើ

ជុំវិញការសារភាពរបស់កុមារ ដែលថាកុមារងាយនឹងសារភាពកំហុសដែលខ្លួនមិនបានធ្វើនោះ ក៏ពាក់ព័ន្ធ នឹងព្រះរាជអាជ្ញាផងដែរ (សូមពិនិត្យមើលភាពខុសគ្នារវាងកុមារ និងមនុស្សពេញវ័យ) ។

ព្រះរាជអាជ្ញាមានតួនាទីសំខាន់ណាស់ ក្នុងការពិចារណាជាបឋមលើការបង្វែរ ចំពោះកុមារដែលមាន អាយុ ពី ១៤ ដល់ក្រោម ១៨ឆ្នាំ ដែល បានប្រព្រឹត្តបទល្មើស ឬមជ្ឈឹម (មាត្រា ២៨) ។ ព្រះរាជអាជ្ញាគួរទទួលបាន ការអប់រំឲ្យយល់ពីផលប្រយោជន៍នៃការបង្វែរ ពីព្រោះថាអត្រានៃការប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មីដោយអនីតិជន ដែលទទួលបានការបង្វែរ មានកម្រិតទាបបើធៀបទៅនឹងអនីតិជនដែលត្រូវបានបញ្ជូនទៅតាមនីតិវិធីតុលាការ។

មេធាវីចុងចោទ

មេធាវីចុងចោទចាំបាច់ត្រូវយល់ដឹងអំពីលទ្ធផលនៃការសិក្សាស្រាវជ្រាវស្តីពីការវិវឌ្ឍន៍ភាពក្មេងខ្ចីរបស់ កុមារ ពីព្រោះឯកសារនេះជារឿយៗគឺពាក់ព័ន្ធនឹងស្ថានសំរាលទោសរបស់កុមារ។ ជាពិសេស ការរីកលូតលាស់ យឺតនៃខួរក្បាលផ្នែកខាងមុខ ដែលមានតួនាទីក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ធ្វើការសម្រេចចិត្ត និងការគ្រប់គ្រងទង្វើ គឺជា អំណះអំណាងដែលត្រូវពន្យល់ទៅតុលាការថាជាហេតុផលដែលនាំឲ្យកុមារចូលរួមក្នុងបទល្មើស។ ឥទ្ធិពល អូសទាញពីមិត្តភក្តិរបស់កុមារ ក៏ជាកត្តាជំរុញឲ្យកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាមួយអ្នកដទៃដែរ។

មេធាវីចុងចោទចាំបាច់ត្រូវដឹងអំពីភាពងាយរងគ្រោះរបស់កុមារនៅពេលមានការស្តាប់ចម្លើយដោយ នគរបាល ដឹងអំពីសារសំខាន់នៃការអនុវត្តតាមសិទ្ធិជាមូលដ្ឋានក្នុងនីតិវិធីពេលស្តាប់ចម្លើយ និងពីភាពចាំបាច់ ក្នុងការពិនិត្យឲ្យបានម៉ត់ចត់នូវកាលៈទេសៈជុំវិញការសារភាពរបស់កុមារ ជាពិសេសនៅពេលដែលមិនមាន ភស្តុតាងបញ្ជាក់ ។

ពាក់ព័ន្ធនឹងការចូលរួមរបស់កុមារនៅក្នុងកិច្ចដំណើរការរឿងក្តីរបស់កុមារ ចាំបាច់ត្រូវដឹងអំពីលទ្ធផល នៃការសិក្សាស្រាវជ្រាវដែលបានបង្ហាញថាកុមារមិនមានសមត្ថភាពពេញលេញក្នុងការចូលរួមសវនាការ ដោយសារតែភាពក្មេងខ្ចីរបស់ខ្លួន។ មេធាវីចុងចោទមានតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការពិនិត្យមើល ថាតើកុមារ យល់អំពីនីតិវិធីតុលាការ និងត្រូវជួយដល់កុមារឲ្យចូលរួមប្រកបដោយប្រសិទ្ធិភាព។

តុលាការ

មាត្រា ៣១ នៃច្បាប់នេះ ចែងថា ការស៊ើបអង្កេតត្រូវធ្វើឡើងដោយចៅក្រមស៊ើបសួរ ដែលមានជំនាញ ខាងកុមារ។ ការបណ្តុះបណ្តាលផ្នែកជំនាញខាងកុមារដល់ចៅក្រម ក៏ត្រូវដាក់បញ្ចូលផងដែរ នូវប្រធានបទ ដូចដែលបានលើកឡើងខាងលើ ដែលទាក់ទងនឹងផលប៉ះពាល់ដល់ការវិវឌ្ឍន៍នៃភាពក្មេងខ្ចីរបស់កុមារ ពេល ចូលរួមក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ។ មាត្រា ៥៣ តម្រូវឲ្យតុលាការពិនិត្យ ថ្លឹងថ្លែង និងបញ្ជាក់ថា ចម្លើយ សារភាពទទួលយកពីទ្វេភាពរបស់អនីតិជននៅពេលសវនាការ ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយស្ម័គ្រចិត្ត គ្មានការគំរាម កំហែង ឬបង្ខំតបង្ខំ និងយល់អំពីផលវិបាកនៃការសារភាពនេះ។ ចម្លើយសារភាពដែលបានមកពីការគំរាម កំហែង ការបង្ខំតបង្ខំ និងមិនយល់ដឹងអំពីផលវិបាកនៃការសារភាព មិនត្រូវចាត់ទុកថាជាភស្តុតាងនៃ

ពិរុទ្ធភាពឡើយ។ ដើម្បីវាយតម្លៃលើចម្លើយសារភាពកំហុស វាជារឿងសំខាន់ដែលចៅក្រមយល់ជ្រាបអំពី ការសិក្សាស្រាវជ្រាវផ្នែកចិត្តសាស្ត្រដែលបានអះអាងថា កុមារងាយនឹងសារភាពកំហុសដោយមិនត្រឹមត្រូវ ដោយសារតែការលូតលាស់ និងការយល់ដឹងរបស់កុមារនៅមានកម្រិត។ ពួកគេងាយនឹងធ្វើតាមការណែនាំ របស់មន្ត្រីមានសមត្ថកិច្ច (Kassin ២០១០) ។

ការពិតដែលថាពេលខ្លះកុមារឆ្លើយសារភាពទាំងខ្លួនមិនបានប្រព្រឹត្តខុសនោះ មានការទទួលស្គាល់ យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងមាត្រា ៥៣ ដោយតម្រូវឲ្យមានភស្តុតាងបញ្ជាក់បន្ថែមចំពោះចម្លើយសារភាព នៅពេល សវនាការ។ នេះគឺជាការការពារដ៏សំខាន់មួយ។

ជាទូទៅ ចៅក្រមដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ ក្នុងការធានាថា មន្ត្រីបម្រើការងារនៅក្នុងតុលាការទទួល យកការអនុវត្ត និងការប្រើភាសាបែបកុមារមេត្រី។ ការសិក្សាស្រាវជ្រាវគួសបញ្ជាក់ថា កុមារមិនមាន សមត្ថភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការចូលរួមសវនាដ៏រឹងក្តីព្រហ្មទណ្ឌឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពទេ ។ ដូចបានលើកឡើងខាង លើ (សូមអានចំណុច ភាពខុសគ្នារវាងកុមារ និង មនុស្សពេញវ័យ) មានការសិក្សាជាច្រើនបានបង្ហាញថា ដោយសារតែភាពក្មេងខ្ចីរបស់កុមារ ធ្វើឲ្យកុមារមិនអាចយល់និងចូលរួមយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងដំណើរការ រឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌបានទេ។

ក្រៅពីនេះ ក៏គួរដឹងផងដែរអំពីការសិក្សាស្រាវជ្រាវស្តីពីសមត្ថភាពក្នុងការនិយាយ (ជំនាញស្តាប់និង និយាយ) របស់អតិថិជនប្រព្រឹត្តបទល្មើស។ បញ្ហាទាំងនេះអាចកើតមានផលវិបាកចំពោះបុគ្គលិកតុលាការ ដែលចាំបាច់ត្រូវពង្រឹងការអនុវត្តបែបតុលាការកុមារមេត្រី ដើម្បីដោះស្រាយនូវឧបសគ្គដែលរារាំងកុមារមិនឲ្យ យល់ដឹងនិងចូលរួមយ៉ាងពេញលេញក្នុងដំណើរការរឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌបាន។ ការអប់រំណែនាំឲ្យយល់ដឹងអំពី ការប្រើប្រាស់ភាសានិយាយជាមួយកុមារ ក៏សំខាន់ណាស់ដែរនៅពេលមានការពិភាក្សាពីការបង្វែរ ការផ្តល់ ប្រឹក្សាយោបល់ ឬ ពេលមានកិច្ចពិភាក្សារកដំណោះស្រាយ។ កុមារអាចមិនមានសមត្ថភាពចូលរួមឲ្យបាន ពេញលេញ ដូច្នេះវាតម្រូវឲ្យមានការជួយគាំទ្រដល់កុមារដើម្បីឲ្យកុមារអាចបញ្ចេញយោបល់បានត្រឹមត្រូវ។

បុគ្គលិកធ្វើការងារក្នុងតួនាទីសង្គមកិច្ច

វាជារឿងសំខាន់សម្រាប់អ្នកដែលទទួលខុសត្រូវផ្តល់ការគាំទ្រនិងស្ដារនីតិសម្បទារបស់កុមារប្រព្រឹត្តបទ ល្មើស បានយល់ដឹងអំពីលទ្ធផលនៃការសិក្សាស្រាវជ្រាវស្តីអំពីការវិវឌ្ឍផ្លូវចិត្តរបស់កុមារ (សូមអានត្រង់ ចំណុច ភាពខុសគ្នា រវាងកុមារ និងមនុស្សពេញវ័យ) និងពីវិធីសាស្ត្រអប់រំផ្លូវចិត្ត ដើម្បីជួយឲ្យកុមារយល់ដឹង ពីកត្តាអូសទាញមួយចំនួនដែលមានដូចជាឥទ្ធិពលរបស់មិត្តភក្តិ និងទង្វើប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ដែលអាច នាំឲ្យកុមារប្រព្រឹត្តបទល្មើស។ ការអប់រំណែនាំឲ្យយល់ដឹងអំពីការប្រើប្រាស់ភាសានិយាយជាមួយកុមារ ក៏សំខាន់ណាស់ដែរ សម្រាប់អ្នកដែលធ្វើការងារលើការស្ដារនីតិសម្បទានេះ ក៏ដូចជាអ្នកដែលចូលរួមរៀបចំ ការបង្វែរ ពីព្រោះថាអសមត្ថភាពរបស់កុមារក្នុងការយល់ដឹងពេលចូលរួមក្នុងពេលប្រឹក្សាយោបល់ សន្ទានកម្ម កិច្ចពិភាក្សារកដំណោះស្រាយ អាចនឹងនាំឲ្យមានបរាជ័យនៅពេលអនុវត្ត។

១០. ការឃុំខ្លួនបណ្តោះអាសន្ន

មានភស្តុតាងដែល មិនអាចបដិសេធបានថា «ការឃុំខ្លួន និងឃុំខ្លួនកុមារអាចជាទង្វើអមនុស្សធម៌ ដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ» ដែលជាការរំលោភលើគោលការណ៍សិទ្ធិមនុស្សអន្តរជាតិ ហើយដែលអាចនាំឲ្យបរាជ័យក្នុងការ ឆ្លើយតបទៅនឹងតម្រូវការអភិវឌ្ឍ និងរារាំងដល់ឱកាសរីកចម្រើននៃជីវិតរបស់កុមារ (BAAF ២០១៥ ទំព័រ ២)។ ការឃុំខ្លួនមុនពេល ឬក្រោយពេលផ្ដន្ទាទោសគួរតែជាជម្រើសចុងក្រោយ សម្រាប់កុមារ ។

គោលការណ៍នេះមានចែងនៅក្នុងច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនកម្ពុជា និងស្របទៅនឹងច្បាប់អន្តរជាតិ និងការអនុវត្តន៍ល្អរបស់អន្តរជាតិ ។ មាត្រា ៥ នៃច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន ចែងថា ការចាប់ខ្លួន ការឃុំខ្លួន ការ ឃុំខ្លួន និងការសម្រេចផ្ដន្ទាទោសកុមារគួរតែជាជម្រើសចុងក្រោយ និង សម្រាប់តែរយៈពេលខ្លីតែប៉ុណ្ណោះ។

មាត្រា ៧៩ នៃច្បាប់នេះ ចែងថា «ការឃុំខ្លួនអនីតិជនធ្វើឡើងក្នុងគោលបំណង ស្ដារនីតិសម្បទា ជាអាទិ៍ ការបណ្តុះបណ្តាល ការព្យាបាល ការថែទាំ ការការពារ ការអប់រំ និងផ្តល់ជំនាញវិជ្ជាជីវៈក្នុងទស្សនៈជួយអនីតិជន ឲ្យក្លាយទៅជាពលរដ្ឋសុចរិត និងមានប្រយោជន៍ដល់សង្គមជាតិ» ។ គោលបំណងទាំងនេះនឹងសម្រេចទៅ បានតាមរយៈការគាំទ្រពីបញ្ញត្តិដែលចែងអំពីការផ្តល់សេវាដ៏សមរម្យ (មាត្រា ៨១) បែងចែកកុមារចេញពី មនុស្សពេញវ័យ និងមានការប្រព្រឹត្តស្របតាមលក្ខណៈជាកុមារ (មាត្រា ៨២) ចំណាត់ថ្នាក់សន្តិសុខឲ្យទាប បំផុត (មាត្រា ៨៣) និង ស្ថិតនៅក្នុងទីកន្លែងដែលមានធ្វើអធិការកិច្ចជាទៀងទាត់ (មាត្រា ៨៥) ។ ខណៈពេល ដែលស្នាក់នៅក្នុងមណ្ឌលស្ដារនីតិសម្បទា មាត្រា ៨១ចែងថា៖ កុមារមានសិទ្ធិចូលរៀនតាមកម្មវិធីអប់រំ ទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈ និងកម្មវិធីដទៃ ដែលអាចជួយដល់ពួកគេ ដើម្បីអភិវឌ្ឍសក្តានុពលរបស់ ខ្លួនឲ្យក្លាយជាពលរដ្ឋល្អរបស់សង្គម និងដើម្បីជួយដល់ការធ្វើសមាហរណកម្មត្រឡប់ទៅក្នុងសង្គមវិញ នៅពេលដោះលែង។

ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនតម្រូវឲ្យបុគ្គលិកដែលបម្រើការងារនៅក្នុងមណ្ឌលស្ដារនីតិសម្បទា ផ្ដោតយក ចិត្តទុកដាក់លើការស្ដារនីតិសម្បទា ជាជាងការផ្ដន្ទាទោស ។ មាត្រា៨៤នៃច្បាប់នេះចែងថា ភ្នាក់ងារទាំងអស់ ដែលធ្វើការជាមួយអនីតិជននៅក្នុងមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ជាអាទិ៍ មន្ត្រីមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ភ្នាក់ងារ សង្គមកិច្ច អ្នកជំនាញផ្នែកអប់រំនិងបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈ អ្នកពិគ្រោះយោបល់ និងបំណិនជីវិត និងអ្នក ចិត្តសាស្ត្រ ឬគ្រូពេទ្យព្យាបាលជំងឺផ្លូវចិត្ត ត្រូវតែទទួលបាននូវការបណ្តុះបណ្តាលឲ្យបានត្រឹមត្រូវអំពីចិត្ត សាស្ត្រកុមារ សុខុមាលភាពកុមារ និងបទដ្ឋានអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិកុមារ និងការប្រព្រឹត្តមកលើអនីតិជនដែល ត្រូវបានដកហូតសេរីភាព ។

ការធ្វើសមាហរណកម្ម

បញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងការដោះលែងដោយមានលក្ខខណ្ឌ ត្រូវបានចែងនៅក្នុងជំពូក ១១ នៃច្បាប់យុត្តិធម៌ អនីតិជន ។ ការស្នើសុំលើកលែងទោសអាចធ្វើទៅបានបន្ទាប់ពីបម្រើទោស បានមួយភាគបី ប្រសិនបើទោស

នោះតិចជាងឬស្មើមួយឆ្នាំ (មាត្រា ៧២)។ ការស្នើសុំលើកលែងទោសអាចធ្វើទៅបានបន្ទាប់ពីបម្រើទោសបាន ពាក់កណ្តាលនៃទោស ប្រសិនទោសមានរយៈពេលច្រើនជាងមួយឆ្នាំ (មាត្រា ៧២) ។ បុគ្គលដែលមានសិទ្ធិ ស្នើសុំដោះលែងអនីតិជនដោយមានលក្ខខណ្ឌរួមមាន៖ ទណ្ឌិតដែលជាអនីតិជន ឬមេធាវីរបស់អនីតិជននោះ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ប្រធានមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹង រឿងក្តីអនីតិជននោះ បេសកកម្មការទូត ឬក្នុងស៊ីលបរទេសក្នុងករណីអនីតិជនជាជនបរទេស (មាត្រា ៧៣)។ ពាក្យសុំឲ្យមាននីតិសម្បទាឡើងវិញ អាចនឹងដាក់ជូនសភាព្រហ្មទណ្ឌនៃសាលាឧទ្ធរណ៍ពិនិត្យបាន លុះត្រាតែ ផុតរយៈពេលដូចតទៅ៖ ២ឆ្នាំ ចំពោះបទឧក្រិដ្ឋ ៦ខែចំពោះបទមជ្ឈិម និង១ខែចំពោះបទលហុ រយៈពេលទាំង នេះចាប់ផ្តើមគិតពីការអនុវត្តទោសរួច ឬនៅពេលទោសត្រូវផុតអាជ្ញាយុកាល (មាត្រា៧៤)។

តួនាទីរបស់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ច និងអ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ត្រូវបានបញ្ជាក់នៅក្នុងច្បាប់ នេះ។ ច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនបានផ្តល់តួនាទីដល់ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចក្នុងការគ្រប់គ្រងកុមារឲ្យរួចផុតពីប្រព័ន្ធ យុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ។ គោលបំណងនៃច្បាប់នេះដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ១ គឺដើម្បីការពារសិទ្ធិ និងឧត្តម ប្រយោជន៍របស់កុមារ និងគាំទ្រការធ្វើសមាហរណកម្មពួកគេទៅក្នុងសង្គម និងសហគមន៍វិញ។

យោងតាមមាត្រា ១១ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចទទួលបន្ទុកការងារជាច្រើនរួមទាំងការផ្តល់សេវាស្តារនីតិសម្បទា និងសមាហរណកម្មកុមារផង។ ចំណែកឯ អ្នកតំណាងដែលច្បាប់បានកំណត់ ក៏ដើរតួនាទី យ៉ាងសំខាន់ដែរ ក្នុងការធានាឲ្យមានការធ្វើសមាហរណកម្មដោយជោគជ័យ។ លទ្ធភាពរបស់អ្នកទាំងនេះ ក្នុងការធានាការធ្វើ សមាហរណកម្មកុមារចេញពីមណ្ឌលឲ្យបានជោគជ័យនោះ វាអាស្រ័យទៅលើអ្វីដែលកុមារទទួលបានពេល រស់នៅក្នុងមណ្ឌល កាលៈទេសៈសង្គម រួមទាំងកន្លែងរស់នៅសមរម្យ ការអប់រំ និងការងារ ដែលកុមារនឹង ជួបប្រទះក្រោយពេលដោះលែង។ មណ្ឌលយុវនីតិសម្បទាផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់លើការស្តារនីតិសម្បទាជា ជាងការផ្តន្ទាទោស ដើម្បីធានាថាកុមារទទួលបានជំនាញ និងមានអាកប្បកិរិយាល្អ ហើយក្លាយខ្លួនជាសមាជិក ល្អក្នុងសង្គមនៅពេលដោះលែង។ កម្មវិធីទាំងឡាយនៅក្នុងមណ្ឌលយុវនីតិសម្បទា ត្រូវរៀបចំយ៉ាងណាដើម្បី ឲ្យការធ្វើសមាហរណកម្មទទួលបានជោគជ័យ (មាត្រា៨១)។ ភ្នាក់ងារសង្គមកិច្ចនឹងដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ ក្នុងការរៀបចំ ត្រៀមកុមារមុនពេលដោះលែង ដូចជាការរៀបចំសេវាដែលមាននៅនឹងសហគមន៍ ជាមួយនឹងការ ផ្តល់ការគាំទ្រសំខាន់ៗ និងនៅក្នុងពេលបញ្ជូនកុមារចេញពីមណ្ឌលត្រឡប់ទៅក្នុងសង្គមវិញ។

សេចក្តីសង្ខេប

ច្បាប់ស្តីពីយុត្តិធម៌អនីតិជនកម្ពុជា បង្ហាញផ្លូវសម្រាប់បង្កើតប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជន ដោយផ្អែកលើ ការអនុវត្តល្អដែលនេះជាការឆ្លើយតបទៅនឹងកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនចំពោះសិទ្ធិមនុស្ស។ គោលបំណងនៃ គោលការណ៍របស់អនុសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិកុមារ ដែលកម្ពុជាបានផ្តល់ស្ថាប័ន គឺដើម្បីធានាថា យុត្តិធម៌របស់ កុមារត្រូវបានអនុវត្តដោយឈរលើឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ និងដើម្បីធានាថាគោលនយោបាយ និងដំណើរការយុត្តិធម៌អនីតិជន គាំទ្រកុមារ និងការធ្វើសមាហរណកម្មប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពទៅក្នុង សង្គម (Dunkel and Pruin ២០១២) ។

បញ្ញត្តិច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនត្រូវបានតាក់តែងឡើងស្របតាមគោលការណ៍ “ខ្ពស់ប្រយោជន៍របស់កុមារ” និងស្របទៅនឹងគោលការណ៍ច្បាប់អន្តរជាតិផ្សេងទៀត ដែលបានរៀបរាប់លំអិតនៅក្នុងឯកសារនេះ។ ផ្អែកតាមច្បាប់អន្តរជាតិ កុមារត្រូវបានគេចាត់ទុកថាខុសពីមនុស្សពេញវ័យ ដូច្នេះត្រូវប្រព្រឹត្តមកលើកុមារទៅតាមនោះដែរ។ ដូចបានលើកឡើងខាងលើ គឺមានហេតុផលច្បាស់លាស់ ដែលបញ្ជាក់ពីភាពខុសគ្នានេះ នោះគឺពាក់ព័ន្ធនឹងរយៈពេលនៃការអភិវឌ្ឍខួរក្បាលរបស់កុមាររហូតជិតពេញវ័យដែលក្នុងរយៈពេលនេះកុមារពុំទាន់មានការយល់ដឹងពេញលេញដូចមនុស្សពេញវ័យទេ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើឲ្យកុមារទទួលខុសត្រូវព្រហ្មទណ្ឌដូចមនុស្សពេញវ័យ ក្នុងខណៈដែលកុមារពុំទាន់មានសមត្ថភាពពេញលេញក្នុងការគិត សម្រេច ឬគ្រប់គ្រងអារម្មណ៍របស់ខ្លួននោះ វាគឺជារឿងអយុត្តិធម៌។ បញ្ញត្តិច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់អំពីការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់ប្រទេសកម្ពុជាក្នុងការបង្កើតប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌អនីតិជនមួយដែលមាននីតិវិធីកុមារមេត្រី ដែលលើកកម្ពស់យុត្តិធម៌សហគមន៍ ភាពត្រឹមត្រូវ និងមានការចូលរួមពីកុមារដោយប្រសិទ្ធភាព។

ទស្សនៈស្តីពីការស្តារនីតិសម្បទានិងធ្វើសមាហរណកម្មអនីតិជន ដែលមានចែងក្នុងច្បាប់យុត្តិធម៌អនីតិជន អាចប្រឈមនឹងជំនឿរបស់សហគមន៍ ដែលនៅតែគិតថាការដាក់ពិន័យនិងការផ្ដន្ទាទោស គឺជាជម្រើសដ៏ល្អសម្រាប់អ្នកប្រព្រឹត្តបទល្មើស ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការសិក្សាស្រាវជ្រាវអន្តរជាតិ បង្ហាញថាការជ្រើសរើសយកវិធានការផ្ដន្ទាទោសសម្រាប់យុត្តិធម៌អនីតិជនដែលរួមមានការឃុំខ្លួនជាដើម មិនបានជួយកាត់បន្ថយអត្រាបទល្មើសនោះទេ ហើយថែមទាំងបរាជ័យក្នុងការដោះស្រាយឫសគល់នៃបញ្ហាដែលបណ្តាលឲ្យមានបទល្មើស ចំណាយថវិកាច្រើនក្នុងរយៈពេលយូរ និងធ្វើឲ្យកុមារក្លាយជាអ្នកប្រព្រឹត្តបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌនៅពេលពេញវ័យទៀតផង ។

វាច្បាស់ណាស់ទៅហើយដែលថា វិធីសាស្ត្រផ្ដោតយកចិត្តទុកដាក់លើការបង្វែរកុមារចេញពីប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ និងការស្តារនីតិសម្បទា ផ្តល់ផលប្រយោជន៍ជាច្រើន។ ការនិយមអនុវត្តវិធានការចេញសេចក្តីអប់រំណែនាំនិងព្រមានដោយនគរបាល រួមជាមួយនឹងវិធានការបង្វែរ គឺពិតជាយុទ្ធសាស្ត្រដ៏មានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការទប់ស្កាត់បទល្មើស ហើយវិធីសាស្ត្រនេះចាំបាច់ត្រូវទទួលស្គាល់និងលើកកម្ពស់។ ដូចគ្នានេះដែរ ការធ្វើសមាហរណកម្ម និងការស្តារនីតិសម្បទា ក៏ត្រូវទទួលស្គាល់ និងលើកកម្ពស់ផងដែរ ព្រោះវាជាយុទ្ធសាស្ត្រទប់ស្កាត់បទល្មើសដ៏មានប្រសិទ្ធភាព និងជួយកាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើសជាថ្មីដែរ ។

១១. ឯកសារយោង

- Australian Law Reform Commission, Children in the Legal Process, 1997
- Berndt, T., Developmental changes in conformity to peers and parents. *Developmental Psychology*. 1979; 15: 608–616
- BAAF (British Association for Adoption and Fostering), Alternatives to Custody. Daphne III Funding Programme of the European Union, 2015
- Costanzo P, Shaw M. Conformity as a function of age level. *Child Development*. 1966; 37:967–975
- Cunneen, C. and White, R., *Juvenile justice: youth and crime in Australia*, Oxford University Press, 2011
- Dennison S, Stewart A & Hurren E 2006. Police cautioning in Queensland: The impact on juvenile offending pathways. *Trends & Issues in Crime and Criminal Justice* no. 306. Canberra: Australian Institute of Criminology
- Drizin, S. and Leo, R., The Problem of False Confessions in the Post-DNA World, 82 *North Carolina Law Review*, 891 (2004)
- D'Unger A., Land K., McCall P., Nagin D. (1998). How many latent classes of delinquent/criminal careers? Results from mixed Poisson regression analyses. *American Journal of Sociology*, 103, 1593–1630.
- Dunkel, F. and Pruin, I., 2012. Young adult offenders in juvenile and criminal justice systems in Europe. In (Friedrich L'ösel, Anthony Bottoms, and David P. Farrington, eds.), *Young Adult Offenders: Lost in Transition?* London, U.K.: Routledge
- Egger, S., 2005. An Assessment of the Situation of Children in Conflict with the Law in the Kingdom of Cambodia. The Research Institute for Asia and the Pacific, University of Sydney.
- Farrington D 1986. Age and crime, in Tonry M & Morris N (eds), *Crime and justice: An annual review of research*. Chicago: University of Chicago Press: 189–250
- Gardner M, Steinberg L. Peer influence on risk taking, risk preference, and risky decision making in adolescence and adulthood: An experimental study. *Developmental Psychology*. 2005; 41: 625–635.
- Greene, 1986. Future-time perspective in adolescence: The present of things future revisited. *Journal of Youth and Adolescence*. 15, 99–113.
- Grisso, 1997. The Competence of Adolescents as Trial Defendants. *Psychology, Public Policy and Law*, 3: 3-32.
- Grisso T, Steinberg L, Woolard J, Cauffman E, Scott E, Graham S, et al. Juveniles' competence to stand trial: A comparison of adolescents' and adults' capacities as trial defendants. *Law and Human Behavior*. 2003; 27:333–363.

- Kassin, S., et al., 2010. Police-Induced Confessions: Risk Factors and Recommendations, *Law and Human Behavior*, 34: 3-48.
- Keating D. 2004. Cognitive and brain development. In *Handbook of Adolescent Psychology*, ed. R Lerner, L Steinberg, pp. 45–84. New York: Wiley. 2nd ed.
- LICADHO, 2013. Human Rights: The Year in Review.
- Moffitt, T. E. (1993). Adolescence-limited and life-course-persistent antisocial behavior: A developmental taxonomy. *Psychological Review*, 100(4), 674-701
- Nurmi J. 1991. How do adolescents see their future? A review of the development of future orientation and planning. *Developmental Review*, 11:1–59
- O'Connor, I., *Youth, crime and justice in Queensland: an information and issues paper*, Brisbane : Criminal Justice Commission, Research and Co-ordination Division, 1992
- Phallack, L., 2012. "Overview of the Cambodian Legal and Judicial System", in Peng, Phallack and Menzel, *Introduction to Cambodian Law*, Konrad Adfenauer Stiftung, 2012
- Piquero, A.R., Farrington, D.P., Blumstein, A. The criminal career paradigm: Background and recent developments. In: Tonry M, editor. *Crime and justice: A review of research*. Chicago, IL: University of Chicago Press; 2003.
- Potas, I., Vining, A. & Wilson, P. 1990, *Young People and Crime: Costs and Prevention*, Australian Institute of Criminology, Canberra.
- Redlich, A.D, and Drizin, S., "Police interrogation of youth", in *The Mental Health Needs of Young Offenders: Forging Paths Toward Reintegration and Rehabilitation*, 2007.
- Redlich, A.D, and Shteynberg, R.V., To plead or not to plead: A comparison of juvenile and adult true and false plea decisions. 2016; 40: 611-625.
- Reiss A.J., Farrington, D.P., Advancing knowledge about co-offending: Results from a prospective longitudinal survey of London males. *The Journal of Criminal Law and Criminology*. 1991; 82: 360–395.
- Reyna, V. F., & Farley, F. (2006). Risk and rationality in adolescent decision making: Implications for theory, practice, and public policy. *Psychological Science in the Public Interest*, 7, 1–44.
- The Royal Society, 2011. *Brain Waves Module 4: Neuroscience and the Law*.
- Scott, E., Reppucci, N., & Woolard, J. (1995). Evaluating adolescent decision-making in legal contexts. *Law and Human Behavior* 19, 221–244.
- Smith, T. and Brownlees, L., 2011, *Age assessment practices: a literature review and annotated bibliography*, UNICEF.
- Snow PC & Powell MB 2011a. Oral language competence in incarcerated young offenders: Exploring links with offending severity. Report to the Criminology Research Council on Project 10/08–09. Melbourne: Monash University
- Steinberg, L. and Cauffman, E., 1996. Maturity of judgment in adolescence: Psychosocial factors in adolescence in decision-making. *Law and Human Behavior*, 20: 249-272

Steinberg, L. (2004). Psychosocial development in late adolescence: Suggestions for a research agenda. Unpublished manuscript, Department of Psychology, Temple University, Philadelphia.

Teeuwen, A., 2006. "The State of Juvenile Justice in Cambodia" in A Measure of Last Resort? Raoul Wallenberg Institute

This Life Cambodia, This Life Beyond Bars, 2014.

Travers, E., 2011. Upholding children's rights in the judicial system: An NGO's experience of working for juvenile justice in Cambodia.

UNICEF, 2009. Toolkit on Diversion and Alternatives to Detention

UN High Commission for Human Rights, Human Rights Standards and Practice for the Police, United Nations Office on Drugs and Crime, Training Manual on Policing Urban Space, 2013

United Nations Office on Drugs and Crime, Handbook on Restorative Justice Programmes, 2006

Vanrath, "The Basics of Substantial Cambodian Criminal Law", in Peng, Phallack and Menzel, Introduction to Cambodian Law, Konrad Adfenauer Stiftung, 2012.

Ward, S. L., & Overton, W. F.,(1990). Semantic familiarity, relevance and the development of deductive reasoning. *Developmental Psychology*, 26, 488-493

Watt, B., O'Leary, J. and O'Toole, S., Juvenile Fitness for Trial: Lawyer and Youth Justice Officer Professional Survey, 2017: 24, 191-204.

ចូលរួមផ្តល់ជំនួយជាថវិកានិងបច្ចេកទេស៖

ចូលរួមផ្តល់ជំនួយបច្ចេកទេស៖

ចូលរួមឧបត្ថម្ភថវិកាបោះពុម្ព៖

